

En Fremstilling

av de

Syv Menighetstider

William Marrion Branham

Broder William Marrion Branham forkynte en serie av taler fra 4. til 11. desember 1960 for å motta inspirasjon til Budskapet han har skrevet i sin bok, *En Fremstilling av de Syv Menighetstider*. Denne boken er trykket og distribuert med tillatelse fra William Branham Evangelistic Association.

Det finnes mer enn 1179 originale engelske taler av broder William Marrion Branham som ble spilt inn, og som er tilgjengelige i lydformat. Mange av disse talene er tilgjengelige i trykket form. Det finnes kontorer og lånebiblioteker i land verden rundt som har disse talene lett tilgjengelig på mange språk.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

For mer informasjon, eller for å motta taler av broder Branham, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

EN FREMSTILLING AV DE SYV MENIGHETSTIDER

Fremstilling av en detaljert studie av de Syv Menighetstidene og de ulike overordnede doktrinene som er å finne i Johannes Åpenbaring kapittel en til og med tre.

William Marrion Branham

WILLIAM MARRION BRANHAM

PAULUS

IRENEUS

MARTIN

COLUMBA

LUTHER

WESLEY

EFESOS
53-170

SMYRNA
170-312

PERGAMON
312-606

TYATIRA
606-1520

SARDES
1520-1750

FILADELFIA
1750-1906

LAODIKEA
1906-

7 MENIGHETSTIDER

INNHOLDSFORTEGNELSE

<i>Kapittel</i>	<i>Side</i>
INNLEDNING	
1. Jesu Kristi Åpenbaring	1
2. Patmos-visjonen	29
3. Efesos menighetstid	49
4. Smyrna menighetstid	87
5. Pergamon menighetstid	127
6. Tyatira menighetstid	175
7. Sardes menighetstid	201
8. Filadelfia menighetstid	239
9. Laodikea menighetstid	267
10. En sammenfatning av tidsaldrene	309

INNLEDNING

Selv om denne boken vil ta for seg en rekke viktige doktriner (slik som Guddommen, vanddåpen og så videre) som finnes i Johannes Åpenbaring kapittel én til og med tre, er hovedtemaet fremstillingen av en detaljert studie av de Syv Menighetstidene. Dette er nødvendig for å sette seg inn i og forstå resten av Johannes Åpenbaring, for ut fra Menighetstidene kommer Seglene, og ut fra Seglene kommer Basunene, og ut fra Basunene kommer Vredesskålene. Som den første eksplosjonen av et romersk lys, kommer Menighetstidene frem med en kraftig innledende belysning, for uten det kunne det ikke bli noe mer lys. Men så snart stråleglansen fra de Syv Menighetstidene er gitt ved Guddommelig åpenbaring, følger det lys på lys, inntil hele Johannes Åpenbaring åpnes på vidt gap for våre undrende øyne. Og vi, opplyst og rensset ved dens Ånd, blir gjort rede for Hans herlige tilsynekomst, ja, vår Herre og Frelser, den Ene og Sanne Gud, Jesus Kristus.

Dette materialet blir lagt frem i jegform, siden det er et budskap fra mitt hjerte til folkets hjerter.

Det har blitt lagt stor flid i å sette stor forbokstav på alle navn og titler, substantiver og pronomener, og så videre, som henviser til Guddommen, og også ordene Bibelen, Skriften og Ordet, da vi anser det som det eneste riktige når man snakker om Guds majestet og Person og Hans Hellige Ord.

Jeg ber om Guds velsignelse over enhver leser, og at Guds Ånd opplyser alle på en svært spesiell måte.

William Marrion Branham

FØRSTE KAPITTEL

JESU KRISTI ÅPENBARING

Åpenbaringen 1,1-20

1. Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga Ham for å vise sine tjenere de ting som må skje om kort tid. Og Han sendte bud og gjorde det kjent ved sin engel for sin tjener Johannes,

2. som har vitnet om Guds Ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, om alle de ting han så.

3. Salig er den som leser og de som hører ordene i denne profetien og holder fast på det som er skrevet i den. For tiden er nær. Johannes, til de sju menighetene som er i Asia:

4. Nåde være med dere og fred fra Ham som er og som var og som kommer, og fra de sju ånder som er foran Hans trone,

5. og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, Den førstefødte av de døde og Herskeren over kongene på jorden. Han som elsket oss og rensset oss fra våre synder i sitt eget blod,

6. og som har gjort oss til konger og prester for sin Gud og Far – Ham tilhører æren og herredømmet i all evighet! Amen.

7. Se, Han kommer med skyene, og hvert øye skal se Ham, også de som gjenomboret Ham. Og alle jordens folkestammer skal jamre seg over Ham. Ja, Amen.

8. «Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden,» sier Herren, «Han som er og som var og som kommer, Den Allmektige.»

9. Jeg, Johannes, som er deres bror, og som har del med dere i trengselen og riket og Jesu Kristi tålmodighet, var på den øya som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld.

10. På Herrens dag ble jeg grepet av Ånden, og bak meg hørte jeg en sterk røst, som av en basun.

11. Den sa: «Jeg er Alfa og Omega, Den Første og Den Siste,» og: «Det du ser, skriv det ned i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.»

12. Så snudde jeg meg for å se røsten som talte til meg. Og da jeg hadde snudd meg, så jeg sju lysestaker av gull,

13. og midt mellom de sju lysestakene så jeg Én som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet med et gullbelte om brystet.

14. Hans hode og hår var hvitt som ull, så hvitt som snø, og Hans øyne var som luende ild.

15. Føttene Hans var som fint kobber, som om de var glødet i en smelteovn, og røsten Hans bruste som av mange vann.

16. I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner. Ut av Hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd, og Hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft.

17. Da jeg så Ham, falt jeg ned som død ved føttene Hans. Men Han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: «Frykt ikke! Jeg er Den Første og Den Siste.

18. Jeg er Han som lever og var død, og se, Jeg er levende i all evighet. Amen. Og Jeg har nøklene til Dødsriket og til Døden.

19. Skriv det du har sett, både de ting som er og de ting som skal skje etter dette.

20. Dette er hemmeligheten med de sju stjernene som du så i Min høyre hånd, og de sju lysestakene av gull: De sju stjernene er englene for de sju menighetene, og de sju lysestakene som du så, er de sju menighetene.

INNLEDNING TIL FØRSTE KAPITTEL

Åpenbaringen 1,1-3: «Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga Ham for å vise sine tjenere de ting som må skje om kort tid. Og Han sendte bud og gjorde det kjent ved sin engel for sin tjener Johannes, som har vitnet om Guds Ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, om alle de ting han så. Salig er den som leser og de som hører ordene i denne profetien og holder fast på det som er skrevet i den. For tiden er nær.»

Skribenten (ikke forfatteren) av denne boken er Johannes. Historikere er enige om at han levde den siste delen av livet sitt i Efesus, selv om han var på øya Patmos da denne boken ble skrevet. Dette er ikke Johannes' livshistorie, men det er Jesu Kristi Åpenbaring i de fremtidige menighetstidene. I vers 3 blir den kalt en profeti og det er egentlig hva den er.

Denne boken blir vanligvis omtalt som Johannes Åpenbaring, men det er ikke korrekt. Dette er Jesu Kristi Åpenbaring som ble gitt til Johannes til kristne i *alle* tidsaldre. Det er den eneste boken i hele Bibelen som er skrevet av Jesus Selv, ved å personlig komme til en skribent.

Det er den siste boken i Bibelen, men likevel forteller den om begynnelsen og slutten av Evangeliets tidsperioder.

Det greske ordet for åpenbaring er «apokalypse», som betyr «avdekking». Denne avdekkingen blir fullkomment beskrevet i eksempelet hvor en skulptør avduker sitt verk i form av en statue, og eksponerer den til tilskueren. Det er en avkledning som åpenbarer det som tidligere var skjult. Avdekkingen er ikke bare åpenbaringen om Kristi Person, men det er ÅPENBARINGEN

AV HANS FREMTIDIGE GJERNINGER I DE KOMMENDE SYV MENIGHETSTIDENE.

Viktigheten av åpenbaring ved Ånden for en sann troende kan aldri bli lagt for stor vekt på. Åpenbaring betyr mer for deg enn du kanskje innser. Jeg snakker ikke om denne Åpenbaringsens Bok og deg. Jeg snakker om ALL åpenbaring. Det er enormt viktig for menigheten. Husker du i Matteus 16, hvor Jesus stilte disiplene dette spørsmålet: «Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen, er?» Da sa de: «Noen sier døperen Johannes, noen Elia, og andre Jeremia eller en av profetene.» Han sa til dem: «Men hvem sier så dere at Jeg er?» Simon Peter svarte og sa: «Du er Kristus, Den levende Guds Sønn.» Jesus svarte og sa til ham: «Salig er du, Simon Bar-Jona, for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far, Han som er i Himmelen. Og Jeg sier også til deg at du er Peter, og på denne klippen vil Jeg bygge Min menighet. Og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.» De romersk-katolske sier at menigheten er bygget på Peter. Det er veldig kjødelig. Hvordan kunne Gud bygge menigheten på en mann som var så ustabil at han fornektet Herren Jesus og bannet mens han gjorde det? Gud kan ikke bygge Sin menighet på noe menneske født i synd. Og det var ikke en klippe som lå der som om Gud hadde helliget grunnen på det stedet. Og det er ikke som protestantene sier, at menigheten er bygget på Jesus. Det var ÅPENBARINGEN. Les det slik det står skrevet: «Kjøtt og blod har ikke ÅPENBART det, MEN MIN FAR HAR ÅPENBART DET, og PÅ DENNE KLIPPEN (ÅPENBARING) VIL JEG BYGGE MIN MENIGHET.» Menigheten er bygget på Åpenbaring, på «Så sier Herren.»

Hvordan visste Abel hva han skulle gjøre for å gi et passende offer til Gud? Ved tro mottok han åpenbaringen om blodet. Kain fikk ikke en slik åpenbaring (selv om han hadde fått en befaling), så han kunne ikke gi det rette offeret. Det var en åpenbaring fra Gud som utgjorde forskjellen og gav Abel evig liv. Du kan ta hva pastoren sier, eller hva presteseminaret underviser, og selv om det blir undervist til deg med veltalenhet, må det være Gud som viser deg at Jesus er Kristus, og at det er blodet som renser deg, og at Gud er din Frelser, uten denne åpenbaring vil du aldri ha evig liv. Det er den Åndelige åpenbaringen som gjør det.

Jeg sa at denne Åpenbaringsens Bok er åpenbaringen om Jesus og hva Han gjør i menighetene i disse sju tidsaldrene. Det er en åpenbaring fordi disiplene selv ikke visste om disse sannhetene. Det hadde ikke tidligere blitt åpenbart for dem. Du husker at de kom til Jesus i Apostlenes gjerninger og spurte Ham: «Herre, vil Du på den tiden gjenopprette riket for Israel?» Og Han sa til dem: «Det er ikke deres sak å kjenne tider eller stunder.» Disse mennene tenkte fremdeles at Jesus hadde et jordisk rike. Men det var et åndelig rike Han skulle bygge.

Likevel kunne Han ikke fortelle dem om Hans plass i det, for Faderen hadde ennå ikke åpenbart det for Ham. Men nå etter Hans død og oppstandelse, og på dette bestemte tidspunktet i Hans mellommannstjeneste, er Han i stand til å uttrykke, her i denne åpenbaringen om Seg Selv til Johannes, hva Hans herlighet og nærvær i menigheten ville bety og forårsake.

I denne åpenbaringen forteller Han oss hva som er djevelens endelikt. Han forteller oss hvordan Han kommer til å ta for Seg djevelen og kaste ham i ildsjøen. Han åpenbarer endeliktet til de onde som følger satan. Og satan hater det.

Har du noen gang lagt merke til at satan hater to bøker i Bibelen mer enn alle andre? Gjennom liberale teologer og pseudovitenskapsmenn angriper han alltid Første Mosebok og Åpenbarings Bok. I begge disse bøkene finner vi satans opphav, hans avskyelige handlinger og hans tilintetgjørelse. Det er grunnen til at han angriper dem. Han hater å bli avslørt, og i disse bøkene blir han avslørt for akkurat hvem han er. Jesus sa om satan: «Han har ingen del i Meg, og Jeg har ingen del i ham.» Djevelen ønsker å motbevise det; men han kan ikke, så han gjør alt han kan for å ødelegge tilliten til Ordet. Men når menigheten nekter å tro på satan og tror på Åndens åpenbaring av Ordet, kan ikke helvetes porter seire over henne.

La meg bare skyte inn noen ord her om min egen tjeneste, om dere ikke har noe imot det. Dere vet alle at denne gaven i livet mitt er overnaturlig. Det er en gave der Den Hellige Ånd er i stand til å skjelve sykdommer og tankene i menneskers hjerter, og andre skjulte ting som kun Gud kan vite, og deretter åpenbare det til meg. Jeg skulle ønske at dere kunne stå sammen med meg og se menneskers ansikter når satan vet at han kommer til å bli avslørt. Det er ikke menneskene jeg snakker om. Det er satan som har et grep om livene deres gjennom synd, likegyldighet og sykdom. Men dere skulle sett ansiktene deres. Satan vet at han kommer til å bli avslørt, og menneskers væremåte forandrer seg på de mest underlige måter. Satan er redd. Han vet at Guds Ånd er i ferd med å la menneskene få vite om hans gjerninger. Det er grunnen til at han hater disse møtene så veldig. Når navn blir nevnt og sykdommer åpenbart så hater satan det. Hva er så dette? Det er ikke tankelesing, det er ikke telepati, heller er det ikke trolldom. Det er en ÅPENBARING fra Den Hellige Ånd. Det er den eneste måten jeg kan vite det på. Menneske tanke vil selvsagt kalle det alt annet enn Den Hellige Ånd.

La meg vise dere en annen grunn til at satan hater denne Boken om Åpenbaringen om Jesus Kristus i menigheten. Han vet at Jesus Kristus er den samme i går og i dag og for evig, og Han forandrer Seg ikke. Han vet det mye bedre enn nitti prosent av teologene gjør. Han vet at siden Gud er uforanderlig i Sin natur, så er Han like så uforanderlig i Sin væremåte. Derfor vet satan inderlig godt at den første menighet ved Pinsen, med Guds kraft

(Markus 16 i aksjon), er den Sanne Menighet som Jesus gjør krav på som Sin egen. Alt annet er falskt. Det må være slik.

Husk nå dette. Kristus i den Sanne Menighet er en fortsettelse av Apostlenes gjerninger. Men Åpenbaringsens Bok viser hvordan antikristens ånd ville komme inn i menigheten og forderve den, og gjøre den lunken, formell og kraftløs. Den avslører satan, åpenbarer hans gjerninger (forsøket på å ødelegge Guds folk og så tvil om Guds Ord) helt fram til det tidspunktet hvor han blir kastet i ildsjøen. Han kjemper imot det. Han tåler det ikke. Han vet at dersom folket får den SANNE ÅPENBARINGEN om den SANNE MENIGHET og hva hun er, hva hun står for og at HUN KAN GJØRE DE STØRRE GJERNINGENE, så vil hun bli en uovervinnelig hær. Hvis de får en sann åpenbaring om de to åndene innenfor rammeverket av den kristne menighet, og ved Guds Ånd skjelner og står imot antikristens ånd, vil satan være kraftløs foran henne. Han vil være like så fullstendig mislykket i dag som da Kristus stod imot alle hans forsøk på å få makt over Ham i ørkenen. Ja, satan hater åpenbaring. Men vi elsker den. Med sann åpenbaring i våre liv, kan ikke helvetes porter seire over oss, men vi vil seire over dem.

Dere husker at jeg i begynnelsen av dette budskapet nevnte at denne Boken vi studerer er den faktiske åpenbaringen om Jesus, Selv, i menigheten og Hans gjerninger i de fremtidige tidsaldrene. Så nevnte jeg at Den Hellige Ånd må gi oss åpenbaring, for ellers vil vi ikke få det. Om dere legger disse to tankene sammen, vil dere se at det ikke bare vil kreve ordinær studering og tenking for å gjøre denne Boken virkelig. Det kommer til å kreve at Den Hellige Ånd går til verks. Det betyr at denne Boken ikke kan bli åpenbart til noen andre enn en spesiell kategori mennesker. Det vil kreve en som har profetisk innsikt. Det vil kreve den egenskapen at man kan høre fra Gud. Det vil kreve overnaturlig veiledning, ikke bare en student som sammenligner vers med vers, selv om det er bra. Men et mysterium krever Åndens undervisning, ellers vil det aldri bli forstått. Vi trenger virkelig å høre fra Gud og åpne oss og bli overgitt til Ånden for å høre og vite.

Som jeg allerede har sagt, denne Boken (Åpenbaringen) er fullbyrdelsen av Skriftene. Den har til og med blitt plassert på helt riktig sted i Bibelens kanon; på slutten. Nå kan dere vite hvorfor det står at den som leser eller til og med hører den er velsignet. Det er åpenbaringen fra Gud som vil gi deg autoritet over djevelen. Og du kan se hvorfor de som ville legge til eller trekke fra det ville bli forbannet. Det måtte være slik, for hvem kan legge til eller trekke fra den fullkomne åpenbaringen fra Gud og beseire fienden? Så enkelt er det. Det finnes ikke noe med en slik seirende kraft som Ordets åpenbaring. I vers 3 ser vi at det blir en velsignelse over dem som gir nøyaktighet på denne Bok. Jeg tror dette henviser til Det gamle testaments skikk der

prestene leste Ordet til forsamlingen om morgenen. Du forstår, mange kunne ikke lese, så prestene måtte lese for dem. Så lenge det var Ordet, var velsignelsen der. Det spilte ingen rolle om det ble lest eller hørt.

«*Tiden er nær.*» Tiden var ikke nær for. I Guds visdom og husholdning kunne ikke denne mektige åpenbaringen (selv om den var fullt ut kjent av Gud) bli gjort kjent før nå. Vi lærer derfor umiddelbart et prinsipp – *Guds åpenbaring for hver tidsalder kan kun komme i den tidsalderen, og på et bestemt tidspunkt.* Se på Israels historie. Guds åpenbaring til Moses kom bare på et bestemt tidspunkt i historien, og enda mer bestemt kom den da folket ropte til Gud. Jesus kom Selv i tidens fylde, da Han var den fullstendige Åpenbaringen av Guddommen. Og i denne tidsalderen (Laodikea) vil Guds åpenbaring komme i sin tilbørlige tid. Den vil ikke somle, og heller ikke vil den være prematur. Tenk på dette og gi nøye akt på det, for vi er i endetiden i dag.

HILSNINGEN

Åpenbaringen 1,4-6: «Johannes, til de sju menighetene som er i Asia: Nåde være med dere og fred fra Ham som er og som var og som kommer, og fra de sju ånder som er foran Hans trone, og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, Den førstefødte av de døde og Herskeren over kongene på jorden. Han som elsket oss og rensset oss fra våre synder i sitt eget blod, og som har gjort oss til konger og prester for sin Gud og Far – Ham tilhører æren og herredømmet i all evighet! Amen.»

Ordet Asia er faktisk Lilleasia. Det er et lite stykke land omtrent på størrelse med Indiana. De sju menighetene der ble spesielt plukket ut fra alle de andre menighetene på grunn av sine karakteristikk, hvis samme karakteristikk ville bli funnet i de etterfølgende tidsaldrene, århundrer senere.

De sju Åndene foran tronen er Ånden Som var i hver av de sju budbærerne, og gav dem deres tjenester for den tidsalderen hver og en levde i.

Alle disse uttrykkene: «Han som er» og «Han som var» og «som kommer» og «troverdige vitne» og «førstefødte av de døde» og «Herskeren over kongene på jorden» og «Alfa og Omega» og «Den Allmektige» er titler og beskrivelser på den ENE OG SAMME PERSONEN, Som er Herren Jesus Kristus, Som vasket oss fra våre synder i Sitt eget blod.

Guds Ånd i Johannes uttrykkes derfor i rekkefølge for å beskrive Jesu Kristi Allmektige Guddom og for å åpenbare Guddommen som ÉN Gud. I dag er det en grov feil. Den er at det er tre Guder i stedet for én. Denne åpenbaringen, slik den ble gitt til Johannes av Jesus, Ham selv, korrigerer den feilen. Det

er ikke slik at det er tre Guder, men *én Gud med tre tjenester*. Det er ÉN Gud med tre titler: Fader, Sønn og Hellig Ånd. Denne mektige åpenbaringen er hva den første menighet hadde, og den må bli gjenopprettet i denne siste tid sammen med den korrekte formelen for vanddåpen.

Moderne teologer vil ikke si seg enige med meg, for her er hva som ble skrevet i et stort kristent magasin: «Denne læren (om Treenigheten) er i selve hjertet og kjernen av Det gamle testamente. Den er på alle måter like mye i hjertet og kjernen av Det nye testamente. Det nye testamente er like mye i konflikt med tanken om at det er flere Guder enn én som Det gamle testamente er. Likevel underviser Det nye testamente med tilsvarende klarhet at Faderen er Gud, og at Sønnen er Gud og at Den Hellige Ånd er Gud, og at disse tre IKKE er tre funksjoner av den samme Personen, men tre personer som står i en sann personlig relasjon til hverandre. Det er dette som er læren om Tre personer men én Gud.»

De uttaler også: «Gud er, i følge Bibelen, ikke bare én person, men Han er tre personer i én Gud. Det er det store mysteriet ved Treenigheten.»

Det er det sannelig. Hvordan kan tre personer være i én Gud? Ikke nok med at det ikke finnes bibelsk belegg for det, men det viser til og med en mangel på intelligent dømmekraft. Tre adskilte personer, selv om de er samme substans, utgjør tre guder, ellers har språket mistet sin betydning fullstendig.

Bare lytt til disse ordene igjen: «Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden», sier Herren, «Han som er og som var og som kommer, Den Allmektige». Dette er Guddom. Dette er ikke bare en profet, en mann. Dette er Gud. Og det er ikke en åpenbaring om tre Guder, men om ÉN Gud, Den Allmektige.

De trodde ikke på tre Guder i menighetens begynnelse. Du kan ikke finne den slags lære blant apostlene. Det var etter den apostoliske tidsalderen at denne teorien kom inn og virkelig ble et tema og en sentral lære ved Konsilet i Nikea. Læren om Guddommen skapte en todelt splittelse i Nikea. Og fra den splittelsen kom det to ytterliggående retninger. En gikk faktisk inn i polyteisme og trodde på tre Guder, og de andre gikk inn i unitarisme. Det tok selvsagt en liten stund før dette gikk til, men det gjorde det, og vi har det den dag i dag. Men Åpenbaringen gjennom Johannes ved Ånden til menighetene var: «Jeg er Herren Jesus Kristus, og Jeg er i ALT. Det finnes ikke noen annen Gud.» Og Han satte Sitt segl på denne Åpenbaringen.

Tenk på dette: Hvem var Jesu Far? Matteus 1,18 sier: «Hun var med barn ved Den Hellige Ånd.» Men Jesus Sely hevdet at Gud var Hans Far. Gud Faderen og Gud Den Hellige Ånd, slik vi ofte uttrykker disse begrepene, gjør Faderen og Ånden til ÉN. Det er de sannelig, for ellers hadde Jesus to Fedre. Men legg merke

til at Jesus sa at Han og Faderen var Ett – *ikke* to. Det gir oss ÉN Gud.

Siden dette er historisk og bibelsk sant, lurer folk på hvor de tre kom fra. Det ble en grunnleggende lære ved Konsilet i Nikea i 325 e.Kr. Denne treenigheten (et absolutt ubibelsk ord) var basert på de mange gudene i Rom. Romerne hadde mange guder som de ba til. De ba også til forfedre som forbedere. Det var bare et steg for å gi nye navn til gamle guder, så vi har helgener for å gjøre det mer bibelsk. Derfor, i stedet for Jupiter, Venus, Mars og så videre, har vi Paulus, Peter, Fatima, Kristoffer og så videre, og så videre. De klarte ikke å få sin hedenske religion til å fungere med bare én Gud, så de delte Ham opp i tre, og de laget mellommenn av de hellige slik de hadde laget mellommenn av sine forfedre.

Helt siden da har mennesker sviktet i å innse at det bare er én Gud med tre tjenester eller manifestasjoner. De vet at det er én Gud i følge Skriften, men de prøver å gjøre det til en fantastisk teori om at Gud er som en drueklase; tre personer med den samme Guddommeligheten delt likt av alle. Men det står klart og tydelig her i Åpenbaringen at Jesus er «Den Som er», «Den Som var» og «Den Som kommer». Han er «Alfa og Omega», som betyr at Han er «A til Å» eller ALT SAMMEN. Han er alt – Den Allmektige. Han er Sarons Rose, Liljen i dalen, Den klare Morgenstjerne, Den rettferdige Spiren, Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Han er Gud, Allmektige Gud. ÉN GUD.

1. Timoteus 3,16 sier: «Og det skal bekjennes, stor er den gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbart i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkynt blant hedningefolk, trodd i verden, opptatt i herlighet.» Dette er hva Bibelen sier. Den sier ikke noen ting om en første eller andre person her. Den sier at Gud ble åpenbart i kjød. ÉN Gud. Denne ENE GUD ble åpenbart i kjød. Det burde avgjøre saken. Gud kom i en menneskelig skikkelse. Det gjorde Ham ikke til EN NY GUD. HAN VAR GUD, DEN SAMME GUD. Det var en åpenbaring da, og det er en åpenbaring nå. ÉN Gud.

La oss gå tilbake i Bibelen og se hva Han var i begynnelsen i følge åpenbaringen Han gav om Seg Selv. Den store Jehova viste Seg for Israel i en ildstøtte. Som Paktens Engel bodde Han i den ildstøtten og ledet Israel daglig. Ved tempelet gjorde Han Sitt komme kjent med en stor sky. Så en dag ble Han åpenbart i en jomfrufødt kropp som hadde blitt beredt for Ham. Den Gud som bodde over Israels telt tok nå på Seg et telt av kjøtt og bodde som et menneske blant mennesker. Men Han var den SAMME GUD.

Bibelen lærer at GUD VAR I KRISTUS. KROPPEN var Jesus. I Ham bodde hele Guddommens fylde, LEGEMLIG. Ingen ting kan være tydeligere enn det. Et mysterium, ja. Men en faktisk sannhet – det kan ikke bli tydeligere. Så om Han ikke

var tre mennesker da, kan Han ikke være tre nå. ÉN GUD: Og denne samme Gud ble gjort kjød.

Jesus sa: «Jeg kom fra Gud, og Jeg går (tilbake) til Gud.» Johannes 16,27-28. Det er nøyaktig hva som skjedde. Han forsvant fra jorden gjennom Sin død, begravelse, oppstandelse og himmelfart. Så møtte Paulus Ham på veien til Damaskus, og Han talte til Paulus og sa: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg?» Paulus sa: «Hvem er Du, Herre?» Han sa: «Jeg er Jesus.» Han var en ildstøtte, et blendende lys. Han hadde gått tilbake, nøyaktig slik Han sa Han ville gjøre. Tilbake til den samme formen Han var i før Han tok på Seg et tabernakel av kjøtt. Det er nøyaktig hvordan Johannes så det. Johannes 1,18: «Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som *er* i Faderens favn, Han har forklart Ham.» Legg merke til at Johannes sier at Jesus ER. Han er I Faderens favn.

Lukas 2,11 sier: «Før i dag er det født dere en Frelser i Davids by, Han er Kristus, Herren.» Han ble født som Kristus, og åtte dager senere, da Han ble omskjært, ble Han gitt navnet Jesus, akkurat slik engelen hadde fortalt dem. Jeg ble født som en Branham. Da jeg ble født, gav de meg *navnet* William. Han var KRISTUS, men Han ble gitt et navn her nede blant mennesker. Det ytre tabernaklet som mennesker kunne se ble kalt Jesus. Han var Herlighetens Herre, Den Allmektige åpenbart i kjød. Han er Gud Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Han er alt det.

Fader, Sønn og Hellig Ånd er kun titler. Det er ikke navn. Det er grunnen til at vi døper i Navnet Herren Jesus Kristus, for det er et navn, ikke en tittel. Det er navnet til disse titlene, akkurat slik du tar en nyfødt baby som er en sønn og gir ham et navn. Baby er hva han er, sønn er tittelen, og så gir du ham navnet John Hendry Brown. Du døper ikke bare i «Jesu Navn». Det er tusenvis av Jesuser i verden, og det var det også før Jesus, vår Frelser. Men bare en av dem ble født som Kristus: «Herren Jesus Kristus.»

Folk snakker om Jesus som at Han er Guds Evige Sønn. Er ikke det en motsigelse? Har du noen gang hørt om en «Sønn» som er evig? Sønner har en begynnelse, men det som er evig har ingen begynnelse. Han er den Evige Gud (Jehova) åpenbart i kjød.

I Johannes Evangelium står det: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.» «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.» Han var det Sanne og Trofaste Vitne til Faderens evige Ord. Han var en Profet og kunne si hva Faderen befalte Ham å si. Han sa: «Min Far er i Meg.» Det er hva tabernaklet Jesus sa: «Min Far er i Meg.»

Gud har mange titler: «Vår Rettferdighet» og «Vår Fred» og «Alltid Tilstedeværende» og «Fader» og «Sønn» og «Hellig Ånd»; men Han har bare ett menneskelig navn, og det navnet er Jesus.

Ikke bli forvirret fordi han har tre tjenester, eller fordi Han har en trefoldig manifestasjon. På jorden var Han en Profet; i himmelen er Han Presten; og når Han kommer tilbake til jorden, er Han Kongenes Konge. «Han Som Var» – Det er Jesus, Profeten. «Han Som Er» – Det er Han, Øverstepresten som går i forbønn – En Som kan ha medlidenhet med våre skrøpeligheter. «Som Kommer» – Det er den kommende Konge. På jorden var Han Ordet – Profeten. Moses sa om Ham: «En Profet som meg skal Herren din Gud oppreise for dere. Og det skal bli slik at de som ikke vil høre ordene til den Profeten, skal bli fullstendig utryddet av folket. »

Legg merke til disse faktaene om Jesus. På jorden var Han Profet, Lam og Sønn. Dette gjorde Ham ikke til tre. Dette var kun tre manifestasjoner eller tjenester av den Ene Person, Jesus.

Det er et eget favorittvers i Skriften som treenighetstroende tror beviser deres poeng om at det er mer enn én faktisk Person i Guddommen. Det er Åpenbaringen 5,6-8: «Og jeg så, og se, midt foran tronen og iblant de fire livsvesener, og midt iblant de eldste, sto et Lam, som om det var slaktet. Det hadde sju horn og sju øyne, som er de sju Guds ånder, sendt ut over hele jorden. Så kom Han og tok bokrullen ut av den høyre hånden på Ham som satt på tronen. Da Han hadde tatt bokrullen, falt de fire livsvesener og de tjuefire eldste ned foran Lammet. Hver av dem hadde en harpe og gullskåler fulle av røkelse, som er de helliges bønner.» Sannelig kan det virke som at disse versene, isolert sett, beviser deres poeng. Merk dere at jeg sa, disse ISOLERTE versene. Men les Åpenbaringen 4,2-3 og 9-11: «Straks ble jeg grepet av Ånden. Og se, en trone var satt i Himmelen, og det satt EN på tronen. Og Han som satt der, var som en jaspis og en sarderstein å se til. Og det var en regnbue rundt tronen, som så ut som en smaragd.» «Hver gang livsvesenene gir pris og ære og takk til Ham som sitter på tronen, Han som lever i all evighet, faller de tjuefire eldste ned foran Ham som sitter på tronen, og tilber Ham som lever i all evighet, og kaster kronene sine ned foran tronen og sier: «Du er verdig, Herre, til å få prisen og æren og makten. For Du har skapt alle ting, og ved Din vilje består alle ting, og ved Din vilje ble de skapt.» Legg nøye merke til at det i vers 2 står at det satt «ÉN» (ikke to eller tre, men ÉN) på tronen. I vers 3 står det: «HAN» (IKKE *de*) var som en jaspisstein å se til. I vers 9 står det at livsvesenene gav ære til «HAM» (ikke *dem*). I vers 10 står det at de eldste falt ned foran «HAM» (ikke *dem*). I vers 11 står det at de ropte: «Du er verdig, HERRE» (ikke *Herrer*). Også i vers 11 står det at denne ENE på tronen var «Skaperen», Som er Jesus (Johannes 1,3), Som er Jehova-Ånd-Gud av Det gamle testamente (1. Mosebok 1,1).

Men la oss ikke stoppe der. Les nå i Åpenbaringen 3,21: «Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.» Les

også Hebreerne 12,2: «Mens vi ser på Jesus, troens opphavsmann og fullender. På grunn av den gleden som var lagt foran Ham, utholdt Han korset, aktet ikke på skammen og har nå satt seg ved høyre side av Guds trone.» Merk dere at i følge Jesus Selv, Som skrev Åpenbaringen, har Han satt seg ned MED Faderen. Ånden i Paulus (Hvis Ånd er Kristi Ånd, for Det er Profetiens Ånd som Ordet kommer gjennom) sier at Han har satt Seg ved HØYRE SIDE av Gud. Men da Johannes så, så han bare «ÉN» på tronen. Og det er ikke før Åpenbaringen 5,6-8 (som følger Åpenbaringen 4,2-3 kronologisk i tid) at vi ser «Lammet» ta boken fra «HAM» Som satt på tronen, som Åpenbaringen 4,2-3 og 9-10 bekrefter. Hva er det? Det er mysteriet om «ÉN GUD». Han (Jesus) kom ut fra Gud, ble åpenbart i kjød, døde og oppstod igjen, og vendte tilbake til «Faderens Favn». Som Johannes sa: «Den enbårne Sønn, som er I Faderens favn, Han har forklart Ham», Johannes 1,18. Det var nå tid for at Gud (Messias) skulle komme tilbake for å hente Sin brud og så introdusere Seg Selv (gjøre Seg Selv kjent) for Israel. Vi ser altså at Gud igjen står frem for å innlede en fysisk relasjon til menneskene som «Davids Sønn, Kongenes Konge og Herrenes Herre og Hedningebrudens Brudgom». Det er IKKE «To» Guder, men ganske enkelt ÉN GUD som viser Sine mektige treenige tjenester og titler.

Folket visste at Han var en Profet. De visste om Messiasetegnet som bare kunne komme gjennom profeten. Johannes 1,44-51: «Filip var fra Betsaida, Andreas' og Peters by. Filip fant Natanael og sa til ham: «Vi har funnet Ham som Moses skrev om i loven og som også profetene har skrevet om, Jesus fra Nasaret, Josefs sønn.» Natanael sa til ham: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» Filip sier til ham: «Kom og se!» Jesus så Natanael komme mot seg, og Han sier om ham: «Se, en sann israelitt som det ikke er svik i!» Natanael sa til Ham: «Hvordan kjenner Du meg?» Jesus svarte og sa til ham: «Før Filip kalte på deg, da du var under fikentreet, så Jeg deg.» Natanael svarte og sa til Ham: «Rabbi, Du er Guds Sønn! Du er Israels Konge!» Jesus svarte og sa til Ham: «Tror du fordi Jeg sa til deg: Jeg så deg under fikentreet? Du skal få se større ting enn disse.» Han sa til ham: «Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Fra nå av skal dere se Himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen.» Evnen til å skjelne hjertets tanker i mennesker fikk Guds utvalgte til å forstå at her var Messias, Guds salvede Ord. Hebreerne 4,12: «For Guds Ord er levende og virksomt og skarper enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver.»

Da kvinnen ved brønnen hørte Ham skjelne tankene i hjertet hennes, så hun på Ham som en profet og proklamerte at Messias ville være kjent for denne enestående gaven. Johannes 4,7-26: «En kvinne fra Samaria kom da for å hente vann. Jesus sa til

henne: «Gi Meg å drikke!» Disiplene Hans hadde nemlig gått inn i byen for å kjøpe mat. Den samaritanske kvinnen sier da til Ham: «Hvordan kan Du som er jøde, be om drikke fra meg, en samaritansk kvinne?» Jøder omgås nemlig ikke samaritanere. Jesus svarte og sa til henne: «Hvis du kjente Guds gave og visste hvem Han er som sier til deg: Gi Meg å drikke, da ville du ha bedt Ham, og Han skulle gitt deg levende vann.» Kvinnen sier til Ham: «Herre, Du har ikke noe å øse opp med, og brønnen er dyp. Hvor har Du så det levende vannet fra? Du er vel ikke større enn vår far Jakob, som ga oss brønnen og selv drakk av den, slik som hans sønner og buskapen hans også gjorde?» Jesus svarte og sa til henne: «Hver den som drikker av dette vannet, vil tørste igjen. Men hver den som drikker av det vannet som Jeg gir ham, skal aldri i evighet tørste. Men det vannet Jeg gir ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» Kvinnen sa til Ham: «Herre, gi meg dette vannet, så jeg slipper å tørste og heller ikke behøver å komme hit for å hente opp vann.» Jesus sier til henne: «Gå og rop på mannen din og kom tilbake hit!» Kvinnen svarte og sa: «Jeg har ingen mann.» Jesus sa til henne: «Du gjorde rett i å si: Jeg har ingen mann. For du har hatt fem menn, og den du har nå, er ikke din mann. Der talte du sant.» Kvinnen sier til Ham: «Herre, jeg innser at Du er en profet. Våre forfedre tilba på dette fjellet, og dere jøder sier at Jerusalem er det stedet hvor man skal tilbe.» Jesus sier til henne: «Kvinn, tro Meg, den time kommer da dere ikke skal tilbe Faderen verken på dette fjellet eller i Jerusalem. Dere tilber det dere ikke kjenner. Vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene. Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For Faderen søker dem som tilber Ham slik. Gud er Ånd, og de som tilber Ham, må tilbe i ånd og sannhet.» Kvinnen sier til Ham: «Jeg vet at Messias kommer», Han som kalles Kristus. «Når Han kommer, skal Han forkynne oss alt.» Jesus sier til henne: «Jeg er Han, Jeg som taler med deg.»

I Åpenbaringen 15,3 står det: «Og de synger Moses', Guds tjeners sang, og LAMMETS sang og sier: «Store og underfulle er Dine gjerninger, Herre Gud, Den Allmektige! Rettferdige og sanne er Dine veier, Du, de helliges Konge!» Ser dere det? LAMMET, Øverstepresten som holder Sitt blod som soning på nådestolen for våre synder er Herren Gud Den Allmektige. Det er Hans nåværende tjeneste. Det er hva Han gjør nå, lar Sitt blod ta vekk våre synder. Men en dag vil det Lammet bli Løven av Judas stamme. Han vil gå ut i kraft og herlighet og ta Sin autoritet for å regjere som Konge. Han er den kommende Konge over denne jorden. Det vil selvsagt ikke si at Han ikke er Konge nå. For Han er vår Konge, De helliges Konge. Akkurat nå er det et åndelig rike. Det er ikke av dette verdenssystemet, på samme måte som at vi ikke er av denne verden. Det er grunnen til at vi oppfører oss annerledes enn verden. Vårt borgerskap er

i himmelen. Vi reflekterer Ånden av den verden vi ble født på ny i, hvor Jesus er Kongen. Det er grunnen til at våre kvinner ikke kler seg i mannsklær eller klipper håret sitt eller bruker all denne kosmetikken og andre ting som verden liker så godt. Det er grunnen til at våre menn ikke drikker og røyker og holder på i synd. Vårt herredømme er herredømmet over synd, og det blir håndhevet gjennom kraften som er i Kristi Ånd Som bor i oss. Hvert rike på jorden kommer til å bli revet ned, men vårt vil bestå.

Vi har nå snakket om tjenestene og manifestasjonene av den ene sanne Gud og sett Hans herlighet i et bibelsk studie. Men Han kan ikke kjennes intellektuelt. Han kjennes Åndelig. Ved Åndelig åpenbaring. Den Samme Som var kjent som Jesus etter kjødet, gikk tilbake til ildstøtten. Men Han lovet at Han ville komme tilbake og bo iblant Sitt folk ved Ånden. Og på Pinsefestens dag kom denne ildstøtten ned, og den fordelte seg som tunger av ild over hver og en av dem. Hva var det Gud gjorde? Han fordelte Seg Selv i menigheten og gav alle disse mennene og kvinnene en del av Seg Selv. Han delte Seg i Sin menighet akkurat slik Han sa Han ville gjøre. Johannes 14,16-23: «Og Jeg vil be Faderen, og Han skal gi dere en annen Talsmann, for at Han skal bli hos dere til evig tid, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, siden den verken ser Ham eller kjenner Ham. Men dere kjenner Ham, for Han blir hos dere og skal være i dere. Jeg skal ikke la dere bli igjen som foreldreløse. Jeg skal komme til dere. Ennå en liten stund og verden skal ikke se Meg lenger, men dere skal se Meg. For Jeg lever, og dere skal leve. På den dagen skal dere kjenne at Jeg er i Min Far og dere i Meg og Jeg i dere. Den som har Mine bud og holder dem, han er den som elsker Meg. Og den som elsker Meg, skal bli elsket av Min Far, og Jeg skal elske ham og åpenbare Meg for ham.» Judas, ikke Iskariot, sier til Ham: «Herre, hva er grunnen til at Du vil åpenbare Deg for oss og ikke for verden?» Jesus svarte og sa til ham: «Hvis noen elsker Meg, vil han holde Mitt Ord. Og Min Far skal elske ham, og Vi skal komme til ham, og Vi skal ha Vår bolig hos ham.» Han sa at Han ville be Faderen Som ville sende en annen Talsmann Som var HOS dem (disiplene) allerede, men IKKE I dem. Det var Kristus. Så i vers 23, der Han taler om Seg Selv og Faderen, sier Han at VI skal komme. Der er det: «Ånden kommer, den Samme Guds Ånd som ble manifestert som Faderen og som Sønnen, og som ennå vil bli manifestert i de mange» - EN GUD Som er Ånd.

Derfor kan ikke noe menneske komme og si at den hellige mann er en pave eller at den hellige mann er en biskop eller prest. Den HELLIGE MANN er Kristus, Den Hellige Ånd, i oss. Hvordan våger hierarkiet å påstå at lekfolket ikke har noe å si? Hver og en har noe å si. Hver og en har en gjerning, hver og en har en tjeneste. Den Hellige Ånd kom på Pinsefestens dag og fordelte Seg Selv på hver og en, slik at det som Kristus sa kunne

bli oppfylt: «På den dagen skal dere kjenne at Jeg er i Min Far og dere i Meg og Jeg i dere.» Johannes 14,20.

Den Store Jeg Er, Den allmektige Gud, har kommet som Ånd for å fylle Sin sanne menighet. Han har rett til å bevege Seg hvor Han vil, og over hvem Han vil. Vi lager ikke «hellige menn» iblant oss, men hele den sanne Herrens forsamling er hellig, på grunn av Den Hellige Ånds nærvær. Det er Han, Den Hellige Ånd, som er hellig, ikke forsamlingen i seg selv.

Det er det som er åpenbaringen: Jesus Kristus er Gud. Jehova i Det gamle testamente er Jesus i Det nye. Uansett hvor hardt du prøver, kan du ikke bevise at det er TRE Guder. Men det kreves også en åpenbaring fra Den Hellige Ånd for å få deg til å forstå sannheten om at Han er Én. Det må en åpenbaring til for å se at Jehova i Det gamle testamente er Jesus i Det nye. Satan snek seg inn i menigheten og forblindet folket for denne sannheten. Og da de var blinde for den, tok det ikke lenge før Menigheten i Roma sluttet å døpe i Herren Jesu Kristi Navn.

Jeg må vedgå at det kreves en sann åpenbaring fra Den Hellige Ånd for å se sannheten om Guddommen i disse dager når vi er midt i forvrengningen av så mye i Bibelen. Men den overvinnende, seirende menigheten er bygget på åpenbaring, så vi kan forvente at Gud åpenbarer Sin sannhet for oss. Likevel trenger du egentlig ikke en åpenbaring om vannåpen. Den står der og stirrer deg i øynene. Hadde det vært vanlig for apostlene i ett øyeblikk å bli ledet vill fra en direkte befaling fra Herren om å døpe i Navnet til Faderen, og Sønnen og Den Hellige Ånd, og så finne dem i bevisst ulydighet? De visste hva det Navnet var, og det finnes ikke ett sted i Bibelen hvor de døpte på noen annen måte enn i Herren Jesu Kristi Navn. Sunn fornuft vil fortelle deg at Apostlenes gjerninger er menigheten i aksjon, og hvis de døpte på den måten, så er det måten å døpe på. Hvis du synes at det er sterk kost, hva tenker du om dette? Alle som ikke var døpt i Herren Jesu Navn måtte bli døpt på nytt.

Apostlenes gjerninger 19,1-6: «Og det skjedde mens Apollos var i Korint, at Paulus kom til Efesos etter å ha reist gjennom de øvre distriktene. Og da han fant noen disipler der, sa han til dem: «Fikk dere Den Hellige Ånd da dere kom til troen?» Da sa de til ham: «Vi har ikke engang hørt at det finnes en Hellig Ånd.» Og han sa til dem: «Hva ble dere da døpt med?» De sa: «Med Johannes' dåp.» Da sa Paulus: «Johannes døpte med omvendelsens dåp. Og han sa til folket at de skulle tro på Ham som skulle komme etter ham, det er: på Kristus Jesus.» Da de hørte dette, ble de døpt til Herren Jesu navn. Og da Paulus hadde lagt hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem, og de talte med tunger og profeterte.» Der har du det. Disse gode menneskene i Efesus hadde hørt om den kommende Messias. Johannes hadde forkynt Ham. De ble døpt til syndenes omvendelse, og så FREM TIL å tro på Jesus. Men nå var

det tid for å se TILBAKE på Jesus og bli døpt til syndenes TILGIVELSE. Tiden var inne for å motta Den Hellige Ånd. Og da de ble døpt i Herren Jesu Kristi Navn, la Paulus hendene sine på dem og Den Hellige Ånd kom over dem.

Åh, disse kjære folka i Efesus var gode mennesker. Og om noen hadde en rett til å føle seg trygge, så var det dem. Legg merke til hvor langt de hadde kommet. De hadde kommet helt frem til å ta imot den kommende Messias. De var klare for Ham. Men ser dere ikke at de til tross for dette hadde gått glipp av Ham? Han hadde kommet og dratt. De trengte å bli døpt i Herren Jesu Kristi Navn. De trengte å bli fylt med Den Hellige Ånd.

Hvis du har blitt døpt i Herren Jesu Kristi Navn, vil Gud fylle deg med Sin Ånd. Det er Ordet. Apostlenes gjerninger 19,6 som vi leste, var oppfyllelsen av Apostlenes gjerninger 2,38: «Omvend dere, og *enhver* av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes tilgivelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.» Ser du, Paulus, ved Den Hellige Ånd, sa nøyaktig hva Peter sa ved Den Hellige Ånd. Og det som ble sagt KAN IKKE bli forandret. Det må være det samme fra Pinsefestens dag inntil den aller siste utvalgte har blitt døpt. Galaterne 1,8: «Men selv om vi eller en engel fra Himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!»

Noen av dere Oneness-folk dører feil. Dere dører til gjenfødelse, som om det å bli neddykket i vann frelser deg. Gjenfødselen kommer ikke ved vann; den er et verk av Ånden. Mannen som ved Den Hellige Ånd gav befalingen: «Omvend dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi Navn», sa ikke at vannet gjenfødte. Han sa at det kun var et bevis på en «god samvittighets pakt med Gud». Det var alt. 1. Peter 3,21: «Det som også nå frelser oss i sitt motbilde, dåpen. Den er ikke en avleggelse av kjødets urenheter, men en god samvittighets pakt med Gud, ved Jesu Kristi oppstandelse.» Jeg tror det.

Hvis noen har noen uriktige forestillinger om at historien kan bevise vanddåpen på noen annen måte enn i Herren Jesu Kristi Navn, vil jeg anbefale deg å lese historien og finne ut av det selv. Her følger en ekte nedtegnelse av en dåp som fant sted i Roma, 100 e.Kr., og som ble gjengitt i ukebladet *Time*, 5. desember 1955. «Diakonen løftet hånden sin, og Publius Decius steg gjennom dåpsdøren. Marcus Vasca, vedselgeren, stod i bassenget med vann opp til livet. Han smilte da Publius steg ned i bassenget ved siden av ham. 'Credis?', spurte han. 'Credo', svarte Publius. 'Jeg tror at min frelse kommer fra Jesus Kristus, Som ble korsfestet under Pontius Pilatus. Med Ham døde jeg slik at jeg med Ham kan få Evig Liv.' Så kjente han sterke armer støtte ham mens han lot seg selv falle bakover ned i bassenget, og hørte Marcus røst i sitt øre – 'Jeg dører deg i Herren Jesu Kristi Navn' – som det kalde vannet lukket seg over ham.»

Helt fram til da sannheten gikk tapt (og ikke kom tilbake før denne siste tidsalder – dette er fra Nikea til dette århundreskiftet) døpte de i Herren Jesu Kristi Navn. Men det har kommet tilbake. Satan kan ikke holde åpenbaringen nede når Ånden ønsker å gi den.

Ja, hvis det var tre Guder, kunne du like gjerne døpe for en Fader, en Sønn og en Hellig Ånd. Men ÅPENBARINGEN GITT TIL JOHANNES var at det er ÉN GUD og Hans Navn er HERREN JESUS KRISTUS, og du døper for ÉN Gud og bare én. Det er grunnen til at Peter døpte slik han gjorde på Pinsefestens dag. Han måtte være tro mot åpenbaringen som var: «La derfor hele Israels hus vite for visst at Gud har gjort DENNE JESUS som dere korsfestet, BÅDE til HERRE OG til KRISTUS.» Der er Han: «HERREN JESUS KRISTUS.»

Hvis Jesus er «BÅDE» Herre og Kristus, da er Han (Jesus), og kan ikke være noe annet enn «Fader, Sønn og Hellig Ånd» i ÉN Person manifestert i mennesket. Det er IKKE «Gud i tre personer, velsignede treenighet», men ÉN GUD, ÉN PERSON med tre hovedtitler, med tre tjenester som manifesterer disse titlene. Hør det en gang til. Denne samme Jesus er «BÅDE Herre og Kristus». Herre (Fader) og Kristus (Hellig Ånd) er Jesus, for Han (Jesus) er dem BEGGE (Herre og Kristus).

Hvis dette ikke viser oss den sanne åpenbaringen om Guddommen, så vil ingen ting gjøre det. Herre er IKKE en annen; Kristus er IKKE en annen. Denne Jesus er Herren Jesus Kristus – ÉN GUD.

Filip sa en dag til Jesus: «Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss.» Jesus sa til ham: «Så lenge har Jeg vært hos dere, og likevel kjenner du Meg ikke? Den som har sett Meg, har sett Faderen. Så hvordan kan du si: Vis oss Faderen? Jeg og Min Far er Ett.»

Jeg siterte det en gang, og en dame sa: «Vent et øyeblikk, herr Branham, du og din kone er ett.»

Jeg sa: «Ikke på den måten.»

Hun sa: «Hva behager?»

Så jeg sa til henne: «Ser du meg?»

Hun sa: «Ja.»

Jeg sa: «Ser du min kone?»

Hun sa: «Nei.»

Jeg sa: «Da er det en annen slags enhet, for Han sa: 'Når du ser Meg, ser du Faderen.'»

Profeten sa at det ville bli lys ved kveldstiden. I salmen står det skrevet:

Det vil bli lys i kveldstiden,
 Veien til herligheten vil du sannelig finne,
 I vannveien, det er lyset i dag,
 Begravet i Jesu dyrebare Navn.

Gammel og ung, omvend deg fra all din synd,
 Den Hellige Ånd vil sannelig komme inn.
 Kveldslyset har kommet –
 Det er et faktum at Gud og Kristus er ett.

For ikke så lenge siden snakket jeg med en jødisk rabbi. Han sa til meg: «Dere hedninger kan ikke dele Gud i tre biter og gi Ham til en jøde. Vi vet bedre enn som så.»

Jeg sa til ham: «Det er det som er saken, rabbi, vi deler ikke Gud i tre biter. Du tror profetene, gjør du ikke?»

Han sa: «Sannelig gjør jeg det.»

«Tror du Jesaja 9,6?»

«Ja.»

«Hvem talte profeten om?»

«Messias.»

Jeg sa: «Hvilket forhold vil Messias ha til Gud?»

Han sa: «Han vil være Gud.»

Jeg sa: «Det stemmer.» Amen.

Du kan ikke dele Gud i tre personer eller tre biter. Du kan ikke fortelle en jøde at det er en Fader og en Sønn og en Hellig Ånd. Han vil raskt fortelle deg hvor den ideen kom fra. Jødene vet at denne trosbekjennelsen ble etablert ved Konsilet i Nikea. Ikke å undres at de skyr oss som hedninger.

Vi snakker om en Gud som ikke forandrer seg. Jødene tror det også. Men menigheten forandret sin uforanderlige Gud fra ÉN til TRE. Men Lyset kommer tilbake ved kveldstid. *Hvor treffende det er at denne sannheten har kommet på det tidspunktet når jødene vender tilbake til Palestina.* Gud og Kristus er ÉN. Denne Jesus er BÅDE HERRE OG KRISTUS.

Johannes hadde åpenbaringen, og JESUS var Åpenbaringen, og Han kom til syne akkurat her i Skriften – «JEG ER Han Som Var, Som Er og Som Skal Komme, Den Allmechtige. Amen.»

Dersom åpenbaringen går over hodet ditt, se opp og søk Gud for den. Det er den eneste måten du noensinne vil få den på. En åpenbaring må komme fra Gud. Den kommer aldri fra menneskelige, naturlige evner, men ved en Åndelig utrustning. Du kan til og med memorere Bibelen, og selv om det er vidunderlig, så vil ikke det frambringe det. Det er nødt til å være en åpenbaring fra Gud. Det står i Ordet at ikke noe menneske kan si at Jesus er Kristus uten ved Den Hellige Ånd. Du er nødt til å motta Den Hellige Ånd, og da, og bare da,

kan Ånden gi deg åpenbaringen at Jesus er Kristus: Gud, Den Salvede.

Ikke noe menneske kjenner Guds ting foruten Guds Ånd og han som Guds Ånd åpenbarer dem til. Vi trenger å rope til Gud om åpenbaring mer enn noe annet i verden. Vi har tatt imot Bibelen, vi har tatt imot de store sannhetene i den, men det er fremdeles ikke virkelig for de fleste mennesker fordi åpenbaringen ved Ånden ikke er der. Ordet har ikke blitt levendegjort. Bibelen sier i 2. Korinterbrev 5,21 at vi har blitt Guds rettferdighet gjennom vår forening med Jesus Kristus. Fikk du tak i det? Det står at VI ER SELVE GUDS RETTFERDIGHET ved å være I KRISTUS. Det står at Han (Jesus) ble SYND for oss. Det står ikke at Han ble syndig, men ble SYND for oss slik at vi gjennom vår forening med Ham kunne bli Guds RETTFERDIGHET. Dersom vi aksepterer det faktum (og vi må) at Han bokstavelig talt ble SYND for oss ved Sin stedfortredelse for oss, da må vi også akseptere det faktum at vi gjennom vår forening med Ham har blitt SELVE Guds RETTFERDIGHET. Å forkaste det ene er å forkaste det andre. Å akseptere det ene er å akseptere det andre. Vi vet at Bibelen sier det. Det kan ikke benektes. Men åpenbaringen om det mangler. Den er ikke virkelig for flertallet av Guds barn. Det er bare et fint vers i Bibelen. Men vi trenger å få det gjort LEVENDE for oss. Det må en åpenbaring til.

La meg bare skyte inn noe her som både vil forundre og hjelpe deg. Det finnes knapt en lærd som ikke tror at Det nye testamente opprinnelig var på det greske språk. Alle våre store Bibellærde har sagt at Gud gav verden tre store nasjoner med tre store bidrag for Evangeliets skyld. Han gav grekerne, som gav et universelt språk. Han gav oss jødene, som gav oss den sanne religion og den sanne kunnskap om Gud gjennom Frelseren. Han gav oss romerne, som gav oss et forent rike med lov og et system av hovedveier. Derfor har vi sann religion, språket å uttrykke det på og veier til å spre det fysisk. Og historisk sett synes dette å være helt korrekt. Og i dag sier våre eksperter på gresk at det greske språk fra Bibelens dager er så fullkomment og eksakt at dersom en som studerer gresk er en raffinert og nøyaktig grammatiker, så kan han faktisk vite nøyaktig hva det nytestamentlige Ordet lærer. Men er ikke dette bare en teori? Er dette sant? Er det ikke slik at enhver navngjeten ekspert på gresk fra en denominasjon bestrider en ekspert fra en annen denominasjon, og er det ikke slik at deres argumenter er basert på identiske greske ord og identiske grammatiske regler? Sannelig er det slik det er. Til og med tilbake i den pergamentiske tidsalder, rett før Konsilet i Nikea i 325, var det to store lærde, Arius og Athanasius, som ble sittende fast i en læremessig strid over et gresk ord. Debatten deres ble så intens og verdensomspennende at historikere sier at verden var splittet

over en diftong (lyden av to vokaler i en enkelt stavelse). Hvis gresk er så fullkomment og så ordinert av Gud, hvorfor ble det en slik disputt? Gud mente vel ikke at vi alle skulle kunne gresk? Til dags dato har vi uoverensstemmelser over gresken. Ta for eksempel boken «Et røntgenfotografi av Kristi lammede Menighet», av Dr. McCrossan.» I den gjengir han en mengde sitater fra mange navngjetne grammatikere innen gresk, og beviser etter eget forgodtbefinnende at de uforandrede reglene i gresk grammatikk så avgjort beviser at Bibelen lærer at et menneske blir døpt med Den Hellige Ånd etter gjenfødselen. Han uttaler også bestemt at kvinner kan ta over talerstolen fordi ordet profeti betyr å forkynne. Men har han overbevist andre lærde i gresk som er like dyktige som han? Neida. Alt du trenger å gjøre er å lese de lærde som har det motsatte synet og høre deres kyndige sitater.

Ikke bare er det jeg nettopp har sagt sant, men la oss gå et skritt videre. I dag har vi noen lærde som hevder at de originale manuskriptene ble skrevet på arameisk, som var språket til Jesus og folket på Hans tid. Det blir hevdet av dem at folket ikke snakket og skrev på gresk, slik de fleste har antatt. Og faktum er at våre historikere er splittet i den saken. For eksempel har Dr. Schonfield, en høyst fremragende lærd, ut fra forskning bevist etter eget forgodtbefinnende at Det nye testamente ble skrevet i dagligtalen til det gresktalende folket på den tiden. Han bygger opp en flott sak for sin overbevisning, basert på de ulike dokumentene han har i sin disposisjon. Men på den andre siden, har vi en annen navngjeten lærd, Dr. Lamsa, som er overbevist om at Det nye testamente ble skrevet på arameisk, og han har ingen annen enn den fremragende historikeren, Toynbee, til å forsvare sin påstand om at arameisk, og IKKE GRESK, var folkets språk, så det virker mulig at Det nye testamente først ble skrevet på arameisk.

Men før vi blir for opphengt i dette, la oss lese både King James-versjonen og oversettelsen av Dr. Lamsa. Til vår tilfredsstillelse finner vi ordene i begge to forunderlige like, slik at det ikke er noen forskjell verken i innhold eller lære. Vi kan til og med konkludere med at Gud har tillatt disse nylig oppdagede manuskriptene og nylige utgivelser av allerede kjente manuskripter å komme foran oss, for å bevise ektheten av hva vi allerede hadde. Og vi ser at selv om oversettere kan bestride hverandre, så gjør ikke manuskriptene det.

Nå kan du se at du ikke kan basere tolkning på lærdes dype kunnskap om språket Bibelen er skrevet på. Men om du fremdeles ikke kan se det, fordi ditt sinn er tilslørt av tradisjon, har vi her en siste illustrasjon. Ingen kan tvile på at de skriftlærde og fariseerne og de store lærde i år 33 e.Kr. kjente til de eksakte grammatiske lovene og den eksakte betydningen av ordene som Det gamle testamente hadde blitt skrevet med;

men til tross for sin fantastiske kunnskap, gikk de glipp av åpenbaringen om Guds lovede Ord manifestert i Sønnen. Der ble Han beskrevet fra 1. Mosebok til Malakias, med hele kapitler viet til Ham og Hans tjeneste, og likevel, med unntak av noen få som ble opplyst av Ånden, gikk de totalt glipp av ham.

Vi kommer nå til en konklusjon, en konklusjon lik den vi allerede har funnet i Ordet. Hvor mye vi enn tror på det å prøve å finne de eldste og beste manuskriptene for å få den beste nedtegnelsen av Ordet som mulig er, vil vi aldri få tak i den sanne meningen av det ved å studere og sammenligne Skriftsteder, uansett hvor oppriktige vi måtte være. DET VIL KREVE EN ÅPENBARING FRA GUD FOR Å BRINGE DET UT. DET ER AKKURAT HVA PAULUS SA: «DISSE TING TALER VI OGSÅ OM, IKKE MED ORD SOM MENNESKELIG VISDOM LÆRER, MEN MED ORD SOM DEN HELLIGE ÅND LÆRER», 1. Korinterbrev 2,13. Den sanne åpenbaringen er Gud som tolker Sitt eget Ord ved å stadfeste det som er lovet.

La nå ingen bli villedet av hva jeg har sagt, og tro ikke at jeg ikke tror på Ordets eksakthet slik vi nå har det. Jeg tror at denne Bibelen er korrekt. Jesus gikk fullstendig god for Det gamle testamente da Han var her på jorden, og det ble sammenstilt akkurat slik vårt Nye testamente ble. Tro ikke noe annet, vi har det ufeilbarlige Guds Ord i dag, og ikke noe menneske må våge å trekke fra det eller legge til det. Men vi trenger den samme Ånden som gav det, til å undervise det til oss.

Åh, som vi trenger åpenbaring ved Ånden. Vi trenger ikke en ny Bibel, vi trenger ikke en ny oversettelse, selv om noen er veldig gode, og jeg er ikke imot dem, MEN VI TRENGER ÅPENBARINGEN VED ÅNDEN. Og takk Gud, vi kan få det vi trenger, for Gud ønsker å åpenbare Sitt Ord til oss ved Sin Ånd.

Må Gud begynne ved Sin Ånd å gi oss kontinuerlig livgivende og kraftfull åpenbaring. Åh, om menigheten bare kunne få en forsk åpenbaring og ved den bli det levende Ordet manifestert, så ville vi gjøre de større gjerningene og herliggjøre Gud vår Får i himmelen.

LØST FRA SYND

Åpenbaringen 1,5: «Han som elsket oss og rensset oss fra våre synder i sitt eget blod.» Ordet «renset» er faktisk «løste» -- «Løste oss fra våre synder i Sitt eget blod.» Er ikke det herlig? Men er du åndelig i din tankegang? Fikk du tak i det? Det var Hans EGET blod som løste oss fullstendig fra våre synder. Det var ikke menneskeblod. Det var Guds blod. Peter kalte det Kristi blod. Paulus kalte det Herrens blod, og Jesu blod. Ikke tre personer, men ÉN person. Der er den åpenbaringen igjen, ÉN Gud. Den Allmektige Jehova Gud kom ned og laget Seg en kropp gjennom jomfrufødselen og bodde i den, slik at det kunne være Guds blod

som ville frigjøre oss (løse oss fullstendig) fra våre synder og presentere oss lytefrie foran Ham med usigelig stor glede.

Vil du ha et gammeltestamentlig bilde? La oss gå tilbake til Edens hage. Da den første nyheten kom til herligheten om at sønnen, Adam, hadde gått fortapt, sendte Gud en engel? Sendte Han en sønn? Sendte Han en annen som oss? Nei, Han kom SELV for å gjenløse den fortapte sønnen. Halleluja! Gud betrodde ikke Sin frelsesplan til en annen. Han stolte bare på Seg Selv. Gud ble gjort kjød og bodde iblant oss og gjenløste oss til Seg Selv. Vi er frelst ved «Guds blod». Den Evige Gud bodde i en dødelig kropp for å ta bort synd. Han ble Lammet for å utgyte Sitt blod og gå inn gjennom forhenget med det.

Ta dette i betraktning. Siden det er Guds blod, er det fullkomment blod; og hvis det fullkomne blodet løser oss fra syndens makt og trelldom og besmittelse, da er gjenløsningen fullkommen og fullstendig. Derfor er det nå ingen fordømmelse. «Hvem vil komme med anklage mot Guds utvalgte? Det er Gud som rettferdiggjør (erklærer oss for rettferdige). Hvem er det som fordømmer? Det er Kristus som døde . . .» Romerne 8,33-34. Der er det, Hans død gav oss blodet. Blodet har løst oss. Det er nå ingen fordømmelse. Hvordan kan det være det? Det er ingen ting å være fordømt for, fordi blodet har løst oss fra synd. Vi er frie, skyldfrie. Ikke lytt til mennesker, lytt til Ordet. Du er løst ved blodet.

Ikke bli bundet fast igjen av tradisjoner og trosbekjennelser og organisasjoner. Bli ikke ført vill ved å lytte til dem som forneker Ordets kraft og forneker at Jesus frelser, helbreder, fyller med Den Hellige Ånd og kraft. Dere er Guds frie menn, løst av Hans eget blod. Hvis du fremdeles baserer troen din på trosbekjennelser og denominasjoner, er det et unektelig bevis på at du har mistet din tro på Ordet.

KONGER OG PRESTER

Åpenbaringen 1,6: «og som har gjort oss til konger og prester for sin Gud og Far – Ham tilhører æren og herredømmet i all evighet! Amen.»

«*Han har gjort oss!*» Åh, det er visse sannheter vi trenger å legge vekt på. Dette er en av dem. HAN! HAN HAR GJORT OSS! Frelsen er Hans verk. Frelsen er fra Herren. Alt av nåde. Han gjenløste oss for en hensikt. Han kjøpte oss for en hensikt. Vi er konger, åndelige konger. Åh, vi kommer til å være konger på jorden med Ham når Han sitter på Sin trone. Men nå er vi åndelige konger, og vi regjerer over et åndelig rike. Det står i Romerne 5,17: «For om døden fikk herredømme ved den ene, ved denne enes fall, så skal da de som tar imot nådens overflod og rettferdighetens gave, desto mer ha liv og herske ved Den

Ene, Jesus Kristus.» Og i Kolosserne 1,13: «Han er Den som har fridd oss ut av mørkets makt og satt oss over i sin elskede Sønns rike (regjering).» Akkurat nå regjerer vi med Kristus, og har herredømme over synd, verden, kjødet og djevelen. Vi proklamerer Hans pris og ære; vi proklamerer HAN SELV, for det er Kristus i oss, som er villig og gjør i følge Sin gode vilje. Ja, sannelig, i denne stund sitter vi på himmelske steder i Kristus Jesus.

«*Gjort oss til prester.*» Ja, prester for Ham, som ofrer den åndelige lovprisning fra helliggjorte lepper. Vi lever livene våre som et velbehagelig offer til Ham. Tilber Ham i Ånd og i Sannhet. Går i forbønn og bønnfaller. Prester og konger for vår Gud. Ikke å undres at verden ikke appellerer til oss og at vi er et eiendomsfolk som har iver etter å gjøre gode gjerninger. Vi har blitt gjenskapt i Ham til å være barn som ligner vår Far.

DEN KOMMENDE GUD

Åpenbaringen 1,7: «Se, Han kommer med skyene, og hvert øye skal se Ham, også de som gjennomboret Ham. Og alle jordens folkestammer skal jamre seg over Ham. Ja, Amen.»

Han kommer. Jesus kommer. Gud kommer. Profeten kommer. Presten og Kongen kommer. Han som er ALT i ALLE kommer. Ja, Herre Jesus, kom snart. Amen.

Han kommer. Han kommer i skyene, herlighetens skyer som da Han ble sett oppe på Forklarelsens fjell, og klærne Hans skinte mens Guds kraft omsluttet Ham. Og HVERT øye skal se Ham. Det betyr at dette ikke er Bortrykkelsen. Dette er når Han kommer for å ta over Sin rettmessige plass som Verdenshersker. Dette er når de som har gjennomboret Ham med sine trosbekjennelser og denominelle doktriner skal sørge, og alt folket skal jamre seg i frykt for Ham Som er Ordet.

Dette er åpenbaringshistorien om Sakarja 12,9-14. Sakarja profeterte dette for omtrent 2 500 år siden. Det er like før det finner sted. Hør. «På den dagen skal det skje: Jeg søker å ødelegge alle folkeslagene som kommer imot Jerusalem. Over Davids hus og over dem som bor i Jerusalem, skal Jeg utøse nådens og bønnens Ånd. Da skal de se på Meg som de har gjennomboret . . . » Når vender Evangeliet tilbake til jødene? Når hedningenes tid er omme. Det er klart for at Evangeliet skal vende tilbake til jødene. Åh, om jeg bare kunne fortelle dere noe som er i ferd med å skje akkurat nå i vår tid. Denne store tingen som er i ferd med å skje vil gå over til Åpenbaringen 11 og plukke opp disse to vitnene, disse to profetene, Moses og Elias, og sende Evangeliet tilbake til jødene. Vi er klare for det. Alt er i sin rette orden. Slik jødene brakte budskapet til hedningene, på samme måte vil hedningene ta det rett tilbake til jødene, og Bortrykkelsen vil komme.

Husk nå hva vi har lest i Åpenbaringen og Sakarja. Begge kommer like etter trengselen. Menigheten av de Førstefødte går ikke gjennom trengselen. Vi vet det. Bibelen lærer det.

På den tiden står det at Gud kommer til å utøse Sin Ånd over Israels hus. Det er den samme Ånden som ble utøst over hedningene i deres tid. «Da skal de se på Meg som de har gjennomboret. Ja, de skal sørge over Ham slik en sørger over den enbårne, og de skal klage bittert over Ham slik en klager bittert over den førstefødte. På den dagen skal det være stor sorg i Jerusalem, som sorgen ved Hadad-Rimmon på Megiddosletten. Landet skal sørge, hver slekt for seg: slekten av Davids hus for seg og deres koner for seg, slekten av Natans hus for seg og deres koner for seg, . . . » Og hvert hus for seg, når Han kommer i herlighetens skyer ved Hans Andre Komme. Disse jødene som gjennomboret Ham skal se Ham slik det står i et annet Skriftsted: «Hvor fikk du disse sårene?» Og Han vil si: «I huset til Mine venner.» Det vil ikke bare bli en sorgfull tid for jødene som forkastet Ham som Messias, men det vil bli en sorgfull tid for de som er igjen av hedningene, som har forkastet Ham som Frelseren i vår tid.

Det vil bli gråt og klage. De sovende jomfruene vil jamre seg. De representerer menigheten som ikke tok imot oljen (symbol på Den Hellige Ånd) i lampene sine (symbol på kroppen eller beholderen av olje) helt til det var for sent. Det var ikke det at de ikke var gode mennesker. De var jomfruer og det er tegn på en høy moralsk standard. Men de hadde ikke olje i lampene sine, så de ble kastet ut dit hvor det var gråt og tenners gnisnel.

La oss se på et bilde av alt dette i 1. Mosebok, kapittel 45, hvor Josef møter sine brødre i Egypt og åpenbarer seg for dem. 1. Mosebok 45,1-7: «Da klarte ikke Josef å beherske seg lenger foran alle dem som sto omkring ham, og så ropte han ut: «Alle sammen må gå ut fra meg!» Slik var det ingen andre som sto hos ham da Josef ga seg til kjenne for sine brødre. Han gråt høyt, og egypterne og faraos hus hørte det. Da sa Josef til sine brødre: «Jeg er Josef, lever min far fortsatt?» Men hans brødre klarte ikke å svare ham, for de sto skrekkslagne foran hans ansikt. Josef sa til sine brødre: «Jeg ber dere, kom nærmere!» Da kom de nærmere. Så sa han: «Jeg er Josef, deres bror, som dere solgte til Egypt. Men nå skal dere ikke sørge eller være harme på dere selv fordi dere solgte meg hit. For Gud sendte meg foran dere for å berge liv. For nå har det vært to år med hungersnød i landet, og det vil fremdeles gå fem år til uten at noen får pløyd eller høstet. Gud sendte meg foran dere for å bevare en rest for dere på jorden, og for å berge livet deres gjennom en stor utfrielse.»

Passer ikke det veldig godt med Sakarja 12? Når vi legger de to sammen vil vi garantert få det til å gå helt opp.

Da Josef var veldig ung ble han hatet av brødrene sine. Hvorfor ble han hatet av brødrene sine? Det var fordi han var Åndelig. Han kunne ikke hjelpe for at han så disse visjonene, og kunne heller ikke hjelpe for at han drømte drømmer og tydet dem. Det var i ham. Han kunne ikke reflektere noe annet enn det som var i ham. Derfor, da brødrene hans hatet ham, var det uten grunn. Men han var elsket av sin far. Faren hans var en profet og forstod. Dette danner et fullkomment forbilde på Kristus. Gud Faderen elsket Sønnen, men brødrene (skriftlærde og fariseere) hatet Ham fordi Han kunne helbrede de syke, gjøre mirakler og forutsi fremtiden, se visjoner og tyde dem. Det var ingen grunn til å hate Ham, men de gjorde, og som Josefs brødre, hatet de Ham uten grunn.

Husk nå hvordan disse Jakobs sønner behandlet Josef. De kastet ham ned i en brønn. De tok den fargerike kjortelen hans, som faren hadde gitt ham, og dyppet den i blod for å få faren hans til å tro at gutten hadde blitt drept av et dyr. De solgte ham til noen slavehandlere som tok ham inn i Egypt, og der ble han solgt videre til en general. Generalens kone fikk ham urettmessig fengslet, men etter noe tid førte hans evner som en profet til at han fikk Faraos oppmerksomhet, og han ble opphøyd til Faraos høyre hånd med en slik autoritet at ingen kunne stige frem for Farao uten at han først gikk gjennom Josef.

La oss nå undersøke Josefs liv mens han var i Egypt, for det er her vi ser ham som det fullkomne forbildet på Kristus. Mens han var i generalens hus ble han falskt anklaget, straffet og fengslet uten grunn, akkurat slik de gjorde mot Jesus. Der i fengselet tydet han drømmen til hovmesteren og bakeren, som også var fanger sammen med ham. Hovmesteren fikk livet spart, men den andre ble dømt til døden. Kristus ble fengslet på korset, forlatt av Gud og mennesker. På hver side av Ham var en tyv – en døde åndelig, men den andre ble gitt liv. Og legg merke til at da Jesus ble tatt ned av korset, ble Han opphøyd til himmelen og sitter nå på høyre side av den store Jehovas Ånd; og ikke noe menneske kan komme til Gud uten ved Ham. Det er ÉN mellommann mellom Gud og mennesker, og Han er alt du trenger. Det er ingen Mariaer eller helgener, bare Jesus.

Når vi fortsetter med dette forbildet finner vi Josef, og legg merke til hvordan alt han gjorde i Egypt hadde fremgang. Den første jobben hans hos generalen gav fremgang. Til og med fengselet gav fremgang. Når Jesus kommer tilbake, vil ørkenen blomstre som en rose. Han er «Fremgangens Sønn». Slik ingen tidsalder noen sinne har hatt så mye fremgang som den under Josef, kommer det også en tid med slike velsignelser på denne jorden som verden aldri har sett maken til. Vi kan alle sammen sitte under vårt eget fikentre og le og fryde oss og leve for evig i Hans nærvær. I Hans nærvær er gledens fylde og ved Hans høyre hånd er evig fryd. Pris skje Gud.

Merk deg nå, at over alt hvor Josef dro blåste de i en trompet for å erklære hans ankomst. Folket ropte: «Bøy kne for Josef!» Uansett hva en mann gjorde, når det lød i den trompeten bøyde han kne. Kanskje han solgte noe på gaten og akkurat skulle til å ta imot pengene sine, men han måtte stoppe opp og bøye kne når den trompeten lød. Til og med om han var en opptredende eller en skuespiller, måtte han stanse forestillingen sin og bøye kne for Josef når hans nærvær ble annonsert med den trompetfanfaren. Og en av disse dager vil alt i tiden stå stille når Guds trompet skal lyde, og de døde i Kristus står opp og morgenen bryter frem evig lys og klar. Alt vil bøye kne da, for det står skrevet: «Derfor har også Gud høyt opphøyet Ham og gitt Ham Navnet som er over ethvert navn, for at i Jesu Navn skal *hvert kne* bøye seg, deres som er i den himmelske verden, og deres som er på jorden, og deres som er under jorden, og for at hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.» Filipperne 2,9-11.

Men legg merke til en annen herlig åpenbaring i dette forbildet i Josef. Mens Josef var i Egypt ble han gitt en hedningebrud, og gjennom henne fikk han en familie på to sønner, Efraim og Manasse. Josef spurte faren sin om å velsigne de to guttene. Han stilte dem foran Jakob slik at Manasse, den førstefødte, skulle stå til høyre for Jakob og Efraim til venstre. Da Jakob skulle velsigne dem, la han hendene sine i kors slik at den høyre hånden ble lagt på den yngste. Josef ropte ut: «Ikke slik, min far, for denne er den førstefødte, til høyre for deg.» Men Jakob sa: «Gud la armene mine i kors.» Her ser vi forbilledlig at velsignelsen som tilhørte den førstefødte (jødene) ble gitt til den yngste (hedningene) gjennom Herren Jesu Kristi kors (hendene i kors). Velsignelsen kommer gjennom korset. Galaterne 3,13-14: «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, idet Han ble en forbannelse for oss. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre, for at Abrahams velsignelse skulle komme til hedningefolkene i Kristus Jesus, for at vi ved troen kunne få Ånden, som det var gitt løfte om.» Abrahams velsignelse kom gjennom korset til hedningene. Jødene forkastet korset. Derfor fikk Jesus hedningebruden.

La oss nå gå tilbake til fortellingen om da Josef møtte sine brødre. Dere husker at ikke alle brødrene kom. Josef visste det og insisterte på at alle brødrene skulle stille seg fram foran ham, ellers kunne han ikke gi seg til kjenne for dem. Til slutt tok de med seg han som manglet, lille Benjamin. Det var lille Benjamin, Josefs helbror, som satte sjelen hans i brann. Og når vår Josef, som faktisk er Jesus, skal komme til folket som har holdt Guds befalinger og som har dratt tilbake til Palestina, vil Hans sjel bli satt i brann. Lille Benjamin er et forbilde på de 144 000 israelittene fra hele jorden som har dratt tilbake til Palestina for sin gjensløsning. De vil stå klare der for å motta Ham og for de kjenner Ham rett, og de vil ha evig Liv. De vil si: «Dette er

vår Gud Som vi har ventet på.» Da vil de se Ham Som de har gjennomboret. Og de vil rope ut i forferdelse: «Hvor kommer disse fryktelige sårene fra? Hvordan skjedde det?» Og de vil hulke og gråte, hver familie for seg, alle hver for seg i sorgens smerte.

Hvor vil nå Hedningemenigheten være mens Jesus gir Seg Selv til kjenne for Sine brødre? Husk at Josefs brud var i palasset med de to barna, for Josef hadde befalt: «Alle sammen må gå ut fra meg! Send dem alle sammen bort fra meg.» Så hedningebruden skjulte seg i Josefs palass. Hvor vil Hedningemenigheten gå i bortrykkelsen? Inn i palasset. Bruden vil bli tatt bort fra jorden. Hun vil bli hentet opp før den store trengselen for å møte sin Herre i luften. I tre og et halvt år, mens Guds straffende vrede blir tømt ut, vil hun være i det store Bryllupsmåltidet til Lammet. Da vil Han komme tilbake, og etterlate Sin brud i «Sin Fars hus», mens han gjør Seg selv kjent for Sine brødre. I samme stund vil antikristens pakt, som jødene har inngått med Rom, bli brutt. Rom og hennes allierte vil da sende sine tropper for å utslette alle de gudfryktige jødene som er trofaste til Ordet. Men i det de kommer imot byen for å ødelegge den, vil tegnet på Menneskesønnens komme vise seg på himmelen med alle Hans mektige armeer som vil utslette dem som har ødelagt jorden. Når fienden er drevet tilbake, kommer Jesus og presenterer Seg for de 144 000. Fordi de har sett Hans mektige frelsende gjerninger, har de lært å kjenne Hans makt. Men når de også ser sårene Hans og vet at de har forkastet Ham helt opp til det øyeblikket, får det dem til å rope ut i smerter av redsel og frykt, akkurat slik deres brødre i gamle tider gjorde da de stod foran Josef og var veldig redde for at de skulle bli drept. Men som Josef sa: «Ikke være sinte på dere selv. Det er i orden. Gud var i det alt sammen. Han gjorde det for å berge liv.» På samme måte vil Jesus tale fred og kjærlighet til dem.

Hvorfor forkastet jødene Jesus? Gud var i det alt sammen. Det var den eneste måten Han kunne hente ut hedningebruden på. Han døde på korset for å berge livet til Hedningemenigheten.

Disse 144 000 er ikke i bruden. I Åpenbaringen 14,4 blir de kalt jomfruer, og de følger Lammet hvor enn Han går. Det faktum at de ikke har gjort seg selv urene med kvinner viser at de er evnukker (Matteus 19,12). Evnukkene var voktere av brudekammerne. De var tjenere. Legg merke til at de ikke sitter på tronen men er foran tronen. Nei, de er ikke i bruden, men de vil være i den herlige tusenårige regjeringstiden.

Vi ser da at når disse siste fra Israel har blitt forenet i kjærlighet til Herren, og fienden har blitt utslettet, da vil Gud berede Sitt hellige fjell, Sin nye Edens Hage for bruden og Hans og hennes tjenere i den tusenårige bryllupsreisen på jorden. Fordi Adam og Eva var i hagen og ikke fullførte de tusen årene, vil Jesus, vår siste Adam, og Hans Eva (Sanne Menighet) oppfylle hele Guds plan.

Åh, som Bibelen gjentar seg selv. Scenen med Josef og brødrene hans er i ferd med å gjenta seg, for Jesus kommer snart.

Og som vi forlater forbildet i Josef, er det en ting til jeg ønsker å gjøre dere oppmerksomme på vedrørende denne endetiden. Dere husker at da Josef stod foran brødrene sine da Benjamin ikke var med dem, talte han gjennom en tolk, selv om han kunne hebraisk godt. Han talte til brødrene sine på et annet språk. Visste dere at den første hedningetidsalderen (hodet av gull, den babylonske tidsalderen) endte med et budskap i tunger skrevet på en vegg? Denne tidsalderen ender på samme måte. Overfloden av tunger i dag er nok et tegn på at Hedningenes tidsalder er over, og at Gud vender Seg tilbake til Israel.

Han kommer snart. Alfa og Omega, Profeten, Presten og Kongen, Alt i Alle, Herren hærskares Gud kommer snart. Ja, Herre Jesus, den Eneste Ene og Sanne Gud, kom snart!

ANDRE KAPITTEL

PATMOS-VISJONEN

Åpenbaringen 1,9-20

Johannes på Patmos

Åpenbaringen 1,9: «Jeg, Johannes, som både er deres bror, og som har del med dere i trengselen og riket og Jesu Kristi tålmodighet, var på den øya som kalles Patmos, for Guds Ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld.»

Denne serien av visjoner om Åpenbaringen av Jesu Kristi Person ble gitt til Johannes mens han var landsforvist til øya Patmos. Denne lille øya ligger 48 kilometer fra kysten av Lilleasia i Egeerhavet. Siden den var fjellrik og hjemsokt av slanger, firfisler og skorpioner, hadde den liten kommersiell verdi, så den ble brukt av Det romerske keiserriket som straffekoloni hvor de oppbevarte de farligste forbryterne, politiske fanger og så videre.

Du vil legge merke til at Johannes har presentert seg selv for de kristne som en broder i trengsel. Det var på denne tiden at den første menigheten gikk gjennom store forfølgelser. Religionen deres ble ikke bare «motsagt overallt», men menneskene selv ble fengslet og drept. Johannes, som mengder av andre, led nå i fangenskap for Guds Ord og Jesu Kristi vitnesbyrd. Da han ble arrestert, prøvde de forgjeves å drepe ham ved å koke ham i olje i tjuefire timer. De rasende og maktesløse embetsmennene dømte han deretter til Patmos som heks. Men Gud var med ham, og han ble spart så han kunne forlate øya og vende tilbake til Efesos hvor han igjen fortsatte som pastor inntil sin bortgang.

Visjonene som Johannes mottok dekket en periode på to år: 95-96 e.Kr. De er de mest bemerkelsesverdige av alle visjonene i Ordet. Hele boken er i symboler, og er derfor et mål for mye kritikk og stridigheter. Like fullt har den Guds segl på seg. Det gjør den autentisk og av enorm verdi for alle som leser eller lytter til dens hellige sider.

GREPET AV ÅNDEN PÅ HERRENS DAG

Åpenbaringen 1,10: «På Herrens dag ble jeg grepet av Ånden, og bak meg hørte jeg en sterk røst, som av en basun.»

«Jeg ble grepet av Ånden.» Er ikke det bare vakkert? Du verden, jeg elsker det. Bare de ordene alene kan du kalle: «Dette er alt kristenlivet dreier seg om.» Hvis vi skal leve som kristne, må vi være i HANS Ånd. Johannes snakket ikke om å være i sin egen ånd. Det ville ikke ha forårsaket disse visjonene. Det måtte være Guds Ånd. Det må være Guds Ånd med oss også, ellers er

alle våre bestrebelses forgjeves. Paulus sa: «Jeg vil be i Ånden. Jeg vil synge i Ånden. Jeg vil leve i Ånden.» Hvis noe godt skal komme til meg, må det bli åpenbart ved Ånden, stadfestet av Ordet og bli manifestert gjennom resultatene det bringer. Like så sikkert som at Johannes trengte å være i Ånden for å motta disse veldige åpenbaringene direkte fra Jesus, trenger vi å være i Ånden for å forstå åpenbaringene som Gud har gitt oss til å leve etter i Sitt Ord, for det er den samme Ånden.

Se på det på denne måten. Alt for mange leser Bibelen der det står i Apostlenes gjerninger 2,38: «Omvend dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes tilgivelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave», og fortsetter bare videre. De ser det ikke. Hvis de hadde sett det, ved å bli grepet av Ånden, ville de ha visst at dersom de ønsket å motta Den Hellige Ånd, så må de omvende seg og bli døpt i Herren Jesu Navn og så vil Gud være forpliktet til å oppfylle Sitt Ord ved å fylle dem med Den Hellige Ånd. De kom aldri inn i Hans Ånd, for da ville det ha skjedd med dem nøyaktig slik Ordet sier. Be til Gud om åpenbaring ved Hans Ånd. Det er det første steget. Kom inn i Ånden.

La meg bare bruke en annen illustrasjon. La oss si at du trenger helbredelse. Hva sier Ordet? Vel, vi har alle lest det talløse ganger, men kom ikke inn i Ånden da vi leste det. Ba vi til Gud om at Hans Ånd måtte lære oss den egentlige sannheten bak det? I så tilfelle ville vi ha tilkalt de eldste, bekjent våre synder, blitt salvet og bedt for, og det var det. Den kommer kanskje ikke med en gang, men i Hans Ånd er det hele over. Det finnes ingen annen høyesterett. Gud vil oppfylle Sitt Ord. Åh, vi trenger å komme inn i Ånden, og da vil ting bli gjort. **IKKE GJØR HANDLINGENE FØRST. BLI GREPET AV ÅNDEN OG GJØR DERETTER HANDLINGENE OG SE HVA GUD VIL GJØRE.**

Har du noen gang lagt merke til hvordan verden blir grepet av ånden av tingene som er i verden? De går på sine ballspill, sine sportsarrangementer og sine danseball. De blir grepet av ånden i det. De sitter ikke der som veggpryd, gamle tørrpinner. De lever seg helt inn i følelsene i tingene og blir en del av tingene. Men åh, som de hater kristne fordi de blir grepet av Ånden i Guds Ord. De kaller oss fanatikere og ekstatistiske kristne. Det er ingen ting de ikke vil gjøre for å vise sitt hat og sin avsky. Men ignorer det. Du kan forvente det siden du vet hvor det kommer fra. Bare fortsatt og bli grepet av tilbedelsens Ånd.

Vår ånd er ren. Den er fornyet. Den er ekte. Den er edru og alvorlig, men ikke desto mindre full av Herrens glede. Den kristne burde være like så sprudlende og full av sin glede i Herren som verden er når den nyter og lar seg bli henrykt i dens gleder. Både kristne og verden er mennesker; begge har følelser. Forskjellen er at de kristnes hjerter og følelser er ene og alene

basert på Herlighetens Herre og Hans kjærlighet, mens verden tilfredsstillende kjødet.

Det står at Johannes ble grepet av Ånden på Herrens dag.

Åh du, her er et vers som virkelig forårsaker en del splid. Ikke det at det trenger å gjøre det, eller burde gjøre det, men noen ser bare ikke hva Ordet egentlig sier.

For det første finner vi noen flotte mennesker som kaller Herrens dag for sabbatsdagen, som for dem er lørdag. Så er det andre som kaller Herrens dag for søndag, den første dagen i uken. Men hvordan kan det være noen av disse dagene, eller de to lagt sammen, for Johannes ble grepet av Ånden da han mottok disse visjonene over en periode på to år. Det som egentlig hadde skjedd var at Johannes ble rykket opp i Ånden og transportert frem til Herrens dag, som fremdeles skal komme. Bibelen taler om Herrens dag som skal komme i fremtiden, og Johannes ser nå tingene på denne fremtidige dagen. Men i mellomtiden, bare for å roe ned tankene våre, la oss finne ut nøyaktig hva sabbaten er i dag.

Sabbaten, slik vi kjenner den fra Det nye testamente, er IKKE det å holde en bestemt dag. Vi har ikke en eneste befaling om å holde lørdagen som sabbat, og vi har heller ingen befaling om å holde den første dagen i uken, som er søndag. Her er sannheten om sabbaten, som betyr «hvile». Hebreerne 4,8-10: «For om Jesus hadde ført dem til hvile (eller hviledag), da hadde Han ikke talt om en annen dag etterpå. Derfor gjenstår det en sabbatshvile (å holde sabbaten) for Guds folk. For den som er kommet inn til Hans hvile, har også selv fått hvile fra sine gjerninger, slik Gud hvilte fra sine.» Hørte du den nøkkelfrasen i den siste delen av det verset? «Gud hvilte fra sine egne gjerninger.» Gud gav Israel den syvende dag som deres sabbat, til minne om Hans eget verk da Han skapte verden og alt som var i den, og stanset deretter å skape. Han hvilte fra sine gjerninger. Han hvilte. Det var greit å gi en sabbatshvile til et folk som alle sammen var på samme sted på én gang, så de alle sammen kunne holde en bestemt dag. I dag er halve verden i lys mens den andre halvparten er i mørke, så det ville ikke fungere i det hele tatt. Men det er bare et argument fra det naturlige.

La oss se hva Bibelen lærer oss om sabbatshvilen. «For den som er kommet inn til Hans hvile.» Det å komme inn betyr her ikke bare å komme inn i, men å forbli i hvilen. Det er en «evig hvile» som den syvende dag er et bilde på. «Syv» er fullføring. «Åtte» er den «første» dagen igjen. Jesu oppstandelse var på den første dagen i uken, og gav oss evig liv og evig sabbatshvile. Vi ser altså hvorfor Gud ikke kunne gi oss en bestemt dag i uken som en sabbat (hvile). Vi har «kommet inn i» og «forblir i» vår hvile, noe Israel *ikke* kunne gjøre, da de kun hadde et skyggebilde av

den sanne substansen som vi kan glede oss i. Hvorfor gå tilbake til et skyggebilde når vi har realiteten nå?

Hvordan vi mottar denne hvilen, eller denne vedvarende sabbaten, er ved Jesu invitasjon. Han sa i Matteus 11,28-29: «Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile! Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, . . . og dere skal finne hvile (eller holde sabbaten, ikke en dag, men evig liv, sabbat) for sjelene deres.» Uansett hvor lenge du har båret din byrde av synd, om det er ti år, tretti år eller femti år, eller lenger, kom med ditt trette og slitne liv og du vil finne Hans hvile (den sanne sabbaten). Jesus vil gi deg hvile.

Hva er egentlig denne hvilen som Jesus vil gi? Jesaja 28,8-12: «For alle bordene er fulle av spy og skitt. Det finnes ikke en ren flekk. Hvem vil han lære kunnskap? Hvem vil han få til å skjønne budskapet? De som nettopp er advent fra melk? De som nettopp er tatt bort fra brystet? For det kommer bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, litt her, litt der. For med stammende lepper og på et annet tungemål skal Han tale til dette folket. Det var Han som sa til dem: «Dette er hvilen (Sabbat), la den trette finne hvile ved den,» (eller holde Hans Sabbat) og: «Dette er hvilen.» Likevel ville de ikke høre.» Her er det profetert rett her i Jesaja. Og det gikk i oppfyllelse omtrent 700 år senere på Pinsefestens dag da de alle ble fylt med Den Hellige Ånd, nøyaktig som det stod de skulle bli. Dette er den virkelige Sabbaten som var lovet. Da de så ble fylt med Den Hellige Ånd hvilte de fra sine verdslige gjerninger, sine verdslige gjøremål, sin onde livsførsel. Den Hellige Ånd tok styringen over livene deres. De kom inn i hvilen. Der er din hvile. Der er din Sabbat. Det er ikke en dag, eller et år, men den evige tilstanden av å være fylt og velsignet i Den Hellige Ånd. Det er at du hviler, og Gud gjør. For det er Gud som virker i deg både å ville og å virke for Hans gode vilje.

La meg komme med en bemerkning til vedrørende lørdagsholderne som hevder at vi møtes på feil dag i uken når vi møtes på søndag, den første dagen. Her er hva Justin sa i det andre århundret. «På søndag holdes det et møte for alle som bor i byer og landsbyer, og det blir lest et utdrag av apostlenes memoarer og skrifter, så lenge tiden tillater det. Når høytlesningen er over, holder lederen en preken med formaninger og oppmuntringer om å etterfølge de edle ting. Etter dette reiser vi oss alle opp for å be en felles bønn. På slutten av bønnen, som vi har beskrevet, blir brød og vin satt foran oss, og takksigelser blir gitt og forsamlingen svarer: «Amen.» Så blir elementene delt ut til hver og en og blir inntatt og båret av diakonene til husene til de fraværende. De rike og villige gir deretter gaver av egen fri vilje og denne samlingen blir levert til lederen som med dette forsyner foreldreløse, enker, fanger, fremmede i nød.» Vi ser altså at de som hevder at den

første menighet fortsatte med den judaistiske tradisjonen med å komme sammen på den siste dagen i uken er grovt uvitende om hva historien faktisk bekrefter, og er derfor ikke verdt å sette sin lit til.

Åh, om mennesker bare kunne komme til Ham og finne denne hvilen. Det er et rop i alle hjerter etter denne hvilen, men flertallet vet ikke svaret. Så de prøver å stilne ropet med en religiøs prosess gjennom å holde bestemte dager eller å akseptere denominelle trosbekjennelser og dogmer. Men når de feiler gjennom det, er det mange som prøver drikking, festing og alle slags fysiske utskielser, mens de tenker at de gjennom verdslige nytelser kan oppnå en slags tilfredsstillelse. Men i slikt er det ingen hvile. De røyker og tar piller for å roe nervene sine. Men det er ingen hvile i jordiske legemidler. De trenger Jesus. De trenger den himmelske medisin, Åndens hvile.

De fleste av dem går dessuten i kirken på søndag. Det er bra, men til og med der har de ingen ide om hvordan de skal tilnærme seg Gud og hvordan de skal tilbe Ham. Jesus sa at sann tilbedelse er i Ånd og i sannhet, Johannes 4,24. Men hva slags tilbedelse kan du få i en menighet som vet så lite om Gud at den setter frem en julenisse i julen og kaniner i påsken? Hvor fikk de det fra? De fikk det fra de vantro og gjorde det til en del av menighetens lære. Men når en person vender seg til Herren og blir fylt med Den Hellige Ånd, så hviler han fra alle slike ting. Han har hvile i sin sjel. Han begynner virkelig å leve og elske Gud og tilbe Ham.

La oss nå gå tilbake til Skriftstedet vårt. Vi vet hva Herrens dag ikke er. Hvis det ikke er lørdag eller søndag, hva er det? Vel, la oss si det slik. I dag er sannelig ikke Herrens dag. Dette er menneskets dag. Det er menneskets verk, menneskets arbeid, menneskets menighet, menneskets ide om tilbedelse, menneskets alt mulig, for det er menneskets verden (kosmos). **MEN HERRENS DAG KOMMER.** Ja, det gjør den. Det er bare det at på dette tidspunktet i Åpenbaringen om Jesus Kristus, ble Johannes tatt opp av Ånden og transportert ved Ånden til denne Store Dag som kommer. Herrens dag er når menneskets dager er over. Denne verdens rike vil da bli riket til vår Gud. Herrens dag er når dommen felles, og etter det kommer tusenårsriket. Akkurat nå gjør verden hva den vil med den kristne. De kaller ham alle slags onde navn, og gjør narr av ham. Men denne store og veldige dagen kommer, da de vil gråte og hulke, for Lammet kommer med vrede for å dømme verden. Det er da de rettferdige vil ha sin dag med Herren, for de onde skal brenne og de rettferdige vil gå på asken deres inn i tusenårsriket. Malaki 4,3: «Da skal dere trampe ned de ugudelige, for de skal være støv under deres føtter på den dagen Jeg gjør dette, sier hærskaerenes Herre.»

EN RØST SOM AV EN BASUN

Åpenbaringen 1,10: «og bak meg hørte jeg en sterk røst, som av en basun.» Johannes var i Ånden, og da han var det, så han Herren Jesu store og vidunderlige dag og all Hans hellige makt. Det var like før fremtiden skulle åpenbares, for Gud var i ferd med å undervise ham. Johannes sa ikke at det var en basun. Det var som en basun. Når det blåses i en basun, er det et tegn på at det er noe som haster. Det er som når herolden, kongens budbærer, kommer til folket. Han blåser i en basun. Det er kunngjørelse som haster. Folket samler seg for å lytte. (Israel ble alltid samlet gjennom basunens røst.) Noe viktig er for hånden. «Lytt til det.» Så denne røsten hadde den samme bydende appellen som basunen hadde. Sterk og klar var den, overraskende og vekkende. Åh, om vi bare kunne høre Guds røst som en basun i denne tid, for det er «Evangeliets Basun» som lar «Det Profetiske Ord» lyde for å gjøre oss oppmerksomme på og forberedt på det som kommer over jorden.

BEFALINGEN OM Å SKRIVE

Åpenbaringen 1,11: «Den sa: «Jeg er Alfa og Omega, Den Første og Den Siste,» og: «Det du ser, skriv det ned i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.» Her er det. Den Første og Siste, Alfa og Omega: Det er ALT sammen. Den ene og sanne Gud. Røsten og Guds Ord. Realiteten og sannheten er for hånden. Hvilken ting det er å være i Ånden. Du verden, å være i Guds nærvær og høre fra Ham! «Det du ser, skriv det ned i en bok og send det til de sju menighetene.» Røsten som lot Hans Ord lyde i Edens Hage og på Sinaifjellet, den røsten som også ble hørt i den fantastiske herligheten på Forklarelsens berg, lød på ny, og denne gang til de syv menighetene med en fullstendig og endelig åpenbaring om Jesus Kristus.

«Skriv ned visjonene, Johannes. Dokumenter dem for tidsaldrene som vil følge, for de er de sanne profetiene som MÅ gå i oppfyllelse. Skriv dem ned og send dem ut, og gjør dem kjent.»

Johannes gjenkjente den røsten. Åh, du vil gjenkjenne den røsten når Han kaller, hvis du er en av Hans egne.

LYSESTAKENE AV GULL

Åpenbaringen 1,12: «Så snudde jeg meg for å se røsten som talte til meg. Og da jeg hadde snudd meg, så jeg sju lysestaker av gull.» Johannes sier ikke at han snudde seg for å se personen hvis røst han hørte, men han snudde seg for å se røsten. Åh, jeg liker det. Han snudde seg for å se røsten. Røsten og personen er

en og samme. Jesus er ORDET. Johannes 1,1-3: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til.» Hvis du noen gang virkelig ser Ordet, vil du se Jesus.

Da Johannes snudde seg, så han syv lysestaker av gull. Faktisk var det en flerarmet oljelampe. Og ifølge vers 20 er det de syv menighetene: «De sju lysestakene som du så, er de sju menighetene.» Siden de representerte menighetene kunne de neppe være voksllys. Et voksllys brenner bare en stund og brenner deretter ut. Det dør. Det ville ikke være noe mer igjen av det. Men lysestaker en oljelampe innehar en varig kvalitet som ikke finnes i voksllys.

Hvis du ønsker å få et vakkert bilde av lampen, les om den i Sakarja 4,1-6: «Engelen som talte med meg, kom tilbake og vekte meg, som når en mann blir vekt opp fra sin søvn. Han sa til meg: «Hva ser du?» Så sa jeg: «Jeg ser, og se, det er en lysestake av gull helt igjennom. På toppen er det en skål. Det er sju lamper med sju rør til de sju lampene på toppen. To oliventrær står ved siden av den, et på høyre side av skålen og et på venstre side.» Så tok jeg til orde og sa til engelen som talte med meg: «Hva er dette, min herre?» Da svarte engelen som talte med meg, og sa til meg: «Vet du ikke hva dette er?» Jeg sa: «Nei, min herre.» Så svarte han og sa til meg: «Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved Min Ånd, sier hærskares Herre.» Her er en annen lampe av rent gull. Den brenner klart fordi den har rikelig med olje som den får fra de to oliventrærne som står på hver side. De to trærne representerer Det gamle og Det nye testamente, og selvsagt er oljen et bilde på Den Hellige Ånd, Som alene kan gi Guds lys til folket. Engelen som talte til Sakarja sa med andre ord at «det som du ser betyr at menigheten ikke kan utrette noe av sin egen kraft eller styrke, utenom ved Den Hellige Ånd.»

Undersøk nå denne oljelampen. Du vil legge merke til at den har en stor skål, eller beholder, som er i midten av syv armer som kommer ut av den. Denne skålen er fylt med olivenolje som flyter gjennom syv veker som er plassert i de syv armene. Det er den *samme* oljen som brenner og lager et lys i enden av de syv rørene. Dette lyset brant aldri ut. Prestene helte stadig olje i skålen.

Lampen ble tent på en spesiell måte. Først tok presten ild fra det hellige alteret som i begynnelsen ble antent av Guds ild. Først av alt tente han lampen som stod rett over skålen. Så tente han den andre lampen fra flammen av den første lampen. Den tredje lampen fikk sin ild fra den andre lampen, slik den fjerde fikk sin fra den tredje, og så videre, inntil alle de syv lampene brant. Denne hellige ilden fra alteret, som gikk fra lampe til lampe, er et vidunderlig bilde på Den Hellige Ånd i de syv menighetstidene.

Den første utgytelsen av Pinsen (utgytelsen som kom direkte fra Jesus på Nådestolen) forsyner Hans Menighet gjennom alle de syv tidsaldrene, og viser tydelig og fullkomment her at Jesus Kristus er den samme i går og i dag og for evig, den uforanderlige Gud i Sitt vesen og Sine veier.

I Johannes 15 sa Jesus: «Jeg er Vintreet, dere er grenene.» Han er hovedstammen, den som kommer ut fra den opprinnelige roten fra det opprinnelige frøet som har livet i seg. Vintreet bærer ikke frukt. Det er grenene som gjør det. Se på dette: Du kan ta et sitrustre, som for eksempel et appelsintre, og pøde en grapefruktgren inn på det, en sitrongren, en tangelogren, og andre slag i den kategorien, og alle disse grenene vil vokse. Men disse innpodede grenene vil ikke bære appelsiner. Neida. Sitrongrenen vil bære sitroner, og grapefruktgrenen vil bære grapefrukt og så videre. Likevel vil disse grenene suge næring fra livet i treet. Men om det treet noen gang skyter ut en ny gren på egen hånd, så vil det være en appelsingren og bære appelsiner. Hvorfor? Fordi livet i grenen og livet i stammen er identiske, mens det ikke er slik med de innpodede grenene. De innpodede grenene hadde sine kilder i andre typer liv fra andre trær, fra andre røtter, fra andre frø. Åh, de vil absolutt bære frukt, men de vil ikke bære appelsiner. De kan ikke fordi de ikke er det originale.

Det er slik menigheten er. Vintreet har blitt delt og grener har blitt podet inn. De har podet inn baptistgrener, metodistgrener, presbyterianergrener og pinsevenngrener. Og disse grenene bærer baptist-, metodist-, pinsevenn- og presbyterianerfrukt. (Denominelle frø som de bærer frukten sin fra.) Men hvis vintreet noen gang skyter ut en ny gren på egen hånd, vil den grenen være helt likt vintreet. Det vil være den samme slags gren som skjøt ut på Pinsefestens dag. Den vil tale i tunger, profetere og ha kraften og tegnene av den gjenoppstandne Jesus Kristus i seg. Hvorfor? Fordi den suger næring fra de naturlige ressursene i selve vintreet. Du forstår, det ble ikke podet inn på vintreet; det ble FØDT i vintreet. Da disse andre grenene ble podet inn, alt de kunne gjøre var å bære sin egen frukt, for de var ikke født av det vintreet. De vet ikke om det originale livet og den originale frukten. De kan ikke vite, for de ble ikke født av den. Men om de hadde vært født av den, ville det samme livet som var i den originale stammen (Jesus) ha kommet igjennom dem og blitt manifestert igjennom dem. Johannes 14,12: «Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Den som tror på Meg, han skal også gjøre de gjerningene Jeg gjør. Han skal gjøre større gjerninger enn disse, for Jeg går til Min Far.»

Denominasjoner som er menneskestyrte kan ikke være født av Gud; for det er Ånden, IKKE MENNESKET, som gir liv.

Så spennende det er å tenke på de syv lampene som fikk liv og lys fra forsyningene i denne hovedskålen fordi vekene deres

var dyppet i den. Hver menighetstids budbærer er illustrert her. Livet hans er i brann med Den Hellige Ånd. Veken hans (livet) har blitt nedsenket i Kristus. Gjennom den veken livnærer han seg på selve Kristi liv, og ved det gir han ut lys til menigheten. Hvilket lys er det han gir ut? Nøyaktig det samme lyset som var i den første lampen som ble tent. Og videre ned gjennom tidsaldrene frem til denne tiden for den siste tids budbærer blir det samme livet og det samme lyset manifestert gjennom et liv som er skjult i Kristus i Gud.

Ikke bare kan vi tale slik om budbærerne, men hver sanne troende blir illustrert på en fabelaktig måte her. De livnærer seg alle sammen fra den samme kilden. De har alle sammen blitt dyppet i den samme skålen. De er døde til seg selv, og livene deres er skjult med Kristus i Gud. De er beseglet med Den Hellige Ånd. Efeserne 4,30: «Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, Ham som dere ble beseglet med til forløsningens dag.» Ikke noe menneske kan rive dem ut av Hans hånd. Livene deres kan ikke klusses med. Det synlige livet brenner og skinner og gir lys og Den Hellige Ånds manifestasjoner. Det indre, usynlige livet er skjult i Gud og blir matet av Herrens Ord. Satan kan ikke røre dem. Ikke en gang døden kan røre dem, for døden har mistet sin brodd; graven har mistet sin seier. Takk Gud, de har sin seier i og gjennom Herren Jesus Kristus. Amen og amen.

IKKE LENGER PREST

Åpenbaringen 1,13: «Og midt mellom de sju lysestakene så jeg Én som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet med et gullbelte om brystet.»

Der står Han, Én som lignet Menneskesønnen. Slik en juvel forskjønnnes når den settes på en ring, slik blir Han herliggjort midt blant menighetene. Det er Herrens Dag; for Johannes ser Ham stå, ikke som en prest, men som den kommende Dommer. Gullbeltet er ikke lenger bundet om livet, hvor presten må bære det når han gjør tjeneste for Gud i Det Hellige, men det er nå omkring skuldrene Hans, for nå er Han ikke prest men DOMMER. Nå har Johannes 5,22 gått i oppfyllelse: «For Faderen dømmer ingen, men Han har overgitt hele dommen til Sønnen.» Han har gjort Sin tjeneste. Prestskapet er over. Profetiens dager er fullbyrdet. Han står ombundet som DOMMEREN.

DEN SYVFOLDIGE HERLIGHETEN AV HANS PERSON

Åpenbaringen 1,14-16: «Hans hode og hår var hvitt som ull, så hvitt som snø, og Hans øyne var som luende ild. Føttene Hans var som fin messing, som om de var glødet i en smelteovn, og røsten Hans bruste som av mange vann. I sin høyre hånd hadde

Han sju stjerner. Ut av Hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd, og Hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft.»

Hvor dypt rørende og inspirerende Jesu tilsynekomst var for Johannes, som var i eksil for Ordets skyld, og se, det Levende ORD står nå foran ham. Hvilken opplysende visjon, for hver egenskap som er beskrevet har en betydning. Hvilken åpenbaring om Hans herlige Vesen.

1. *Hans hår var hvitt som snø*

Først legger Johannes merke til og nevner at håret Hans er hvitt. Det var hvitt, og så lyst som snø. Dette var ikke på grunn av Hans alder. Å nei. Det blendende hvite håret antyder ikke alder men erfaring, modenhet og visdom. Den Evige eldes ikke. Hva er tid for Gud? Tid betyr lite for Gud, men visdom betyr mye. Det er som da Salomo ba til Gud om visdom til å *dømme* Israels folk. Nå kommer Han, Dommeren over hele jorden. Han vil bli kronet med visdom. Det er hva det hvite og glinsende håret betyr. Se dette i Daniel 7,9-14: «Jeg så på dette helt til det ble satt troner fram, og Den gamle av dager satte seg. Hans klær var hvite som snø, håret på Hans hode var som ren ull. Hans trone var som flammene av ild, hjulene på den var brennende ild. En strøm av ild flommet fram og kom ut foran Ham. Tusen ganger tusen gjorde tjeneste for Ham. Ti tusen ganger ti tusen sto framfor Ham. Retten ble satt, og bøker ble åpnet. Jeg fortsatte å se på grunn av de store ordene som hornet talte. Jeg fortsatte å se til dyret ble drept, og kroppen ble ødelagt og gitt over til den brennende ilden. De andre dyrene ble så fratatt deres herredømme. Den levetiden som mer ble gitt dem, var tid og stund. Jeg så i de nattlige synene, og se, En som var som Menneskesønnen kom med himmelens skyer! Han kom bort til Den gamle av dager, og de førte Ham fram til Ham. Så ble det gitt Ham herredømme og ære og rike, så alle folk og folkestammer med alle tungemål skulle tjene Ham. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og Hans rike er det som ikke skal ødelegges.» Der er det. Daniel så Ham med det hvite hår. Han var Dommeren som åpnet bøkene og dømte ut ifra dem. Daniel så Ham komme i skyer. Det er nøyaktig hva Johannes så. De så Ham begge på nøyaktig samme måte. De så Dommeren med Sitt domsbelte over Sine skuldre, stående ren og hellig, full av visdom, fullstendig kvalifisert til å dømme verden i rettferdighet. Halleluja.

Selv verden forstår denne symbolikken, for i antikken pleide dommeren å innkalle til rettsmøte, kledd med en hvit parykk og en lang kappe som symboliserte hans absolutte autoritet (fotsid kappe) for å utmåle rettferdighet.

2. *Hans øyne som ild*

Tenk på det. De øynene som en gang var sløret av tårer av sorg og medlidenhet. De øynene som gråt av medfølelse ved Lasarus'

grav. De øynene som ikke så ondskapen i morderne som hengt Ham på et kors, men som ropte av sorg: «Far, tilgi dem.» Nå er de øynene som luende ild, øynene til Dommeren som vil gjengjelde dem som forkastet Ham.

Av alle de menneskelige følelsene Han uttrykte mest da Han opptrådte som Menneskesønnen var denne: Han gråt ofte. Men bak den gråten og sorgen var likevel Gud.

De samme øynene så visjoner. De så dypt inn i menneskers hjerter og leste selve tankene deres og kjente til alle deres ulike veier. Det var Gud som flammert ut av dødelige øyne, Som ropte til dem som ikke kjente Ham som den Han var: «Dersom dere ikke tror at Jeg er Ham, skal dere dø i deres synder», Johannes 8,24. «Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke. Men hvis Jeg gjør (Min Fars gjerninger), så tro gjerningene, selv om dere ikke tror Meg», Johannes 10,37-38. Som Jeremias i gamle tider, var Han den gråtende profet, for menneskene tok ikke imot Guds Ord og kastet åpenbaringen til side.

De luende, flammende øynene til Dommeren skriver i denne stund ned livene til alt kjød. Fører frem og tilbake over hele jorden, det er ingen ting Han ikke vet. Han kjenner hjertets begjær og hva hver og en akter å gjøre. Ingen ting er skjult som ikke vil bli åpenbart, for alle ting er nakne fremfor Ham Som vi har med å gjøre. Tenk på det, Han vet i denne stund hva du tenker.

Ja, der står Han som Dommer med luende øyne for å utmåle dom. Nådens dag er over. Åh, om mennesker ville omvende seg og søke Hans åsyn i rettferdighet mens det ennå er tid. Om de ville gjøre Hans favn til sin pute før verden går opp i ild.

3. *Føttene som messing*

«Føttene Hans var som fin messing, som om de var glødet i en smelteovn.» Messing er kjent for sin bemerkelsesverdige hardhet. Man vet ikke om noen ting som du kan blande det med for å herde det. Men denne messingen som beskriver føttene Hans er likevel enda mer bemerkelsesverdig fordi det har bestått prøven i den brennende smelteovnen, en prøve som ingen annen har gått gjennom. Og det er helt riktig. For messing er et symbol på Guddommelig Dom: en dom som Gud forordnet og lot skje. Johannes 3,14-19: «På samme måten som Moses løftet slangen opp i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen bli løftet opp, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. For så har Gud elsket verden at Han ga sin Sønn, den Enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. Den som tror på Ham, blir ikke dømt. Men den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds Enbårne Sønnns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet inn i verden og menneskene

elsket mørket framfor lyset, for gjerningene deres var onde.» 4. Mosebok 21,8-9: «Da sa Herren til Moses: «Lag deg en giftslange og sett den på en stang! Da skal det skje: Hver den som er bitt og ser på den, skal leve.» Så lagde Moses en messingslange og satte den på en stang. Da skjedde det: Hver gang en slange hadde bitt noen, og han festet blikket på messingslangen, fikk han leve.» Israel hadde syndet. Synden måtte dømmes. Så Gud befalte Moses å sette en messingslange på en stang, og den som så ble frelst fra straffen av sin synd.

Messingslangen på stangen symboliserte synden fra Edens hage, hvor slangen narret Eva og fikk henne til å synde. Messing taler om dom, slik man ser i messingalteret hvor straffen for synd er sonet, i offeret på alteret. Da Gud dømte Israel for hennes synder i Elias dager, holdt Han regnet tilbake og den ildrøde himmelen ble som messing. I denne illustrasjonen ser vi at slangen på stangen representerer synd som allerede er dømt, for den er laget av messing, noe som viser at Guddommelig dom allerede hadde blitt felt over synden. Hver den som så på slangen på stangen, og som aksepterte viktigheten av den, ble gjort hel, for dette var Herrens frelsesverk.

Slangen på stangen er et bilde på hva Jesus kom til jorden for å utrette. Han ble gjort kjød for å ta på Seg Selv Guds straffedom for synd. Fundamentet på offeralteret var solid messing, et bilde på Lammet som ble slaktet før verdens grunnleggelse. Dommen hadde allerede blitt avsagt over Ham mens det ennå ikke var noen syndere. Siden frelsen ene og alene er fra Herren, tråkket Han Guds vredes vinpresse alene. Klærne hans ble farget mørkerøde med Hans eget blod. Ildovnen med Guds rettferdige dom og vrede var Hans del. Hans lidelse, den rettferdige for den urettferdige. «Du er verdig, O Guds Lam, for Du har gjenløst oss med Ditt eget blod.» Han ble såret for våre overtredelser, Han ble knust for våre misgjerninger. Straffen for at vi skulle få fred, rammet Ham, og ved Hans sår har vi fått legedom. Misgjerningen vi alle var skyld i, la Herren på Ham. Han led slik intet menneske noen gang har lidd. Til og med før korset falt det fra Ham store dråper av svette som blod fra Hans kropp da selve blodet skilte seg i årene Hans på grunn av den dype sorgen. Lukas 22,44: «Fordi Han var i dyp angst, ba Han enda mer inntrengende. Da ble svetten Hans som store blodsdråper som falt ned på jorden.»

Men en dag vil de føttene av messing stå på jorden. Og Han vil være hele jordens Dommer, og med upartiskhet og fullkommenhet vil Han dømme menneskeheten. Og ingen vil unnslippe den dommen. Den dommen kan ikke unngås. Den vil ikke bli formildet. Den som gjør urett vil fortsatt gjøre urett. Den som er uren vil fortsatt være uren. Den Uforanderlige vil ikke forandre Seg da, for Han har aldri og vil aldri gjøre det. De messingføttene vil knuse fienden. De vil ødelegge antikrist, dyret og bildet og alle som er fordervede i Hans øyne. Han vil ødelegge

kirkesystemene som har tatt Hans Navn kun for å fornede dets herlighet og knuse dem sammen med antikrist. Alle de onde, ateistene, agnostikerne, modernistene, liberalistene, de vil alle sammen være der. Død, helvete og graven vil være der. Ja, de vil. For når Han kommer, vil bøkene bli åpnet. Det er når den lunkne menigheten og de fem ukloke jomfruene kommer til syne. Han vil skille sauene fra geitene. Når Han kommer vil Han ta over kongedømmet, for det er Hans, og med Ham vil det være tusener ganger ti tusener, Hans Brud, som kommer for å tjene Ham. Glory! Åh, det er nå eller aldri. Omvend deg før det er for sent. Våk opp fra de døde og søk Gud om å bli fylt med Hans Ånd, ellers vil du gå glipp av evig liv. Gjør det nå mens det er tid.

4. *Røsten Hans bruste som av mange vann*

Hva er det vannene representerer? Hør det i Åpenbaringen 17,15: «Vannene som du så, . . . er folk, skarer, folkeslag og tungemål.» Røsten Hans var som lyden av skarer som snakket. Hva er det? Det er dommen. For dette er røstene til skarene av vitner, som ved Den Hellige Ånd gjennom alle tidsaldre har vitnet om Kristus og forkynt Hans Evangelium. Det vil være røsten til ethvert menneske som reiser seg for å felle dom over synderen som ikke ville ta imot advarselen. Røstene fra de syv budbærerne vil bli hørt høyt og tydelig. Disse trofaste forkynnerne som forkynte Jesu kraft til frelse, som forkynte vanddåpen i Jesu Navn, som forkynte Den Hellige Ånds fylling og kraft, som stod for Ordet mer enn de stod for sine egne liv. De var alle Jesu Kristi røst gjennom Den Hellige Ånd ned gjennom tidsaldrene. Johannes 17,20: «Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som kommer til å tro på Meg ved deres ord.»

Har du noen gang tenkt på hvor skremmende det er for en mann som driver hjelpeløs mot en foss? Tenk nå på det brusert mens han nærmer seg sin sikre og visse undergang. Og akkurat slik kommer dommens dag da brusert fra skarene av røster fordømmer deg fordi du ikke gav akt før det var for sent. Gi akt i denne stund. For i dette øyeblikk blir tankene dine spilt inn i himmelen. Der taler tankene dine høyere enn ordene dine. Slik som fariseeren som påstod så mye med sin munn, men ikke hørte på Herren, og hjertet hans ble fordervet og ondt inntil det var for sent, kan det også nå være ditt siste kall til å høre Ordet og motta det til evig liv. Det vil være for sent når du nærmer deg brusert fra de mange røstene av dom og ødeleggelse.

Men har du noen gang lagt merke til hvor vakker og avslappende lyden av vann kan være? Jeg liker å fiske, og jeg liker å finne en plass hvor vannet hvisker i krusningene. Jeg kan bare lene meg tilbake og høre det tale fred og glede og tilfredshet til mitt hjerte. Så glad jeg er for å være forankret i hvilens havn, hvor Herrens røst taler fred, som Ordet fra adskillelsens vann har sagt. Så takknemlige vi skulle være for å høre Hans røst med kjærlighet og omsorg og veiledning og beskyttelse. Og en dag vil

vi høre den samme kjærlige røsten tale, ikke med dom, men med et velkommen til oss som har fått våre synder tilgitt ved Hans blod, som har fått livene våre fylt av Ånden, og som har hatt en vandring i Ordet. Hva kan vel være mer dyrebart enn å høre de mengder av innbydende røster og være omgitt av de skarer som har trodd til evig liv? Åh, ingenting er som det. Jeg ber om at du vil lytte til Hans røst og ikke forherder ditt hjerte, men mottar Ham som din Konge.

Åh, om du bare kunne se det. Det var vannet som ødela verden, men det var det samme vannet som frelste Noah og også frelste hele jorden for Noah. Lytt til Hans røst, røsten til Hans tjenere, når den kaller til omvendelse og liv.

5. *I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner*

«I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner.» Nå vet vi selvsagt ut fra vers 20 hva de syv stjernene egentlig er. «Hemmeligheten med de sju stjernene er englene (budbærerne) for de sju menighetene.» Vi kan ikke for alt i verden gjøre en feil her, siden Han tolker det for oss. Disse syv stjernene er budbærerne til de syv etterfølgende menighetstidene. De blir ikke nevnt med navn. De blir bare presentert som syv, en til hver tidsalder. Fra Efesos' tidsalder og helt frem til denne Laodikea tidsalder, brakte hver budbærer sannhetens budskap til folket og sviktet aldri i å holde seg til Guds Ord til den bestemte menighetstiden. Hver og en holdt seg til det. De var urokkelige i sin lojalitet til det opprinnelige lyset. Som hver tidsalder trakk seg bort fra Gud, vendte Hans trofaste budbærer den tidsalderen tilbake til Ordet. Styrken deres var fra Herren, ellers hadde de aldri klart å gå mot strømmen. De var trygge i Hans varetekt, for ingen ting kunne rive dem ut av Hans hånd, og heller ikke kunne noe skille dem fra Guds kjærlighet, om det så var sykdom, fare, nakenhet, sult, sverd, liv eller død. De var helt overgitt til Ham og ble holdt oppe av Hans allmektighet. De var ikke bekymret for forfølgelsen som kom deres vei. Smerte og hån var kun en grunn til å gi Gud ære for at de ble funnet verdige til å lide for Ham. Og i takknemlighet for Hans frelse brant de med Lyset av Hans liv og reflekterte Hans kjærlighet, tålmodighet, mildhet, saktmodighet, avholdenhet, mildhet, trofasthet. Og Gud bakket dem opp med under, tegn og mirakler. De ble anklaget for å være fanatikere og holy-rollers. De ble fordømt av organisasjoner og gjort narr av, men de forble trofaste til Ordet.

Det er ikke vanskelig å stå opp og holde seg trofast til en trosbekjennelse. Det er lett, for djevelen står bak det alt sammen. Men det er noe annet å være trofast til Guds Ord og gå tilbake til det som Ordet opprinnelig produserte etter Pinsefestens dag.

For ikke lenge siden sa en mann til meg at Den romersk katolske kirke måtte være den sanne menighet siden den hadde vært trofast til det den trodde på gjennom alle år og fortsatte

å vokse og ikke forandret seg. Det er ikke slik i det hele tatt. Enhver menighet med myndighetene bak seg, og med sin egen trosbekjennelse som ikke er Ordet i det hele tatt, og uten noen manifestert tjeneste som kan gjøre djevelen opprørt, kan selvfølgelig fortsette å holde på. Det var ikke et kriterium. Men når du tenker på den lille gruppen som hadde medlemmer som ble saget i stykker, matet til løvene, forfulgt og jaget hit og dit og likevel forble trofaste til Ordet – det *må* definitivt være Gud. Hvordan de overlevde deres troskamp og fortsatte videre: DET er miraklet.

Og denne trøsten er ikke bare for de syv menighetstidsbudbærerne. Enhver sann troende er i Guds hånd og kan livnære seg av Hans kjærlighet og kraft og motta alle godene av alt som Gud er for den troende. Det Gud gir budbæreren, og slik Han velsigner og bruker budbæreren, er et eksempel for alle troende om Hans godhet og omsorg for ALLE lemmer i Hans legeme. Amen.

6. *Det tveeggede sverdet*

«Ut av Hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd.» I Hebreerne 4,12: «For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver.» Ut av munnen Hans gikk et skarpt, tveegget sverd som er GUDS ORD. Åpenbaringen 19,11-16: «Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest. Og Han som sitter på den, heter Trofast og Sannferdig, og Han både dømmer og fører krig i rettferdighet. Hans øyne er som en ildslue, og på Hans hode er det mange kroner. Han har et navn skrevet, som ingen kjenner uten Ham selv. Han er kledd i en kjortel dyppet i blod, og Hans navn er Guds Ord. Og Himmels hærer, kledd i fint lin, hvite og rene, fulgte Ham på hvite hester. Ut av Hans munn går det et skarpt sverd, for at Han skulle slå folkeslagene med det. Og Han skal selv herske over dem med jernstav. Han trår selv vinpressen med den Allmechtige Guds harme og vrede. Og Han har et navn skrevet på sin kjortel og på sin hofte: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE.»

Johannes 1,48: «Natanael sa til Ham: «Hvordan kjenner Du meg?» Jesus svarte og sa til ham: «Før Filip kalte på deg, da du var under fikentreet, så Jeg deg.» Der er det. Når Han kommer, vil det Ordet komme imot alle nasjoner og alle mennesker. Og ingen vil være i stand til å stå imot det. Det vil åpenbare hva som var i hvert hjerte slik Han gjorde med Natanael. Guds Ord vil vise hvem som gjorde og hvem som ikke gjorde Guds vilje. Det vil gjøre kjent hvert menneskes skjulte gjerninger og hvorfor han gjorde dem. Det vil kløve. Det er hva som står i Romerne 2,3: «Og regner du med, du menneske som dømmer dem som gjør slike ting, og som selv gjør de samme, at du skal kunne flykte fra Guds dom?» Så fortsetter det med å fortelle

hvordan Gud vil dømme menneskene. Her er det i versene 5 til 17. Det harde og ubotferdige hjertet vil bli dømt. Gjerningene vil bli dømt. Motivene vil bli dømt. Det vil ikke være noen forskjellsbehandling fra Gud; men alle vil bli dømt av det Ordet, ingen vil unnfly det. De som hørte og ikke ville lytte vil bli dømt ved det de hørte. De som hvilte i det og sa de trodde det, men ikke levde det, vil bli dømt. Enhver hemmelighet vil komme ut i det åpne og bli ropt fra hustakene. Åh, vi vil virkelig forstå historien da. Det vil ikke være et mysterium igjen fra alle tidsaldrene.

Men vet du at Han åpenbarer hjertets hemmeligheter hos menn og kvinner i *denne* tidsalderen som vi lever i nå? Hvem ellers kunne åpenbare hjertets hemmeligheter, enn Ordet Selv? Hebreerne 4,12: «For Guds Ord er levende og virksomt og skarperne enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver.» Det er Ordet. Det utfører det formålet Det ble sendt for, for Det (Ordet) er fullt av kraft. Det er den samme Ånd som var i Jesus (Ordet) som er tilstede igjen i menigheten i den siste tidsalder som et siste tegn for å prøve å lede folket bort fra dommen, for de som forkaster Ham (Ordet) er nå allerede kommet for dommen, ved å ha korsfestet Ham på ny. Hebreerne 6,6: «For dem er det umulig å bli fornyet til omvendelse igjen, hvis de faller fra. For de korsfester Guds Sønn for seg selv på ny og stiller Ham åpenlyst til skamme.»

Paulus sa at Ordet kom både i kraft og røst. Ordet manifesterte seg faktisk selv da det ble forkynt. Som et flammende, skarpt sverd gikk det til menneskers samvittighet, og som en kirurgs kniv skjærte det bort sykdommene og satte fangene fri. Overallt hvor de første troende dro «forkynte de Evangeliet (Ordet) og Gud stadfestet det Ordet ved de tegn som fulgte med.» De syke ble helbredet, djevler ble kastet ut, og de talte i nye tunger. Det var Ordet i aksjon. Det Ordet har aldri sviktet i munnen på troende Kristne. Og i denne siste tidsalder er det her sterkere og større enn noen sinne i den sanne Ordbruden. Åh, lille flokk, du lille minoritet, hold fast på Ordet, fyll din munn og hjerte med det, og en dag vil Gud gi deg riket.

7. Hans åsyn var som solen

«Hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft.»

Matteus 17,1-13: «Seks dager deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell hvor de var for seg selv. Og Han ble forklart for dem. Hans ansikt skinte som solen, og Hans klær ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elia viste seg for dem og talte med Ham. Da tok Peter til orde og sa til Jesus: «Herre, det er godt at vi er her. Hvis Du vil, så la oss lage tre hytter her, én til Deg, én til Moses og én til Elia.» Mens han fremdeles snakket, se, da kom en strålende sky og skygget over dem. Og plutselig lød det en

røst ut av skyen, som sa: «Dette er Min Sønn, Den elskede, i Ham har Jeg velbehag. Hør Ham!» Da disiplene hørte det, falt de ned på sitt ansikt og ble meget redde. Men Jesus kom og rørte ved dem og sa: «Reis dere opp, og vær ikke redde!» Men da de løftet blikket, så de ingen andre enn Jesus alene. Da de kom ned fra fjellet, befalte Jesus dem og sa: «Fortell ikke noen om synet før Menneskesønnen er oppstått fra de døde.» Og disiplene Hans spurte Ham og sa: «Hvorfor sier da de skriftlærde at Elia først må komme?» Jesus svarte og sa til dem: «Sannelig, Elia kommer først, og han skal gjenopprette alle ting. Men Jeg sier dere at Elia er allerede kommet, og de kjente ham ikke, men gjorde med ham som de ville. Slik skal også Menneskesønnen komme til å lide ved deres hender.» Da forsto disiplene at Han snakket til dem om døperen Johannes.»

I Matteus 16,28, som innleder Matteus 17,1-13, hadde Jesus sagt: «Det er noen som står her, som ikke skal smake døden før de ser Menneskesønnen komme i sitt rike.» Og de tre apostlene så akkurat det – sekvensen av Hans andre komme. De så Ham forklaret der på fjelltoppen. Klærne Hans var blendende hvite og ansiktet Hans skinte som solen i senit. Og der Han viste Seg, stod Moses og Elias på hver side. Det er nøyaktig hvordan Han kommer igjen. Elias skal sannelig først komme og vende barnas hjerter (bruden) tilbake til fedrenes apostoliske Ord-lære. Malaki 4,5-6: «Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer. Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.»

Israel er allerede en nasjon. Hun er nå etablert med sin egen hær, marine, postsystem, flagg og alt som hører med det å være en nasjon. Men fremdeles gjenstår det et Skriftsted som skal gå i oppfyllelse: «Eller kan et folkeslag bli født på én gang?» Jesaja 66,8. Den dagen kommer snart. Fikentreet har skutt sine knopper. Israelittene venter på Messias. De forventer Ham og forventningene deres er i ferd med å bli oppfylt. Israel vil bli født på ny Åndelig, for hennes Lys og hennes Liv er i ferd med å bli åpenbart for henne.

I Åpenbaringen 21,23: «Og Byen har ikke bruk for solen eller månen til å skinne i den, for Guds herlighet opplyste den. Lammet er dens lys.» Dette er det nye Jerusalem. Lammet vil være i den byen, og på grunn av Hans nærvær, vil det ikke trenges noe lys. Solen vil ikke stå opp og skinne der, for Han Selv er Solen og dens Lys. Nasjonene som kommer inn i den vil vandre i Hans lys. Er du ikke lykkelig for at den dagen er over oss? Johannes så den dagen komme. Ja, kom snart, Herre Jesus!

Malaki 4,1-3: «For se, dagen kommer, brennende som en ovn. Alle de overmodige, ja hver den som lever i ugudelighet, skal bli som halm. Dagen som kommer, skal sette dem i brann, sier hærskares Herre, så det verken blir rot eller gren igjen. Men

for dere som frykter Mitt navn, skal Rettferdighetens Sol gå opp med legedom i sine vinger. Dere skal gå ut og hoppe lik kalver som er gjødde på båsen. Da skal dere trampe ned de ugudelige, for de skal være støv under deres føtter på den dagen Jeg gjør dette, sier hærskaernes Herre.» Der er det igjen. SOLEN skinner i all sin styrke. Åh, Guds Sønnns styrke skinner midt iblant de syv lysestaker av gull. Der står Han, Dommeren, Han som led og døde for oss. Han tok den Guddommelige dommens vrede på Seg Selv. Han trådte Guds vredes vinpresse alene. Som vi allerede har sagt, for synderen er røsten Hans som lyden av fossefallet eller brenningene som slår med dødelige bølger mot den klippede kysten. Men for den troende er røsten Hans som lyden av den vakre sangen fra en bekk når du ligger og hviler, tilfredsstilt i Kristus. Han skinner på oss med Sine varmende stråler av kjærlighet og sier: «Frykt ikke, Jeg er Han Som var, Som er, Som kommer. Jeg er Den Allmektige. Foruten Meg er det ingen annen. Jeg er Alfa og Omega, ALT sammen.» Han er Liljen i Dalen, Den strålende Morgenstjernen. Han er den vakreste blant ti tusen for min sjel. Ja, den store dagen er klar til å gry og Rettferdighetens Sol vil gå opp med legedom i Sine vinger.

DEN SEIRENDE KRISTUS

Åpenbaringen 1,17-18: «Da jeg så Ham, falt jeg ned som død ved føttene Hans. Men Han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: «Frykt ikke! Vær ikke redd! Jeg er Den Første og Den Siste. Jeg er Han som lever og var død, og se, Jeg er levende i all evighet. Amen. Og Jeg har nøklene til Dødsriket og til Døden.»

Ikke noe menneske hadde tålt den fulle virkningen av den visjonen. Da styrken hans var helt borte, falt Johannes ned som død ved føttene Hans. Men Herrens hånd rørte ved ham i kjærlighet, og velsignelsens røst sa: «Frykt ikke! Jeg er Den Første og Den Siste. Jeg er Han som lever og var død, og se, Jeg er levende i all evighet.» Hva er det å frykte? Dommen som falt over Ham på korset, i graven, og da Han steg ned, var for oss. Han tok på Seg hovedbyrden av syndens sår og det er derfor nå ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Hvilken sikkert at vår «Advokat» er vår «Dommer». Han er både «Advokat» og «Dommer». Som Dommer er «saken avgjort» - den er fullført. Det er derfor nå ingen fordømmelse. Hvorfor skulle menigheten frykte? Hvilket løfte har Han noen gang sviktet i å manifestere for oss? Hvorfor skulle den frykte straff eller død? Det har alt sammen blitt beseiret. Her er den mektige erobreren. Her er Han Som erobret både den synlige og den usynlige verden. Ikke som Aleksander, som erobret verden i en alder av trettitre og ikke visste hvor han skulle vende seg hen for å erobre mer, så han døde som et offer for synd og et utsvevende liv. Ikke som Napoleon, som erobret hele Europa men som til slutt ble beseiret

ved Waterloo og forvist til Elba, kun for å innse at han hadde blitt beseiret. Men ingen ting kunne beseire Kristus. Han som steg ned har nå steget opp over alle, og til Ham har det blitt gitt et Navn som er over alle navn. Ja, Han beseiret døden, helvete og graven, og har dens nøkler. Det Han løser er løst, og det Han binder er bundet. Det kan ikke gjøres om på. Det var ingen erobrer før Ham og det er ingen ved siden av Ham. Han alene er Frelseren, Gjenløseren. Han er den ENESTE Gud: Og «Herren Jesus Kristus» er Hans Navn.

«Frykt ikke, Johannes. Frykt ikke, lille flokk. Alt det Jeg er, er dere arvinger av. All min makt er deres. Min allmakt er deres når Jeg står i deres midte. Jeg har ikke kommet for å bringe frykt og nederlag, men kjærlighet og mot og evne. All makt er gitt til Meg og den er gitt dere å bruke. Tal Ordet og Jeg vil utføre det. Det er Min pakt og den kan aldri svikte.»

DE SYV STJERNENE OG LYSESTAKENE

Åpenbaringen 1,20: «Dette er hemmeligheten med de sju stjernene som du så i Min høyre hånd, og de sju lysestakene av gull: De sju stjernene er englene (budbærerne) for de sju menighetene, og de sju lysestakene som du så, er de sju menighetene.»

Vi har allerede oppdaget sannheten om disse to mysteriene. Åh, vi har ikke åpenbart hvem disse syv budbærerne var, men med Guds hjelp vil vi det og det mysteriet vil bli fullbyrdet. Vi kjenner de syv tidsaldrene. De er oppført i Ordet, og vi vil ta for oss hver av dem inntil vi kommer frem til denne siste tidsalderen som vi lever i.

Men i et siste avsluttende glimt i dette kapitlet, se Ham som Han står der midt mellom lysestakene av gull med de syv stjernene i Sin høyre hånd. Åh, det tar pusten fra deg å se Ham stå der i Sin Store Guddom. Han er Dommeren, Presten, Kongen, Ørnen, Lammet, Løven, Alfa, Omega, Begynnelsen og Enden, Faderen, Sønnen, Den Hellige Ånd, Han Som Var, Som Er, Som Skal Komme, Den Allmektige, ALT I ALLE. Der er Han, Opphavsmannen og Fullenderen. Verdig er det Lammet! Han beviste Sin verdighet da Han kjøpte vår frelse med Seg Selv. Nå står Han i all Sin makt og all Sin herlighet med alle ting overgitt til Seg som Dommer.

Ja, der står Han midt mellom lysestakene, med stjernene i Sin hånd. Det er natt, for det er når vi bruker lamper som lys, og det er når vi ser stjernene skinne og reflektere lyset fra solen. Og det er mørkt. Menigheten vandrer ved tro i mørket. Hennes Herre dro bort fra denne jorden, men Den Hellige Ånd skinner fremdeles ut gjennom menigheten og gir lys til denne gamle syndbefengte verden. Og de stjernene reflekterer også Hans lys. Det eneste lyset

de har er Hans lys. Så mørkt det er – så åndelig kaldt. Men når Han kommer inn i vår midte er det lyst og varmt, og menigheten blir gitt myndighet, og gjennom Ham gjør den de gjerningene som Han gjorde.

Åh, måtte vi bare få et glimt av Ham slik Johannes fikk. Hvilket folk vi burde være, som vil stå foran Ham på den dagen!

Hvis du ikke allerede har gitt ditt liv til Ham, måtte du vende ditt hjerte til Gud i dette øyeblikk og knele ned akkurat der du er og be om Hans tilgivelse for dine synder og overgi ditt liv til Ham. Så vil vi forsøke å tilnærme oss de Syv Menighetstidene sammen; og som vi gjør det, ber jeg om at Gud vil hjelpe denne uverdige tjener til å åpenbare Hans Ord for deg.

TREDJE KAPITTEL

EFESOS MENIGHETSTID

Introduksjon til menighetstidene

For at du fullt ut skal forstå budskapet om menighetstidene, vil jeg gjerne forklare de ulike prinsippene som førte til at jeg fant fram til navnene på budbærerne, lengden på tidsaldrene og andre faktorer som er involvert i dette.

Siden dette studiet er det mest dyptgående jeg noen gang har foretatt fram til nå, søkte jeg Gud svært lenge om Den Hellige Ånds inspirasjon. Først etter det leste jeg om menighetstidene i Skriften og fordypet meg i mye av kirkehistorien som er skrevet av de mest objektive historikerne jeg kunne finne. Gud sviktet ikke i å svare på bønnen min, for mens jeg leste Ordet og historien, gjorde Den Hellige Ånd meg i stand til å se et mønster folde seg ut, som går gjennom århundrene og like fram til den nåværende, siste tid.

Nøkkelen som ble gitt meg av Herren, som gjorde meg i stand til å fastslå budbæreren for hver tidsalder er i høyeste grad bibelsk. Den kan faktisk kalles Bibelens grunnprinsipp. Det er åpenbaringen om at Gud aldri forandrer Seg, og at Hans veier er like uforanderlige som Han er. I Hebreerne 13,8 står det: «Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, for evig.» Forkynneren 3,14-15: «Jeg erkjenner at uansett hva Gud gjør, så skal det forbli for evig. Ingenting kan legges til det, og ingenting kan trekkes fra det. Gud gjør det for at de skal frykte framfor Hans ansikt. Det som allerede har vært, er det som er nå, og det som skal bli, har allerede vært. Gud oppsøker det som hører fortiden til.» Her er det: En uforanderlig Gud med uforanderlige veier. Det Han gjorde FØRST, må Han fortsette å gjøre til det er gjort for SISTE gang. Det vil aldri bli en forandring. Anvend det på menighetstidene. Denne mannen som Gud valgte til den første tidsalderen, og hvordan Gud manifesterte Seg i den mannens tjeneste, ville bli eksempelet for alle andre tidsaldre. Det Gud gjorde i den første menighetstiden er hva Han vil gjøre i alle andre tidsaldre.

Nå vet vi nøyaktig fra Ordet, som ble nedskrevet av Den Hellige Ånd, hvordan den første, eller opprinnelige menigheten, ble grunnlagt, og hvordan Gud manifesterte Seg i henne. Ordet kan ikke forandre Seg eller bli forandret, fordi Ordet er Gud. Johannes 1,1: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.» Å forandre ett ord av det, slik Eva gjorde, fører med seg synd og død, som det også står i Åpenbaringen 22,18-19: «Hvis noen legger noe til alt dette, skal Gud legge på ham de plagene som det er skrevet om i denne Boken. Og hvis noen tar bort noe fra ordene i denne profetiske Boken, da skal Gud ta hans del bort fra Livets Bok, fra Den hellige byen og fra det som

det er skrevet om i denne Boken.» Derfor, det menigheten var på Pinsedagen, er standarden. Det er mønsteret. Det finnes ikke noe annet mønster. Uansett hva de lærde sier, Gud har IKKE forandret det mønsteret. Det Gud gjorde på Pinsedagen, er Han nødt til å fortsette å gjøre inntil menighetstidene avsluttes.

Selv om de lærde kanskje forteller deg at den apostoliske tidsalderen er over, må du ikke tro på det. Et slikt utsagn er feil av to grunner. For det første, er det feil å anta at det ikke er flere apostler, bare fordi de tolv første er døde. En apostel betyr «en som er sendt»; og det er mange som er sendt i dag, men de blir kalt misjonærer. Så lenge menn blir kalt og sendt ut med Livets Ord, så er det en apostolisk tidsalder. For det andre, henviser de til at tidsalderen for at den «manifesterte Hellige Ånds kraft» er over, siden Bibelen er fullført. Det er ikke sant. Det er ikke en gang et bibelvers som antyder det, men mange sier entydig det motsatte. Her er beviset vårt på at begge disse anklagene er falske. Apostlenes gjerninger 2,38-39: «Da sa Peter til dem: «Omvend dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes tilgivelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave. For løftet tilhører dere og deres barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud vil kalle til seg.»» Løftet om kraften som apostlene ble gitt på Pinsedagen er til «dere (jødene) og deres barn (jødene) og alle dem som er langt borte (hedningene), så mange som Herren vår Gud vil kalle til seg (både jøder og hedninger).» Inntil Han slutter å kalle, vil Pinsens budskap og kraft IKKE OPPHØRE.

Hva menigheten hadde på Pinsedagen, er hennes umistelige rett. I begynnelsen hadde hun Guds rene Ord. Hun hadde Åndens kraft manifestert i forskjellige tegn og under og Den Hellige Ånds gaver. Hebreerne 2,1-4: «Derfor må vi gi desto større akt på det vi har hørt, så vi ikke driver bort. For om det Ord som var talt ved engler, viste seg å stå fast, og hver overtredelse og ulydighet (mot Ordet) fikk en rettferdig straff, hvordan skal da vi slippe unna om vi forakter en så stor frelse? I begynnelsen ble den først forkynt av Herren, og den ble stadfestet for oss av dem som hadde hørt Ham. Gud ga jo også vitnesbyrd både med tegn og under, med forskjellige kraftige undergjerninger og Den Hellige Ånds gaver, etter sin egen vilje.» Den første menigheten var ikke organisert av menn. Den var ledet av Den Hellige Ånd. Den var ikke veldig stor. Den var hatet og foraktet. Den var undertrykt. Den ble forfulgt til døden. Men den var trofast mot Gud. Den holdt seg til det opprinnelige Ord-mønsteret.

Bli ikke ført vill her. Da jeg sa at Gud og Hans veier aldri forandrer seg, sa jeg ikke at menigheten og dens budbærere ikke kunne forandre seg. Menigheten er ikke Gud. Så hun kan forandre seg. Men det jeg sa var at vi på grunn av den uforanderlige Gud med uforanderlige veier kan gå tilbake til begynnelsen og se den første og fullkomne Guds gjerning og

deretter dømme ut fra den standarden. Det er slik det gjøres. Den Sanne Menighet vil alltid prøve å være som den første fra Pinsedag. Den Sanne Menighet i dag vil prøve å tilnærme seg den aller første. Og budbærerne til menighetene, som har den samme Guds Ånd i seg, vil forsøke å tilnærme seg apostelen Paulus. De vil ikke være nøyaktig lik ham; men de sanne budbærerne vil være de som ligner Paulus mest, som var fri overfor alle mennesker, fullstendig overgitt til Gud, og som kun gav ut Guds Ord og manifesterte Den Hellige Ånd i kraft. Ingen andre duger. Du må jobbe ut fra originalen. Det må være lik sitt opphav, og den Sanne Menighet vil alltid være den som prøver å følge i fotsporene til sine grunnleggere på Pinsedag, og dens sendebud vil følge apostelen Paulus, den første budbæreren til den første menighetstiden. Så enkelt, og så vidunderlig er det.

Med denne nøkkelen, så enkel, men likevel så fantastisk, var jeg med hjelp av Den Hellige Ånd i stand til å lese Åpenbaringsens Bok og historiebøkene, og der finne hver tidsalder, hver budbærer, lengden på hver tidsalder og rollen hver enkelt spilte i Guds plan fra Pinsedagen til fullbyrdelsen av disse tidsaldrene.

Siden du nå forstår hvordan vi bedømmer hvordan den Sanne Menighet var (hva hun var ved Pinsedagen og hva hun var i den apostoliske tidsalder, slik det legges fram i Ordet i Apostlenes gjerninger), kan vi anvende den samme regelen til å vise oss hvordan menigheten feilet. Den grunnleggende feilen, eller feilene, som snek seg inn i den første menigheten og ble åpenbart i Apostlenes gjerninger og Åpenbaringen, og også i Brevene i Bibelen, vil bli mer og mer synlig manifestert i hver påfølgende tidsalder, inntil vi kommer til en fullstendig formørkelse av sannheten i den siste, den laodikeiske tidsalder.

Ut av denne første nøkkelen som vi har mottatt fra Herren, kommer det en annen og nesten like fantastisk sannhet. Jeg sa at den Sanne Menighet alltid ville prøve å være slik den var i Apostlenes gjerninger. Det er helt riktig. Men vi har oppdaget at Ordet også lærer om en invasjon av feil inntil det blir en fullstendig formørkelse av sannheten i de siste tider, når Herren er i ferd med å komme til syne. Spørsmålet melder seg nå i våre sinn; svikter Gud Sine egne og lar dem falle inn i en tilstand av fullstendig bedrag? På ingen måte, for Skriften sier veldig tydelig i Matteus 24,24 at de «Utvalgte» IKKE KAN bli forført. «For falske kristuser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å forføre selv de utvalgte – OM DET VAR MULIG.» Hva da? Svaret er tydelig foran oss. Det er en Sann Menighet og en *falsk menighet*. Det er et Sant Vintre og et falskt vintre. Men selvsagt vil den falske menigheten, det falske vintrelegemet, alltid forsøke å tilrane seg posisjonen til den Sanne Menigheten og hevde at hun, og ikke de Utvalgte, er den sanne og ekte. Den falske vil prøve å drepe den Sanne. Det var slik det var i Apostlenes gjerninger, det er slik det blir

lagt frem i de syv tidsaldrene, og det er slik det ble framlagt i de forskjellige Brevene i Bibelen. Det er slik det *har vært*. Det er slik det *er nå*. Det er slik det *vil bli*. Det kan ikke forandre seg.

La oss være veldig forsiktige så vi ikke blir forvirret nå. Vi vil derfor se i Ordet for å bekrefte denne påstanden. La oss gå tilbake til begynnelsens Bok, Første Mosebok. I Edens hage var det TO trær. Ett var godt; ett var ondt. Det ene produserte LIV, det andre produserte Død. Det var to barn som i begynnelsen ofret offer til Gud. La meg gjenta det: BEGGE to ofret offer til Gud. Første Mosebok 4,3-5: «Etter en tid skjedde det at Kain brakte Herren et offer av markens grøde. Abel brakte også et offer av det førstefødte av småfeet sitt og av fettet på dem. Herren så med velbehag på Abel og hans offer. Men på Kain og hans offer så Han ikke med velbehag.» Men en (Kain) var ond, siden han var av sin far (den onde), mens Abel var rettferdig for Herren. Nok en gang, var det to barn fra de samme foreldrene. Det var tvillingene til Isak og Rebekka. Den ene var Guds utvalgte, og den andre var ikke det. Begge tilba Gud. I hvert eneste tilfelle var tilbedelse av Gud involvert. I hvert tilfelle hatet den onde den rettferdige og forfulgte den rettferdige. I noen tilfeller utslettet den onde den rettferdige. Men merk deg følgende. De ble plantet sammen. De levde sammen. De gjorde begge krav på Gud og tilba Gud.

Disse illustrasjonene beskriver fullkomment Herren Jesu Kristi lignelse, da Han sa at himlenes rike er å ligne med en mann som sådde godt såkorn, kun for å se at fienden kom og plantet ugress blant det gode såkornet. Gud plantet ikke ugresset. Satan plantet dette ugresset *midt iblant Guds gode såkorn*. Disse to planteartene (mennesker), fra to forskjellige såkorn, vokste opp sammen. De tok del i næringen i den samme jorden, de delte på den samme solen, regnet og alle andre goder, og begge ble høstet i sin tid. Ser du det? Glem aldri disse sannhetene mens vi studerer menighetstidene og siden seglene. Og fremfor alt, glem ikke at det er i denne siste tidsalder, når ugresset blir bundet for at det skal brennes, at det vil støte ut hveten som skal bli samlet i laden av Herren.

Jeg ønsker å holde på denne tanken hele veien igjennom, så la oss gå et steg videre. Har du noen gang studert vekkelseshistorie? En vekkelse betyr Guds kraft i bevegelse. Og hver gang Gud beveger Seg, er satan der for å bevege også. Det slår aldri feil. Under den store walisiske vekkelsen (og folk flest vet ikke dette), ble sinnssykehusene raskt fylt opp, og det var en kraftig demonstrasjon av djevlesk makt for å ta oppmerksomheten bort fra Gud. Det ble skrevet at mennesker på Wesleys tid ville gjøre de mest forunderlige ting, som definitivt var fra satan, for å prøve å spotte Guds godhet og makt. På Luthers tid blir det sagt at miraklet ved hans tjeneste ikke lå i det faktum at han på vellykket vis protesterte mot Den romersk-katolske kirke, men miraklet lå i det faktum at han kunne, og klarte, å forbli ved sine

fulle fem midt blant fanatikerne som ofte var fylt med, og ledet av, feil ånder. Og om du har vært klar over tjenesten i disse siste tider, vil du ha lagt merke til den samme invasjonen av falske og onde ånder. Det må være slik. Jeg håper og stoler på at du er åndelig nok til å gripe det, og dra nytte av det.

Bare for å forsegle dette punktet om det Sanne og falske vintreet som vokser i hverandre og viser de to åndene som er i arbeid, la oss se nærmere på 1. Johannes 4,1-4 og Judas 3, 4 og 12. «Elskede! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud. For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette kjenner dere Guds Ånd: Hver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, er av Gud. Og hver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, er ikke av Gud. Og dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme, og som ALLEREDE NÅ er i verden. Dere er av Gud, barn, og har seiret over dem (antikristens ånd). For Han (Guds Ånd) som er i dere, er større enn han som er i verden.» Judas 3, 4 og 12: «Dere kjære! Samtidig med at jeg var meget opptatt med å skrive til dere om vår felles frelse, fant jeg det nødvendig å skrive til dere for å formane dere til å stride alvorlig for den tro som én gang for alle ble overgitt til de HELLIGE. For NOEN MENNESKER (ikke hellige) har sneket seg ubemerket inn», (disse har ikke kommet inn i folden gjennom å bruke DØREN og er derfor tyver), «slike som for lenge siden ble oppskrevet til denne dommen: De er UGUDELIGE som forventer Guds nåde til løsaktighet og fornekker den eneste Herre Gud og vår Herre Jesus Kristus.» «Disse er skamflekker ved kjærlighets-festene deres. Mens de fryktløst fester SAMMEN MED dere, tjener de bare seg selv.» I lys av disse bibelversene kan det ikke benektes at den Sanne Menighet og den falske menighet er flettet inn i hverandre, siden de er plantet sammen, men fra forskjellige såkorn.

Så er det noe annet jeg tror du bør vite. De syv menighetene som Johannes henvender seg til, er i Lilleasia og er alle hedningemenigheter. Han taler ikke til menigheten i Jerusalem, som for det meste var jødisk med kanskje noen få hedninger i seg. Grunnen er at Gud hadde vendt Seg fra jødene til hedningene. Derfor handler Gud i alle menighetstidene med hedningene og kaller ut en Hedningebrud til Seg Selv. Det gjør «Menighetstidene» og «Hedningenes Fylde» til en og samme ting. Apostlenes gjerninger 13,44-48: «På sabbaten etter kom nesten hele byen sammen for å høre Guds Ord. Men da jødene så folkemengdene, ble de fylt av nidkjærhet. Og de motsa og spottet og gikk imot det som ble sagt av Paulus. Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: «Det var nødvendig at Guds Ord først skulle bli talt til dere. Men siden dere forkaster det og ikke anser dere selv verdige til det evige liv, se, da vender vi oss til hedningefolkene. For slik har Herren befalt oss: «Jeg har satt Deg til lys for folkeslagene, for at Du skal være til frelse like til

jordens ende.» Da hedningefolkene hørte dette, ble de glade og æret Herrens Ord. Og så mange som var utsett til evig liv, kom til tro.» Romerne 11,1-8: «Jeg spør da: Har Gud forkastet sitt folk? På ingen måte! Jeg er jo også en israelitt, av Abrahams slekt, av Benjamins stamme. Gud har ikke forkastet sitt folk som Han tidligere har vedkjent seg. Eller vet dere ikke hva Skriften sier om Elia, hvordan han anklager Israel overfor Gud og sier: «Herre, de har drept profetene Dine og revet ned altrene Dine. Og jeg er alene igjen, og de er ute etter mitt liv.» Men hvordan lyder det guddommelige svaret til ham? «Jeg har latt det bli igjen for Meg sju tusen menn, som ikke har bøyd kne for Ba'al.» Likeledes er det i denne tid en rest igjen etter nådens utvelgelse. Og er det ved nåde, så er det ikke lenger av gjerninger. Ellers er ikke nåden lenger nåde. Men hvis det er av gjerninger, er det ikke lenger nåde. Ellers er heller ikke gjerningen lenger noen gjerning. Hva da? Israel har ikke oppnådd det som han søker etter. Men de utvalgte har oppnådd det, og de andre ble forblindet. Slik som det står skrevet: Gud har gitt dem en sløvhetens ånd, øyne så de ikke skulle se, og ører så de ikke skulle høre helt til denne dag.»

Romerne 11,25-29: «For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmeligheten, så dere ikke skal være kloke i egne øyne, nemlig at forherdelse har rammet en del av Israel inntil fylden av hedningefolkene er kommet inn, og slik skal hele Israel bli frelst, som det er skrevet: Utfrieren skal komme fra Sion, og Han skal vende ugudelighet bort fra Jakob. For dette er Min pakt med dem, når Jeg tar bort deres synder. Ifølge evangeliet er de fiender for deres skyld. Men ifølge utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld. For Guds nådegaver og kall kan ikke tas tilbake.»

Disse syv menighetene som ligger i Lilleasia, hadde visse kjennetegn ved seg, i antikkens dager, som ble den modne frukten i de etterfølgende tidsaldrene. Det som kun var frøplanter på den tiden, kom senere ut i en moden høst, som også Jesus sa: «For dersom de gjør slik med det grønne tre, hva vil da skjje med det tørre?» Lukas 23,31.

BUDSKAPET TIL EFESOS MENIGHETSTID

Åpenbaringen 2,1-7

Skriv til engelen for menigheten i Efesos: Dette sier Han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, som vandrer midt iblant de sju lysestakene av gull:

Jeg vet om dine gjerninger, arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere.

Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.

Likevel har Jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet.

Husk derfor hvor du er falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal Jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg.

Men dette har du, at du hater nikolaittenes gjerninger, som Jeg også hater.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis.

BUDBÆREREN

Budbæreren (engelen) til menigheten i Efesos var apostelen Paulus. At han var budbæreren til den første tidsalderen i hedningenes æra, kan ikke benektes. Selv om Peter ble gitt autoriteten til å åpne dørene for hedningene, ble det gitt Paulus å være deres apostel og profet. Han var profet-budbæreren til hedningene. Hans profetiske tjeneste, hvorved han mottok den fulle åpenbaringen av Ordet til hedningene, verifiserte ham som deres apostoliske budbærer. De andre apostlene i Jerusalem var enige om dette. Galaterne 1,12-19: «For jeg har ikke mottatt det, heller ikke har jeg lært det fra noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring. For dere har hørt om min tidligere framferd i jødedommen, hvordan jeg til overmål forfulgte Guds menighet og forsøkte å utrydde den. Og i jødedommen gikk jeg langt utover det mange av de samtidige i mitt eget folk gjorde, for jeg var mye mer nidkjær for mine overleveringer fra fedrene enn de var. Men da det behaget Gud, Han som utvalgte meg fra min mors liv og kalte meg ved Sin nåde, å åpenbare sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne Ham blant hedningefolkene, da rådførte jeg meg ikke først med kjøtt og blod. Jeg dro heller ikke opp til Jerusalem, til dem som var apostler før meg. Men jeg reiste til Arabia, og vendte siden tilbake til Damaskus. Deretter, tre år senere, dro jeg så opp til Jerusalem for å bli kjent med Peter, og jeg ble hos ham i femten dager. Men noen annen av apostlene så jeg ikke, bortsett fra Jakob, Herrens bror.» Galaterne 2,2: «Og jeg dro opp på grunn av en åpenbaring og la fram for dem det evangelium jeg forkynner blant hedningefolkene, og da særskilt for dem som var høyest ansett, for at jeg ikke på noen måte skulle løpe, eller ha løpt, forgjeves.» Galaterne 2,6-9: «Men fra dem som ble regnet for å være noe – uansett hva de er, så spiller det ingen rolle for meg; Gud gjør ikke forskjell på noe menneske – for de som var høyest ansett, påla meg ikke noe mer. Men tvert imot, da de innså at evangeliet til de uomskårne var blitt betrodde meg, slik evangeliet til de omskårne var blitt betrodde Peter, for

Han som virket i Peter til aposteltjeneste blant de omskårne, Han virket også i meg til tjeneste blant hedningefolkene, og da Jakob, Kefas og Johannes, som var ansett for å være støttene, fikk kjennskap til den nåde som var gitt meg til dette, så ga de meg og Barnabas høyre hånd til samfunn, som uttrykk for at vi skulle gå til hedningefolkene og de til de omskårne.» Romerne 11,13: «For jeg taler til dere hedningefolk. Så sant jeg er hedningenes apostel, ærer jeg tjenesten min.»

Paulus grunnla menigheten i Efesos omtrent midt i det første århundret. Dette gjør oss i stand til å tidfeste begynnelsen av Efesos menighetstid; omtrent 53 e.Kr.

Hans tilnærming til tjenesten satte mønsteret som alle fremtidige budbærere ville strebe etter, og setter faktisk mønsteret for enhver sann Guds tjener, selv om han ikke vil nå slike høyder i det profetiske området som Paulus nådde. Paulus' tjeneste hadde en trefoldig kvalitet som var som følger:

Først av alt, Paulus var betingelsesløst trofast mot Ordet. Han vek aldri bort fra det uansett hva det kostet ham. Galaterne 1,8-9: «Men selv om vi eller en engel fra Himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet! Som vi har sagt før, sier jeg nå igjen: Hvis noen forkynner dere et annet evangelium enn det dere har tatt imot, han være forbannet!» Galaterne 2,11 og 14: «Da Peter var kommet til Antiokia, motsa jeg ham rett opp i ansiktet, fordi det var grunn til å klandre ham.» «Men da jeg så at de ikke gikk rett fram etter evangeliets sannhet, sa jeg til Peter foran alle sammen: «Hvis du som er jøde, lever på hedensk vis og ikke på jødisk, hvorfor tvinger du da hedningene til å leve på jødisk vis?»»

1. Korinterbrev 14,36-37: «Eller var det fra dere Guds Ord gikk ut? Eller var det bare til dere det kom? Hvis noen mener om seg selv at han er en profet eller åndelig, så må han erkjenne at det jeg skriver til dere, er Herrens bud.»

Legg merke til at Paulus ikke var organisert, men ledet av Ånden, som da Gud ledet Moses til å føre Israel ut av Egypt. Rådet i Jerusalem sendte ikke ut Paulus, og det hadde heller ingen makt eller autoritet over ham. Gud, og Gud alene, var Den som sendte og ledet. Paulus var ikke av mennesker, men av Gud. Galaterne 1,1: «Paulus, apostel, ikke av mennesker eller ved noe menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som oppreiste Ham fra de døde.» Galaterne 2,3-5: «Men ikke engang Titus som var med meg, og som er greker, ble tvunget til å bli omskåret. Dette sto fast av hensyn til de falske brødrene som i hemmelighet hadde kommet inn. De hadde listet seg inn for å lure på vår frihet, den som vi har i Kristus Jesus, slik at de kunne føre oss inn i trelldom. Men selv ikke et øyeblikk ga vi etter og lot oss underordne, for at evangeliets sannhet skulle stå fast hos dere.»

For det andre, var tjenesten hans i Åndens kraft, for derved å demonstrere det talte og skrevne Ord. 1. Korinterbrev 2,1-5: «Og jeg, brødre, da jeg kom til dere, kom jeg ikke med fremragende talekunst eller visdom og forkynte Guds vitnesbyrd for dere. For jeg var fast bestemt på at jeg ikke ville vite noe blant dere uten Jesus Kristus og Ham korsfestet. Jeg var hos dere i svakhet, i frykt og i stor beven. Og min tale og min forkynnelse var ikke med overtalende ord fra menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis, for at deres tro ikke skulle være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.» Apostlenes gjerninger 14,8-10: «Og i Lystra var det en mann som satt der uten styrke i føttene sine. Han hadde vært vanfør fra mors liv av og hadde aldri kunnet gå. Denne mannen hørte Paulus tale. Paulus så nøye på ham og så at han hadde tro til å bli helbredet. Så sa han med høy røst: «Reis deg opp og stå på føttene dine!» Og han hoppet opp og gikk omkring.» Apostlenes gjerninger 20,9-12: «Og i vinduet satt en ung mann ved navn Evtykus. Han falt i dyp søvn. Og da Paulus talte lenge, falt han i søvne ned fra tredje etasje, og ble tatt død opp. Men Paulus gikk ned, kastet seg over ham, omfavnet ham og sa: «Bli ikke urolige, for hans sjel er i ham.» Da han var kommet opp igjen, hadde brutt brødet, spist og samtalt en lang stund, like til daggry, dro han av sted. Og de førte den unge mannen inn levende, og de ble ikke lite trøstet.» Apostlenes gjerninger 28,7-9: «I dette området var det en eiendom som tilhørte den ledende borgeren på øya. Hans navn var Publius, og han tok imot oss og viste oss høflig gjestfrihet i tre dager. Nå viste det seg at far til Publius lå syk med feber og dysenteri. Paulus gikk da inn til ham og ba, og han la hendene sine på ham og helbredet ham. Da dette hadde hendt, kom også de andre som hadde sykdommer der på øya, og de ble helbredet.» 2. Korinterbrev 12,12: «De tegn som kjennetegner en apostel, ble i sannhet virket blant dere med all utholdenhet, i tegn og under og kraftige gjerninger.»

For det tredje hadde han den umiskjennelige frukten av sin Gud-gitte tjeneste. 2. Korinterbrev 12,11: «Jeg er blitt en dåre med min ros. Dere har tvunget meg til det. For jeg burde blitt anbefalt av dere. For jeg lå ikke etter i noen ting sammenlignet med disse mest framtrepende apostlene, selv om jeg ikke er noe.» 1. Korinterbrev 9,2: «Hvis jeg ikke er apostel for andre, så er jeg det i hvert fall for dere. For dere er seglet på min aposteltjeneste i Herren.» 2. Korinterbrev 11,2: «For jeg er nidkjær for dere med Guds nidkjerhet. For jeg har trolovet dere med Én mann, så jeg kan framstille dere som en ren jomfru for Kristus.» Paulus hadde vært redskapet som brakte inn skarer av Hedningefårene; han matet dem, og tok seg av dem, inntil de begynte å bære rettfærdig frukt og var beredt til å møte Herren som en del av Hedningebruden.

På det tidspunktet Åpenbaringen ble gitt, i følge tradisjonen, hadde Paulus allerede dødd som martyr, men Johannes fortsatte

videre i hans sted, akkurat slik Paulus hadde gjort i dagene av sin tjeneste. Paulus' død, før Åpenbaringen ble gitt, annullerer ikke på noen måte det faktum at han var budbæreren til Efesos menighetstid, for budbæreren til hver tidsalder, uansett når han står fram eller går bort, er den som øver innflytelse på den tidsalderen for Gud gjennom en Ord-manifestert tjeneste. Paulus var den mannen.

BYEN EFESOS

Byen Efesos var en av de tre største byene i Asia. Den ble ofte kalt den tredje byen av den kristne tro, med Jerusalem først og Antiokia som den andre. Det var en veldig rik by. Styret var romersk, men språket var gresk. Historikere tror at både Johannes, Maria, Peter, Andreas og Filip ble begravet i denne vakre byen. Paulus, som grunnla den sanne troen i denne byen, tjente som pastor her i bare omkring tre år; men når han var borte fra flokken, hadde han dem alltid i sine bønner og tanker. Timoteus var dens første biskop. 1. Timoteus 1,1-3: «Paulus, Jesu Kristi apostel etter befaling fra Gud, vår Frelser, og fra Herren Jesus Kristus, vårt håp, til Timoteus, en ekte sønn i troen: Nåde, miskunn og fred fra Gud, vår Far, og Jesus Kristus, vår Herre! Som jeg ba deg om da jeg dro inn i Makedonia, bli i Efesos, så du kan pålegge noen at de ikke skal undervise i en annen lære»

Selve navnet, Efesos, har en underlig sammensatt betydning: «Tilstrebe» og «Avslappet». De høye ambisjonene i denne tidsalderen som hadde begynt med Åndens fylde, «Guds dybde», hvorved de strebet etter Guds høye kall, begynte å bane vei for en mindre vaksom holdning. En mindre brennende etterfølgelse av Jesus Kristus begynte å manifestere seg som et varsel på at det fysiske fartøyet, kalt menigheten, i de fremtidige tidsaldrene ville synke til den forferdelige «satans dybde». Den hadde blitt avslappet, og den drev bort. Tidsalderen var allerede i ferd med å falle fra. Den hadde forlatt sin første kjærlighet. Det vesle frøet som ble plantet i denne Efesos menighetstid ville en dag vokse i en feil ånd inntil alle luftens urene fugler ville bygge rede i dets grener. Så ufarlig denne vesle planten må ha sett ut, menneskelig sett, for den Nye Eva (den Nye Menigheten), at hun igjen ble forført av satan. Efesos tidsalder hadde gitt henne muligheten til å få det beste Gud hadde, og en stund hadde hun overhånd, og slappet deretter av, og i dette ubevoktede øyeblikket plantet satan den fullstendige ødeleggelsens frø.

Selve religionen i Efesos illustrerer perfekt denne første menighetstiden og setter tonen for de etterfølgende tidsaldrene. For det første hadde man Dianas praktfulle tempel, som hadde tatt så mange år å bygge, og som i sine hellige forgårder oppbevarte den mest glansløse og lite iøynefallende statue av Diana som man kunne forestille seg. Hun var totalt annerledes

enn alle andre statuer av henne som var plassert i de andre templene som var innviet til henne. Hun var ganske enkelt en nesten formløs kvinnelig skikkelse, som til slutt sank inn i trestykket hun var skåret ut av. Og de to armene hennes var laget av to enkle jernstenger. Hvor fullkomment dette illustrerer antikristens ånd som ble sluppet løs i den første tidsalderen. Der ble han sluppet løs midt iblant folket, og ikledde seg likevel ingen skikkelse som uroet folket. Likevel viste de to armene av jernstenger at det var hans intensjon å knuse Guds arbeid mens han gjorde sitt inntog. Og ingen syntes å legge merke til ham, eller hva han drev med. Men en dag ville de legge merke til det, da disse jernarmene fikk «gjerningene» hans til å bli «lære», og læren hans ble loven i et rike.

Organiseringen av tempeltjenesten er også veldig avslørende. For det første var det prester som var evnukker. Dette sterile presteskaper forutsa steriliteten til et folk som ville drive bort fra Ordet, for et folk som hevder å kjenne Gud, men ikke kjenner Ordet er like ufruktbart og uten liv som en steril evnukk. For det andre var det jomfruprestinner innenfor tempelets murer som utførte de religiøse handlingene i tempelet. Dette vitnet om dagen da seremoni og form, ritualer og gjerninger ville ta plassen til Den Hellige Ånd, og karismatisk manifestasjon ikke lenger ville fylle Guds tempel. Over dem alle var ypperstepresten, en mann med politisk makt og innflytelse i det offentlige liv, som portretterte det som allerede var i emning, selv om det ikke var altfor åpenbart, det vil si, menigheten ville snart bli overlevert til et menneskelig lederskap med menneskelige planer og menneskelige ambisjoner, og «så sier Den Hellige Ånd» ville ikke lenger være en levende realitet. Og under dem alle var tempelslavene, som ikke hadde annet valg enn å være lydige mot det religiøse hierarkiet. Hva annet kan dette bety enn at dagen ville komme da det oppkledde presteskaper, gjennom politisk manøvrering, hjelp fra staten og utbytting av Ordet og Ånden til fordel for trosbekjennelser, dogmer og menneskelig lederskap, ville slavebinde lekfolket, mens lederne veltet seg i luksus fra skitten rikdom og nøt sine skitne gleder, og det fattige folket som skulle blitt tjent, i følge Gud, ble nå tjenerne.

JESUS, HANS BUDBÆRER OG MENIGHETER

Åpenbaringen 2,1: «Dette sier Han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, som vandrer midt iblant de sju lysestakene av gull.» Dette er Han Som det blir sagt om: «Denne Jesus er BÅDE Herre og Kristus.» Der er Han, den Ene og Eneste Herre Gud Allmektig, og foruten Han er det ingen annen. Der er Han, Frelseren («frelsen er fra Herren», Jona 2,9) som vandrer midt iblant menighetene gjennom de syv tidsaldrene. Det Han var i den første tidsalderen, er Han i alle tidsaldre. For enhver

troende er Han Jesus Kristus, den samme i går og i dag og for evig. Det Han gjorde en gang, gjør Han fremdeles og vil fortsette å gjøre.

Nå vil du legge merke til at Jesus vandrer alene midt iblant Sine menigheter. Det er ingen andre sammen med Ham. Det kan det forresten ikke være heller, for Han alene gav henne frelse, og ved å ha kjøpt henne med Sitt eget blod, så eier Han henne. Han er hennes Herre og Mester. Hun gir Ham all æren, og den æren vil Han ikke dele med noen annen. Det er ingen pave sammen med Ham. Det er ingen erkebiskop sammen med Ham. Maria, Hans jordiske kropps mor, er ikke med Ham. Han taler ikke med, og henvender Seg ikke til en Far, for Han er Faderen. Han henvender Seg ikke til en Hellig Ånd for å gi ordrer, for Han er Gud, evig Ånd, og det er Hans Liv som flyter og pulserer i menigheten og gir henne liv, og uten Ham ville det ikke vært noe liv. Frelsen er fra Herren.

Det var ingen med Ham da Han trådte ildovnsens veldige vrede. Det var ikke en annen, men det var HAN Som hang på korset og gav Sitt blod. Han er vår tros Opphavsmann og Fullender. Han er vår frelses Alfa og Omega. Vi er forlovet med Ham og ingen andre. Vi tilhører ikke menigheten. Vi tilhører Ham. Hans Ord er lov. Trosbekjennelser, dogmer, vedtekter og læresetninger har ingen effekt på oss. Ja, det er Jesus ALENE Som vandrer midt iblant menighetene. Det er Gud i henne som vil og gjør Sin gode vilje. Glem aldri det. Du har bare én relasjon med Gud, og Gud har bare én relasjon med deg – det er JESUS, og JESUS ALENE.

Der er Han med de syv stjernene i Sin høyre hånd. Den høyre hånden eller armen symboliserer Guds makt og autoritet. Salme 44,3: «For det var ikke ved sitt eget sverd våre fedre tok landet i eie, og deres egen *arm* har ikke frelst dem, nei, det var Din *høyre hånd*, Din *arm* og Ditt ansikts lys, fordi Du hadde behag i dem.» I denne mektige høyre hånd er det syv stjerner som i følge Åpenbaringen 1,20, er de syv budbærerne til menighetene. Dette betyr at Guds egen makt og autoritet er bak Hans budbærere til hver tidsalder. De går ut med Ordet i Den Hellige Ånds ild og kraft. De er stjerner fordi de reflekterer lys. Lyset de reflekterer, er Hans lys. De har ikke noe lys selv. De tenner ikke sin egen ild, slik at mennesker kan vandre i lyset fra deres gnister. Jesaja 50,11. Det er natt, for det er når stjernene kommer fram. Det er syndens mørkes natt, for alle (faktisk hele verden) har syndet og kommer stadig til kort fordi de mangler Guds ære. Romerne 3,23.

Disse syv budbærerne gjør Gud kjent for folket. Den som tar imot dem, tar imot Ham Som sendte dem. Johannes 13,20. De taler og handler med Hans autoritet. Han står bak dem med Guddommens hele makt. Matteus 28,18-20: «Og Jesus sto fram og talte til dem og sa: «Meg er gitt ALL MAKTT i Himmelen og

på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds Navn, og lærer dem å holde alt det Jeg har befalt dere. Og se, JEG ER MED DERE ALLE DAGER inntil denne tidsalders ende (fullbyrdelsen av tidsaldrene).» Så der er de, fulle av Den Hellige Ånd og tro, i brann med Guds ild og holder fram sannhetens Ord, og der står Han for å bakke dem opp. Og tenk på det, ikke en eneste troende fra noen tidsalder trenger å rope i sitt hjerte: «Åh, om jeg bare kunne ha vært der i den første tidsalderen, da apostlene først ble sendt ut.» Det er INGEN grunn til å se seg tilbake. SE OPP! Se Ham Som akkurat nå vandrer midt iblant menighetene gjennom alle tidsaldrene. Se Ham Som er den samme i går og i dag og for evig; og Som aldri forandrer Seg, verken i Sitt innerste vesen eller i Sin opptreden. Der to eller tre er samlet i Hans Navn, der er Han i deres midte! Og ikke bare i deres midte som en tilfreds tilskuer eller som en observerende engel; men der står Han og uttrykker nøyaktig hva Han er – Livet og Forsørgeren og Giveren av alle gode gaver til menigheten. Halleluja!

«*Som vandrer midt iblant de sju lysestakene av gull.*» Disse ordene er så meningsfulle når vi ser på dem i lyset av Skriften, som beskriver Ham som «Kristus Som er vårt Liv.» For Kristus er sannelig menighetens liv. Hun har ikke noe annet liv. Uten Ham er hun ganske enkelt en religiøs forening, en klubb, en meningsløs samling av mennesker. Som et lik som blir pyntet og påkledd fremdeles er et lik, er også menigheten, uansett hva hun måtte oppnå med sine programmer og sin elskverdige innsats, uten Kristus er hun også et lik. Men med Ham i sin midte, når Han motiverer henne, blir hun til alles forundring «Hans legeme, fylden av Ham som fyller alt i alle.» Og i denne stund vandrer Han midt iblant denne siste tidsalders gyllende lysestake. Det Han var da Han vandret i den første tidsalderen, er Han også nå i denne siste tidsalderen. Jesus Kristus er I GÅR og I DAG den SAMME, ja, FOR EVIG.

«*Sju lysestaker av gull.*» I 2. Mosebok 25,31 står det: «Du skal også lage en lysestake av RENT, HAMRET gull. Foten, armene, begrene, de utskårne knoppene og blomstene skal være av ett stykke.» Jesu Kristi sanne menighet, bruden, sammenlignes med RENT gull. Hennes rettferdighet er HANS rettferdighet. Hennes kjennetegn er HANS egne herlige kjennetegn. Hennes identitet er funnet i Ham. Det Han er, vil hun reflektere. Det Han har, vil hun manifestere. Det er ingen feil i henne. Hun er bare praktfull fra innsiden til utsiden. Fra begynnelse til slutt er hun sin Herres gjerning, og alle Hans gjerninger er fullkomne. Guds evige visdom og plan er faktisk representert og manifestert i henne. Hvordan kan noen fatte det? Hvordan kan noen forstå det? Selv om vi ikke kan det, kan vi ta imot det i tro, for Gud har talt det.

Men ikke bare er lysestaken av gull, den er av HAMRET gull. Håndlaget av hamret gull, i følge hennes plan som ble gitt av Ånden. Foruten hennes Herre og Mester, Jesus Kristus, har et folk noen gang blitt så hamret og rensert som Jesu Kristi brud? Hun fyller sannelig opp lidelsene som Kristus har etterlatt Seg. Hennes eiendeler blir plyndret. Hennes liv står i fare. Hun blir regnet som slaktefår. Hun blir drept hele dagen lang. Hun lider mye, men i alt dette slår hun ikke igjen, og påfører heller ikke andre lidelse. Evangeliet verdig er denne skjønnne Kristi brud. Og slik gull er fornbart, mens messing vil knuse om det hamres, vil dette Guds gull bære sin lidelse for Herren, ikke bøyd, ikke knust, ikke ødelagt, men formet som en vakker og frydefull ting for alltid gjennom prøvelsene og testene i dette livet.

KRISTUS ROSER SINE EGNE

Åpenbaringen 2,2-3: «Jeg vet om dine gjerninger, arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere. Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.»

Så vakkert Frelseren roser og anbefaler Sine barn. Han er fullstendig klar over deres gode åndelige holdninger og oppførsel. Han vet at det er svakhet blant dem, men Han roper ikke ut mot det ennå. Er ikke det akkurat slik Herren er? Han vet hvordan Han skal oppmuntre oss i de riktige tingene og få oss bort fra de gale tingene. Vi kan alle lære en god lekse akkurat her i hvordan vi skal styre menigheten og familiene våre. Og enda bedre, vi kan alle lære en god lekse om hvordan Gud arbeider med hver og en av oss akkurat på denne måten. Mist aldri motet, Guds hellige, for Gud er ikke urettferdig, og glemmer ditt strev i kjærlighet. Hva enn vi gjør, om det bare er å gi en kopp kaldt vann til noen, har en belønning og en velsignelse fra Herren.

«*Jeg vet om dine gjerninger, arbeidet ditt, tålmodigheten din.*» Mens Han vandrer midt i Sin menighet, er Han klar over at folket Hans lider, og Han bryr Seg. Slik det var i tiden for fangenskapet i Egypt, da Han hørte ropene deres, vil Han Som aldri forandrer Seg fremdeles høre de undertryktes rop når Han vandrer iblant dem. Selve ordet arbeid, betegner en utmattelse gjennom undertrykkelse. Guds folk arbeider ikke bare for Ham med et strev i kjærlighet, men de lider for Ham med glede. De bærer åket med tålmodighet. Denne første tidsalderen led stor forfølgelse. Den måtte arbeide hardt for å forkynne Evangeliet og utbre sannheten. Deres høye kall i livet var å tjene Gud, og da deres håp i livet visnet, var de tålmodige og overgav alt til Ham Som hadde lovet en vedvarende lønn i himmelen for det de hadde gitt avkall på for Ham på jorden.

Jeg tror vi bør stoppe her og ta for oss tanken om at Guds folk alltid har blitt og alltid vil bli forfulgt. Du vet at Første Mosebok er begynnelsenes bok, og det du ser som begynte der vil fortsette videre gjennom Åpenbaringen, og aldri forandre seg. Der ser vi at Kain forfulgte og drepte Abel fordi sistnevnte behaget Gud. Så ser vi et fullkomment bilde i Abrahams kjødelige sønn, Ismael, som plaget og stred imot løftessønnen Isak. Og så har vi Esau, som hatet Jakob og ville ha drept ham, om ikke Gud hadde grepet inn. I Det nye testamentet finner vi at Judas forrådde Jesus, mens de religiøse ordenene i det første århundret forsøkte å utsette de første troende. Denne verdens barn, kontrollert av djevelen, hater Guds barn, som er kontrollert av Ånden.

Uansett hvor rettferdig og hederlig en kristen er i det offentlige rom, og hvor hensynsfull han er overfor sine medmennesker, og ikke gjør noe annet enn godt, la ham bekjenne Kristus som sin Frelser og erkjenne at Den Hellige Ånds gaver er i funksjon i tunger, profeti, helbredelse og mirakler, og han vil bli forkastet. Denne verdens ånd hater Guds Ånd, og fordi den ikke kan beseire Herrens Ånd, prøver den å ødelegge karet som Sannhetens Ånd bor i.

Forfølgelse og prøvelser er en naturlig, normal del av det kristne liv. Det er bare én ting du kan gjøre med dem. Overgi dem alle til Gud, ikke døm, og overlatt deres utfall og endelige dom til Ham.

«*Og at du ikke kan tåle dem som er onde.* Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere.» Disse efeserne trodde at Guds folk burde være hellige. I følge dette verset gjorde de grep for å holde kroppen ubesmittet av synd. Frafallet hadde tydeligvis allerede begynt. Synd hadde kommet inn i menigheten. Men de var lydige mot Paulus' ord da han ba dem om å skyve den onde bort fra seg. De var et adskilt folk. De hadde kommet ut av verden, og nå skulle de ikke la verden komme inn iblant dem. De tolererte ikke synd i menigheten. Hellighet var ikke en frase for dem eller et uttrykk; det var en måte å leve på.

«*Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere.*» Du store, det er et friskt utsagn. «Du har prøvd dem kaller seg for apostler.» Er ikke det overmodig? Hvilken rett har et folk til å prøve dem som kaller seg for apostler? Og hvordan prøver du dem? Å hvor jeg elsker dette. Her er det i Galaterne 1,8: «Men selv om vi eller en engel fra Himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi (allerede) har forkynt dere, han være forbannet!» Det var apostlene som brakte det originale Ordet til folket. Det originale Ordet kunne ikke forandre seg, ikke en gang et punktum eller en bindestrek av det. Paulus visste at det var Gud Som hadde talt til ham, så han sa: «Selv om jeg skulle komme og prøve å gi en annen åpenbaring, prøve å gjøre en liten forandring i

det jeg først gav, la meg være forbannet.» Du forstår, Paulus visste at den første åpenbaringen var korrekt. Gud kan ikke gi en første åpenbaring, og så en andre åpenbaring. Om Han gjorde det, ville Han forandre meningen Sin. Han kan gi en åpenbaring og så legge til den, slik Han gjorde i Edens hage da Han lovet Sæden til kvinnen, og så senere bestemte at den Sæden måtte komme gjennom Abraham, og så senere sa at den ville komme gjennom de samme blodslinjene i David. Men det var den samme åpenbaringen. Den gav bare folket mer informasjon for å hjelpe dem til å motta og forstå den. Men Guds Ord kan ikke forandres. Sæden kom nøyaktig i følge åpenbaringen. Halleluja. Og se hva disse falske apostlene gjorde. De kom med sitt eget ord. Disse efeserne kjente dette Ordet slik Paulus hadde undervist det. De var fulle av Den Hellige Ånd ved Paulus' håndspåleggelse. De så disse falske apostlene inn i øynene og sa: «Dere sier ikke det som Paulus sa. Derfor er dere falske.» Åh, det setter hjertet mitt i brann. Kom tilbake til Ordet! Det er egentlig ikke du som prøver apostelen og profeten og læreren, DET ER ORDET SOM PRØVER DEM. En av disse dager vil det komme en profet til Laodikea menighetstid, og du vil vite om han er den ekte som er sendt fra Gud eller ikke. Ja, det vil du, for hvis han er fra Gud VIL HAN VÆRE I DET ORDET NØYAKTIG SLIK GUD GAV DET TIL PAULUS. HAN VIL IKKE VIKE FRA DET ET ØYEBLIKK, IKKE MED EN IOTA. I den siste tidsalderen, når mange falske profeter vil stå fram, følg med og se hvordan de hele tiden forteller deg at om du ikke tror dem og hva de sier, så vil du gå fortapt; men når denne SISTE TIDERS PROFET kommer på scenen, hvis han virkelig er den profeten, vil han rope ut: «Kom tilbake til Ordet, ellers er du fortapt.» Han vil ikke bygge på en privat åpenbaring eller tolkning, men på Ordet. Amen og amen!

Disse falske apostlene er de glupske ulvene som Paulus snakket om. Han sa: «Når jeg har gått bort, vil de prøve å komme og påberope seg like stor åpenbaring; men deres hensikt er ikke å hjelpe deg, men å ødelegge deg.» Apostlenes gjerninger 20,27-32: «For jeg har ikke holdt noe tilbake, men forkynt dere hele Guds råd. Derfor, gi akt på dere selv og på hele den flokken som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn i, for å livnære Guds menighet, som Han kjøpte med sitt eget blod. For dette vet jeg: Etter min bortgang skal glupske ulver komme inn blant dere, og de vil ikke spare flokken. Også blant dere selv skal det stå fram menn som fører falsk tale (sitt eget ord og ideer, ikke Guds) for å dra disiplene etter seg selv. Vær derfor våkne, og husk at i tre år holdt jeg ikke opp med å advare hver enkelt med tårer natt og dag. Så nå, brødre, overgir jeg dere til Gud og til Hans nådes ord, som er i stand til å oppbygge dere og gi dere arv blant alle dem som er helliget.»

Johannes visste om dem også, for han sa i Johannes' første brev 4,1: «Mange falske profeter er (allerede) gått ut i verden.»

Den antikristelige ånd hadde allerede infiltrert menigheten, og den gjorde det ved å gå imot Ordet. Det var her det hele begynte. Akkurat her i den første menighetstid. Allerede da fornektet de Ordet og satte opp sine egne trosbekjennelser og filosofi i stedet for Ordet. Det er antikristelig, for Jesus er Ordet. Å være anti-Ordet er å være anti-Jesus. Å være anti-Ordet er å være antikrist, fordi Ånden og Ordet er ETT. Hvis du er anti-Ordet, så må du være antikrist. OG HVIS DET BEGYNTE I DEN FØRSTE MENIGHET, MÅ DET VOKSE FRAM TIL ENDEN, NÅR DET TAR OVER. Og det er nøyaktig hva du vil se når vi dekker alle tidsaldrene. Det begynner i det små i Efesos tidsalder, og det vokser i hver tidsalder fram til at anti-Ordet, antikrist-systemet, tar fullstendig over, og Ordets feilbarlighet blir fornektet av de falske apostlene i den falske menigheten.

Det er lett å få et galt inntrykk av hva vi snakker om, fordi jeg legger dette frem så kraftfullt. I dine ører høres det kanskje ut som at denne anti-Ord, antikrist-ånden er en fullstendig fornektelse av Ordet, en fornektelse av Bibelen, som kulminerer i at den forkastes. Nei, så men. Det er ikke det. Hva det er, er Åpenbaringen 22,18-19: «For jeg vitner for hver den som hører de profetiske ordene i denne Boken: Hvis noen legger noe til alt dette, skal Gud legge på ham de plagene som det er skrevet om i denne Boken. Og hvis noen tar bort noe fra ordene i denne profetiske Boken, da skal Gud ta hans del bort fra Livets Bok, fra Den hellige byen og fra det som det er skrevet om i denne Boken.» Det er å forandre bare ETT ord ved å ta bort eller å legge noe til den. Det var satans første knep i Edens hage. Han la bare ett lite ord til det Gud hadde sagt. Det var alt som skulle til. Det brakte død og ødeleggelse. Og i Efesos var det akkurat på samme måten. Bare et ord ble lagt til, bare et ord ble tatt bort, og anti-Ordet, antikrist-ånden, begynte å blomstre.

Fikk du tak i det nå? Der er de tvillingene igjen. Der er de to trærne igjen, som vokser side om side i den samme jorden, tar del i den samme næringen, drikker av det samme regnet og drar nytte av den samme solen. Men de kommer fra FORSKJELLIGE frø. Det ene treet er FOR Guds Ord, akkurat slik Gud gav det, og elsker og adlyder det. Det andre treet er fra frøet som er imot Guds Ord, og som forandrer det der det vil. Det setter sine egne trosbekjennelser og dogmer inn som en erstatning for det levende, sanne Ordet, akkurat slik Kain gjorde, som endte opp med å drepe Abel. Men frykt ikke, lille flokk. Hold deg til Ordet. *Hold det Ordet mellom deg og djevelen.* Eva gjorde ikke det, og hun feilet. Og når menigheten firer på Ordet, går hun ned i dypet av satans mørke.

«Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.» Dette er omtrent det samme som ble sagt i vers 2. Men i vers 2 var gjerningene, arbeidet og tålmodigheten på grunn av at de vocket det hellige

Ordet, som hadde blitt overgitt til dem. De holdt motstanderne på god avstand. De gjorde virkelig ære på Paulus. Men i dette verset er forfølgelsene og prøvelsene og tålmodigheten deres på grunn av det velsignede Navnet Jesus.

Du vet at det ikke er det minste rart, for det er Ordet og Navnet som får fienden til å jage etter oss som en flodbølge. Dette mektige Ordet, som ble manifestert i helbredelser, tegn, under og andre bevis, fikk fariseerne til å rope ut at de sanne troende måtte dø. Og nå blir dette Navnet, som er hatet og foraktet av jødene, spottet av de kultiverte, som lo ved tanken på at noen kunne være så dumme at de trodde på en mann som døde og stod opp igjen, og som nå sitter i himmelen. Så på den ene siden hadde du de religiøse forfølgerne, jødene, som spottet denne Jesus, Som i deres øyne var en falsk Messias; og på den andre siden hadde du de andre, som lo og moret seg og som med sarkasme spottet Navnet til en ny gud, Som i deres øyne ikke var en gud i det hele tatt.

Her er noe annet som begynte i den tidsalderen, og som vil fortsette ned gjennom tidsaldrene, og bli mørkere og mørkere. Nemlig det at folk fornektet dette Navnet. Det var ikke den sanne Efesos menighet som gjorde det. Nei, så men. Det var de falske apostlene. Det var den utenforstående som prøvde å komme seg inn og besmitte de troende. Efeserne kjente dette Navnet og elsket det. Tenk tilbake på hvordan denne Efesos menighet startet. En liten gruppe mennesker som så etter Messias hørte at en profet som kalte seg selv Messias' forløper hadde stått fram i ørkenen i Palestina og døpte mennesker til syndenes omvendelse. Disse mottok da Johannes' dåp. Men da Paulus kom til dem, viste han dem at profeten var død, at Jesus hadde kommet og fullbyrdet Sitt liv som et offer for synd, og at Den Hellige Ånd NÅ hadde kommet og ville gå inn og fylle alle de sanne troende på Jesus, Messias. Da de hørte dette, BLE DE DØPT I HERREN JESU NAVN, og da Paulus hadde lagt hendene sine på dem, ble de alle fylt med Den Hellige Ånd. De visste hva det var å adlyde Ordet, å bli døpt i Hans Navn (Herren Jesus Kristus), og av den grunn visste de at de ville bli fylt med Den Hellige Ånd. Du fikk ikke det folket til å rikke seg. De kjente sannheten. Apostlenes gjerninger 19,1-7.

De kjente til kraften i dette Navnet. De så at dette Navnet var så mektig at til og med arbeidsforklær som ble tatt fra Paulus' kropp og sendt i Jesu Navn til lidende mennesker kunne utfri de syke fra alle slags sykdommer og kaste ut onde ånder. Så øyensynlig fantastisk var dette Navnets prestasjoner at de fordervede jøder i Efesos prøvde å bruke det til å drive ut onde ånder. Apostlenes gjerninger 19,11-17: «Gud gjorde også uvanlige kraftige gjerninger ved Paulus' hender, slik at selv svetteduker eller arbeidsforklær som han hadde hatt på seg, ble brakt til de syke, og sykdommene forlot dem, og de onde åndene

fór ut av dem. Noen av de omreisende jødiske demonutdriverne begynte da selv å påkalle Herren Jesu navn over dem som hadde onde ånder. De sa: «Vi driver dere ut ved den Jesus som Paulus forkynner.» Det var sju sønner av Skevas, en jødisk øversteprest, som gjorde dette. Og den onde ånden svarte og sa: «Jesus kjenner jeg, og Paulus vet jeg hvem er, men hvem er dere?» Mannen som den onde ånden var i, fór da på dem, og fikk makten over dem, slik at de flyktet nakne og sårede ut av huset. Dette ble kjent for alle jøder og grekere som bodde i Efesos. Og frykt kom over dem alle, og Herren Jesu navn ble opphøyet.»

De kjente til det rettferdige livet som fulgte med det å bære dette Navnet, for hver den som nevner Herrens Navn, la ham vike fra synd. Vær hellige, dere som bærer Herrens redskaper. Du skal ikke misbruke Herren din Guds Navn. Disse efeserne var KRISTNE. De bar et Navn, og det Navnet var Kristus, Som var Guds Ånd i dem, og Som var et av de trefoldige Navnene til deres Herre.

«*Og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.*» Disse troende arbeidet ikke for Paulus eller for en organisasjon. De var ikke forpliktet til programmer og institusjoner for å bygge opp beholdninger av verdi. De arbeidet for Herren. De var Hans tjenere, ikke brikker for en organisasjon. De gikk ikke i kirken på søndag og snakket om dette Navnet for deretter å glemme det resten av uken. De talte ikke tomme ord om dette Navnet. Nei, så men. Det var livene deres som ble gitt.

Alt de gjorde, gjorde de i det Navnet. I det Navnet handlet de, men om de ikke kunne handle i det Navnet, så avstod de fra å handle. Dette var kristne i himmelske steder, med en atferd som var i Herren.

Men gruppen fra det falske vintreet, som ønsket å besmitte dette Navnet, lusket som snikende ulver i mørket og ventet på å komme inn og rive ned. Men de hellige bestod prøven og tok vare på Ordet og Navnet.

GUDS KLAGE

Åpenbaringen 2,4: «Likevel har Jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet.» For å forstå dette må du innse at Ånden ikke taler til de første hellige i Efesos alene. Dette budskapet er til hele tidsalderen, som varte i omtrent 120 år. Dens budskap er derfor til alle generasjonene i denne perioden. Historien gjentar seg stadig. I Israels generasjoner ser vi vekkelse i en generasjon, bare for å se at ilden avta i den neste. I den tredje generasjonen gløder det kanskje så vidt i glørne, men i den fjerde er det kanskje ikke noen levninger igjen i det hele tatt av den opprinnelige flammen. Så tenner Gud flammen igjen, og den samme prosessen gjentar seg. Det er

ganske enkelt manifestasjonen av sannheten om at Gud ikke har noen barnebarn. Frelsen blir ikke ført videre gjennom naturlig fødsel noe mer enn at det er noe sannhet i apostolisk suksesjon. Det er ikke i Ordet. Du begynner med ekte gjenfødte troende, og når den neste generasjonen kommer fram, er de ikke lenger bare enkle kristne, men de har tatt et denominelt navn og er nå baptister, metodister osv. Det er akkurat hva de er også. De er ikke kristne. Du må være født ved Guds vilje, ikke menneskers vilje, for å bli frelst. Men alle disse menneskene kommer nå sammen ved menneskers vilje. Jeg sier ikke at det ikke er noen av dem som har det rett med Gud. Det sier jeg absolutt ikke, men den opprinnelige ilden har dødd ut. De er ikke de samme lenger.

Det brennende ønsket om å behage Gud, lidenskapen for å kjenne Hans Ord, ropet etter å nå ut i Ånden, alt begynner å falme, og i stedet for at denne menigheten er i brann med Guds ild, har den kjølnet av og blitt lite grann formell. Det var hva som hendte der tilbake med efeserne. De var i ferd med å bli lite grann formelle. Den fullstendige hengivelsen til Gud var i ferd med å dø ut, og folket var ikke så nøye på hva Gud tenkte om dem på samme måten som de begynte å bli nøye på hva verden tenkte om dem. Den andre generasjonen som kom fram var akkurat som Israel. De krevde en konge for å være som de andre nasjonene. Da de gjorde det, forkastet de Gud. Men de gjorde det likevel. Det er menighetens historie. Når den tenker mer på å tilpasse seg verden, i stedet for å tilpasse seg Gud, går det ikke lenge før du ser at de slutter å gjøre ting de pleide å gjøre, og begynner å gjøre ting som de ikke ville har gjort i til å begynne med. De forandrer måten de kler seg på, holdningene sine og oppførselen sin. De blir slappe. Det er hva «Efesos» betyr: avslappet – drivende omkring.

Denne syklusen av vekkelser og død har aldri feilet. Alt du trenger å gjøre er å minnes denne siste Guds bevegelse i Ånden, da menn og kvinner kledde seg som kristne, gikk i kirken, ba hele natten, dro til gatehjørner og ikke skammet seg over Åndens manifestasjoner. De forlot sine gamle, døde menigheter og tilba i hjemmene eller i gamle lagerbygninger. De hadde realitet. Men det skulle ikke gå lang tid før de begynte å få nok penger til å bygge flotte, nye kirker. De satte inn et kor i stedet for å synge til Gud selv. De kledde koret i drakter. De organiserte en bevegelse og styrte den med mennesker. Snart begynte de å lese bøker som det ikke sømnet seg å lese. De rev ned gjerdene, og geitene kom inn og tok over. Gledesropene var borte. Friheten i Ånden var borte. Åh, de fortsatte med en form; men ilden hadde dødd ut, og den sorte asken var omtrent alt som var igjen.

For en liten stund siden nevnte jeg at Johannes forstod hva det var å elske Gud. Denne store kjærlighetens apostel ville sannelig ha sett det da menigheten begynte å miste den første kjærligheten til Gud. I Johannes' første brev 5,3 sier han: «For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud (Hans Ord).» Ett

lite avvik fra det Ordet var et skritt bort fra Kristus. Folk sier de elsker Gud, de går i kirken, de roper til og med, og gleder seg og synger og har en emosjonelt fantastisk stund. Men når det hele er over, følg med og se om de er i ORDET, om de vandrer i det, lever i det. Hvis de går gjennom alt det andre og så ikke vandrer i Ordet, kan de si at de elsker Gud, men livene deres forteller en annen historie. Jeg lurer på om ikke Johannes så en hel del av det før han døde; folk som sa at de elsket Gud, men ikke adlød Hans Ord. Åh, Efesos menighet, noe skjer med deg. Noen prøver enten å legge til det Ordet eller å trekke fra det. Men de gjør det på en så snedig måte at du ikke klarer å se det. De har ikke gjort et så stort trekk at du kan se det der ute i det fri. Det er under et dekke, og de formidler det gjennom resonnering og menneskelig forståelse, og det vil ta over med mindre du ikke gir det rom. Vend tilbake til Pinsedagen før det er for sent!

Men som vanlig lytter ikke folk til Guds advarsel. Den vekkelsesilden som er bygget på det hellige Ord er så herlig, og Åndens manifestasjoner er så velsignede, at en liten frykt sniker seg inn, og et hvisken i hjertet sier: «Hvordan kan vi beskytte den sannheten vi har? Hva kan vi gjøre for å sørge for at denne vekkelsen fortsetter?» Det er da «antikrist-ånden» kommer inn og hvisker: «Se, du har sannheten nå, se til at den ikke blir borte. Organiser dere og sett opp læresetninger med hva dere tror på. Sett alt sammen inn i en menighetshåndbok.» Og de gjør det. De organiserer seg. De legger til Ordet. Og de dør akkurat slik Eva gjorde fordi hun tok *Ett* feilaktig ord. Det er Guds Ord som gir liv. Og det er ikke hva *vi* sier om Ordet som teller, men hva Gud *sa*.

GUDS ADVARSEL

Åpenbaringen 2,5: «Husk derfor hvor du er falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal Jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg.»

Gud ber dem om å HUSKE. Noe hadde tydeligvis gått i glemmeboken for dem. De hadde glemt noe. Han ba dem om å gå tilbake i hukommelsen sin til utgangspunktet sitt. Utgangspunktet for den første tidsalderen var Pinsedagen. De hadde falt ifra den. De hadde glemt dens herlighet og undergjerninger. Det var på tide å gå tilbake i hukommelsen og deretter i realiteten. Tilbake til da de kunne si: «For meg er livet Kristus.» Tilbake til renhet, da Ananias og Saffira ble tatt hånd om. Tilbake til Den fagre port. Åh, hvilken vanære det er å drive bort fra Gud og godta de gjerningene som besmitter Hans Navn. Hver den som nevner Hans Navn, skal holde seg borte fra synd og holde sine kar rene for Gud. Se på hva du en gang var i ditt hjerte, i sinn, og i ditt liv. Gå så tilbake til det.

Og hva er veien tilbake? Veien er omvendelsens vei. Hvis en synder må komme til Gud gjennom omvendelse, hvor mye mer må ikke da den lunkne eller den frafalne omvende seg. Vend om! Bær frukt som er omvendelsen verdig. Bevis det med livet ditt. «Hvis du ikke omvender deg», sier Gud, «vil Jeg flytte lysestaken din.» Sannelig. En menighet i den tilstanden kan ikke gi lys til verden. Dens lys har blitt til mørke. Gud vil ta bort dens trofaste budbærere og dens trofaste hyrder og la dem klare seg selv, og de vil fortsatt snakke om kristendom, men være blottet for den.

Vend om fort! Ikke nøl! Efesos nølte tydeligvis, for livslengden hennes var ikke veldig lang. Guds herlighet avtok med økende fart. Det varte ikke lenge før byen var i ruiner. Dens storslagne tempel ble en formløs masse. Landet ble et sumpområde bosatt av vannfugler; befolkningen var borte med unntak av noen få vantro i en ussel landsby. Det var ikke en gang EN kristen igjen der. Lampen hadde blitt revet bort fra sitt sted.

Det betyr ikke at hun ikke kunne ha omvendt seg. Det betyr ikke at vi ikke kan omvende oss. Vi kan. Men det må skje raskt. Det må være et ekte rop fra hjertet til Gud i sorg, og da vil Gud gjenopprette. Herligheten skal komme tilbake.

NIKOLAISMENS FRØ

Åpenbaringen 2,6: «Men dette har du, at du hater nikolaittenes gjerninger, som Jeg også hater.»

Det er to oppfatninger om hvem nikolaittene var. Det blir sagt av noen at de var en gruppe frafalne som hadde Nikolas av Antiokia som sin grunnlegger, en proselytt som ble en av de syv diakonene i Jerusalem. De hadde hedenske feiringer og var svært løsaktige i sin oppførsel. De lærte at man for å mestre sensualitet først måtte kjenne hele spekteret av det gjennom erfaring. De banet naturligvis vei for en slik løssluppenhet at deres fornedrelse var komplett. På denne måten hadde de blitt lik de to gammeltestamentlige navnene som symboliserte slike utskielser: Bileam og Jesabel. Siden Bileam fordervet folket og slik tok kontroll over dem, ble det sagt at Nikolas gjorde det samme. Denne gruppen ble angivelig tvunget ut av Efesos og fant et sted de kunne etablere seg i Pergamon.

Men problemet med denne oppfatningen er at den ikke er sann. Det står absolutt ingen ting i historien om dette. Det er i beste fall tradisjon. Å innta et slikt synspunkt ville gjøre Efesos' menighetstid fullstendig historisk uten betydning for i dag. Dette er ikke sant, for hva enn som begynner i den første menighet må fortsette i hver tidsalder, inntil det til slutt blir velsignet og opphøyd av Gud eller ødelagt som en uren ting i ildsjøen. At denne tradisjonen faktisk er imot Skriften, kan du ganske enkelt merke deg i Åpenbaringen 2,2: Efesos menighet kunne

IKKE TÅLE dem som er onde. De måtte altså støte dem ut, for ellers ville det ikke ha gitt mening å si at de ikke kunne utstå dem. Om de ikke hadde støtet dem ut, da ville de ha utstått dem. I vers 6 står det at de hatet gjerningene deres. Så denne nikolaittiske gruppen ble en del av den første tidsalderen, og utførte sine gjerninger. Gjerningene ble hatet, men menneskene ble ikke gjort uten innflytelse. Vi ser altså frø i Efesos som vil fortsette, og som vil bli en lære som vil gå like fram til, og ned i, ildsjøen.

Hvem er disse nikolaittene? Ordet kommer fra to greske ord. Nikao, som betyr å *herske over*, og Laos, som betyr *lekfolket*. Enkelt sagt, var det noen som gjorde noe i den første menighet som hersket over lekfolket. Hvis lekfolket ble hersket over, så må det ha vært en eller annen «autoritet» som gjorde det.

Hva var det Gud hatet som hendte i den menigheten? Det som gikk for seg da, og som går for seg nå i dag, er nøyaktig hva ordet nikolaitt betyr. Folket ble på ett eller annet vis underlagt på en måte som var fullstendig i motsetning til Guds Ord.

For å få tak i den virkelige meningen i det vi er i ferd med å gå inn i, må jeg advare deg om å alltid huske at religion (åndelige anliggender om du vil), består av to deler som er flettet inn i hverandre, men som er like ulike som svart og hvitt. Religion og den åndelige verden er laget av de to trærne som hadde sine røtter i Eden. Både Livets tre og Treet til kunnskap om godt og ondt stod midt i hagen, og grenene deres var uten tvil flettet i hverandre. Altså finner vi det samme paradokset i Efesos menighet. Menigheten består av godt og ondt. Menigheten består av to vintrær. De er som hveten og ugresset, som vokste opp side om side. Men en er EKTE. Den andre er FALSK. Nå vil Gud tale TIL hver av dem, og Han vil snakke OM hver av dem. Han vil kalle dem menigheten. Og bare de utvalgte vil virkelig vite hvem som er den sanne Ånden. Bare de utvalgte vil ikke bli forført. Matteus 24,24: «For falske kristuser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å forføre selv de utvalgte – om det var mulig.» Så helt tilbake der i den første menighet (en veldig kort tid etter Pinsedagen) klarte det falske vintreet å flette seg inn i og rundt Det sanne vintreet, og vi finner disse nikolaittenes gjerninger. Og den ånden kommer til å kjempe mot Det sanne vintreet helt til den blir utslettet av Gud. Forstår du det nå?

Ålreit. Hvordan var det åndelige klimaet i den menigheten? Den hadde forlatt sin første kjærlighet. Det å forlate sin første kjærlighet til Guds Ord ble åpenbart for oss som å ha falt fra sitt opphav, som var Pinsedagen. På godt engelsk betyr det at denne menigheten stod i fare for å bli tatt bort fra Den Hellige Ånds ledelse, Åndens kontroll. Dette var nøyaktig hva som skjedde etter at Moses førte Israel ut av Egypt. Guds vei

var å lede dem med skyen av ild, profetisk tale, mirakler og tegn, og Gudgitte under. Dette skulle utføres av «Gud-valgte» og «Gud-innsatte» og «Gud-utrustede» og «Gud-sendte» menn, der hele leiren skulle styres av en Hellig Ånds-bevegelse. De gjorde opprør og ville ha et sett med regler og trosbekjennelser å leve etter. Deretter ville de ha en konge. Deretter ønsket de å være akkurat som verden og gikk ut i fullstendig frafall og glemsel. Det er nøyaktig hvordan den første menighet startet, og det vil bli verre og verre inntil Den Hellige Ånd blir fullstendig forkastet, og Gud må utslette menneskene.

Se hvordan det begynte i den første menighet. Det ble kalt gjerninger. Så ble det en lære. Det ble standarden. Det ble den ufravikelige veien. Den tok til slutt over, og Gud ble satt til side. Åh, det begynte så smått, så stille, så harmløst. Det så så bra ut. Det virket så trygt. Så grep det tak, og som en pytonslange klemte det ut selve livsånden og drepte all åndelighet som var i menigheten. Åh, det falske vintreet er listig. Det er som en lysets engel, inntil det får tak i deg. La meg her si at jeg tror på lederskap. Men det er ikke menneskers lederskap jeg tror på. Jeg tror på Den Hellige Ånds lederskap, som kommer gjennom Ordet. Jeg tror også at Gud har satt menn i menigheten, menn som er utrustet av Ånden; og de vil opprettholde orden i menigheten. Jeg tror det. Jeg tror også at menigheten er styrt av menn som Gud sender for å ta ansvar. Men dette styret er VED ORDET, slik at det egentlig ikke er menn som styrer, men GUDS ÅND, for Ordet og Ånden er ETT. Hebreerne 13,7: «Husk på deres veiledere, dem som har talt Guds Ord til dere. Følg etter deres tro og legg merke til utgangen av deres ferd!»

Men se hva som hendte der tilbake. Det falske vintreet begynte å få et grep, og det underviste at menneskelig lederskap var riktig. Det lærte at menigheten måtte styres. Det lærte kontroll over menneskene, men i stedet for å gjøre det på Guds måte, tok de ganske enkelt autoritet og tok all den åndelige makten i sine egne hender og kom ut med et hellig presteskap som stod mellom Gud og folket. De gikk rett tilbake til det gamle aronske systemet. De ble antikrist, fordi de forkastet Hans mellommannstjeneste og innførte sin egen. Gud hatet det. Efeserne hatet det, og enhver sann troende vil hate det også. Vi må være stokk blinde om vi ikke ser at den samme tingen har vært virksom gjennom alle tidsaldrene, og akkurat nå er det den verste av alle. Organisasjon, det var hva det var. Det splittet folket. Guds folk skulle være ett. Ved ÉN Ånd blir de ALLE døpt inn i ett legeme, og ALLE skal bli beveget av Den Hellige Ånd og ALLE skal delta i tilbedelsen av Gud. Men menn ønsket forrang, så de overtok kontrollen, og biskoper ble erkebiskoper, og med imponerende titler ignorerte de Guds Ord og forkynte sine egne læresetninger. De fikk folket til å adlyde seg inntil tiden kom da deres form for tilbedelse

ikke på noen måte lignet på den første tiden etter Pinsedagen. Disse gjerningene var begynnelsen på apostolisk suksisjon. Fra apostolisk suksisjon var det et enkelt og raskt steg til «kirkemedlemskap» som et middel for frelse og nåde. Ordet ble redusert til en trosbekjennelse. Antikrist dominerte menigheten ved sin ånd.

Se på det i dag. Hvis du leser Apostlenes gjerninger 2,4 slik noen gjør, kunne du lest det på denne måten: «Da Pinsedagen var kommet, kom det en prest med en oblat og sa: 'Rekk ut tungen din', og han la oblaten på den, og han drakk selv litt vin og sa: 'Du har nå mottatt Den Hellige Ånd.'» Utrolig? Det er nøyaktig hva nikolaismen har ført til. De sier: «Ikke bry deg om hva Guds Ord sier. Du kan ikke forstå det. Vi må tolke det for deg. Dessuten er ikke Bibelen fullført. Den må forandre seg med tidene, og vi vil fortelle deg hva forandringene er.» Det er helt i motsetning til Guds Ord, som ettertrykkelig slår fast: «Det står fast at Gud er sannferdig, men hvert menneske er en løgner», hver gang det er en konflikt med sannheten. Himmell og jord skal forgå, men IKKE ETT ORD fra Gud skal svikte. Så folket er ledet av mennesker som antar at de er noe de ikke er. De sier at de er Kristi stedfortredere, men det er de ikke, de er antikrist.

Her er en annen trist historie. Det er historien om vanddåpen. På Jesu tid og etter Pinsedagen, ble de neddykket i vann. Ingen kan benekte det. Utdannede menn sier at alt de gjorde var å helle vann over dem, fordi det mange steder var enkelt å finne små vannhull. Og da de helte vann over dem, gjorde de det i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, som om de titlene var virkelige navn, og som om det var tre Guder i stedet for bare én. Men forbli i den organisasjonen og prøv å forkynne sannheten om neddykkelse i Herren Jesu Kristi Navn, og du vil bli kastet ut. Du kan ikke være ledet av Gud og forbli der. Det er umulig.

Paulus var en profet, lært av Den Hellige Ånd. Hvis Paulus døpte i Herren Jesu Kristi Navn og sa at de som gjorde noe annet enn det han forkynte var forbannet, da er det på tide å våkne opp og se at menigheten ikke lenger er kontrollert av Den Hellige Ånd, men den er kontrollert av nikolaittene. Apostlenes gjerninger 20,27-30: «For jeg har ikke holdt noe tilbake, men forkynt dere hele Guds råd. Derfor, gi akt på dere selv og på hele den flokken som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn i, for å livnære Guds menighet, som Han kjøpte med Sitt eget Blod. For dette vet jeg: Etter min bortgang skal glupske ulver komme inn blant dere, og de vil ikke spare flokken. Også blant dere selv skal det stå fram menn som fører falsk tale for å dra disiplene etter seg selv.»

Paulus så det komme. Men han advarte dem om dette listige presteskaper som ville komme og ta over med sine falske læresetninger. Han visste at de ville innføre en form for tilbedelse som ekskluderte folket fra å ha noen del i en Hellig Ånds tjeneste.

Og til og med nå i dag, blant dem som hevder å være frie og fylt av Ånden, er det ikke særlig mye frihet i lekfolket, og det beste vi kan se er noen få forkynnere med inspirert forkynnelse, mens flokken bare sitter der og forsøker å absorbere det. Dette er milevis fra Paulus, som sa at da alle kom sammen, hadde alle Åndens ledelse, og alle deltok i Åndelig tilbedelse.

Og den tilstedeværende menigheten har aldri lært denne leksen fra Skriften eller fra historien. Hver gang Gud gjester med Den Hellige Ånd, og mennesker blir fri, vil de etter en stund igjen binde seg til den samme tingen de kom ut av. Da Luther kom ut av katolisismen, var folket fritt en stund. Men da han døde, organiserte folket ganske enkelt det de mente han trodde på og satte opp sine egne trosbekjennelser og ideer, og forkastet enhver som sa imot det de sa. De gikk rett tilbake til katolisismen med en litt annerledes form. Og selv i dag er mange lutheranere klare til å gå hele veien tilbake.

Slik er det! I Åpenbaringen 17 hadde den gamle horen mange døtre. Disse døtrene er akkurat som sin mor. De setter Ordet til side, fornektet Guds Ånds gjerninger, underkuer lekfolket og gjør det umulig for lekfolket å tilbe Gud, med mindre de kommer gjennom dem eller gjennom deres mønster, som ikke er noe annet enn en blåkopi av vantro fra satan selv.

Hvor, ja hvor er vi åndelig sett? Vi er i en ødemark av mørke. Vi har drevet langt bort fra den første menighet. Pinsedagen er ingensteds i sikte, og Ordet kan ikke bli funnet. Apostolisk suksessjon, som i dag finnes i overflod, finnes ikke i Ordet. Det er en menneskeskapt anordning. Den erstatter på ulovlig vis sannheten om at GUD, IKKE MENNESKER, har satt Sine ledere i menigheten. Peter var ikke en gang i Roma. Likevel lyver de og sier at han var. Historien beviser at han ikke var der. Det er mennesker som leser historie, men som trekker på skuldrene og fortsetter å tro en løgn. Hvor kan du finne «Kristi stedfortreder» i Ordet? Ingen tar Hans plass, likevel har det blitt gjort, og folk aksepterer det. Hvor kan du finne at «tillagt åpenbaring» aksepteres av Gud, spesielt åpenbaring som er i motsetning til en som allerede er gitt? Likevel aksepterer de det og hviler på det. Hvor finner du en «skjærsild»? Hvor finner du en «messe»? Hvor finner du det å «betale penger» for å komme ut av helvete?» Det er ikke i Ordet, men menn skrev det i sin egen bok, og ved den tok de over folket ved å herske over dem med frykt. Hvor finner du at «et menneske har makten til å tilgi oss, som om han var Gud?» «Glupske ulver», er neppe sterkt nok til å beskrive dem. Nikolaisme. Organisasjon. Mann over mann.

Kom tilbake til Gud. Vend om før det er for sent. Se håndskriften på veggen. Den skriver dom. Slik de hellige kar ble skjendet og dermed brakte Guds vrede, har nå det hellige Ord blitt skjendet og brakt Ånden sorg, og dommen er her, like for døren. Vend om! Vend om! Gå tilbake til Pinsedagen. Tilbake til

Den Hellige Ånds lederskap. Tilbake til Guds Ord, for hvorfor vil du dø?

ÅNDENS RØST

Åpenbaringen 2,7: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis.»

«Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Det er kanskje millioner som vil høre disse ordene eller lese dem. Men hvor mange vil gi akt på dem? Det vet vi ikke. Men den som vil låne øret sitt og ønsker å kjenne sannhetens ord vil finne at Guds Ånd opplyser ham. Hvis øret ditt er åpent for Ordet, vil Guds Ånd gjøre Ordet virkelig for deg. Det er et Åndens verk. Jeg kan lære deg sannheten, men om du ikke åpner øret ditt for å høre den og hjertet ditt for å motta den, vil du ikke få åpenbaringen.

Merk deg nå at det står at Ånden taler til menighetene. Det er flertall, ikke entall. Ånden fikk ikke Johannes til å skrive dette ned til en lokal Efesos menighet, heller ikke til den første tidsalderen alene. Det er til alle menighetstider. Men dette er begynnelsenes menighet. Og på den måten er den som Første Mosebok. Det som begynte i Første Mosebok gjelder gjennom hele Ordet og avsluttes til sist i Åpenbaringen. Denne menigheten, som begynner i Apostlenes gjerninger, er derfor Guds plan for alle tidsaldre helt til hun avsluttes i Laodikea tidsalder. Se nøye på den. La hver tidsalder gi akt, for det som foregår her er bare starten. Det lille treet som ble plantet kommer til å vokse. Det kommer til å vokse gjennom tidsaldrene. Dette er altså et budskap til alle kristne gjennom alle tidsaldre før Jesus kommer. Ja, det er det, for det er Ånden som taler. Amen.

BELØNNINGEN SOM BLE LOVET

Åpenbaringen 2,7: «Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis.» Dette er den fremtidige belønningen til alle som seirer i alle tidsaldre. Når det siste krigsropet har lydt, når vår rustning har blitt lagt ned, da vil vi hvile i Guds paradiset og vår del skal være Livets Tre, for alltid.

«Livets Tre.» Er ikke det et vakkert billedlig uttrykk? Det er nevnt tre ganger i Første Mosebok og tre ganger i Johannes Åpenbaring. På alle seks steder er dette det samme treet og symboliserer akkurat den samme tingen.

Men hva er Livets Tre? Vel, for det første må vi vite hva selve treet står for. I Fjerde Mosebok 24,6, hvor Bileam beskrev Israel, sa han at de var «aloëtrær plantet av Herren.» Trær henviser gjennom hele Skriften til personer, som i Salme 1. Derfor må Livets Tre være Livets Person, og det er Jesus.

I Edens hage var det to trær som stod i midten av den. Det ene var Livets Tre, det andre var Treet til kunnskap om godt og ondt. Mennesket skulle leve ved Livets Tre; men han skulle ikke røre det andre treet, ellers ville han dø. Men mennesket spiste av det andre treet, og da han gjorde det, gikk døden inn i ham ved hans synd, og han ble adskilt fra Gud.

Det Treet der tilbake i Eden, det Treet som var kilden til liv, var Jesus. I Johannes kapittel 6 til og med 8, beskriver Jesus Seg Selv som kilden til evig liv. Han kalte Seg Brødet fra himmelen. Han talte om å gi Seg Selv og at dersom et menneske spiste av Ham, ville det aldri dø. Han proklamerte at Han kjente Abraham, og at før Abraham, VAR Han. Han profeterte at Han Selv ville gi dem levende vann, og at det mennesket som drakk det aldri ville tørste igjen, men leve evig. Han viste Seg Selv som den MEKTIGE JEG ER. Han er Livets Brød, Livets Kilde, Den Evige, LIVETS TRE. Han var i begynnelsen der i Eden midt i hagen akkurat slik Han vil være midt i Guds paradis.

Noen har en formening om at de to trærne i hagen bare var to trær som var helt like de andre som Gud hadde plassert der. Men oppmerksomme studenter vet at dette ikke er tilfelle. Da Johannes døperen ropte at øksen lå ved roten av alle trær, snakket han ikke om naturlige trær, men om åndelige prinsipper. I Johannes' første brev 5,11 står det: «Og dette er VITNESBYRDET: At Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans Sønn.» Jesus sa i Johannes 5,40: «Men dere vil ikke komme til Meg så dere kan ha liv.» I vitnesbyrdet, Guds Ord, står det altså klart og tydelig at LIV, EVIG LIV, er i Sønnen. Det er ikke noe annet sted. Johannes' første brev: «Den som har Sønnen, har LIVET. Den som ikke har Guds Sønn, har IKKE Livet.» Siden vitnesbyrdet ikke kan forandres, bli trukket fra eller lagt til, så forblir vitnesbyrdet at LIVET ER I SØNNEN. Siden det er slik, MÅ TREET I HAGEN VÆRE JESUS.

Greit. Hvis Livets Tre er en person, da er Treet til kunnskap om godt og ondt OGSÅ en person. Det kan ikke være annerledes. Den Rettferdige og Den Urettferdige stod altså side ved side der midt i Edens hage. Esekiel 28,13a: «Du (satan) var i Eden, Guds hage.»

Det er her vi mottar den sanne åpenbaringen om «Slangens sæd». Dette er hva som egentlig hendte i Edens hage. Ordet sier at Eva ble narret av slangen. Hun ble faktisk forført av slangen. Det står i Første Mosebok 3,1: «Slangen var listigere enn noe annet dyr som Herren Gud hadde gjort på marken.» Dette dyret var så likt et menneske (og var likevel utelukkende et dyr) at han kunne resonnerer og snakke. Han var en oppreist skapning og var en mellomting mellom en sjimpanse og et menneske, men nærmere et menneske. Han var så nært mennesket at sæden hans kunne bli, og faktisk ble blandet med kvinnens, og fikk henne til å unnfange. Da dette skjedde, forbannet Gud slangen. Han

forvandlet hvert ben i slangens kropp, slik at han måtte krype som en orm. Vitenskapen kan prøve så mye den vil, men den vil ikke finne det manglende mellomledet. Gud sørget for det. Mennesket er smart, og det kan se at det er en forbindelse mellom mennesker og dyr, og det prøver å bevise det ut fra evolusjon. Det er ingen evolusjon. Men mennesker og dyr har blandet seg. Det er ett av Guds mysterier som har forblitt skjult, men her blir det åpenbart. Det skjedde rett der i begynnelsen midt i Eden, da Eva vendte Livet ryggen for å ta imot Døden.

Legg merke til hva Gud sa til dem i hagen. Første Mosebok 3,15: «Jeg setter fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din ætt og hennes Ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse Hans hæl.» Hvis vi gir Ordet rett i at kvinnen hadde en Sæd, da må slangen sannelig ha hatt en sæd også. Hvis kvinnens Sæd var et guttebarn adskilt fra mannen, da må slangens sæd også følge det samme mønsteret, og det er at en annen gutt måtte bli født *uten* medvirkning fra den menneskelige hannen. Det er ingen forsker som ikke vet at kvinnens Sæd var Kristus, Som kom gjennom Guds medvirkning, uten menneskelig forbindelse. Det er også like godt kjent at den forutsagte knusingen av slangens hode i virkeligheten var en profeti om hva Kristus ville utrette mot satan på korset. Der på korset skulle Kristus knuse satans hode, og satan ville knuse Herrens hæl.

Denne delen av Skriften er åpenbaringen om hvordan slangens fysiske sæd ble sådd på jorden, slik vi har beretningen i Lukas 1,26-35, hvor det gis en nøyaktig redegjørelse om hvordan kvinnens Sæd kom inn i fysisk manifestasjon uten medvirkning av den menneskelige hannkjønn. «Men i den sjette måned ble engelen Gabriel sendt av Gud til en by i Galilea som het Nasaret, til en jomfru som var forlovet med en mann som het Josef, av Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og etter at engelen var kommet inn, sa han til henne: «Fryd deg, du som har fått så stor en nåde, Herren er med deg. Velsignet er du blant kvinner!» Men da hun så ham, ble hun forferdet over hans ord, og hun grunnet på hva slags hilsen dette var. Da sa engelen til henne: «Frykt ikke, Maria, for du har funnet nåde hos Gud. Og se, du skal bli med barn og føde en Sønn, og du skal gi Ham navnet JESUS. Han skal være stor, og Han skal kalles Den Høyestes Sønn. Og Herren Gud skal gi Ham Hans far Davids trone. Og Han skal herske over Jakobs hus for evig, og Hans rike skal ikke ha noen avslutning.» Da sa Maria til engelen: «Hvordan kan dette gå til, da jeg ikke har levd med noen mann?» Engelen svarte og sa til henne: «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og kraften fra Den Høyeste skal overskygge deg. Derfor skal også Det Hellige som blir født av deg, kalles Guds Sønn.» Slik kvinnens Ætt bokstavelig talt var Gud som reproduserte Seg Selv i en menneskekropp, var slangens sæd bokstavelig talt metoden satan fant slik at han ble i stand til å åpne døren selv, inn til

menneskeheten. Det var umulig for satan (for han er bare et SKAPT åndevesen) å reproducere seg selv slik Gud produserte Seg Selv, så beretningen i Første Mosebok beskriver hvordan han produserte sin sæd og introduserte eller sprøytet seg selv inn i menneskeheten. Husk også at satan blir kalt "slangen". Det er hans sæd eller innsprøyting i menneskeheten vi snakker om.

Før Adam hadde kroppslig samvær med Eva, hadde slangen hatt det samværet før ham. Og den som ble født ut av det var Kain. Kain var av (født av, unnfanget av) den "Onde", Johannes' første brev 3,12. Den Hellige Ånd i Johannes kunne ikke på ett sted kalle Adam den «Onde» (for det er hva han ville ha vært om han var Kains far) og på et annet sted kalle Adam «Guds Sønn», som han var ved skapelsen. Lukas 3,38. Kain viste seg i karakter som sin far, en som bragte død, en morder. Hans totale trass mot Gud da han ble møtt av Den Allmektige i Første Mosebok 4,5,9,13-14, viser at han ikke ligner et menneske i sine karaktertrekk, og synes til og med å overgå enhver beretning vi har i Skriften, hvor Gud konfronterer satan. «Men på Kain og hans offer så Han ikke med velbehag. Da ble Kain meget vred, og slo blikket ned.» «Da sa Herren til Kain: «Hvor er din bror Abel?» Han svarte: «Jeg vet ikke. Er jeg min brors vokter?» «Kain sa til Herren: «Min skyld er større enn jeg kan bære! Se, i dag har Du drevet meg bort fra landet. For Ditt ansikt må jeg skjule meg, og jeg blir en flyktning og en omstreifer på jorden. Det kan skje at hvem som helst som finner meg, slår meg i hjel.»

Legg merke til hvor presist Guds vitnesbyrd legger fram beretningen om fødslene til Kain, Abel og Set. Første Mosebok 4,1-2: «Adam hadde samliv med sin kone Eva, og hun ble med barn og fødte Kain og sa: «Jeg har fått en mann fra Herren.» Så fødte hun igjen, og fikk hans bror Abel.» Første Mosebok 4,25: «Og Adam hadde igjen samliv med sin kone, og hun fødte en sønn og kalte ham Set.» Det er TRE sønner som blir født fra TO tilfeller av kroppslig samvær med Adam. Siden Bibelen er det nøyaktige og fullkomne Guds Ord, er dette ingen feiltakelse, men en oppføring for vår opplysning. Siden TRE sønner ble født fra TO handlinger av Adam, vet du BESTEMT at EN av disse tre IKKE VAR Adams sønn. Gud har nedtegnet dette på denne bestemte måten for å vise oss noe. Sannheten er at Eva hadde TO sønner i sitt morsliv (tvillinger) fra FORSKJELLIGE befruktninger. Hun bar tvillinger, der Kains unnfangelse skjedde på et eller annet tidspunkt før Abels. Her ser vi disse TVILLINGENE igjen. Et fullkomment bilde, som alltid. For de som tenker at dette ikke er mulig, la det bli kjent at de medisinske journalene er fulle av tilfeller hvor kvinner har båret tvillinger som var fra forskjellige eggceller og forskjellige inseminasjoner, hvor befruktningen av eggene skjedde med dagers mellomrom, og IKKE BARE DET, men noen av tilfellene viser at tvillingene hadde forskjellige menn

som far. Nylig ble det gitt verdensomspennende pressedeckning til en norsk mor som saksøkte ektemannen sin for å få støtte til seg selv og sine tvillinger, hvor den ene var hvit og den andre svart. Hun innrømte at hun hadde en farget elsker. De to unnfangelsene skjedde med omtrent tre ukers mellomrom. I Beaumont, Texas, i 1963, beskriver sakspapirene igjen en flerfødsel hvor befruktningene skjedde med mange dagers mellomrom, faktisk så mye at kvinnen nesten døde sammen med det ene barnet under fødselen.

Hvorfor måtte det være slik? Hvorfor måtte slangens sæd komme på denne måten? Mennesket ble skapt for Gud. Mennesket skulle være Guds tempel. *Guds hvilested* (Den Hellige Ånd) var mennesket, *tempelet*. Apostlenes gjerninger 7,46-51: «David som fant nåde for Gud og ba om å finne et bosted for Jakobs Gud. Men det var Salomo som bygde et hus for Ham. Men Den Høyeste bor ikke i templer laget med hender, slik profeten sier: «Himmelen er Min trone, og jorden er Min fotskammel. Hva slags hus vil dere bygge for Meg? sier Herren, eller *hvor er Mitt hvilested?* Har ikke Min hånd gjort alt dette?» Dere som er så stivnakkede og uomskårne både på hjerte og ører! Dere står alltid Den Hellige Ånd imot. Slik deres fedre gjorde, slik gjør dere også.» Satan har visst dette hele tiden. Han ønsker også å bo i menneskene, på samme måte som Gud gjør. Men Gud har forbeholdt Seg Selv den retten. Satan kan ikke gjøre det. Gud alene kom i menneskelig kjød. Satan kunne ikke og kan ikke gjøre det. Han har ikke skapende krefter. Den eneste måten satan kunne utrette det han ønsket å gjøre var å gå inn i slangen i Eden, slik han med onde ånder gikk inn i grisene i Gadara. Gud går ikke inn i dyr; men satan kan og vil for å oppnå sine mål. Han kunne ikke få et barn direkte med Eva, slik Gud fikk gjennom Maria, så han gikk inn i slangen og dåret deretter Eva. Han forførte henne, og med henne fikk satan et barn gjennom en stedfortreder. Kain hadde alle de åndelige karaktertrekkene til satan og slangens dyriske (sensuelle, kjødelige) karaktertrekk. Ikke å undres at Den Hellige Ånd sa at Kain var av den onde. Han var.

Nå ønsker jeg å gå inn i enkelte bevis som vi har på at det er et tydelig slektskap mellom mennesker og dyr. Det er en fysisk ting. Vet du at du kan ta embryoceller fra et ufødt foster og injisere dem i mennesker? Da vil disse skjoldbruskkjertelen gå rett til den menneskelige skjoldbruskkjertelen, og nyrecellene vil gå rett til de menneskelige nyrene. Er du klar over hvor fantastisk dette er? En eller annen intelligens guider disse dyrecellene akkurat til det rette stedet. Denne intelligensen aksepterer disse cellene og plasserer dem på nøyaktig riktig sted. Det er et slektskap mellom dyr og mennesker. De kan ikke blande seg og formere seg. Det har blitt forsøkt. Men der i hagen fant denne blandingen sted, og det kjemiske slektskapet, som fremdeles eksisterer, beviser det.

For der i Eden var slangen en oppreist skapning. Han var nær mennesket. Han var nesten menneske. Satan utnyttet slangens fysiske egenskaper for å bruke ham til å narre Eva. Så ødela Gud slangens skikkelse. Ingen andre dyr kan blande seg med mennesket. Men slektskapet er der.

Nå som vi har kommet så langt, la meg prøve å krystallisere din forståelse av dette temaet, slik at du kan se nødvendigheten av at vi går inn i «læren om slangens sæd», som jeg har gjort. Vi begynner med det faktum at det var TO trær midt i hagen. Livets Tre var Jesus. Det andre treet er definitivt satan, på grunn av det som kom fram av frukt fra det treet. Vi vet nå at begge disse trærne hadde en relasjon til mennesket, for ellers ville de aldri ha blitt plassert der. De må ha hatt en rolle å spille i Guds suverene plan og hensikt, gjennom sin relasjon til menneskeheten og til Ham Selv, for ellers kunne vi aldri tilregnet allvitenhet til Gud. Alt dette er sant, så langt, er det ikke? Ordet forklarer definitivt at Guds hensikt FØR jordens grunnleggelse var å dele Sitt Evige Liv med mennesket. Efeserne 1,4-11: «Slik som Han utvalgte oss i Ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham i kjærlighet. Ved Jesus Kristus har Han forutbestemt oss til barnekår hos seg, etter sin viljes gode velbehag, til pris for sin nådes herlighet. Ved den tok Han oss til nåde i Den Elskede. I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, tilgivelse for overtredelsene, etter Hans nådes rikdom. Denne nåde lot Han komme rikelig over oss med all visdom og innsikt, etter at Han hadde gjort sin viljes mysterium kjent for oss, etter sitt gode velbehag som Han hadde bestemt hos seg selv, om en husholdning som hører tidenes fylde til; å sammenfatte alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden – i Ham. I Ham har vi også fått en arv, ved at vi ble forutbestemt til det etter Hans bestemte hensikt, Han som utfører alle ting etter sin viljes råd.» Åpenbaringen 13,8: «Alle som bor på jorden, skal tilbe ham (satan), de som ikke har navnene sine skrevet i *Livets Bok hos Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse.*» Men dette Livet kunne ikke, og ville ikke bli delt på noen annen måte enn gjennom «Gud manifestert i kjød». Dette var en del av Hans evige og forutbestemte hensikt. Denne planen skulle være til pris for Hans nådes herlighet. Det var Gjenløsningens plan. Det var Frelsens plan. Lytt nøye nå. «Siden Gud var en Frelser, var det nødvendig at Han forutbestemte en mennesket som ville trenge frelse, for å gi Seg Selv en grunn og en hensikt for å være til.» Det er ett hundre prosent korrekt, og mengder av Bibelvers bekrefter det, slik det svært tydelige verset i Romerne 11,36 også gjør: «For av Ham og ved Ham og til Ham er ALLE TING. Ham være ÆREN i all evighet! Amen.» Mennesket kunne ikke komme direkte og spise av dette Livets Tre midt i hagen. Det Evige Livet i Treet måtte først bli kjød. Men før Gud kunne reise opp og frelse en synder, måtte Han ha en synder å reise opp og frelse. Mennesket måtte falle. Fallet, som ville bli forårsaket av satan, måtte ha kjød

som kunne falle. Satan måtte også komme gjennom kjød. Men satan kunne ikke komme gjennom menneskekjød for å forårsake fallet slik Kristus ville komme i menneskekjød for å gjenopprette den falne. Men det var et dyr, slangen, så nær mennesket at satan kunne komme til dette dyret, og gjennom dette dyret kunne han komme til menneskekjød og forårsake fallet, og slik injisere seg selv inn i menneskeheten, slik Jesus en dag ville komme og injisere Seg Selv inn i menneskeheten, inn i menneskelige legemer, som til og med ville omfatte en oppstandelse, hvor vi ville ha legemer likesom Hans herliggjorte legeme. Det Gud iscenesatte her i hagen var altså Hans forutbestemte plan. Og da satan hadde utført det som var nødvendig i følge Guds hensikt, fikk ikke mennesket adgang til Livets Tre i hagen. Absolutt ikke. Tiden var ikke inne. Men et dyr (et dyr hadde forårsaket fallet, hadde det ikke? la dyreliv bli utøst) ble tatt og dets blod utøst, og så hadde Gud fellesskap med mennesket igjen. Så skulle det komme en dag da Gud ville komme i kjød, og gjennom Sin ydmykelse ville Han gjenopprette det falne mennesket og gjøre det delaktig i det Evige Livet. Når du ser dette, kan du forstå slangens sæd og vite at det ikke var et eple Eva spiste. Nei, det var forringelsen av menneskeheten gjennom sammenblanding av sæden.

Jeg vet at når man svarer på ett spørsmål, så vil et annet ofte komme opp, og folk spør meg: «Dersom Eva falt på den måten, hva gjorde Adam, for Gud legger skylden på Adam?» Det er enkelt. Guds Ord er for alltid avgjort i himmelen. Før en flekk av stjernestøv ble laget, var det Ordet (Guds lov) der, NØYAKTIG SLIK DET ER SKREVET I VÅR BIBEL. Ordet lærer oss at dersom en kvinne forlater sin ektemann og går med en annen mann, så er hun en horekvinne og er ikke lenger gift, og ektemannen skal ikke ta henne tilbake. Det Ordet var sant i Eden, slik det var sant da Moses skrev det i loven. Ordet kan ikke forandres. Adam tok henne tilbake. Han var fullstendig klar over hva han gjorde, men han gjorde det likevel. Hun var en del av ham, og han var villig til å ta hennes ansvar på seg selv. Han ville ikke la henne gå. Så Eva unnfanget ved ham. Han visste at hun ville. Han visste nøyaktig hva som ville skje med menneskeheten, og han solgte menneskeheten inn i synd, så han kunne beholde Eva, for han elsket henne.

Og så ble disse to sønnene født. Sønner som ville bli fedre for menneskeheten som allerede nå var forurenset. Og hva sier historien om dem? Les historien. Judas' brev 14: «Enok, den sjuende fra Adam, profeterte også...» Første Mosebok 5 er kapitlet med Enoks stamtavle. Det gjengir denne stamtavlen på følgende måte: 1. Adam, 2. Set, 3. Enosj, 4. Kenan, 5. Mahalalel, 6. Jared, 7. Enok. Legg merke til at Kain ikke er nevnt. Adams linje går gjennom Set. Dersom Kain var Adams barn, ville loven om fødselsrett ha gitt Kain retten i arvelinjen. Vær

også oppmerksom på at det i Første Mosebok 5,3 står at: «Adam hadde levd i hundre og tretti år, da ble han far til en sønn i sin egen lignelse, etter sitt bilde, og kalte ham Set.» Det står ikke noe sted at Kain var i Adams lignelse, men det måtte han ha vært om han var sønnen hans, for loven om reproduksjon sier ettertrykkelig at hver enkelt bærer fram etter sin lignelse. Vi må også godskrive det faktum at i begge stamtavler i Første Mosebok og Lukas, så mangler Kain. Dersom Kain var Adams sønn, ville det bli sagt om ham ett eller annet sted at: «Kain, som var sønn av Adam, som var Guds sønn.» Det står ikke skrevet slik, for det KAN IKKE stå skrevet slik.

Forskere har selvsagt i lang tid lagt ut om to linjer i menneskeheten: den ene var den gudfryktige linjen funnet i Set, og den andre var den ugudelige linjen som ble grunnlagt av Kain. Og det er underlig, men sant, de samme forskerne har aldri fortalt oss hvordan det har seg at Kain var den slags person han var, mens Abel og Set var av den åndelige, gudfryktige linjen. Faktisk, skulle Kain ha vært åndelig og Abel mindre åndelig, og Set enda mindre, og på samme vis ned igjennom linjen, fordi hver etterfølgende generasjon alltid har kommet lenger bort fra Gud. Men nei, Kain står fram så ond som ingen mann noen sinne har blitt beskrevet, for han trosser intenst Gud og Ordet.

La dette være helt klart: Skriften leker ikke med ord. Det som er Nedskrevet er der for at de salvede øyne skal se det. Det er der for en grunn. I dette Ordet står det, i Første Mosebok 3,20: «Adam kalte sin kone Eva, for hun ble mor til alle som lever.» Men ikke noe Bibelværker sier at Adam er far til alle som lever. Hvis denne bibetydningen ikke kan anvendes på Første Mosebok 3,20, hvorfor blir det da nevnt at Eva er mor til alle, og ikke et ord blir sagt om Adam? Faktum er at selv om Eva var mor til alle som lever, så var ikke Adam far til alle som lever.

I Første Mosebok 4,1 sa Eva: «Jeg har fått en mann fra Herren.» Hun tilregner ikke Adam farskapet til Kain. Men i Første Mosebok 4,25 sier hun: «For Gud har *utsett* for meg EN ANNEN livsfrukt I STEDET FOR ABEL, som Kain drepte.» Hun sa ikke at Gud hadde GITT henne en annen livsfrukt – det ville ha vært Kristus, for Han er GITT. Denne sønnen, Set, ble UTSETT i stedet for Abel. Hun anerkjenner sin sønn, som kom ved Adam; hun anerkjenner ikke Kain, for han kom ved slangen. Når hun sier EN ANNEN LIVSFRUKT i stedet for Abel, sier hun at Kain var annerledes enn Abel, for om de var fra den samme far, måtte hun ha sagt: «Jeg har blitt gitt MER LIVSFRUKT.»

Jeg tror ikke på alt jeg leser, men det er sannelig en underlig ting at 1. Mars 1963-utgaven av *Life* skriver at psykiatere sier nøyaktig det samme som vi nå drøfter. Jeg vet at ikke alle psykiatere er enige med hverandre, men her er det. Frykten for slanger er ikke en bevisst motvilje, men den er ubevisst. Hvis det var en naturlig frykt, ville folk like gjerne stå fjetret foran

gorilla- eller løveburene. De ubevisste tankene deres får dem til å stirre på slanger. Slangenes tiltrekning er ubevisst seksuell. At den har vært det gjennom tidsaldrene ser vi på menneskene i generasjon etter generasjon, som går gjennom den samme tingen. Slanger har alltid vært og vil alltid være attraktive på en vennelig måte. Slangen har alltid stått for det som er *både godt og ondt*. Den har vært et fallossymbol gjennom tidsaldrene. Akkurat som beskrivelsen fra Edens hage finner vi slangen som legemliggjørelsen av lidenskapelig ondskap.

Det er nesten universelt blant de forskjellige ukulturererte stammene at slangen assosieres med sex og ofte blir tilbudt i kombinasjon med det. Studier innen sexologi gir mange eksempler på det. Jeg skulle likt å vite hvor disse menneskene fikk dette fra, ettersom de er uten utdanning og aldri har lest Bibelen. Men på samme måte som beretningen om flommen er kjent i hele verden, er også denne sannheten om menneskehetens fall kjent. De visste hva som hendte der i Eden.

Akkurat her vil noen stille meg dette spørsmålet: Ba Gud Eva om å passe seg for slangen fordi slangens ellers ville ha forført henne? Hør her, Gud trengte ikke å si en eneste ting om hva som ville skje. Bare få tak i poenget i historien. Han gav ganske enkelt Ordet. Han sa at de ikke skulle ta del i KUNNSKAPEN. Ta del i LIVET. LIVET VAR GUDS ORD. DØDEN VAR ALT SOM IKKE VAR GUDS ORD. Hun lot ETT ORD bli forandret, og rett der hadde satan henne. Gud kunne ha sagt: «Ikke plukk mer frukt av trærne enn dere kan spise.» Satan kunne si: «Se, det er helt riktig. Du forstår, om du plukker for mye, vil den råtne. Men her er en metode for å bevare frukten, og du kan samtidig plukke så mye du vil. Så du ser, du kan få din egen vilje og Guds vilje på en gang.» Djevelen ville ha hatt henne der og da. Den som er skyldig i ETT punkt av loven har brutt HELE loven. Ikke kluss med dette Ordet. Det var nøyaktig hva som skjedde i Efesos tidsalder, før den løp ut i omkring 170 e.Kr.

Og hva produserte det treet? Kunnskapens tre produserte død. Kain drepte broren sin, Abel. Den onde drepte den rettferdige. Det satte et mønster. Dette mønsteret vil opprettholdes inntil gjenopprettelsen av alle ting, som ble talt om av profetene.

Kunnskapens tre produserte smarte menn; navngjetne menn. Men deres veier er dødens veier. Guds folk er enkle, men åndelige i sin tankegang, dras mot Gud og naturen, dyrker jorden i ro og fred og er mer opptatt av sannheten enn av rikdom. Slangens sæd har forårsaket enorm handel og fantastiske oppfinnelser, men med alt dette kommer død. Kruttet og atombombene deres dreper i krig; og i fredstid dreper de mekaniske oppfinnelsene deres, som for eksempel bilen, enda flere i fredstid enn hva krigsoppfinnelsene ødelegger i vanskelige tider. Død og ødeleggelse er fruktene av hennes strev.

Men de er religiøse. De tror på Gud. De er som sin far, djevelen, og sin forfar, Kain. Begge to trodde på Gud. De går i kirken. De blander seg med de rettferdige slik som ugresset blander seg med hveten. Ved å gjøre det blir de fordervet og produserer en nikolaittisk religion. De sprer giften sin i enhver anstrengelse for å ødelegge Guds sæd, akkurat slik Kain drepte Abel. Det er ingen Gudsfrykt for deres øyne.

Men Gud mister ikke noen av Sine egne. Han bevarer dem til og med i døden, og har lovet at Han på den siste dag skal reise dem opp.

KONKLUSJON

«Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis.» Hvilken herlig ting dette er. Livets Tre i Edens hage, Som man ikke kunne nærme seg, på grunn av Adams fall, er nå gitt til den som seirer. Den voktende kjerubens flammende sverd har blitt stukket ned i sliren. Men det ble ikke stukket ned i sliren før bladet var blodig av Lammets blod. La oss meditere på denne sannheten en stund mens vi tenker over hvorfor Adam og hans etterkommere ble nektet Treet, mens det nå har blitt tillatt igjen.

Guds vilje for Sin skapning, mennesket, er å uttrykke Hans Ord. I Første Mosebok ble Adam gitt Ordet å leve etter. Et liv som leves etter Ordet vil bli det uttrykte Ord. Det er sant, er det ikke? Men levde Adam etter dette Ordet? Nei, for han skulle leve etter HVERT Ord, og han sviktet i å gi akt på *hvert* Ord. Deretter stod Moses fram. Hvilken stor og mektig mann han var. Likevel sviktet også han i å leve etter hvert Ord, og denne profeten, forbildet på den Store Profeten som skulle komme, i sinne sviktet han å adlyde Ordet. Og så har vi også David, Israels store konge, en mann etter Guds eget hjerte. Han sviktet i utroskap, da han ble fristet. Men til slutt, i tidens fylde, kom det En, Hodet, Jesus selv, Som også måtte bli fristet, for å se om Han ville leve etter HVERT Ord som gikk ut av Guds munn. Da ble satan hindret. For her var det EN Som levde etter «Det står skrevet», og dette Guds Mesterverk seiret ved å reflektere Guds Ord. Så ble denne åpenbarte Fullkomne gitt til korset, som Guds Fullkomne Lam for det fullkomne offeret. Og på «treet» ble Han såret med døden til følge, for at vi, ved Ham og på grunn av Ham, skulle få spise av Livets Tre, og så ville dette Livet som frivillig ble gitt gjøre oss i stand til å seire, og uttrykke Guds Ord.

Og nå blir disse Guds Sønner, som seiret ved Ham, gitt privilegiet av Guds paradiset og det vedvarende fellesskapet med Jesus Kristus. Det vil aldri mer bli noen adskillelse fra Ham. Der Han går, vil bruden Hans gå. Det som er Hans, deler Han med Sin elskede i et medarving-forhold. De hemmelige tingene vil bli åpenbart. De mørke tingene vil bli gjort soleklare. Vi skal

erkjenne slik vi fullt ut er kjent. Og vi skal bli som Ham. Dette er arven til den seirende, som har seiret ved Lammets blod og sitt vitnesbyrds Ord om Jesus Kristus.

Hvor vi lengter etter den dagen da alle de krokete veiene skal gjøres rette, og vi vil være med Ham i tid uten ende. Måtte den dagen fremskyndes, og måtte vi skynde oss å adlyde Hans Ord og derved bevise at vi er verdige til å dele Hans herlighet.

«Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Så tragisk det er at denne første tidsalderen ikke hørte på Ånden. I stedet lyttet den til mennesker. Men takk Gud, i den siste tidsalder vil en gruppe reise seg opp, den Sanne Bruden i den siste tid, og hun vil lytte til Ånden. I denne tiden med stort mørke vil lyset vende tilbake gjennom det rene Ordet, og vi vil vende tilbake til kraften fra Pinsedagen for å ønske Herren Jesus Kristus velkommen tilbake.

FJERDE KAPITTEL

SMYRNA MENIGHETSTID

Åpenbaringen 2,8-11

Og skriv til engelen for menigheten i Smyrna: Dette sier Den Første og Den Siste, Han som var død, og ble levende:

Jeg vet om dine gjerninger, trengselen din og fattigdommen din – men du er rik – og om bespottelsen fra dem som sier de er jøder og som ikke er det, men er en satans synagoge.

Frykt ikke for noe av alt det du skal komme til å lide. Se, djevelen kommer til å kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli prøvd, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, og Jeg skal gi deg livets krone.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, skal slett ikke bli rammet av den annen død.

INTRODUKSJON

For å forfriske deres hukommelse vil jeg igjen påpeke hvordan vi kommer fram til og finner navnene på budbærerene til de forskjellige tidsaldrene. Gud har i Sin suverene vilje sørget for at historien om Den nytestamentlige menighet ikke gikk tapt, slik Han også sørget for at Israels historie ikke skulle gå tapt, ved å plassere den i Bibelen og i dag bekrefte den med mengder av skriftruller, leirkar og andre gjenstander som arkeologer har oppdaget og tydet. Vi har faktisk en gjengivelse av Bibelhistorien fra den første siden og fram til nå. Ved å lese historien kan vi derfor finne ut hvilken mann, eller menn, i de ulike tidsaldrene som var nærmest Guds opprinnelige mønster, apostelen Paulus. De som Gud brukte for å føre folket Sitt tilbake til Sannhetens Ord er de vi bør undersøke. Ut fra dem igjen vil det være én i hver tidsalder som vil skille seg klart ut som den som er nærmest Ordets mønster og kraft. Den personen er budbæreren. Tidsaldrene kan også identifiseres gjennom en studie av historien. Man trenger kun å lese om tidsaldrene slik de er beskrevet i Åpenbaringen, og det hele samstemmer fullkomment med historien, som DET SELVSAGT MÅ. Siden menighetstidene ble forutsagt av Gud, og hver og ens tilstand ble åpenbart, er det av nødvendighet at historien som skulle følge var slik som Bibelen beskriver det. Så enkelt er det – men så er jo også enkelhet nøkkelen til Ordet. Med alt dette har jeg ikke bare vært en gransker og en historiker, jeg har etterstrebet å være en mann med et åndelig sinn, og det var utelukkende med Guds Ånds samtykke at jeg valgte de mennene jeg valgte. Dette er sant, og Gud kjenner mitt hjerte.

BUDBÆREREN

Ved å bruke vår Gudgitte regel for å velge budbæreren for hver tidsalder, slår vi uten å nøle fast at Ireneus ble opphøyd av Herren til den posisjonen. Han var disippelen til den store hellige mann og troskjempe, Polykarp. Og mens han satt ved føttene til denne store mann, lærte han uten tvil de kristne dyder som strømmet fra hans innviede liv, for Polykarp var en av de virkelig fremtredende hellige menn gjennom alle tider, sett i lys av et ulastelig liv. Du husker nok fra din egen lesning at Polykarp led martyrdøden. Siden han var altfor gammel til å rømme, og en altfor oppriktig mann til å la en annen skjule seg og så lide straffen for å gjøre det, overgav han seg til døden. Men før han gjorde det, ba han om, og ble gitt tillatelse til, å be i to timer for sine brødre i Herren, for guvernøren, for sine fiender og sine fangevoktere. I likhet med de hengivne hellige i alle tidsaldre, og med et ønske om en bedre oppstandelse, stod han fast og nektet å fornekte Herren, og døde med en fri samvittighet. Han ble plassert på staken (ubundet etter eget ønske) og ilden ble tent. Ilden bøyde seg unna kroppen hans og nektet å røre ham. Han ble da gjennomboret av et sverd. Da dette ble gjort, fosset det vann fra siden hans og slukket flammene. Ånden hans ble faktisk sett da den forlot ham i en hvit dues skikkelse, som ble sluppet ut av hans bryst. Men til tross for dette fantastiske vitnesbyrdet var ikke denne disippelen av Johannes fra Patmos militant imot det nikolaittiske system, for han var selv en tilhenger av organisering, uten å innse at ønsket om fellesskap, og det som så ut som en god plan for å fremme Guds arbeid, egentlig var et knep fra fienden.

Med Ireneus var dette ikke tilfelle. Han var militant imot enhver form for organisering. Dessuten var hans livshistorie, i tiden han tjente Herren, preget av mange manifestasjoner i Den Hellige Ånd; og Ordet ble undervist med usedvanlig klarhet og i samsvar med den opprinnelige lære. Menighetene hans i Frankrike var kjent for å ha Åndens gaver iblant seg, for de hellige talte i tunger, profeterte, reiste opp døde og helbredet syke ved troens bønn. Han så faren i enhver form for organisert brorskap blant de eldste, pastorer og så videre. Han stod klippefast for en forenet, Åndsfylt, lokal menighet hvor gavene ble manifestert. Og Gud æret ham, for Guds kraft manifesterte seg blant de hellige.

Han var også klar i sin forståelse om Guddommen. Og siden han var Polykarps disippel, som igjen var Johannes' disippel, vet vi for sikkert at han hadde en så fullkommen undervisning i dette temaet som mulig er. I bind 1, side 412, i De før-nikenske fedrene, har vi denne uttalelsen fra ham vedrørende Guddommen. «Alle de andre betegnelsene bringer på samme måte fram tittelen på ett og samme vesen, Maktens Herre,

Herren, Alles Far, Gud Allmechtig, Den Høyeste, Skaperen, Opphavsmannen, og lignende, dette er ikke navnene og titlene til en rekke ulike vesener, men til en og den samme.» Han påpekte tydelig at dette kun er titler, slik som Sarons Rose, Den strålende Morgenstjernen, Den fremste blant ti tusen, og så videre. Det er heller ikke mer enn ÉN Gud. Hans Navn er Herren Jesus Kristus.

Med sitt absolutte troskap til Ordet, sin vidunderlige forståelse av Skriften, og tilstedeværelsen av Guds kraft over denne tjenesten, er han derfor det rette valget for tidsalderen. Det er aldeles beklagelig at de andre tidsaldrene ikke hadde en slik balanse av frukt, kraft og lederskap i Den Hellige Ånd og Ordet i sine budbærere.

SMYRNA

Byen Smyrna lå litt nord for Efesus ved munningen av Smyrnabukta. På grunn av sin veldig flotte havn var den et kommersielt senter, kjent for sine eksportvarer. Den var også berømt for sine retorikkskoler, filosofi, medisin, vitenskaper og sine flotte bygninger. Det bodde mange jøder der, og de var i bitter strid mot Kristendommen, i enda større grad enn romerne. Polykarp, den første biskopen i Smyrna, ble faktisk martyrt ved jødernes hånd, og det blir sagt at jødene vanhelliget sin helligdag (lørdag) for å bære veden som skulle bli hans likbål.

Ordet Smyrna betyr «bitter», og er avledet fra ordet myrra. Myrra ble brukt for å balsamere de døde. Vi finner altså en dobbel betydning i navnet til denne tidsalderen. Det var en bitter tidsalder fylt med død. De to vintrærne innenfor rammeverket av menigheten drev lengre bort fra hverandre, med en økende bitterhet mot det sanne vintreet. Død var ikke bare frøet fra det falske vintreet, men til og med i det sanne vintreet var det en snikende lammelse og kraftløshet, fordi de allerede hadde drevet bort fra den rene sannheten fra de første årene etter Pinsedagen; og ingen sann troende er sterkere og mer åndelig sunn og levende enn sin kjennskap og troskap til Guds rene Ord, som vi ser fra mengder av eksempler i Det gamle testamente. Organisering vokste med raskt tempo, og bekreftet og forsterket medlemskapets død, for Den Hellige Ånds lederskap ble avsatt, og Ordet ble erstattet av trosbekjennelser, dogmer og menneskelagede ritualer.

Da Israel gikk inn i forbudte allianser med verden og dannet fellesskap gjennom ekteskap, kom til slutt dagen da verden tok over og Babylon førte Guds folk bort og inn i fangenskap. Da de kom inn i fangenskap, gikk de inn mens de hadde et presteskap, et tempel og Ordet. Men da de kom tilbake hadde de rabbinere, en teologisk orden av fariseere, en synagoge og Talmuden. Og da Jesus kom, var de så korrupte at Han sa at de var av sin far, djevelen, og dette til tross for det faktum at de etter kjødet var av

Abraham. I denne tidsalderen ser vi at den samme tingen skjer. Men, på samme måte som at «hele Israel» ikke er *Israel*, men hvor en liten gruppe var de sanne Åndelige israelittene, så ville det alltid være en liten gruppe av sanne kristne, Kristi brud, inntil Han kom for å hente Sine egne.

I denne byen var det to berømte templer. Det ene var tempelet som ble oppført for tilbedelsen av Zevs, og det andre ble oppført for Kybele. Og mellom disse to templene lå den vakreste veien fra Oldtiden, kalt Gullgaten. For meg illustrerer dette et videre inntog av hedenskap, som allerede hadde startet i den første tidsalderen, men som man kun visste eksisterte i Rom. Foreningen av de to templene til en gud og gudinne er opprinnelsen til Mariadyrkelsen, der Maria kalles Guds mor og mottar ære og titler og krefter som gjør henne likestilt med Jesus Kristus. Gullgaten, som forener dem, er et bilde på grådigheten som fikk de nikolaittiske organisatorene til å forene stat og kirke, fordi de visste at det ville gi dem rikdom og makt. Slik Efesus' tidsalder kun var grobunnen for den tragiske Pergamums tidsalder, som fremdeles lå i framtiden, var denne Smyrns tidsalder regnet, solen og næringen som sørget for den fryktelige fordervelsen som ville befeste menigheten i avgudsdyrkelse, som er åndelig utroskap, noe hun aldri ville reise seg fra. Død gjennomsyret henne fra rot til gren, og de som tok del i henne tok del i bitterhet og død.

Denne tidsalderen varte fra 170 til 312 e.Kr.

HILSENER

Åpenbaringen 2,8: «Dette sier Den Første og Den Siste, Han som var død, og ble levende.»

«*Den Første og Den Siste, Han som var død, og ble levende.*» Dette er ikke et menneskes ord. Et alminnelig menneske (om han kunne tale fra graven) ville sagt: «Jeg er den første og den siste, *som var levende og er død.*» Det første som skjer med et menneske er at det blir født (er levende) og det siste som skjer er at det dør. Så det er ikke et menneske som taler her. Dette er Guddom. Mannen (Adam) tok liv og gjorde det til død. Men denne MANNEN (Jesus) tok død og gjorde det til liv. Adam tok uskyld og gjorde det til skyld. Denne Ene tok skyld og gjorde den til rettferdighet. Adam tok et paradiset og gjorde det til en øde, hylende villmark; men denne Ene kommer tilbake for å gjøre en jord som rystes og vakler under ødeleggelse til et nytt Eden. Adam tok et liv i fellesskap og glede med Gud og gjorde det til en ørken av åndelig mørke som frembrakte all synd, moralsk forfall, smerte, lidelse, villfarelse og fordervelse som strider i menneskers sjeler. Men fra all den tragiske død og fornedrelse som fylte menneskeheten frembrakte denne Ene et liv i rettferdighet og skjønnhet, og slik som synden

en gang regjerte fram til døden, på samme måte ville mennesker nå regjere i rettferdighet ved En, Kristus Jesus; og ikke slik overtredelsen var, selv om den sannelig var grusom, men nå er Hans gave så mye mer til evig liv.

Og her er Han, vandrende midt iblant de som Han har gjenløst, Sin egen menighet. Og hva var de som ble gjenløst? Var ikke mange som Paulus, mordere og forbrytere? Var ikke mange som den døende tyven, ranere og manndrapere? Alle er trofeer av Hans nåde. Alle ble brakt tilbake fra de døde. Alle ble gjort LEVENDE i Kristus Jesus, Herren.

Jeg undres på om du la merke til hilsenen til den første tidsalderen og deretter merket deg hilsenen til denne tidsalderen. Bare sett dem sammen. «Dette sier Han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, som vandrer midt iblant menighetene.» «Dette sier Den Første og Den Siste, Han som var død, og ble levende.» Dette er en og samme person. Han lar oss få vite at menigheten er Hans. Slik frøet i frukten er i midten av frukten, slik er også Han, det Kongelige Frø, midt i menigheten. På samme måte som at frøet alene har liv i seg, slik er Han livets opphavsmann for menigheten. Hans vandring er et symbol på Hans utrettelige omsorg for den. Han er Overhyrden som våker over Sine egne. Det er Hans rett, for Han kjøpte den menigheten med Sitt eget blod. Det blodet er Guds blod. Den Ene Som eier den menigheten er Gud, Gud selv. Han er den «Første og Siste». Den tittelen er ensbetydende med evigheten. Han var død og er levende. Han betalte prisen, så Han er eneeier av Guds tempel. Han regjerer over det. Han blir tilbedt i det. Han avskyr enhver som tar over Hans Herredømme og autoritet. Grunnen til at Han til hver tidsalder introduserer Seg som Guddom er uten tvil for å advare og oppmuntre folket. Han advarer det falske vintreet, og Han oppmuntrer det sanne vintreet. Dette er den ENE OG SANNE ALLMEKTIGE GUD. Hør Ham og lev.

TILSTANDEN I TIDSALDEREN

Åpenbaringen 2,9: «Jeg vet om dine gjerninger, trengselen din og fattigdommen din – men du er rik – og om bespottelsen fra dem som sier de er jøder og som ikke er det, men er en satans synagoge.»

Nøkkelen til denne tidsalderen er helt åpenbart trengsel. Hvis det var trengsel i den første tidsalder, blir det nå forutsagt en enda hardere trengsel i løpet av den andre tidsalderen. Det er ingen tvil om at de følgende ord fra Paulus gjaldt for mengden av kristne hvor enn de var i verden og i enhver tidsalder. Hebreerne 10,32-38: «Men husk de tidligere dager da dere holdt ut en stor og lidelsesfull kamp, etter at dere var blitt opplyst. Dette skjedde dels ved at dere ble gjort til et skuespill både ved forakt og trengsler, og dels ved at dere delte kår med dem som ble

behandlet slik. For dere hadde medlidenhet med meg i mine lenker, og godtok med glede at deres gods ble plyndret. For dere visste at dere har en bedre eiendom for dere selv, som varer ved i Himlene. Kast derfor ikke bort frimodigheten deres, som har stor lønn. For dere trenger utholdenhet, for at dere, etter at dere har gjort Guds vilje, kan få del i løftet: For enda er det bare en liten stund, og så kommer Han som skal komme, og Han skal ikke dryge. Men den som er rettferdig skal leve av tro. Men hvis noen drar seg unna, har Min sjel ikke behag i ham.»

Bare ved å være assosiert med den sanne troende vil godhjertede mennesker kunne få død som lønn for sin godhet.

Herren Gud Den Allmektige sier: «JEG VET.» Der går Han midt iblant Sitt folk. Der er Han, flokkens Overhyrde. Men holder Han tilbake forfølgelsen? Stanser Han forfølgelsen? Nei, det gjør Han ikke. Han sier ganske enkelt: «JEG VET om trengselen din – Jeg er på ingen måte uvitende om dine lidelser.» For veldig mange mennesker er dette en stor snublesten. Slik som Israel undres de på om Gud egentlig elsker dem. Hvordan kan Gud være rettferdig og kjærlig hvis Han står og ser på at folket Hans lider? Det var hva de spurte om i Malaki 1,1-3: «Byrden, Herrens ord til Israel ved Malaki. «Jeg har elsket dere,» sier Herren. Likevel sier dere: «Hvordan har Du elsket oss?» «Er ikke Esau Jakobs bror?» sier Herren. «Likevel elsket Jeg Jakob, men Esau hatet Jeg, og Jeg la hans fjell øde og hans arveland overløt Jeg til sjakalene i ødemarken.» Du forstår, de klarte ikke å forstå Guds kjærlighet. De trodde at kjærlighet ikke innebar noen lidelse. De trodde at kjærlighet var ensbetydende med en baby med forelderlig omsorg. Men Gud sa at Hans kjærlighet var «utvelgende» kjærlighet. Beviset på Hans kjærlighet er UTVELGELSEN – at uansett hva som skjedde, ble Hans kjærlighet i sannhet bevist ved det faktum at de ble utvalgt til frelse (fordi Gud har utvalgt deg til frelse gjennom Åndens helliggjørelse og troen på sannheten.) Kan hende Han overgir deg til døden, slik Han gjorde med Paulus. Kan hende Han overgir deg til lidelse, slik Han gjorde med Job. Det er Hans fulle rett. Han er eneveldig. Men alt skjer med en hensikt. Hvis Han ikke hadde en hensikt, da ville Han være frustrasjonens, og ikke fredens, opphavsmann. Hans hensikt er at vi, etter at vi har lidd en stund, kan bli gjort fullkomne, bli grunnfestet, styrket og faste. Som Job sa: «Han gir oss styrke.» (Job 23,6b.) Du forstår, Han led i egen Person. Han lærte lydighet ved det Han led. Han ble faktisk gjort fullkommen ved det Han led. Hebreerne 5,8-9: «Og selv om Han var Sønn, lærte Han lydighet ved det Han led. Og etter at Han var blitt fullkommen, ble Han opphavsmann til evig frelse for alle dem som lyder Ham.» I klartekst: Selve Jesu karakter ble fullkommengjort gjennom lidelse. Og ifølge Paulus har Han etterlatt et mål av lidelse til Sin menighet, slik at de også, ved sin tro på Gud mens de lider for Ham, kan

komme til fullkommenhet. Hvorfor ønsket Han dette? Jakob 1,2-4: «Mine brødre, regn alt bare som glede når dere blir utsatt for forskjellige prøvelser, for dere vet at når troens ekthet blir prøvet, virker det tålmodighet. Men tålmodigheten må vise seg i moden gjerning, for at dere selv kan være modne og helstøpte og ikke stå tilbake i noe.»

Hvorfor står Han bare og ser på? Årsaken står i Romerne 8,17-18: «Og hvis vi er barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med Ham, for at vi også skal bli herliggjort sammen med Ham. For jeg er overbevist om at lidelsene i den nåværende tid er for ingenting å regne sammenlignet med den herligheten som skal bli åpenbart på oss.» Med mindre vi lider med Ham, kan vi ikke regjere med Ham. Du må lide for å regjere. Årsaken til dette er ganske enkelt at karakter aldri kan dannes uten lidelse. Karakter er en SEIER, ikke en gave. En mann uten karakter kan ikke regjere, fordi makt uten karakter er satanisk. Men makt med karakter er skikket til å regjere. Og siden Han vil at vi endog skal dele Hans trone på det samme grunnlaget som Han seiret og sitter på Sin Fars trone, da må vi seire for å sitte med Ham. Og den lille midlertidige lidelsen vi går gjennom nå er for ingenting å regne sammenlignet med den herligheten som skal bli åpenbart i oss når Han kommer. Å, hvilke skatter som er samlet for dem som er villige til å gå inn i Hans rike gjennom stor trengsel.

«Dere skal ikke undre dere over den ildprøven som kommer over dere.» Det er hva Peter sa. Er det underlig at Gud vil at vi skal utvikle en Kristuslignende karakter, som kommer gjennom lidelse? Nei, så men. Og vi har alle prøvelser. Vi blir alle prøvd og tuktet som sønner. Det er ingen som ikke går gjennom det. Den menigheten som ikke lider og ikke blir prøvd, har det ikke – den er ikke fra Gud. Hebreerne 12,6, 8: «For den Herren elsker, den formaner Han, og Han hudstryker hver sønn Han tar seg av.» «Men hvis dere er uten formaning, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner.»

Denne spesielle tilstanden i Smyrna må anvendes på alle tidsaldre. Ingen tidsalder er fri fra den. Ingen sann troende er fri fra den. Dette er av Gud. Dette er Guds vilje. Det behøves. Vi trenger at Herren lærer oss sannheten om at vi må lide og være Kristuslignende når vi gjør det. «Kjærligheten er tålmodig, og den er vennlig.» Matteus 5,11-12: «Salige er dere når de håner og forfølger dere og for Min skyld lyver og sier all slags ond om dere. Fryd dere og juble i glede, for stor er deres lønn i Himmelen. For slik forfulgte de profetene som var før dere.»

Livets skyete himler og stormer er ikke tegn på Guds uvilje. Heller ikke er klare himler og stille vann tegn på Hans kjærlighet og anerkjennelse. Hans anerkjennelse av hvem som helst oss er bare I DEN ELSKEDE. Hans kjærlighet er utvelgende, den Han hadde til oss før verdens grunnleggelse. Elsker Han oss?

Å ja. Men hvordan vet vi det? Vi vet det fordi Han SA DET og manifesterte at Han elsket oss, for Han førte oss til Seg Selv og gav oss av Sin Ånd og plasserte oss som sønner. Og hvordan kan jeg bevise min kjærlighet til Ham? Ved å tro det Han sa og ved å leve mitt liv med glede midt i prøvelsene som Han i Sin visdom tillater å skjje.

«*Jeg vet om fattigdommen din – men du er rik.*» Der er det igjen. Se Ham vandre fram og tilbake midt i Sin Menighet. Som en far ivaretar Han Sin familie. Han er Hodet i Sin husstand. Han er forsørgeren. Han er beskytteren. Likevel er Han der og ser på deres fattigdom. Å, hvordan den uopplyste troende snubler i dette. Hvordan kan Gud klare å se på Sine egne når de er i nød, og ikke bare stoppe alt sammen – bare gi etter og overøse dem med alle slags materielle ting?

Det er her du igjen må tro på Guds kjærlighet og godhet og visdom. Dette er også nødvendig. Husk at Han formante: «Vær ikke bekymret for dagen i morgen, hva du skal spise eller hva du skal ha på deg. Din Far vet hva du trenger. Han Som kler liljen og mater spurven skal gjøre langt mere for deg. Disse fysiske tingene er ikke de virkelig grunnleggende nødvendighetene i livet ditt, for et menneskes liv består ikke bare av de tingene han eier. Men søk du først Guds rike og Hans rettferdighet, og alle materielle nødvendigheter vil bli gitt deg i tillegg.» Guds folk har ikke et materialistisk sinnelag. De har Kristi sinnelag. De søker ikke skattene som er her nede; de søker de som er der oppe. Det er helt sant, flertallet av kristne er IKKE rike. De er heller på den fattige siden. Det var slik på Jesu tid. Det var sant på Paulus' tid, og det burde være sant i dag. Å, det stemmer ikke for godt i dag, for Den laodikeiske tidsalder er en tid med enorm rikdom, hvor det avgjørende kjennetegnet på åndelighet ofte er overflod av jordisk gods. Du store, hvor rik menigheten er på gods. Men så fattig i Ånden. «Salige er dere fattige, for Guds rike er deres. Guds rike er IKKE mat og drikke.» Det er ikke materielt. Det er INNI oss. En rik mann er rik i Gud, ikke i verdslige ting.

«Å», roper Ånden: «Jeg ser din fattigdom. Jeg ser din nød. Du har ikke veldig mye, om noe, å skryte av. Det du hadde har blitt tatt fra deg. Du gav gladelig slipp på dine eiendeler i bytte mot de som er evige. Du blir ledd av. Du blir foraktet. Du har ikke materielle ressurser du kan ta din tilflukt til. Men på tross av alt dette er du rik. Din trygghet ligger i Ham Som er ditt skjold og din meget store lønn. Ditt rike er ennå ikke kommet. Men det vil komme. Og det vil bli et evig rike. Ja, jeg er klar over dine prøvelser og dine lidelser. Jeg vet hvor hardt det er å klare seg. Men Jeg vil huske alt dette når jeg kommer tilbake for å gjøre krav på deg som Min egen, og da vil Jeg belønne deg.»

Dette er ikke imot rike mennesker, for Gud kan frelse en rik mann. Noen av Guds barn er rike. Men penger kan være en stor

snare, ikke bare for dem som har dem, men for dem som ikke har dem. Helt tilbake der i den første tidsalderen ropte Jakob ut til dem som satte sin lit til rike mennesker: «Dere kan ikke fastholde troen på vår Herre Jesus Kristus, samtidig som dere gjør forskjell på folk.» De fattige der prøvde å smigre de rike for å få hjelp, i stedet for å stole på Gud. «Ikke gjør det», sa Jakob. «Ikke gjør det. Penger er ikke alt. Penger er ikke svaret.» Og heller ikke i dag er det svaret. Vi har mer rikdom enn vi noen gang har hatt, og likevel utretter vi mindre, Åndelig sett. Det er ikke med penger at Gud arbeider. Han beveger Seg ved Sin Ånd. Og denne Åndens bevegelse kommer bare til et liv som er innviet til Ordet.

SATANS SYNAGOGE

Åpenbaringen 2,9b: «Jeg vet om bespottelsen fra dem som sier de er jøder og som ikke er det, men er en satans synagoge.»

Her er et vers som fortjener grundig ettertanke, ikke bare på grunn av dets svært merkvverdige innhold, men det blir også praktisk talt gjentatt i en tidsalder som er over tusen år senere.

Åpenbaringen 2,9: «Jeg vet om dine gjerninger, trengselen din og fattigdommen din – men du er rik – og om bespottelsen fra dem som sier de er jøder og som ikke er det, men er en satans synagoge.» For å ta det først, ordet *jøder* beskriver ikke religionen til det jødiske folk. Det henviser kun til Judas folk og har eksakt samme betydning som om jeg skulle si at jeg er født *irsk*. Disse menneskene sa at de faktisk var jøder, ekte jøder fra fødselen av. De var løgnere. De var ikke jøder fra fødselen av, og de var ikke jøder av religion.

Hvis alt dette er sant, hva var de? De var et forført folk som allerede var en del av menigheten. De tilhørte det falske vintreet.

De var ikke av den sanne menigheten, men av den falske menigheten, fordi Gud sa at «de var en satans synagoge». Ordet for synagoge er ikke det samme ordet som vi bruker for menighet. I Bibelen betyr menighet «de utkalte», eller de «tilkalte». Salmisten sa om disse utvalgte menneskene: «Salig er den DU UTVELGER til å komme Deg nær, så han kan bo i Dine forgårder.» Salme 65,4. Men betydningen av synagoge er «forsamling eller samling». Det kan være bra eller dårlig, men i dette tilfellet er det dårlig, for dette er de som kommer sammen, ikke ved Gud, men ved seg selv. Jesaja sa om dem: «Sannelig, de skal samle seg til strid, men det kommer IKKE FRA MEG. Hver den som går til strid mot deg, skal falle for deg.» Jesaja 54,15. Og siden disse visse var imot det sanne vintreet, vil Gud en dag ta hånd om dem og utslette dem.

Hvorfor har vi et folk som har blandet seg inn i rammeverket av menigheten, og som kaller seg jøder? Årsaken er som følger: Siden de var løgnere, kunne de hevde hva de enn ønsket. De

kunne si hva de ville, som om det var et faktum, og så stå fast på det. Og i dette tilfellet kunne de lyve med en svært overbevisende tanke i hodet. Var det ikke slik at den første menighet omtrent utelukkende bestod av jøder, noe som gjorde dem til de første lemmene på Hans legeme? De tolv apostlene var jøder, og de etterfølgende apostlene var enten jøder eller proselytter. Når menn sverget at de var jøder ville det dermed gi dem en forrang, og de kunne påstå seg å være ekte. Fortell en løgn. Stå fast på den. Ikke bry deg om fakta eller historie. Bare si det og fortsett å si det til folket, og snart vil folket motta det.

Grep du noe der? Er ikke det den samme ånden som er midt i menigheten i dag? Er det ikke en gruppe som hevder at de er den opprinnelige og sanne menighet og at frelse kun kan finnes i henne? Hevder de ikke at de har nøklene til riket, som de fikk av Peter? Hevder de ikke at Peter var deres første pave og at han bodde i Roma, selv om det ABSOLUTT IKKE FINNES NOE HISTORISK BEVIS FOR DET? Til og med hennes mest utdannede og lærde tilhengere tror på løgnene hennes. Satans synagoge! Og om satan er hennes far, og han er løgnens far, da er det ikke rart at de som er i hans synagoge også er løgnere.

Reflekter over dette med blasfemi. Disse i satans synagoge gjorde ikke blasfemi direkte mot Gud i dette tilfellet (selv om det sier seg selv, at det gjør de), men de gjorde blasfemi mot den sanne menighet. Sannelig. Slik Kain forfulgte og drepte Abel, fordi han (Kain) var av den onde, og slik de døde, formelle jødiske etterfølgerne (Jesus sa at de var av sin far, djevelen) prøvde å utsette de kristne i de aller første årene i den første tidsalderen, forsøker den samme gruppen (det falske vintreet) nå i enda større grad å utsette den sanne troende i den andre tidsalderen. Denne antikristelige ånden vokser.

Gruppen som sakte men sikkert ålte seg inn i menigheten gjennom sine GJERNINGER (nikolaitisme) frykter ikke lenger for å bli avslørt, men er åpenlyst organisert i en gruppe i sin egen forsamling og går imot den sanne menigheten i utilslørt fiendtlighet.

Når jeg nå sier at dette var en organisert antikristelig menighet, gir jeg deg sannheten fra dokumentert historie. Den første menigheten som ble grunnlagt i Roma (vi vil følge dens historie i Pergamum tidsalder) hadde allerede gjort Guds sannhet om til en løgn ved å innføre en hedensk religion med kristne navn og betydninger. I den andre tidsalderen hadde den blitt så hedensk (selv om den hevdet å være den sanne menighet) at Polykarp, i en svært høy alder, reiste omtrent 240 mil for å bønnfalle dem om å vende om. De ville ikke gjøre det. De hadde et solid hierarki og en solid organisasjon, og hadde forlatt Ordet fullstendig. Dette er altså satans synagoge, full av blasfemi, hvor frøene til den nikolaitiske lære allerede var, og som ganske snart ville bli selve tronen eller maktfaktoren for satanisk religion.

Og dette stemmer nøyaktig, for Åpenbaringen 2,9b sier *IKKE* at disse menneskene var *FRA* satans synagoge, men den sier at de *ER* SATANS SYNAGOGE.

Denne antikristelige ånden er ikke ny. Den er ikke noe som bare kom i menighetstidene. Den har vært her hele tiden. For å få en klar forståelse av hvordan den virker, hvordan den går imot Gud og tar over i menigheten, se på Det gamle testamente og se den der. La oss undersøke denne ånden slik den ble manifestert i Israel da hun kom ut av Egypt for å bli menigheten i ødemarken.

Akkurat som den første menigheten begynte under den Hellige Ånds rene tjeneste med tegn og under og manifestasjoner, så som profeti, tunger og tydning, visdom, kunnskaps ord og helbredelse, slik var de i Israels dager, da de forlot Egypt, under Guds Ånds lederskap, som manifesterte seg i gaver. Gud var folkets leder. Han var faktisk deres Konge. Han var en Fader-Konge. Han tok vare på Israel slik en mann tar vare på sin familie. Han gav dem mat, utkjempet kampene deres, glattet bort vanskelighetene deres og løste problemene deres. Han var rett og slett travelt opptatt av dem. De var den eneste nasjonen Han virkelig var Gud for. Men en dag begynte de å se seg omkring, og de så filisterne og andre nasjoner med konger over seg. Det fanget deres oppmerksomhet, og de besluttet at de burde menneskeliggjøre lederskapet sitt, så de ønsket seg en konge. Gud var i ferd med å menneskeliggjøre lederskapet Selv, i Person av Herren Jesus Kristus, men de kom Ham i forkjøpet. Satan kjente Guds plan, så han la i folkets hjerter at de skulle komme Gud (Ordet) i forkjøpet.

Da de kom til Samuel og ba om en konge, ble Samuel så nedslått at hjertet hans nesten sviktet for ham. Gud hadde ledet Sitt folk gjennom denne innvidde profeten, som var stadfestet av Skriften, og han følte at han hadde blitt forkastet. Han samlet folket og bønnfalte dem om å ikke snu ryggen til den Gud Som hadde båret dem som barn og gitt dem fremgang og velsignet dem. Men de stod på sitt. De sa til Samuel: «Du har aldri tatt feil som leder. Du har aldri vært uærlig i dine økonomiske forretninger. Du har gjort ditt beste for å holde oss på linje med Herrens Ord. Vi setter pris på Guds mirakler, visdom, forsørgelse og beskyttelse. Vi tror på det. Vi liker det. Og vi ønsker heller ikke være foruten det. Det er bare det at vi vil ha en konge til å lede oss i strid. Når vi drar ut i strid er det selvsagt fremdeles vår intensjon at prestene går foran, etterfulgt av Juda, og vi vil blåse i trompetene og rope og synge. Vi har ikke til hensikt å slutte med noe av det. MEN VI VIL HA EN KONGE SOM ER EN AV OSS TIL Å LEDE OSS.»

Og Gud sa til Samuel: «Du forstår, de har ikke forkastet deg, men de har forkastet MEG, så Jeg ikke skal styre over dem.»

Så tragisk det var. Lite visste de at da de ba Gud om å la dem få være som resten av verden, så forkastet de Ham, fordi Gud hadde bestemt at Hans folk skulle oppføre seg annerledes enn verden. De er ikke av verden, og de ser ikke ut som verden, og de oppfører seg ikke som verden. De er korsfestet til verden, og verden er korsfestet for dem. 2. Korinterbrev 6, 17-18: «Derfor: Kom ut fra dem og vær atskilt, sier Herren. Rør ikke det som er urent, så skal Jeg ta imot dere. Og Jeg vil være Far for dere, og dere skal være Mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.»

Du forstår, den eneste forskjellen mellom Israel og resten av nasjonene var Gud. Satte man Gud til siden, var Israel som enhver annen nasjon. Da Samson klippet håret sitt, var han som en hvilken som helst annen mann. Setter du Den Hellige Ånds lederskap til side, er menigheten IKKE NOE ANNET ENN VERDEN MED GUDS NAVN FESTET TIL SEG. Verden og menigheten er begge fra samme deig, akkurat slik Jakob og Esau var fra de samme foreldrene, men Guds Ånd utgjør forskjellen.

Det spiller ingen rolle om du kaller deg en kristen. Alle kan gjøre det. Poenget er om du har Guds Ånd i deg eller ikke, for uten den Ånden er du fortapt; du er ikke Hans. Amen.

For ikke lenge siden spurte jeg en dame om hun var en kristen. Hun sa til meg: «La meg si deg, sir, at jeg tenner et lys hver kveld.» Hva i all verden har det med saken å gjøre? Jeg er metodist, jeg er baptist, jeg er pinsevevnn. Det har ingen ting med saken å gjøre. Det er enten Den Hellige Ånd eller fortapelsen.

Vel, det begynte helt tilbake der i den første menigheten at menneskene begynte å tenke og resonnere rundt hvordan de kunne forbedre Gud. Nikolaittenes gjerninger begynte å vise seg. Så ble en gruppe dannet. De drev bort fra Ordet mønster. Alt som skal til er bare ett forandret ord, og så gjennomsyrer den lille surdeigen hele deigen. Den som bryter ett punkt av loven er skyldig i hele. Eva forandret bare ett ord. Det er alt som skal til.

Og da denne satan-fokuserte gruppen ble dannet, begynte den å hate og kjempe mot de sanne troende, og insisterte at de (de fremmede) var Guds menighet.

Legg merke til hvordan organisasjoner avler fram hat. De ødelegger fellesskap. De forårsaker bitterhet. Det er hva myrra betyr. Det var hva Smyrna var full av. Bitterhet. En bitterhetens rot smitter mange. Så mer og mer urenhet besmittelse kom inn. Hver tidsalder ville føle dens arr.

Menigheten i Smyrna hadde drevet langt bort fra den opprinnelige. Den hadde blitt en hybrid. Den hadde krysset seg slik Eva gjorde. Du vet at en hybrid er det som kommer fra kryssingen av to arter. Resultatet er ikke lenger rent, som originalen. Det er en bastard. Vel, da Eva tillot dyret å blande sin sæd med hennes, avlet hun en skapning som ble kalt Kain,

som ikke var rent menneske. Han var av DEN ONDE. Legg merke til hvor annerledes han var fra Abel. Legg merke til hvor annerledes han var fra Set. Han hatet Gud og ville ikke adlyde Ordet, og forfulgte og drepte den rettferdige. Han satte seg selv over Guds Ord.

Menigheten har også forlatt det hun var i begynnelsen. Hun er en hybrid. Det vil si, den nominelle menighet er en hybrid. Folk sier: «Jeg er baptist.» Fra begynnelsen var det ikke slik. «Jeg er metodist.» Fra begynnelsen var det ikke slik. I stedet for Guds rene Ord, i stedet for Åndsfylte menn i menigheten, som var ledet av åpenbaring gitt av Ånden, er det nå trosbekjennelser og vedtekter og kvalifiserte gjetninger fra utdannede menn. Læring har tatt plassen til åpenbaring. Fornuft har erstattet tro. Program har erstattet den spontane lovprisningen i Den Hellige Ånd. Fra begynnelsen var det ikke slik. Hele arten har forandret seg. Den har blitt en hybrid menighet.

Nåvel, når menigheten blir hybridisert, vil den da produsere rene kristne? Den kan ikke. Livet eller sæden som fører kristne til en fødsel er ikke i dem. Som far så sønn. Baptistene avler flere baptister, og de oppfører seg som baptister. Metodister avler metodister, og de oppfører seg som metodister. Ikke én kan kjennes igjen på Guds kraft, og det kan de ikke bli heller, for den er ikke der. De kan kjennes igjen på sin seremonielle tilbedelse av Gud og sine trosbekjennelser og dogmer.

Snakk om hybrid! Vet du hva som er den mest berømte hybriden i verden? Den har vært hos oss i mange tidsaldre. Det er muldyret. Det er en krysning mellom et esel og en hest. Han er et pussig dyr. Han kan ikke reprodusere seg selv. Han har ikke noe liv som kan gjøre det. Men gjett om han kan arbeide. Han kan arbeide mye mer enn hesten eller eselet. Men se på naturen hans. Han er sta, og du kan aldri stole på ham. Han er et fullkomment bilde på hybrid religion. En krysning mellom sannhet og mørke, for hesten er et bilde på den sanne troende, og eselet et bilde på den urettferdige. Bland dem og du får en steril, formell religion. Den har ikke livets spire. Den er død. Den kan snakke om sannhet, men kan ikke frembringe den. Den har ikke Gud i sin midte, men samles likevel sammen og snakker om Gud, mens den hele tiden systematisk forneker kraften. De vil fornekte Ordet i Herrens eget Navn. Og det er ikke noe håp for dem. Er du klar over at ingen organisert religion noen gang har hatt en vekkelse? Aldri! Så snart de organiserte seg, døde de. De kan aldri komme tilbake. Nei, så men. Jeg kan vise deg det i et forbilde. I 2. Mosebok 13,13: «Men alt som åpner morsliv blant eslene skal du løse ut med et lam. Hvis du ikke løser det ut, skal du bryte nakken på det. Alle førstefødte av mennesker blant dine sønner skal du løse ut.» Se, eselet kan bli løst ut. Enhver elendig synder kan bli gjenløst av Jesu Kristi blodoffer, eller ved å forkaste Kristus selv bli forkastet. Men du kan ikke gjenløse

muldyret. Det er ingen gjenløsning for ham. Det er ikke noe blod for ham. Det kan ikke være det, fordi muldyret tar tilflukt i menigheten, mens eselet tar tilflukt i blodet. Muldyret har «ingen sæd» i seg som kan bli gjort levende, men eselet har sæd.

For bare noen få uker siden leste jeg en lederartikkel. Ja, det var en lederartikkel av en ufrelst forretningsmann; ikke av en kristen. Han sa at han var forundret over menighetene. Han kunne ikke forstå dem. De hadde seminarer fylt av professorer som underviste Guds Ord for å ødelegge det. Denne mannen kunne ikke forstå det. Han var forferdet over det. Han sa at han kunne forstå det om ateisten eller kommunisten, eller fritenkeren eller noen andre gjorde det. Men når menigheten selv ødelegger Guds Ord, er det jevngodt med overlagt drap. DER HAR DU DIN HYBRIDE RELIGION. VÅKN OPP, AMERIKA, FØR DET ER FOR SENT.

Når menigheten kommer bort fra Ordet, vil den tro hva som helst. Den er som Eva. Da Kain ble født, sa hun: «Jeg har fått en mann fra Herren.» Er du klar over at hun faktisk mente det? Hun trodde at hun hadde fått en mann fra Herren. Du skjønner, i samme øyeblikk som hun ble forført ved å ta satans ord i stedet for Guds Ord, trodde hun at hva enn hun sa var rett. Dersom hun sa at hun hadde fått en mann fra Gud, så hadde hun fått en mann fra Gud. Men Gud har fastsatt lover i Sitt univers. Et godt frø kan bare bringe fram god frukt, og det dårlige frøet kan bare bringe fram dårlig frukt. Hvert frø, selv om de er forskjellige, vil benytte seg av den samme jorden, næringen, fuktigheten og solskinnnet, men de vil bære fram sin egen art. Merk deg historien til Kains ættelinje. Merk deg historien til Sets ættelinje. Bare én ting skiller dem – den opprinnelige sæden. Ikke noe annet.

Hvis du ser ekstra nøye på denne uttalelsen fra Eva, vil du legge merke til at hun hadde en større forståelse enn de fleste innser. Hun tilskriver ikke sønnen til satan, for det ville gjort ham likestilt med Gud. Bare Gud kunne skape egget i Marias morsliv. Satan kunne ikke gjøre det. Eva visste det. Satan kan bare forvrengte. Så han narret henne med feil sæd. Det var slangens sæd som brakte fram Kain. Det var Adams sæd som brakte fram Abel og Set. *Disse sædcellene gikk gjennom den nøyaktig samme prosessen, men barna var forskjellige, for de kom fra forskjellig sæd.*

Hun trodde at Kain var fra Gud. Hun tok imot djevelens løgn som Guds sannhet. Det er nøyaktig hva vi har nå. Menigheter fremstiller seg som sannhetskilder, men sannheten er ikke i dem; like fullt sverger deres fødte barn til dem og vil til og med drepe for å opprettholde deres villfarelse.

Hvis du tror at det er en overdrivelse, så les hele 2. Timoteus kapittel 3 og de fem første versene av det fjerde kapitlet. 2. Timoteus 4,1-5: «Derfor vitner jeg for Gud og Herren Jesus

Kristus, som skal dømme levende og døde ved sin åpenbarelse og sitt rike: Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all tålmodighet og undervisning. For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret. De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr. Men vær du på vakt i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning og fullfør din tjeneste!»

Da menigheten tillot seg å drive bort fra den opprinnelige, slik Adam og Eva gjorde, satte døden inn.

Det finnes ingen styrke i henne. Hun har blitt et monster. I det øyeblikk menigheten beveget seg i retning av form og seremoni og i retning av et presteskap, ved å organisere forkynnerne i en gruppe som tok lederskap uten Den Hellige Ånd og Hans Ord, i samme øyeblikk kom døden inn, og hun begynte å bli syk, og da hun ble syk ble hun forandret til en kraftløs gruppe mennesker med argumenter som eneste våpen. Hun kunne ikke frambringe noe i Ånden, for hennes håp var bygget på programmer og ikke på troen på Hans Ord. De sådde programmer, så de høstet barn. De sådde forvrengning, så de høstet forvrengte barn.

Tukler du med Gud, vil du høste nøyaktig hva du sprøytet inn. Mennesket burde ha lært det fra naturen. Han har tuklet med naturen. Han har innført sine egne ideer i naturen og omorganisert molekylene og så videre, og nå høster han en storm. Bare se på hvordan de har avlet fram kyllingen. Den er så ekstremt framavlet at den er en eggleggingsmaskin som sliter seg selv ut. Den er ikke egnet som mat og er bløt og dårlig å spise. De sprøyter inn stoff i kjøttet vi spiser og på grunn av det endrer menneskekroppen seg, slik at kvinner blir smalere over hoftene og bredere over skuldrene, og menn er i ferd med å bli helt motsatt. Hvis du tukler med naturen og får et monster og et tilbakeslag, hva vil da skje hvis du gjør sannheten om til en løgn? Svaret er at du vil avle fram et antikristelig, gudløst religiøst system som er så forvrengt at det verken vil se ut som eller produsere det som originalen gjorde. Det eneste svaret Gud har i en situasjon som denne er ildsjøen.

Den elendige Smyrna tidsalder var i ferd med å dø. Da den døde, kom den aldri tilbake. Ingen tidsalder kommer noen gang tilbake. Ingen vekkelse kommer noen gang tilbake. Den kan ikke ha Guds liv i seg gjennom en naturlig fødsel. Det må en gjenfødsel fra oven til. Denne siste tidsalderen begynte med ilden fra en Pinsevekkelse, og de organiserte den rett tilbake. I stedet for å ta Ordet tok de sine egne ideer og gjorde akkurat det enhver tidsalder har gjort – byttet ut Ordet med håndboken. Bare trå utenfor den håndboken og se hva som skjer. Du er ute, broder. Og de vil forfølge deg og legge skylden på Gud.

Og som de elsker sine organisasjoner. Det er ikke rart. De er andregenerasjons pinsevenner, og siden Gud ikke har barnebarn er de bare sine fedres barn, kjent ved sine trosbekjennelser og former for tilbedelse. De kan snakke om det som pleide å være, men de kan ikke frambringe det. En gang hadde de lynet, men omtrent alt som er igjen er tordenen. Men la dem snakke til deg om storheten til sin bevegelse. De vil si: «Ja visst, jeg skal si deg at dette er en bevegelse som ikke noe menneske startet. Den kom spontant. Ånden falt over hele verden. Ja visst, vi har hva de hadde på Pinsedagen. Dette kom ikke fra mennesker, men fra Gud.» SÅ HVORFOR BEVARTE DE DET IKKE SLIK? HVIS GUD STARTET DET, HVORDAN HAR DET SEG AT GUD IKKE KUNNE BEVARE DET OG FULLFØRE DET? Hvis Gud ikke skrev en håndbok med trosbekjennelser og formler og dogmer for å starte den, hvilken rett hadde de da til å gjøre det? Gud utøste Sin Ånd over baptister, metodister, nasareere, adventister, presbyterianere, Brethren, Church of God (mange såkalte) og så videre. Alle disse brødrene ble oppdratt i forskjellige lærer, vedtekter, menighetshåndbøker og så videre. Gud feiet alt til siden; Han ødela deres dispensasjonalistiske teorier og gjenopprettet Åndens gaver, og beviste at Han er den samme i går og i dag og for evig. Men lærte disse pinsevennene en lekse om organisasjoner? Nei, så men. De organiserte seg rett tilbake og har skrevet sine egne lærebøker, vedtekter og menighetshåndbøker, fellesskapsbøker og så videre, med én tanke i hode, som er å bevise at de nå har hele sannheten, vet alle svarene, og er derfor Guds elite, som kan veien og kan vise den til andre som Guds utnevnte veiledere. Men de har den ikke. De har hybridisert seg selv slik som de samme gruppene de kom ut av. Hvis de ønsker å være i bruden, er de nødt til å komme ut akkurat slik deres forfedre gjorde.

De er som alle de andre. Vekkelsen er over. De prøver å leve et navn og er døde. De tok organisasjonen, mens de hele tiden snakket om Guds Ånd. De snakker om beviset på Den Hellige Ånd. Men de glemmer at djevelen kan tale i tunger også. Babels fullstendige forvirring er i deres midte, og de kaller det Guds Ånd. Nok en gang ser vi at mennesket instruerer Gud, i stedet for at Gud instruerer mennesket.

Du ønsker kanskje å refse meg akkurat her på grunn av det jeg har sagt. Greit. De kaller seg pinsevenner og Full Gospel. La dem bevise det. På Pinsedagen kom ilden i en sky og delte seg over hver av dem som en tunge og falt på hver og en. Hvor er ilden? De talte i tunger på Pinsedagen, og menneskene som hørte på forstod. Hvor er det? Hele mengden av troende oppførte seg som én familie. Pinsevenner er like mye splittet som hvilken som helst gruppe i historien. Ikke noe menneske vågde å tilslutte seg den første menigheten, men bare Gud la til. De har like mange geiter iblant seg som hvem som helst andre. De hevder

å være fullevangeliske, men de kan ikke bevise det. Menighetene deres er like tomme for kraft som alle de andre. Hvis de er fullevangeliske, kan vi like gjerne innrømme at Bibelen gjorde en feil da den beskrev de fullevangeliske mennene på Pinsedagen. De synger: «Det har skjedd en stor forandring i meg.» De har rett. Men forandringen har ikke vært til det bedre. Det er på tide å komme tilbake til Gud. De har et navn av å leve, men er døde. Tunger er ikke beviset på vekkelse. Det er beviset på død. Tunger proklamerte beviset på at jødene seremonielle religion var over, at en ny æra hadde begynt. Tunger i dag betyr at sceneteppet faller over hedningefolkene menighetstider, og at Evangeliet går tilbake til jødene. Folk snakker om at tunger innvarsler en stor Åndelig bevegelse. De har latt sjansen gå fra seg. Sannheten er at de skriver enden på alle menneskelige ideer, programmer og kongeriker, og at Guds rike blir introdusert. Våk opp, Guds folk. Våk opp.

Hvis du ikke tror at dette er sant, så bare hør på dette. Over hele verden, i både pinsevenn- og konservative grupper, organiserer de forretningsmennene. De har invadert talerstolen uten et kall fra Gud. De har gitt seg selv tittelen menneskefiskere og grunnleggere av en bevegelse fra Gud, og de sier at tjenestegavene i Efeserne 4,10-13 som Gud gav til menigheten har sviktet, så de tar over. Her er vi midt i oppfyllelsen av en profeti som blir kalt Korahs opprør, og de vet ikke en gang at de har oppfylt den. De fortsetter blindt å forkynne opplevelser i stedet for sannhet. Må Gud ha medlidenhet med dem. Må øynene deres bli åpnet før det er for sent. Å, hør på meg. Når har status gjennom penger, sosialt lederskap, forretningstalent eller utpreget intellektuell dyktighet noen gang kvalifisert en mann til åndelig lederskap, eller blitt lagt vekt på i Guds Ord. Når ting av materiell karakter eller menneskelige verdier på noe vis begynner å vise seg som redskapet som Gud arbeider gjennom, i stedet for Den Hellige Ånd ALENE, da kjemper vi imot Gud, ikke for Ham.

Jeg ønsker å slå dette fast her og nå. Jeg taler ikke imot eldste i menigheten. Nei, så men. Den eldste kan være like fattig som det fattigste menneske, eller være den rikeste mannen i verden, så lenge han er en eldste i hjerte og handling. Jeg ville ikke nøle med å ordinere en hvilken som helst mann som har de ekte Åndelige kvalifikasjonene som en eldste eller diakon, uten hensyn til hans økonomi eller sosiale rang. Men når du ser at en sosial eller økonomisk struktur kommer inn i menigheten, som splitter folket på noen som helst måte – så er det ikke fra Gud. Det er nok et tegn i tiden i denne materielt sett rike, men Åndelig sett utarmede Laodikea tidsalder, som vi nå lever i.

«Jeg vet om fattigdommen din.» La du merke til at fattigdommen deres er koblet sammen med satans synagoge i det samme verset? Ja, det er den rike, mektige organisasjonen

som har rikdommen, og som alltid skyver ut de små menneskene som tjener Gud. Når Guds Ånd beveger Seg i menneskers hjerter, hvem er det da som forlater bygningene og eiendommene? Den lille flokken taper alltid for den store organisasjonen. Og hvor drar folket da? De tilber i hjemmene, gamle lagerbygninger og kjellere, akkurat slik de gjorde da de dro til katakombene.

Disse menneskene var fattige på denne verdens gods. Ja visst. Men de var rike i Ånden.

«*Jeg vet om bespottelsen fra dem.*» Tanken her er ikke at disse løgnerne spotter Gud, selv om det er helt åpenbart. Men de spotter den sanne menighet. Det er alltid slik. Jødene i Jerusalem spottet menigheten i begynnelsen. De hedenske polyteistene gjorde det samme. Hvis det er noen det blir talt ondt om, så er det alltid den som er ekte. På Neros tid fikk de kristne skylden for enhver katastrofe – til og med da Roma brant. I kommunistiske land er den lille flokken alltid den første som blir utryddet, selv om den faktisk er ubetydelig i størrelse. Selv om de kristne er gode, lojale mennesker, som bare gjør godt, vil de alltid bli forfulgt til enden slik at de kan bli fysisk utslettet.

Grunnen til at det er slik, er fordi de er en irettesettelse for de gudløse. Som en sår tommel skiller de seg ut for de onde. Og selv om de rettferdige ikke har til hensikt å gjøre de onde noe ondt, men kun ønsker å gjøre det gode, vil de uten unntak oppleve å bli trukket inn i konflikter, slik Johannes døperen ble med Herodes. For Johannes ønsket ikke å skade verken Herodes eller hans kone, men å frelse dem fra Guds vrede. Dette ble ikke bare aldeles misforstått og fullstendig motarbeidet, men Johannes ble drept på grunn av det. Og til tross for alt det gode Guds folk gjør, blir de fremdeles påført offentlig skam og drept. Det må utvilsomt være en ondsinnet kraft bak et folk som er så samvittighetsløst at de vil gjengjelde med ondt mot dem som gjorde godt mot dem. Ja, det finnes en slik kraft. Det er satan. Svaret ligger i det neste verset.

TI ÅR MED TRENGSEL

Åpenbaringen 2,10: «Frykt ikke for noe av alt det du skal komme til å lide. Se, *djevelen* kommer til å kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli prøvd, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, og Jeg skal gi deg livets krone.»

Hver gang Herren bruker disse ordene: «Frykt ikke», står det et slag for døren som vil medføre stor fare og lidelse og nød. Han sier ikke på en brysk og kort måte at «trengsel er på vei». Det ville skremme deg. Men slik en mor som er i ferd med å slukke lyset vennlig snakker til sitt barn, så han ikke skal bli skremt: «Ikke vær redd, for lyset vil bli slukket og det vil bli mørkt. Men husk at jeg er her hos deg.» Slik sier Han: «Ikke vær redd for

mennesker, eller hva de kan gjøre med dere. Jeg er med dere, og Min nåde er nok for dere. Når dere går gjennom vann, vil det ikke flomme over dere. Ikke en gang i døden er dere overvunnet. Dere er mer enn seierherrer.»

Den store apostelen Paulus kjente fra erfaring realiteten i disse ordene, og han skrev i Romerne 8,35-39: «Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel, angst, forfølgelse, hungersnød, nakenhet, fare eller sverd? Som det står skrevet: For Din skyld blir vi drept hele dagen lang. Vi blir regnet som slaktesauer. Men i alt dette skal vi mer enn seire ved Ham som elsket oss. For jeg er overbevist om at verken død eller liv, verken engler eller myndigheter eller makter, verken det som er nå eller det som skal komme, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre.» Nei, vi skal ikke frykte. Hans kjærlighet kaster bort all frykt.

Merk deg nå hva Han sier: «*Djevelen kommer til å kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli prøvd.*» Jødene gjorde det på den tiden. De hedenske prestene gjorde det på den tiden. Guvernørene, som prøvde å innynne seg hos allmennheten, fordi folket elsket arenaen, kastet tusenvis av kristne i døden og drepte dem med løver og gladiatorer. Hva har djevelen å gjøre med dette? Hvorfor legge skylden på ham? Joda, det er djevelens hat som står bak alt sammen. Han står bak alt sammen, for han hater Gud. Det Gud har satt Seg fore i Sitt hjerte, vil satan alltid prøve å ødelegge. Men se. Her er litt opplysning. Dersom satan står bak jødene som dro de kristne inn for retten, da er ikke jødene av Guds religion, men av djevelens. Deres forsamling er også av satans synagoge. Og hvis Den romersk-katolske kirke drepte mengder av troende i den mørke middelalder, ja og i alle tidsaldre, da er de av djevelen og tilhører også satan.

Og hvis du synes dette er sjokkerende, bare vent til profetien i Åpenbaringen 13 blir oppfylt. Det er påfallende riktig at Amerikas forente stater er i det kapittelet. Selve tallet tretten er et symbol på denne nasjonen. Den begynte med tretten kolonier. Dens flagg hadde tretten stjerner og tretten striper. Og der i det 13. kapittelet er hennes skjebne. I dette bildet som blir nevnt i dette kapittelet vil all ondskapen fra dyret som kom før det bli funnet. Slik dyret reiste seg i Konsilet i Nikea, slik vil bildet komme ut av Kirkenes Verdensråd med all ugudelighet og satanisk makt for å utøse djevelens sinne over Guds sanne vintre. Det vil bli en reprise av all djevelsk list og grusomhet.

De som kjemper mot Guds ydmyke og håner og ødelegger – la dem gjøre det. Og de vil gjøre det. Alt sammen i Guds Navn og religion. Men de lyver. De er ikke av Gud. De er av sin far, djevelen. Ved sine gjerninger mot ALLE mennesker, avslører de seg selv for hva de er. La dem organisere seg og forkaste den lille flokken. De røper bare enda mer til alle at de er av djevelen.

De er det falske vintreet – vintreet som myrder. Hatet deres beviser hvem de er. Den nikolaittiske antikrist-menigheten er hvem de er.

«*De skal bli kastet i fengsel.*» Ja, de blir dratt inn for retten og falskt anklaget og dømt og fengslet. Og selvsagt blir alt gjort i religionens og anstendighetens navn og i indignert uskyldighet. Alt blir gjort for en god hensikt. Det får meg til å tenke på Høyesterettens kjennelse om bønn og Bibel-lesning i skolene. Hvem står bak det? Det er satan. Det er bare nok et raserianfall mot Gud.

«*Dere skal ha trengsel i ti dager.*» Her er en profeti. Og med dette har vi en måte å fastslå lengden på Smyrna tidsalder. Diokletian, den mest ondskapsfulle av alle keiserne, satte i gang en skrekkanpang mot Guds hellige, som uten Guds nåde ville ha utryddet alle de troende. Det var den blodigste i historien og varte i ti år (de ti dagene i Åpenbaringen 2,10b), fra 302 til 312.

«*Vær tro inntil døden.*» Han sier ikke vær tro *til* døden, men *inntil* døden. Du vil kanskje måtte forsegle vitnesbyrdet ditt med ditt blod. Tusener, ja millioner, har dødd gjennom alle tidsaldrene. De døde i troen. Som Antipas, den trofaste martyren, hadde de ikke sitt liv kjært *inntil* døden. Vi tenker ofte at det omtrent ville være umulig å være en martyr. Men husk at troen som vi bruker daglig for å seire i Kristus Jesus er den samme troen som holder oppe Polykarpene og alle martyrene. Den avgjørende troen vil gi avgjørende nåde i den avgjørende timen. Velsignet være Gud for evig!

«*Og Jeg skal gi deg livets krone.*» Siden ikke en gang en kopp kaldt vann gitt i Herrens Navn vil unnlates å motta en belønning, hvor stor vil da belønningen bli for ham som gir sitt liv som en martyr for Herren Jesu Navn. Kanskje vi kan få en liten anelse hvis vi sammenligner denne kronen med kronen som vinnes i et kappløp. I 1. Korinterbrev 9,24 sier Paulus: «Vet dere ikke at alle de som deltar i et kappløp, er med og løper, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan få den!» Kronen som ble gitt til vinneren av det olympiske kappløpet var en krans av olivengrener. Men kronen som omtales her i Åpenbaringen, gitt til en martyr, er den kongelig krone. Jesus kaller den livets krone. Den ene kronen er for dem som har tevlet; den andre er for dem som har gitt. Begge kronene er uforgjengelige. De vil ikke forgå. Vinnerne av det verdslige livets kappløp vil snart miste gleden av verdens applaus. Deres heder vil ta slutt. Men de som gir sine liv for Gud, enten gjennom daglig strev eller ved å utgyte sitt blod, som danner kronen på deres livs offer, vil bli gitt livets krone.

Altfor liten tid blir brukt på å arbeide for Guds evige belønning. Guds belønning blir ikke aktet høyt nok. Hvis vi tror på realiteten av kroppens oppstandelse og et evig kongerike i

rikdom, da burde vi samle oss disse gode skattene i himmelen, som er tilgjengelige for de trofaste hellige.

BELØNNELSEN FOR Å SEIRE

Åpenbaringen 2,11: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, skal slett ikke bli rammet av den annen død.»

Nok en gang taler Ånden til alle tidsaldrene. Dette budskapet vil trøste oss i dag, slik det også har trøstet våre brødre i alle de andre tidsaldrene. Og Han sier til oss at den annen død ikke vil skade oss.

Vi vet alle at den annen død er ildsjøen. Åpenbaringen 20,14: «Deretter ble Døden og Dødsriket kastet i ildsjøen. Dette er den annen død.» Det betyr selvsagt at alle de som var i den ble kastet i ildsjøen. Nå ønsker jeg å fremheve noe for dere her. Det vil uten tvil forårsake at folk vil kommentere min underlige lære. Men jeg står her på autoriteten av Guds Ord og benekter at den vantro går til et evig helvete og brenner der i evighet. For det første er ikke helvete, eller ildsjøen, eller hva enn du ønsker å kalle det, evig. Hvordan kan det være det hvis det hadde en begynnelse? I Matteus 25,41 står det om «den evige ild som er gjort ferdig for djevelen og hans engler.» Hvis den ble gjort ferdig, så var den ikke uten en begynnelse. Hvis den hadde en begynnelse, så kan den ikke være evig. Du kan selvsagt snuble over meningen av ordet «evigvarende». Men det ordet betyr «fra tidsalder til tidsalder» og har forskjellige meninger knyttet til seg. I Første Samuelsbok 3,13-14, fortalte Gud til Samuel at Han ville dømme Elis hus for evig, og at de ikke ville bære fram flere offer, til «evig tid», som Hans prester. Og i Første Kongebok 2,27 fordrev Salomo de siste etterkommerne av Eli fra presteskaper. Det var fire generasjoner senere, eller der omkring. Du ser nå at «evigvarende» ikke kan sammenlignes med det som er «evig», eller det som ikke har noen begynnelse eller ende. Her i dette tilfellet betyr ordet evigvarende «til forsvinningspunktet». Det er hva som skjedd. De forsvant.

Se på ordet «fortapelse» i 2. Tessalonikerbrev 1,9: «De skal bli straffet med evig fortapelse.» På gresk betyr «fortapelse» rett og slett tilintetgjørelse. Og ordet «fortapelse» betyr IKKE *ødeleggelse*. «Ødeleggelse» betyr noe som fortsetter og fortsetter å forfalle. Så hva kan evig fortapelse bety? Det betyr ikke å fortsette å tilintetgjøre, for da ville ordet vært «ødeleggelse» i stedet for «fortapelse». Det betyr å *ødelegge til endepunktet*. Gjøre ende på det.

Nå lur du kanskje på når du kan bruke dette ordet «evig», og ikke bruke det på den måten vi har blitt lært. Det er lett. Når det anvendes på Gud betyr det å være uten begynnelse eller ende,

og å alltid bestå og aldri opphøre. Og når du snakker om evig liv, så ha Guds liv i tankene. «Og dette er vitnesbyrdet: At Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet.» Nå er det slik at bare Guds sønner har evig liv, det slaget som aldri hadde en begynnelse, men som alltid var. Det stemmer. Du har noe i deg akkurat nå som er evig – uten begynnelse eller ende. Det er Guds Ånd. Det er en del av Gud Selv. Det er Guds liv.

Om en synder kommer til å gå til helvete og så lide samtidig som at du går til himmelen og nyter himmelen, da har han allerede det samme slags liv som du har.

Vel, så har du dem som sier at evig liv er et uttrykk for velferden til Guds barn. Det er deres velferd og glede som står på spill. På den annen side går synderen til sin straff, slik at vi kan redusere den annen død til en sak om straff og sted. Evig liv betyr himmelen, og evig straff betyr helvete. Du ville bli overrasket over de menn som har blitt opphøyd som teologer, som trodde det. Men vet du hva det gjør? Det gjør evig liv til et spørsmål om geografi i stedet for en Person. Evig liv er Gud – Herren Jesus Kristus. Hvordan noen kan tro noe slikt, at evig liv er et spørsmål om sted, er mer enn jeg kan begripe. Jeg blir rystet bare av å tenke på det.

Nei, så men. Det er bare én form for evig liv. Gud har det. Hvis vi har Gud, da har vi evig liv i og gjennom Ham.

Så du ser, dette ordet evig eller evigvarende, kan bli anvendt på forskjellige måter, men når det anvendes på Gud, Han som er hva Han er, så har det én betydning. Det er Guds varighet. Du kan ikke anvende det slik på noen annen ting. Bare Gud er evig, og fordi Han lever, lever vi med Ham.

Ikke la noen fortelle deg at jeg ikke tror på en ildsjø og på straff. Jeg gjør. Jeg vet ikke hvor lenge den vil vare, men den vil til slutt bli tatt bort. I Åpenbaringen 21,8 står det at de nevnte syndere vil få sin *del* i sjøen som brenner med ild. Men den korrekte oversettelsen av ordet er ikke «del», men det er «tid». Ser du, der har du det.

Så de onde vil bli kastet inn i helvete (Hades eller graven), og helvete inn i ildsjøen. Adskilt fra Gud. Så forferdelig det vil være.

Men for de rettfærdige skal det ikke bli slik. De trenger ikke å frykte. De har blitt gjenløst av Gud. De er i Hans favn. De er seierherrene. Og hvem er den som seirer? Den som tror at Jesus er Kristus.

Hvorfor vil denne seierherren, denne troende, unnfly og gå inn i en verden av evig liv og salighet? Fordi Jesus betalte en pris for å kjøpe oss fri fra synd. Han fylte atskillens kløft, og vi som var langt borte har nå blitt dratt nær gjennom blodet.

Og de vil aldri komme til dom. De vil aldri være i den sjøn som brenner med ild. De kan aldri gå fortapt, for Han vil ikke miste noen av dem. Ingen av de gjenløste vil være noe annet sted enn der Jesus er.

Vet du hvorfor det er slik? Jeg vil illustrere det for deg. Jeg har en liten gutt, Joseph. Han er en del av meg, uansett hva som skjer. Om jeg var en rik mann, ville det verste jeg kunne gjøre være å gjøre ham arveløs, men det er ingen ting jeg kan gjøre for å fornekte ham. Jeg kan ikke, fordi han er en del av meg. Her, la oss ta en blodprøve. La oss sammenligne hans blod med mitt. Det vil bevise at Joseph er min sønn. Han er min.

Det er blodprøven som viser hvorvidt du tilhører Gud eller ikke.

Jeg kan ikke annet enn å tenke på den gangen jeg pleide å gjete renraset Herefordkveg borte i Colorado. Vi pleide å måtte hente inn dette kveget til inspisering av staten, hvis vi ville at de skulle beite på statens beitemark. Men de ville ikke tillate ett eneste dyr som ikke hadde blodmerket i øret. Øremerket var et tegn på at det var renraset. Skogvokterne som undersøkte dem så ikke i det hele tatt på brennmerket. De så bare på øremerket for å se om blodet var det rette blodet. Halleluja. Hvis det er det rette blodet, så må det være rett.

Du vet, Gud så ned og sa: «Den sjel som synder, den skal dø. Det er atskilt fra Meg. Den kan ikke nærme seg Meg.» Vi vet at alle har syndet og mangler Guds ære. Det betød at alle døde, alle ble atskilt, og at det en dag ville komme en tid da til og med den lille spiren av liv ville bli slukket og alt ville være over. Men i kjærlighet tok Gud et dyr og tok dets liv i stedet for synderens liv.

I Det gamle testamente brakte synderen et lam. Han la hånden sin på lammet mens presten skar over strupen på lammet. Han kjente blodet og hørte brekingen. Han kjente at kroppen stivnet i død. Han så røyken av det stenkede blodet stige opp til Gud. Han visste at lammet hadde tatt hans plass. Han visste at lammets liv hadde blitt tatt i stedet for hans. Men livet i det lammet var dyreliv, og det kunne ikke komme tilbake på synderen og gjøre ham ren. Så han gikk bort med det samme begjæret etter å synde. Han ville gå ut med synd i sitt sinn og komme tilbake og gi et offer for den samme tingen ett år senere.

Men i Det nye testamente er det ikke slik. Vårt døende Lam er Guds Sønn, Som gav Sitt blod som løsepenger for mange. Ved tro går vi fram og legger våre hender på det Lammet – vi ser Ham med de blødende sårene, den sønderrevne ryggen, de grufulle tornene som flenget pannen Hans – vi føler smerten Hans og hører Ham rope: «Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg?» Og hva skjedde? Livet som forlot den brutte blodcellen kom tilbake på den angrende. Livet som var i Ham kom tilbake

på oss. Vi går tilbake uten noe mer begjær etter å synde, og nå har vi et hat mot kjødets gjerninger og lyster.

Se på oss. Hva er livet vårt? Bare en liten celle som kom fra vår far. Kvinnen har ikke hemoglobinet. Hun produserer egget; hun er inkubatoren. Men blodet kommer fra mannen. Det er grunnen til at kvinnen tar mannens navn. Barna tar hans navn. Moren er inkubatoren for barna hun føder ham.

Det er hva som hendte for vår gjenløsning. Den Hellige Ånd kom over Maria, og hun fødte en Sønn og kalte Ham Jesus. Den store Skaper kom ned og ble et offer for vår synd. Hans blod var Guds blod. Det er nøyaktig hva det var. Dette Guds blod ble utgytt, og Ånden forlot Ham mens Han døde i smerte. Så kom det SAMME LIVET (ÅNDEN) tilbake for å ta bolig i den angrende synderen og sette ham fri. Denne synderen kom ikke tilbake år etter år, offer etter offer, for det var ikke nødvendig. Ved ETT offer, en gang for alle, har han blitt satt fri fra syndens makt og har mottatt Kristi liv, hvorved han råder i seier over synd, verden, kjødet og djevelen.

Gud gjorde det. Han gjorde alt sammen. Han ropte ut til verden, som var fordømt i synd: «Jeg vil gi dere et tegn. En jomfru skal bli med barn. En jomfru skal bli befruktet og føde en Sønn. Det skal være tegnet deres. Det skal være et evig tegn. Det hun føder vil være Emanuel, Gud med oss.»

Gud kom ned i en blodcelle, ikke gjennom en mann, men ved Den Hellige Ånd, og i dette jomfruelige morslivet ble det bygget et tabernakel med død som formål. Kvinnens Sæd kom for at Han kunne bli knust for å gi oss vår frelse. Da Den Hellige Ånd kom over Maria, skapte Han i hennes morsliv cellen som ville mangfoldiggjøre seg og bli vår Herres kropp. Den cellen ble skapt. Det var Opphavet til Guds Skaperverk. Det er Hvem Jesus er. Og denne Hellige Ene ble fylt med Hellig blod, selve Guds blod. Dette tabernaklet ble født. Han vokste opp og ble en mann. Han gikk til Jordan, og der ble dette Offeret vasket av Johannes i elven som heter Jordan. Da dette Kjærkomne Offeret steg opp av vannet, kom Gud og tok bolig i Ham og fylte Ham med Ånden uten begrensning. Og da Han døde og utgjøt Sitt blod, ble Guds fullkomne liv friggitt for å komme tilbake på synderen som ville ta imot Kristus som sin Frelser.

Å, hvor slående det er. Jehova, født gråtende over en haug med gjødsel. Jehova, født i en krybbe med høy. Der har du ditt evige tegn, til de stolte og oppblåste, kvasiintellektuelle som har utviklet sin egen teologi og fornektet Guds sannhet. Jehova Gud, en gråtende baby i en stinkende stall. Og så tror vi at vi har rett til å være stolte, med nesa i været, mens vi kritiserer og oppfører oss som om vi skulle være noen. Her er det ekte tegnet. Dette er det riktige. Jehova, som leker som en gutt. Jehova, som arbeider i et snekkerverksted. Jehova, som vasker fiskeres føtter.

«Jeg vil gi dere et tegn», sa Gud. «Et presteskap med hvite krager er ikke tegnet. Rikdom og makt er ikke tegnet. Det er ingen ting i dette tegnet som dere vil begjære eller finne skikket. Men det er et evig tegn. Det er det største tegnet av alle.» Jehova står i forgården, forslått og blødende med torner i Sin panne og spytt på Sitt ansikt, hånet og ringeaktet. Jehova, foraktet og forkastet, Som hang naken på korset, mens hyklerne spottet og utfordret Ham til å komme ned fra korset. En døende Jehova. Jehova Som ba uten at noe skjedde. Så døde Jehova. Det er tegnet for alle mennesker nå. Det er ikke noe annet maken til det. Det er det store tegnet.

Så kom det et mørke over jorden. De la Ham i en grav. Der lå Han disse tre dagene og nettene, helt til et jordskjelv spredte nattens mørke, og Han trådte fram. Jehova trådte fram. Jehova for opp i det høye. Så vendte Jehova tilbake for å ta bolig i Sin menighet. Jehova kom tilbake med en stormende, mektig vind og flammer av ild. Jehova kom tilbake for å vandre midt iblant Sin menighet og for å styrke og gi fullmakt til Sitt folk. Nok en gang kom Jehova og denne gangen for å forbli i Sitt folk. Og igjen helbreder Jehova syke, oppreiser døde og åpenbarer Seg ved Ånden. Jehova kom tilbake, talte i tunger og gav et svar tilbake gjennom tyding.

Jehova kom ned, og Han oppreiste den prostituerte til ikke å synde mer. Han kom ned til drukkenbolten med fluelarver i ansiktet, der han lå bevisstløs i rennesteinen. Ja, Jehova kom for å åpenbare i kjødet og åpenbare gjennom kjød. Jehova kom – Gud i oss, håpet om herligheten.

Ja, Jesus kom og utgjøt Sitt blod og satte fangene fri. Han kom og gjenløste Sine fortapte får. Han gav dem evig liv, og de vil aldri gå fortapt. Han vil ikke miste noen av dem, men reise dem opp på den siste dag.

Halleluja, den andre død kan ikke skade dem. Den har ingen makt over dem. For de er Lammets, og de følger Ham hvor enn Han går.

DEN HELLIGE ÅND I ALLE TIDSALDRE

Åpenbaringen 2,11: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!» Det er ingen menighetstid hvor dette verset ikke blir nevnt. Hver eneste tidsalder har den samme formaningen til folket i hver tidsalder. «Den som har øre, han høre hva Ånden sier.» Men det er fullstendig umulig at *alle* mennesker hører hva Ånden sier til de forskjellige tidsaldrene. Første Korinterbrev 2,6-16: «Likevel taler vi en visdom blant de modne, ikke en visdom som tilhører denne tidsalder eller denne tidsalders herskere, de som går til grunne. Men vi taler Guds visdom i hemmelighet, den skjulte visdom som Gud før

tidenes begynnelse bestemte til vår herlighet, den visdom som ingen av herskerne i denne tidsalder har kjent. For hadde de kjent den, hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre. Men, som det er skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, det som Gud har forberedt for dem som elsker Ham. Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder. For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd. Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud. Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord. Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig. Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen. For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn.» Matteus 13,13-16: «Derfor taler Jeg til dem i lignelser. For selv om de ser, så ser de ikke, og selv om de hører, hører de ikke og forstår ikke. Og på dem blir Jesajas profeti oppfylt, som sier: Når dere hører, skal dere høre, men ikke forstå, og når dere ser, skal dere se, men ikke skjelne. For hjertet til dette folket er blitt sløvt. Deres ører har vanskelig for å høre, og sine øyne har de lukket til, så de ikke skulle se med sine øyne og høre med sine ører, så de ikke skulle forstå med hjertet og vende om, så Jeg kunne få lege dem. Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører.» Johannes 8,42-44: «Jesus sa til dem: «Hvis Gud var deres Far, hadde dere elsket Meg, for Jeg er utgått fra Gud og kommet hit. Jeg er heller ikke kommet av Meg selv, men Han sendte Meg. Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Fordi dere ikke er i stand til å høre Mitt Ord. Dere er av deres far, djevelen, og dere vil følge deres fars lyster. Han var en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han ut fra sitt eget, for han er en løgner og løgnens far.» Det fremgår tydelig fra disse Skriftstedene at ikke noe menneske *i egen kraft eller ved seg selv* kan høre Gud. Den egenskapen må bli gitt ham av Gud. Matteus 16,17: «Jesus svarte og sa til ham: «Salig er du, Simon Bar-Jona, for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far, Han som er i Himmelen.» Ved å sette disse versene sammen ser vi at det bare er én gruppe mennesker, og det er en veldig spesiell gruppe mennesker som er i stand til å høre hva Ånden sier i hver tidsalder. Det er én spesiell gruppe som mottar åpenbaringen for hver tidsalder. Den gruppen er *av Gud*, fordi gruppen som *ikke kan høre ikke er av Gud*. (Johannes 8,42-44.) Gruppen som kan høre og som hører hva Ånden sier, og som mottar åpenbaringen om det, er den gruppen som blir

beskrevet i Første Korinterbrev 2,6-16. Det er de som har Guds Ånd. Det er de som er født av Gud. De er døpt inn i Herren Jesu Kristi legeme ved Hans Ånd. De er døpt med Den Hellige Ånd.

For å ytterligere fremheve det vi nettopp har sagt, og for også å bruke et Skriftsted som bør tas i betraktning når vi snakker om hvem det er som er døpt med Den Hellige Ånd, se hva Jesus sier i Johannes 6,45: «Det står skrevet i profetene: Og de skal ALLE være lært av Gud.» Men slå opp i Jesaja 54,13, hvor dette er hentet fra, og det står: «Alle dine barn skal være lært av Herren.» ALLE som *tilhører Gud* er *Guds BARN*. Slik har det seg at beviset på at man er et ekte Guds barn (den som Ånden har kommet over og bor i) igjen blir fremstilt som en som blir opplært i Ordet av Den Hellige Ånd.

Nå kan du begynne å forstå hvorfor tungetale ikke er beviset på å være døpt med Den Hellige Ånd. Det står ikke i noen tidsalder at «den som har en tunge, han sier hva Ånden sier». Det tar bort tunger, tyding av disse og profeti, et cetera, som bevis. Beviset er å HØRE hva Ånden sier. Ånden taler. Ja, Ånden lærer. Det er nøyaktig hva Jesus sa Han ville gjøre da Han kom. Johannes 14,26: «Han skal lære dere alle ting og minne dere om alt det Jeg har sagt dere.» Og det er akkurat hva som skjedde. Det var slik Evangeliene ble skrevet. Disse mennene hadde ved Den Hellige Ånd gjenkalt selve Ordene som Jesus talte til sin erindring. Det er grunnen til at Evangeliene er nøyaktige. De er fullkomne. Men Ånden vekket ikke bare minnene om alle ting, men Han lærte dem mer om sannheten som de allerede hadde. Det var slik Paulus mottok sine åpenbaringer. Vedrørende dette sa han: «Men jeg gjør kjent for dere, brødre, at det evangelium som ble forkynt av meg, ikke er fra noe menneske. For jeg har ikke mottatt det, heller ikke har jeg lært det (fra noe menneske), men ved Jesu Kristi åpenbaring.» Galaterne 1,11-12. Han ble lært av Den Hellige Ånd.

En dag da Jesus var på jorden, kom en viktig mann for å besøke Ham. Denne mannen sa: «Rabbi, vi vet at Du er en lærer sendt fra Gud.» Men du vil legge merke til at Jesus avbrøt ham tvert. Han svarte Nikodemus, og ordene Han talte kan gjerne sies på denne måten: «Jeg er IKKE en lærer. Jeg er Offerlammet for synd. Jeg gjør Den nye fødsel mulig ved Min Ånd. Men det kommer En Som er Læreren. Han er Den Hellige Ånd.» Da Jesus var på jorden, kom Han som Lammet og som Profeten. Men da Han kom tilbake på menigheten ved Sin Ånd, ble Han Læreren.

Og til hver tidsalder hører vi den samme sannheten. «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Men kun en Åndsfylt mann kan høre åpenbaringen til den tidsalderen. Ingen andre kan. Nei, så men. De kan ikke, for det er nøyaktig hva Paulus sa i Første Korinterbrev 2,6-16.

Dette burde få deg til å fryde deg. Det er en høyst merkelig lære i omløp som forårsaker mange misforståelser og sure miner. For når pinsevevningene sier at du MÅ tale i tunger, for ellers har du ikke blitt døpt med Den Hellige Ånd, så fornekter de enten at store menn som Knox, Moody, Taylor, Goforth og andre mottok Den Hellige Ånd, eller så sier de at de alle talte i tunger i hemmelighet og ikke var klar over hva som skjedde. Det er ikke sant. Nei, så men. Det er en grov feil. Tunger er ikke beviset på å være Åndsfylt. Det er ganske enkelt en av de ni manifestasjonene nevnt i Første Korinterbrev 12. Det er ikke noe Skriftsted som sier at du mottar Den Hellige Ånd mens du taler i tunger eller at du mottar Den Hellige Ånd ved å tale i tunger. Men det står at «Etter at de alle ble fylt med Den Hellige Ånd, så talte de i tunger», og senere står det at de profeterte.

I dag blir det blant mange mennesker tatt for gitt at alle som hevder å motta Den Hellige Ånd ved å tale i tunger, taler på et ekte Åndelig tungemål. Men dette er ikke tilfelle, for mange mennesker taler på et kjent tungemål, men under påvirkningen av en feil ånd. La oss nå si at vi er i et møte, og at alle menneskene taler i tunger. Hvordan kan du vite hvilke tunger som er fra Ånden og hvilke som er fra djevelen? Jeg har vært blant hedningene, hvor trollmennene deres drakk blod fra en hodeskalle, talte i tunger og tydet og profeterte. De kan til og med skrive i tunger. Dersom tunger er *SELVE* beviset på å motta Den Hellige Ånd, da må enhver tungetale være fra Gud. Men det har blitt erkjent, blant mennesker som mener tungetale er beviset, at det er falsk og sann tungetale, for Gud har den ekte og satan har den falske. Så mitt spørsmål er: «Hvem vet hva som er ekte? Hvem forstod språket og kunne vite hva som ble sagt? Hvem har gaven til å skjelne og vite det?» Når vi får svarene på disse tingene vil vi ha noe å bygge på, men inntil det skjer, er vi nødt til å undres hva som er kilden til tungetalen. Du ser her og nå at dersom du støtter tungetale som beviset og ikke vet hva som blir sagt, så må du til slutt komme dit hen at all tungetale må være fra Gud. Det vil så lede oss til å tro at djevelen ikke kan tale i tunger. Det er ikke tilfelle; nei, ikke i det hele tatt. Enhver ekte misjonær på fremmed mark vet så alt for godt at djevler taler i andre tunger, like godt som jeg vet det fra erfaring.

Pinseteologer erkjenner at de ikke har noe Skriftsted som skildrer at mennesker taler i tunger når de blir døpt i Den Hellige Ånd. De innrømmer at de trekker konklusjonen på grunnlag av opplevelsene som beskrives i Apostlenes gjerninger, hvor menneskene talte i tunger i tre av fem tilfeller. De sier også, uten noe Skriftsted, at det er to typer tungetale. Den ene er tungene du taler i når du mottar Den Hellige Ånd, og det er «beviset», mens du senere, hvis du tror, kan motta gaven til å tale i tunger, som du kan tale med ofte. Likevel sier de at etter at du først har talt i tunger, som beviset på å motta, så kan det hende at du aldri taler

igjen. Nok en gang vil vi svært gjerne vite hvor vi finner dette i Ordet. Hvis det ikke er der, da har ikke Gud sagt det, og ve den som legger noe til det Ordet. *Men det er noe i Ordet om dette bestemte emnet, som de fullstendig overser.* Første Korinterbrev 13. Det nevner menneskers og englers tunger. Dette er kjente og ukjente tunger. Moderne pinsevenner sier at de kan motta Den Hellige Ånd mens de taler i ukjente eller englers tunger. De har spent vogna for merra, for i Apostlenes gjerninger talte folket med en plettfri dialekt som til og med de vantro hørte og forstod.

Når Gud tier, bør vi også tie. Men der Han har talt, bør vi også tale og si hva Han allerede har sagt. Han fortalte oss hva beviset er, og at det som ville skje etter at vi ble døpt med Den Hellige Ånd var at Læreren ville komme til oss og lære oss hele sannheten. Men den Læreren var en INNVENDIG lærer, ikke en utvendig lærer. Dersom Ånden ikke var på innsiden, ville du ikke høre sannheten og motta den gjennom åpenbaring, hvis du hørte den hvert øyeblikk på dagen. Det var tegnet på den iboende Ånd på Paulus tid. De som var fylt av Den Hellige Ånd hørte Ordet, mottok det og levde ved det. De som ikke hadde Ånden hørte det kun som kjødelige menn, tilla det en feil tolkning og gikk ut i synd.

I hver tidsalder, (og hver tidsalder er Den Hellige Ånds tidsalder for den sanne troende) – jeg sier, i hver tidsalder var beviset det samme. De som hadde Ånden, Læreren, hørte Ordet, og Ånden som var i dem tok Ordet og lærte det (åpenbarte det) til dem; og de var i gruppen som hørte budbæreren og hans budskap, og tok det og levde det.

Jeg vet at det er en stor fristelse å henvise tilbake til Pinedagen, og også til dagen da Den Hellige Ånd falt i Kornelius' hus og deretter gjøre disse to identiske opplevelsene til beviset på Dåpen i Den Hellige Ånd. Men i hvert tilfelle ble tungene forstått av tilhørerne. Dette er et langt stykke fra den moderne babelske forvirringen i pinsemøter. Og om dette ikke er nok til å overbevise oss om å legge bort slike resonnementer, hva vil vi da gjøre når vi blir konfrontert med det faktum at mennesker som aldri har talt i tunger har noen av de andre åtte manifestasjonene i livene sine, som for eksempel visdoms ord, det å prøve ånder, kunnskaps ord, tro, helbredelse og til og med mirakler? Denne observasjonen er enda mer interessant i lys av at tunger er den minste av de ni gavene; så når vi ser mennesker som ikke taler, eller aldri har talt i tunger, bruke større gaver enn de som taler i tunger, må vi enda mer enn før helt og holdent se bort fra en slik lære.

Så du kan se nå at vi ikke kan tillate oss å si noe Bibelen ikke har sagt. Når Skriften lærer oss at Den Hellige Ånds gjerninger og manifestasjonen av denne Velsignede Personen er å bringe sannheten for hver tidsalder til den sanne sæden i den tidsalderen, da vet vi at Ånden er nødt til å bo i den personen,

ellers kan han ikke motta sannheten for den tiden. Amen. Det stemmer fullstendig. Og hvis disse tidsaldrene beviser noe, så beviser og gir de sannelig dekning for denne sannheten.

Før vi nå forlater dette emnet, ønsker jeg å uttrykke meg klart om hva Dåpen i Den Hellige Ånd er, ifølge Ordet. Det er ikke ifølge meg, og det er ikke ifølge deg. Det må være ifølge «Så sier Herren», for ellers blir vi ledet på villspor. Amen.

Til å begynne med vil du legge merke til at i mine møter, når jeg har gjort meg ferdig med å forkynne et evangelisk møte eller et budskap med undervisning, så kaster jeg ut garnet og inviterer til en respons fra folket. Jeg ber dem om å komme fram og motta Den Hellige Ånd. Når de hører meg si dette, tror mine venner fra Pinsebevegelsen at jeg inviterer mennesker til å komme fram for å bli døpt i Den Hellige Ånd fordi de allerede er født på ny. Så når jeg inviterer de som er Åndsfulle til å komme og ta seg av dem som har svart på invitasjonen til å motta Ånden, strømmer disse gode menneskene fram og samtaler med dem på den måten at de oppfordrer dem til å overgi seg til Gud og å ha tro for å tale i tunger. Dette har forårsaket en hel del forvirring, og jeg ønsker å fortelle deg nøyaktig hva jeg mener. Jeg mener at synderen skal komme fram og bli født på ny, som er å bli døpt inn i Kristi legeme ved Den Hellige Ånd, som er akkurat det som fant sted på Pinsedagen, da menigheten ble startet. Med andre ord, det å bli født av Ånden er å bli virkelig døpt i Den Hellige Ånd. Det er en og samme ting.

Jeg er klar over at det kommer til å bli forvirrende i et øyeblikk her, siden de fleste vet at jeg ble ordinert som baptistforkynner, og jeg har standhaftig forkynt at baptistene har gått glipp av det ved å si at du mottar Den Hellige Ånd NÅR du tror, for det er ikke tilfelle. Du mottar Ham «ETTER at du tror.» Apostlenes gjerninger 19,2-6: «Sa han til dem: «Fikk dere Den Hellige Ånd *etter* at dere kom til troen?» Da sa de til ham: «Vi har ikke engang hørt at det finnes en Hellig Ånd.» Og han sa til dem: «Hva ble dere da døpt med?» De sa: «Med Johannes' dåp.» Da sa Paulus: «Johannes døpte med omvendelsens dåp. Og han sa til folket at de skulle tro på Ham som skulle komme etter ham, det er: på Kristus Jesus.» Da de hørte dette, ble de døpt til Herren Jesu navn. Og da Paulus hadde lagt hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem, og de talte med tunger og profeterte.» Der er det. Paulus spurte: «Fikk dere Den Hellige Ånd **ETTER AT, IKKE DA** dere kom til troen?» Og det er en stor forskjell der, for det er **ETTER** at vi tror at vi mottar. Efeserne 1,13 er en nøyaktig, ordrett gjentakelse av det som hendte i Efesus ifølge Apostlenes gjerninger 19: «I Ham ble også dere, **ETTER** at dere fikk høre sannhetens ord, det som er evangeliet om deres frelse – i Ham ble også dere, **ETTER** at dere kom til tro (ikke *da* dere kom til tro), beseglet med Den Hellige Ånd, løftets Ånd.» Her er poenget mitt. Altfor mange av våre modernister og

til og med våre fundamentalister (såkalte), tror til frelse på et bestemt, konkret tidspunkt, som i mange tilfeller blir kalt «å ta en beslutning», og det har blitt kalt å motta Kristus eller å bli født på ny. Å motta Kristus er å motta Hans Ånd. Å motta Hans Ånd er å bli født på ny. Å motta Hans Ånd er å bli døpt med Den Hellige Ånd. Amen. Disse menneskene tror. Det er fantastisk. *Men de stopper der.* Du mottar Den Hellige Ånd *ETTER at du tror.* Det har alltid vært slik, og det vil alltid være slik. De første veiledende ordene til folket kom fra Peter på Pinsedagen, og han sa: «Omvend dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes tilgivelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave. For løftet tilhører dere og deres barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud vil kalle til seg.»

Denne veiledningen kom som et direkte svar fra Peter vedrørende det som faktisk hadde hendt på Pinsedagen. Det som hendte var at Gud, ifølge Joel, utøste den lovede Hellige Ånd over alt kjød. Han ble ikke utøst før det tidspunktet eller gitt før det tidspunktet. Dette var det. Men **DETTE** skulle fra nå av komme ved at man omvendte seg og ble døpt i Herren Jesu Kristi Navn, og da var Gud forpliktet til å fylle dem som kom. Hverken Peter eller de andre apostlene sa noen gang: «Dere må bli født på ny og deretter fylt av Ånden.»

Dette er mønsteropplevelsen i forholdt til det å motta Den Hellige Ånd, for merk deg nøye neste gang Ånden falt over et folk. Apostlenes gjerninger 8,5-17: «Filip dro da ned til byen Samaria og forkynte Kristus for dem. Og i de store folkeskarene aktet enhver på alt det som ble talt av Filip da de hørte og så de tegnene han gjorde. For urene ånder ropte med høy røst og for ut av mange som var besatt. Og mange som var vanføre og lamme, ble helbredet. Og det ble stor glede i byen. Men det var en mann der som het Simon, som tidligere hadde drevet med trolldom i byen og skapt undring hos folket i Samaria. Han hadde gitt seg ut for å være noe stort. Alle ga akt på ham, fra den minste til den største, og de sa: «Denne er den store Guds kraft.» Og de hørte på ham fordi han hadde forundret dem med sine trolldommer i lang tid. *Men da de trodde Filip, som forkynte det som hører til Guds rike og Jesu Kristi navn, ble både menn og kvinner døpt.* Da kom også Simon selv til troen. Og da han var blitt døpt, holdt han seg sammen med Filip, og han ble meget forundret da han så de kraftige gjerningene og tegnene som ble gjort. Da apostlene som var i Jerusalem, hørte at Samaria hadde tatt imot Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem. Da de var kommet ned, ba de for dem så de skulle få Den Hellige Ånd. *For ennå var Han ikke falt på noen av dem. De var bare blitt døpt til Herren Jesu navn. Så la de hendene på dem, og de fikk Den Hellige Ånd.*» Ifølge vers 12 **TRODDE DE ORDET.** De ble deretter døpt i Herren Jesu Navn. *Men ifølge vers 16, til tross for alt det, hadde de* **FREMDELES IKKE MOTTATT DEN HELLIGE ÅND.** Det var

først ETTER å ha trodd og blitt døpt på riktig måte at de mottok Den Hellige Ånd. Det er det eksakte mønsteret som ble kunngjort av Peter i Apostlenes gjerninger 2,38-39.

Et annet Skriftsted som kaster et vidunderlig lys over dette står å lese i Galaterne 3,13-14: «Forbannet er hver den som henger på et tre, for at Abrahams velsignelse skulle komme til hedningefolkene i Kristus Jesus, for at (slik at) vi ved troen kunne få Ånden, som det var gitt løfte om.» Det kan på ingen måte sies at «Abrahams velsignelse» er gjenfødselen, og at «løftet om Ånden» er Dåpen i Den Hellige Ånd, som to atskilte hendelser. For Skriftstedet leses slik: «Jesus døde på korset, og gjennom denne død og oppstandelse kom Abrahams velsignelse over hedningefolkene og forlot jødene. Dette fant sted slik at Ånden kunne bli tilgjengelig for hedningefolkene.»

Om du forstår det jeg nettopp har sagt, vil det oppklare hvorfor forskere aldri har funnet at Paulus noen gang har sagt: «Bli født på ny og DERETTER fylt av Ånden.» De har konkludert med at det er der, og de har lagt til sine egne meninger for å få det til å si det, MEN SKRIFTEN SIER IKKE DET. Jesus har heller aldri sagt det. Se på Johannes 7,37-39 og les det nå med forståelse. «På den siste dagen, den store dagen i høytiden, sto Jesus fram, ropte ut og sa: «Om noen tørster, han skal komme til Meg og drikke. Den som tror på Meg, som Skriften har sagt, ut fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann.» Men dette sa Han om ÅNDEN, Den som skulle bli gitt dem som trodde på Ham. For Den Hellige Ånd var ennå ikke gitt, siden Jesus ennå ikke var herliggjort.» Det står her klart og ettertrykkelig at det fra den troende, som drikker gjennom å komme til Jesus i tro, ville flyte strømmer av levende vann. Og det plasserer denne opplevelsen på Pinsedagen. La oss, mens vi har denne tanken i minne, lese Johannes 4,10 og 14: «Hvis du kjente Guds gave og visste hvem Han er som sier til deg: Gi Meg å drikke, da ville du ha bedt Ham, og Han skulle gitt deg levende vann.» «Men hver den som drikker av det vannet som Jeg gir ham, skal aldri i evighet tørste. Men det vannet Jeg gir ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» Det samme levende vann blir nevnt, men denne gangen kalles det ikke en strøm; det blir kalt en artesisk kilde. Det er her folk trår feil. Fordi det blir kalt en kilde og en strøm, tenker de at det på ett sted er evig liv gitt av Ånden, og at det på neste sted, hvor det blir kalt en strøm (noe som impliserer en stor dynamisk kraft), så må det være at Ånden nå blir gitt som en ikledd kraft. Så visst ikke. Det er en og samme. Det er Ånden som gir liv og kraft, og den kom på Pinsedagen.

Hva forårsaket denne misforståelsen? Svaret er: «OPPLEVELSER». Vi bedømmer ut fra opplevelser, og ikke Ordet. Ikke la opplevelser være din målesnor. Det er kun én loddline, kun én meterstokk, og det er ORDET. Følg nøye med, så du får tak i dette. Peter sa: «Omvend dere, og enhver av

dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes tilgivelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.» Paulus sa: «Fikk dere Den Hellige Ånd ETTER AT dere kom til troen?» Akkurat her er hele problemet vårt. Mennesker omvender seg fra sine synder, de blir døpt i vann, MEN DE GÅR IKKE VIDERE OG MOTTAR DEN HELLIGE ÅND. DU TROR INNTIL DU MOTTAR ÅNDEN. Å tro på Jesus er et steg i riktig retning, som er mot Den Hellige Ånd. Men folk stopper der. De går så langt som til vannet, og så stopper de. De tror, og så stopper de. Bibelen sier ikke at du mottar NÅR du tror. Det står: «Fikk dere Den Hellige Ånd ETTER AT dere kom til troen?» Den nøyaktige og bokstavelige oversettelsen er: «Fikk dere, etter tidligere å ha trodd, Den Hellige Ånd?» Folk tror, og så stopper de. Du mottar ikke Den Hellige Ånd når du tror PÅ Ham, etter å ha omvendt deg. Du går videre og mottar Den Hellige Ånd. Ser du det? Det er hva som er galt med våre fundamentalister. De har ingen kraft, for de går ikke så langt som til Pinsedagen.

De er som Israels barn som kom ut av Egypt og ikke gikk så langt som til Løfteslandet. Disse Israels barn forlot Egypt i et antall på omtrent to millioner. Alle reiste sammen, alle så de samme Guds mirakler, alle nøt den samme manna og vannet fra den slagne klippen, og alle fulgte den samme skyen om dagen og ildstøtten om natten, men BARE TO nådde Løfteslandet. BARE TO VAR SANNE ELLER EKTE TROENDE. Det er korrekt, for Ordet forteller oss at de andre døde på grunn av vantro; og *de kunne ikke komme inn på grunn av vantro.* (Hebreerne 3,19). Siden det er slik, og bare TO KOM INN, da var ikke de andre sanne troende. Hva utgjorde forskjellen? To stod med Ordet. Da hjertene til de ti spionene sviktet ved Kadesj-Barnea, tvilte ikke Josva og Kaleb, for de trodde Ordet og sa: «Vi er mer enn i stand til å innta landet.» De visste at de kunne, fordi Gud hadde sagt: «Jeg har gitt dere landet.» Etter alt disse israelittene hadde sett av Guds kraft og godhet og utfrielse, gikk de ikke inn i hvilen, som er et bilde på Den Hellige Ånd. Så du ser her og nå at svært få vil tro helt fram til at de mottar Guds Ånd.

Ja vel, vi har kommet så langt. Nå ønsker jeg å gå lenger, og når jeg gjør det så vet jeg at jeg kommer til å vekke følelser. Men det er noe jeg ikke er ansvarlig for. Jeg er ansvarlig overfor Gud og Hans Ord og folket Gud har sendt meg til. Jeg er nødt til å være trofast i alt Han gir meg å si.

I Johannes 6,37 og 44 står det: «Alle dem som Faderen gir Meg, kommer til Meg, og den som kommer til Meg, skal Jeg aldri støte ut.» «Ingen kan komme til Meg uten at Faderen, som har sendt Meg, drar ham. Og Jeg skal reise ham opp på den siste dag.» Johannes 1,12-13: «Men så mange som tok imot Ham, dem ga Han rett til å bli Guds barn, dem som tror på Hans navn, de er født, ikke av blod, heller ikke av kjøtts vilje, heller ikke av manns vilje, MEN AV GUD.» Efeserne 1,4-5: «Slik som Han utvalgte oss

i Ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham i kjærlighet. Ved Jesus Kristus har Han forutbestemt oss til barnekår hos seg, etter sin viljes gode velbehag.» Uten å bli altfor involvert i emnet Guds suverenitet og høyeste makt (for det ville bli en bok i seg selv), la meg her påpeke at Jesus Kristus, ifølge disse versene, velger Sin egen brud akkurat slik menn velger sine bruder i dag. Bruden i dag avgjør ikke bare om hun skal ta en bestemt mann som ektemann. Nei, så men. Det er brudgommen som bestemmer seg for og som velger en bestemt kvinne som sin brud. (Johannes 15,16: «Dere har ikke utvalgt Meg, men Jeg har utvalgt dere.») Ifølge Guds Ord ble bruden utvalgt før verdens grunnleggelse. Denne utvelgelsen av bruden ble bestemt hos Han selv. Efeserne 1,9. Og i Romerne 9,11 står det: «Før at Guds plan etter *utvelgelsen* skulle stå fast.» Du kan ikke lese det på noen annen måte. Hjertets plan, Guds evige plan var å ta en brud som Han SELV utvalgte, og den planen var hos Han selv, og siden den var evig, ble den bestemt før verdens grunnleggelse.

Følg nøye med nå og se dette. Før det i det hele tatt fantes et fnugg av stjernestøv; før Gud var Gud (Gud er en gjenstand for tilbedelse, og det var ingen der som kunne tilbe Ham, så Han var på den tiden bare potensielt Gud), og Han kun var kjent som evig Ånd, var bruden allerede i Hans sinn. Ja, det var hun. Hun eksisterte i Hans tanker. Og hvordan er det med Guds tanker? De er evige, er de ikke?

Guds evige tanker! La meg spørre deg: «Er Guds tanker evige?» Hvis du kan se dette, vil du se mange ting. Gud er uforanderlig både i vesen og opptreden. Vi har allerede undersøkt det og bevist det. Gud er uendelig i Sine evner, så derfor må Han som Gud være allvitende. Dersom Han er allvitende, så lærer Han ikke nå, og Han rådfører Seg heller ikke en gang med Seg Selv, og heller ikke legger Han på noe tidspunkt noe til Sin kunnskap. Dersom Han kan legge noe til Sin kunnskap, da er Han ikke allvitende. Vi kan ikke si at Han en gang vil bli det. Det er ikke bibelsk. Han ER allvitende. Han har aldri fått en ny tanke om noe, fordi Han alltid har hatt alle Sine tanker og vil alltid ha dem, og kjenner enden fra begynnelsen, fordi Han er Gud. DERFOR ER GUDS TANKER EVIGE. DE ER VIRKELIGE. De er ikke bare som en mann med en plantegning han har tegnet, og som en dag vil bli omdannet til innhold og form, men de er allerede virkelige og evige og en del av Gud.

Se hvordan dette fungerer. Gud har alltid hatt Sine tanker om Adam. Adam, som Hans tanker, var ennå ikke uttrykt. Salme 139,15-16 vil gi deg et lite begrep om dette: «Mine bein var ikke gjemt for Deg, da jeg ble dannet i det skjulte og kunstferdig knyttet sammen i mors liv. Som foster så Dine øyne meg. Og i Din Bok var de alle skrevet ned, de dager som var fastlagt for meg, før en eneste av dem var kommet.» Dette, som jeg sa, ble ikke

skrevet om Adam, men det gir deg en forestilling og kunnskap om at tanken var der i Hans sinn, og at den tanken var evig og var nødt til å bli uttrykt. Så da Adam ble dannet av jordens støv og hans åndelige vesen ble skapt av Gud, da ble Adam Guds uttrykte tanke, og disse *evige tankene* ble nå manifestert.

Vi kunne gått ned igjennom århundrene. Vi finner en Moses, en Jeremia, en Johannes døperen, og hver og en av disse var Guds evige tanker uttrykt i sin tid. Så kommer vi til Jesus, LOGOS. Han var den fullkomne og fullstendige TANKE uttrykt, og Han ble kjent som Ordet. Det er hva Han ER og *alltid* VIL VÆRE.

Det står at «Han utvalgte oss I HAM (Jesus) før verdens grunnvoll ble lagt.» Det betyr at vi var der sammen MED Ham i Guds sinn og tanker før verdens grunnvoll ble lagt. Det gir de utvalgte en EVIG kvalitet. Du kan ikke komme unna det.

La meg tilføye en tanke her. Til og med vår naturlige fødsel er basert på utvelgelse. Kvinnens eggstokker produserer mange, mange egg. Men hvorfor er det slik at et bestemt egg kommer ned på et bestemt tidspunkt, og ikke et annet? Og i mannens sæd, uten noen kjent årsak, fester en bestemt sædcelle seg til egget, selv om andre, som like så lett kunne ha festet seg eller hadde en bedre mulighet til å gjøre det, ikke gjorde det og gikk til grunne. Det er en intelligens bak alt dette, for hva ellers er det som avgjør om babyen er en gutt eller jente, blondine eller brunette, lyse eller mørke øyne, og så videre. Med disse tankene i hodet, tenk på Josva og Kaleb. Sa ikke Jesus i Johannes 6,49: «Deres fedre åt manna i ørkenen, og de døde.» De foreldrene som døde var nødvendige som forfedre til menneskene som Jesus snakket til. De gikk til grunne, men likevel var de i Guds utvelgelse naturlig sett, slik Josva og Kaleb var det Åndelig sett.

Men la oss gå videre. Disse utvalgte var ikke bare Guds evige tanker som skulle bli uttrykt i kjød i rette tid, men disse samme utvalgte blir kalt ved et annet navn. Romerne 4,16: «Derfor er løftet av tro, for at det kunne være av nåde, slik at løftet kunne stå fast for hele *slekten*, ikke bare for den som er av loven, men også for den som er av Abrahams tro. Han er far til oss alle.» Romerne 9,7-13: «Og de er heller ikke alle barn selv om de tilhører Abrahams etterkommere. Men: I Isak skal din slekt bli kalt. Det vil si, ikke de som er barn etter kjøttet, er Guds barn, men løftets barn blir regnet til slekten. For dette er løftets ord: På denne tiden skal Jeg komme, og da skal Sara ha en sønn. Og ikke bare dette, men da Rebekka også var svanger ved én mann, ved vår far Isak – for barna var ennå ikke født og hadde verken gjort godt eller ondt, for at Guds plan etter utvelgelsen skulle stå fast, ikke av gjerninger, men ved Ham som kaller – da ble det sagt til henne: «Og den eldste skal tjene den yngste.» Som det står skrevet: Jakob har Jeg elsket, men Esau har Jeg hatet.» Galaterne 3,16: «Til Abraham ble løftene forkynt og til hans Ætt. Han sier ikke: «Og til ætter», som om det var mange, men som til

én: «Og til din Ætt», som er Kristus.» Galaterne 3,29: «Og dersom dere tilhører Kristus, da er dere Abrahams ætt og arvinger ifølge løftet.» Ifølge Romerne 4,16 ser vi at Gud har gitt et Sikkert Løfte til ALLE av Abrahams ætt, og Paulus setter seg selv og alle troende under den benevnelsen, for han sier: «Abrahams tro. Han er far til oss ALLE.» Så fortsetter han, ikke bare ved å innskrenke definisjonen sin, men snarere å fullføre den, for i Galaterne 3 identifiserte han ÆTTEN (entall) med Jesus, og regnet «ættens» barn som løftets barn, hvor løftet har med «utvelgelsen» å gjøre, eller «Guds valg». Og det er akkurat hva vi har sagt. Disse som er av den Kongelige Ætt er Guds *utvalgte*; er de *forutbestemte*, *forut kjent* av Gud og var i Guds *sinn* og Hans *tanker*. Sagt med veldig enkle ord var Kristi Sanne Brud i Guds sinn fra evighet av, dog ikke uttrykt før hver og en stod frem i den utpekte, bestemte tid. Som hvert *lem* stod frem ble det UTTRYKT og fant sin plass i legemet. Denne bruden er følgende den bokstavtro BRUDEN AV DET TALTE ORDS ÆTT. Og selv om hun har en feminin benevnelse, blir hun også kalt «*Kristi legeme*». Grunnen til at hun blir kalt det er helt innlysende, for hun var forutbestemt i Ham, kom fra den samme kilden, var evig med Ham og manifesterer nå Gud i et mangellemmet legeme, mens Gud en gang ble manifestert i ETT LEM, nemlig vår Herre Jesus Kristus.

Vi kommer nå til en konklusjon. Slik den evige Logos (Gud) ble manifestert i Sønnen, og slik hele Guddommens fylde bodde i Jesus legemlig, og denne Evige Ene var Faderen manifestert i kjød, og slik fikk tittelen Sønn, slik ble også vi, som er evige i Hans tanker, delaktighet i Ætten av det Talte Ord, manifestert i kjød, og disse evige tankene som nå er manifestert i kjød er Guds sønner, som vi også blir kalt. VI BLE IKKE MED I ÆTTEN VED GJENFØDELSEN, VI VAR I ÆTTEN OG BLE DERFOR GJENFØDT, FOR KUN DE UTVALGTE KAN BLI GJENFØDT. Det at vi VAR I ÆTTEN er grunnen til at vi kunne bli levendegjort. I ER DET INGEN ÆTT, så er det ingenting å levendegjøre.

Hold godt på den tanken. Ta nå det neste steget. Å gjenløse betyr å kjøpe tilbake. Det leverer tilbake til den opprinnelige eieren. Gud, ved Sin død, det utgytte blodet KJØPTE TILBAKE HANS EGNE. Han kjøpte tilbake Bruden av det Talte Ords Ætt. «Mine sauer hører Min røst (Ordet), og de følger Meg.» Du har alltid vært en sau. Du var aldri en gris eller en hund som ble omskapt til en sau. Det er umulig, for alle slags livsformer avler fram det samme slaget, og det er ingen forandring i arten. Siden vi var i Guds tanker og deretter ble uttrykt i kjød, måtte dagen komme da vi ville høre Hans røst (Ordet), og ved å høre den røsten bli klar over at vår Far kalte på oss, og innse at vi er Guds sønner. Vi hørte Hans røst, og vi ropte ut slik den fortapte sønn gjorde: «Frels meg, å, min Far. Jeg kommer tilbake til Deg.»

En Guds sønn kan gå i lang tid før han innser at han er en sønn. Faktisk er mange sanne kristne som fortellingen om ørneungen som ble klekket ut under en høne. Du vet at ørnen er et bilde på den sanne troende. Vel, en bonde tok et egg fra et ørnerede og la det under en høne. Da tiden var moden, ble alle eggene under høna klekket ut. De små kyllingene kom godt overens med mammahøna, men den lille ørnen klarte ikke å bli klok på klukkingen og måten de gravde etter mat på i gjødseldynga. Han klarte å livnære seg, men han var ganske forvirret over alt sammen. Men en dag, høyt oppe i lufta, fikk mammaørnen som hadde lagt egget øye på den lille ørnen på bakken. Hun stupte nedover i en voldsom fart og skrek med så høy røst hun bare kunne at han skulle fly opp og møte henne. Han hadde aldri hørt en ørn skrike, men da han hørte det første skriket rørte det ved noe i ham, og han lengtet etter å sveve ut mot det. Men han var redd for å prøve. Igjen skrek moren at han skulle stige opp i vinden og følge henne. Han skrek tilbake at han var redd. En gang til ropte hun ut og skrek at han måtte prøve. Han slo med vingene sine og kastet seg opp i lufta, og i det han svarte på sin mors skrik, fløy han avgårde opp mot den blå himmelen. Du skjønner, han var alltid en ørn. Han oppførte seg som en kylling en liten stund, men han var ikke tilfreds. Men da han hørte ropet fra den store ørnen, kom han til sitt eget sted. Og så snart en ekte Guds sønn hører Åndens rop gjennom Ordet, vil han også innse hvem han er og løpe til den Store Profetørnen og være med Ham for evig og sitte i himmelske steder i Kristus Jesus.

NÅ KOMMER VÅR SEIRENDE TOPPSTEN på Dåpen i Den Hellige Ånd. Galaterne 4,4-7: «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for å kjøpe fri dem som var under loven, for at vi skulle få del i barnekåret. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønns Ånd inn i våre hjerter, som roper: «Abba, Far!» Derfor er du ikke lenger slave, men sønn. Og hvis du er sønn, da er du Guds arving ved Kristus.» Der er det. Jesus Kristus trådte frem, døde på korset og fullbyrdet Gjenløsningen (levere tilbake til opprinnelig eier gjennom å kjøpe eller å betale prisen), og SATTE OSS ved det SOM SØNNER. *Han gjorde oss ikke til sønner, for vi var allerede Hans sønner, men Han satte oss som sønner; for så lenge vi var i verden, i kjødet, kunne vi ikke bli anerkjent som Hans sønner. Vi ble holdt fanget av djevelen. Men vi var likevel sønner.* Og hør dette: OG FORDI DERE ER SØNNER, HAR GUD SENDT SIN SØNNES ÅND INN I VÅRE HJERTER, SOM ROPER «FAR, FAR.» Hvem falt Ånden over på Pinsedagen? Sønner. I Korint? Over Sønner mens de HØRTE ØRDET.

Hva er Dåpen i Den Hellige Ånd? Det er Ånden som Døper deg inn i Kristi legeme. Det er den nye fødsel. Det er Guds Ånd som kommer inn og fyller deg etter at du har omvendt deg, (etter

å ha hørt Hans Ord) og blitt døpt i vann som en god samvittighets pakt med Gud.

Det vi nettopp har lagt frem ville vært mye enklere for alle å forstå dersom vi alle trodde på læren om Guddommens enhet. For det er ikke tre personer i den Guddommen, men ÉN. Vi blir altså IKKE født på ny ved at Jesu Livs Ånd kommer inn, og at Den Hellige Ånd deretter kommer inn for å gi oss kraft. Hvis det var sant, hvorfor vanærer vi da Faderen ved at vi ikke gir Ham en del av vår fulle frelse, for hvis frelsen er fra Herren og det er tre Herrer, da må HAN (Faderen) ha noe å gjøre også. Men man kan sannelig se at Jesus gjorde det veldig klart at det var Han, og Han alene, Som er Gud, og det er Han, og Han alene, Som kommer inn i den troende. Johannes 14,16 sier at Faderen vil sende en annen Talsmann. Men vers 17 sier at Han (Jesus) bor hos dem og skal være I dem senere. I vers 18 sier Han at Han vil komme til dem. I vers 23, da Han snakket med disiplene, sa Han: «Vi (Faderen og Sønnen) skal komme til ham.» Derfor kommer både Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd inn på samme tid, for DET ER ÉN PERSON som utgjør Guddommen. Det kommet fant sted på Pinsedagen. Ånden skulle ikke komme to ganger, bare én. Problemet er at folk ikke vet hva den virkelige sannheten er, og de tror ganske enkelt på Jesus for syndenes tilgivelse, men går aldri videre og mottar Ånden.

Før jeg avslutter dette emnet, vet jeg at dere har et spørsmål i tankene. Dere ønsker å vite om jeg tror på læren om preeksistens. Jeg tror ikke på den mormonske læren om sjelers preeksistens noe mer enn jeg tror på reinkarnasjon eller sjelevandring. Vær aktsom her og forstå dette. Det er ikke personen som kommer evig forutbestemt fra Gud, DET ER ORDET ELLER SÆDEN. Slik er det. For lenge siden, altfor lenge til at menneskesinnet kan fatte det, tenkte og forordnet den Evige Gud, med evige tanker: JAKOB HAR JEG ELSKET, MEN ESAU HAR JEG HATET.» (Romerne 9,13), «FOR BARNNA VAR ENNÅ IKKE FØDT OG HADDE VERKEN GJORT GODT ELLER ONDT». Ser du, det var TANKEN, og så ble denne tanken uttrykt, og Gud kjøpte tilbake Jakob, for Jakob var denne ÆTTEN. Bare Jakob var i denne ætten; det er grunnen til at han hadde respekt for førstefødselsretten og Guds pakt. Hvis du er den sanne ætt, vil du høre det Ordet; Ånden vil døpe deg inn i Kristi legeme, fylle deg og gi deg kraft, og du vil motta Ordet for din dag og tid. Ser du hvor tydelig det sanne beviset blir når Ordet blir åpenbart til deg? Igjen, merk deg, Jesus var Den Kongelige Ætt. Han bodde i en menneskekropp. Da Ånden ropte til Ham (den Ord-Manifesterte Tanken), gikk Han til Jordan og ble der døpt i vann. Ved å adlyde Ordet, kom Den Hellige Ånd over Ham og røsten sa: «Dette er Min Sønn, Den elskede. Hør Ham!» Røsten sa ikke: «Dette har blitt Min Sønn», Jesus VAR Sønnen. Den Hellige Ånd plasserte Ham som den Sønnen foran dem alle. Etter å ha

blitt fylt på denne måten (og det samme mønsteret gjelder fra Pinsedagen og alle dager etter det), gikk Han i påvist kraft og mottok den fullstendige åpenbaringen om Gud og fra Gud, for den tiden.

Vi har hele tiden sagt at det sanne beviset på å bli døpt med Den Hellige Ånd *er at den troende kan motta Ordet for tidsalderen han lever i*. La meg vise deg klart og tydelig.

De Syv Tidsaldrene som blir beskrevet i Åpenbaringen kapittel 2 og 3 omfatter hele tidsrommet for fyllden av hedningefolkene, eller hele tidsrommet hvor Gud henvender Seg til hedningene med frelse. *I hver eneste tidsalder, uten unntak*, står den samme tingen i åpningen og avslutningen til hver tidsalder: «Skriv til *engelen* for (Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia, Laodikea): Dette sier Han . . .» og så videre, og så videre. «Den som har øre, han (entall) høre hva Ånden sier til menighetene!» Legg her merke til at Jesus (ved Ånden) i HVER tidsalder henvender Seg til KUN ÉN person vedrørende Ordet for den tidsalderen. Kun ÉN budbærer for hver tidsalder mottar hva Ånden har å si til den tidsalderen, og denne ENE BUDBÆREREN er budbæreren til den sanne menighet. Han taler for Gud ved åpenbaring til «menighetene», både de sanne og de falske. Budskapet blir deretter spredt til alle. Men selv om det blir kringkastet til alle som kommer innen rekkevidde av budskapet, blir dette budskapet mottatt individuelt av bare én bestemt, kvalifisert gruppe på én bestemt måte. Hver person i den gruppen *er en som har evnen til å høre hva Ånden sier gjennom budbæreren*. De som hører får ikke sin egen private åpenbaring, heller ikke får en gruppe sin kollektive åpenbaring, MEN HVER PERSON HØRER OG MOTTAR DET SOM BUDBÆREREN ALLEREDE HAR MOTTATT FRA GUD.

Undre deg ikke over at dette er tilfelle, for Paulus satte dette mønsteret under Guds hånd. Paulus alene hadde den fullstendige åpenbaringen for sin tid, noe hans konfrontasjon med de andre apostlene vitner om, som erkjente at Paulus var Profet-Budbæreren til hedningefolkene på den tiden. Merk deg også hvordan Ordet faktisk illustrerer dette, da Paulus ønsket å dra til Asia, nektet Gud han det, for sauene (Hans barn) var i Makedonia, og de (makedonerne) ville høre hva Ånden hadde å si gjennom Paulus, mens folket i Asia ikke ville.

I hver tidsalder har vi akkurat det samme mønsteret. Det er grunnen til at lyset kommer gjennom en Gudgitt budbærer i et *bestemt område*, og at lyset deretter sprer seg fra den budbæreren gjennom tjenesten til andre som har blitt trofast opplært. Men selvsagt er det slik at ikke alle som går ut alltid har lært hvor nødvendig det er å si KUN det budbæreren har sagt. (Husk, Paulus formante folket om å kun si det han hadde sagt, Første Korinterbrev 14,37: «Hvis noen mener om seg selv at han er en profet eller åndelig, så må han erkjenne at det jeg

skriver til dere, er HERRENS BUD.» «Eller var det fra dere Guds Ord gikk ut? Eller var det bare til dere det kom?») De legger til her eller trekker fra der, og snart er ikke budskapet rent lenger, og vekkelsen dør hen. Vi må være sikre på at vi hører ÉN røst, for Ånden har bare én røst, som er Guds røst. Paulus formante dem om å si det han sa, som også Peter gjorde. Han gjorde dem oppmerksomme på at IKKE EN GANG HAN (PAULUS) kunne forandre på ett ord av det han hadde formidlet gjennom åpenbaring. Å, så viktig det er å høre Guds røst gjennom Hans budbærere og deretter si det som har blitt gitt dem å si til menighetene.

Jeg håper at du begynner å se det nå. Kanskje du nå kan forstå hvorfor jeg ikke er enig med fundamentalistene og pinsevevnene. Jeg må være enig med Ordet, slik Herren åpenbarte det. Jeg har ikke tatt for meg alt. Da hadde vi trengt en egen bok, men med Herrens hjelp vil vi få mange taler og lydbånd og budskap på alle disse punktene for å hjelpe deg til å forstå og se at det stemmer med hele Skriften.

«Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene i hver tidsalder.» Det samme ropet lød i alle tidsalder. Hør hva Ånden sier. Hvis du er en kristen, vil du komme tilbake til hva Ånden lærer, det vil si, Ordet for denne tiden. Hver budbærer til hver tidsalder vil forkynne det Ordet. Hver nye og sanne vekkelse vil finne sted fordi menn har kommet tilbake til Ordet for deres tid. Ropet i hver tidsalder er irttesettelsen: «Du har forlatt Guds Ord. Omvend deg og kom tilbake til Ordet.» Fra den første boken i Bibelen (1. Mosebok) til den siste boken (Åpenbaringen) er det bare én årsak til Guds mishag – å forlate Ordet; og det er bare én løsning for å gjenvinne Hans gunst – tilbake til Ordet.

I Efesus menighetstid og i denne tidsalderen, og i hver tidsalder vi betrakter, vil vi se at dette er sant. Og i den siste tidsalderen, som er vår tidsalder, vil vi se at Ordet blir mørklagt, det fullstendige frafallet som ender i den store trengsel.

Hvis du er av det ekte, hvis du virkelig er døpt med Den Hellige Ånd, vil du verdsette Hans Ord høyere enn din nødvendige mat og lengte etter å leve ved HVERT Ord som går ut av Guds munn.

Det er min innstendige bønn for oss alle; måtte vi høre hva Ånden bringer til oss fra Ordet i dag.

FEMTE KAPITTEL

PERGAMON MENIGHETSTID

Åpenbaringen 2,12-17

Og skriv til engelen for menigheten i Pergamon: Dette sier Han som har det skarpe, tveeggede sverdet:

Jeg vet om dine gjerninger og hvor du bor, der satans trone er. Og du holder fast ved Mitt navn og har ikke fornektet Min tro, selv i de dager da Antipas var Mitt trofaste vitne, han som ble drept hos dere, der satan bor.

Men Jeg har noen få ting imot deg, for du har noen der som holder fast på Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn, å spise kjøtt som var ofret til avguder, og til å leve i hor.

Slik har også du noen som holder fast ved nikolaittenes lære, som Jeg hater.

Omvend deg, ellers kommer Jeg brått over deg, og Jeg vil kjempe mot dem med sverdet fra Min munn.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, vil Jeg gi å ete av den skjulte manna. Og Jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er det skrevet inn et nytt navn, som ingen kjenner, uten den som får det.

PERGAMON

Pergamon (navn fra oldtiden) lå i Mysia, i et distrikt som fikk vann fra tre elver, hvorav en satte den i forbindelse med havet. Den ble beskrevet som den mest strålende byen i Asia. Det var en kultivert by med et bibliotek som kun kom etter det som var i Alexandria. Likevel var det en by med stor synd, hengitt til tøylesløse ritualer i tilbedelsen av Asklepios, som de tilbad i form av en levende slange som ble oppbevart og matet i tempelet. I denne vakre byen med frukthager, offentlige gangveier og parker bodde det en liten gruppe med hengivne troende som ikke lot seg narre av dekket av skjønnet, og som avskydde den sataniske tilbedelsen som fylte stedet.

TIDSALDEREN

Pergamon tidsalder varte i omkring tre hundre år, fra 312 til 606 e.Kr.

BUDBÆREREN

Ved å bruke vår Gudgitte regel for å peke ut budbæreren til hver tidsalder, det vil si, vi peker ut den som har en tjeneste som er nærmest tjenesten til den første budbæreren, Paulus, vil vi uten å nøle tilkjennegi at budbæreren til Pergamon er Martin. Martin ble født i 315 i Ungarn. Livsgjerningen hans var imidlertid i Frankrike, hvor han arbeidet i og omkring Tours, som biskop. Han døde i 399. Denne store troskjempen var onkelen til en annen herlig kristen, St. Patrick av Irland.

Martin ble omvendt til Kristus mens han gjorde karriere som profesjonell soldat. Det var mens han fremdeles var virksom i dette yrket, at et svært bemerkelsesverdig mirakel inntraff. Historien forteller at en tigger lå syk på gaten i byen hvor Martin var utstasjonert. Vinterkulden ble for mye for han, for han var dårlig kledd. Ingen hadde brydd seg om hans nød før Martin kom forbi. Da han så forfatningen til denne stakkars mannen, uten å ha et ekstra klesplagg, tok han av seg kappen sin, skar den i to med sverdet sitt og pakket kledet rundt den frysende mannen. Han pleide han så godt han kunne og fortsatte på sin vei. Den kvelden viste Herren Jesus Seg for han i en visjon. Der stod Han, som en tigger, kledd i halvdelen av Martins klesplagg. Han talte til ham og sa: «Martin, selv om han bare er en katekumen har han kledd Meg med sitt klesplagg.» Fra da av etterstrebet Martin å tjene Herren med hele sitt hjerte. Livet hans ble en serie med mirakler som manifesterte Guds kraft.

Etter å ha forlatt hæren og blitt en leder i menigheten, tok han et veldig militant standpunkt mot avgudsdyrking. Han hugde ned tregudene, slo i stykker gudebildene og rev ned altrene. Da han ble konfrontert av hedningene for sine gjerninger, utfordret han dem på samme måte som Elias gjorde med baalsprofetene. Han tilbød seg å la seg binde fast i et tre på undersiden, slik at det ville knuse ham da det ble hugget ned, med mindre Gud grep inn og sendte treet i motsatt retning mens det falt. De slue hedningene bandt ham til et tre som vokste i en åsside, helt sikre på at den naturlige tyngdekraften ville få treet til å falle og knuse ham. Idet treet begynte å falle, snudde Gud det rundt i oppoverbakke, i strid med alle naturlover. Hedningene som prøvde å komme unna ble knust da treet falt på flere av dem.

Historikere bekrefter at han ved minst tre anledninger reiste opp døde ved tro i Jesu Navn. I ett tilfelle ba han for et dødt barn. I likhet med Elisa, strakte han seg ut over barnet og ba. Det ble levende igjen og fikk helsen tilbake. Ved en annen anledning ble kan tilkalt for å hjelpe å utfri en broder som ble ført til sin død i en tid med stor forfølgelse. Da han kom fram var den stakkars mannen allerede død. De hadde hengt ham på et tre. Kroppen hans var livløs, og øynene hans sto ut av hulene. Men Martin tok

ham ned, og da han hadde bedt, ble mannen brakt til livet igjen og til sin lykkelige familie.

Martin fryktet aldri fienden, uansett hvem det var. Derfor dro han for å møte en ond keiser som var ansvarlig for døden til mange Åndsfulgte hellige. Keiseren ville ikke gi noen audiens, så Martin dro for å møte en venn av keiseren, en som het Damasus, en ond biskop fra Roma. Men biskopen, som var en navnekristen fra det falske vintreet, ville ikke møte ham. Martin dro tilbake til palasset, men nå hadde portene blitt stengt, og de ville ikke la ham komme inn. Han la seg ned med ansiktet mot jorden foran Herren og ba om at han måtte bli i stand til å komme inn i palasset. Han hørte en røst som ba ham om å reise seg. Da han gjorde det, så han at portene åpnet seg av seg selv. Han spaserte inn i slottsgården. Men den arrogante herskeren ville ikke vende ansiktet mot ham og snakke med ham. Martin ba igjen. Plutselig kom det en ild, helt av seg selv, fra tronens sete, og den uheldige keiseren forlot den hurtig. Herren ydmyker sannelig den stolte og opphøyer den ydmyke.

Så sterk var hans iver etter å tjene Herren, at djevelen hisset seg kraftig opp. Sannhetens fiender leide snikmordere for å drepe Martin. De kom i smug til hjemmet hans, og da de skulle til å drepe ham, stod han rakrygget og blottet halsen for sverdet. Da de stormet fram, kastet Guds kraft dem plutselig tilbake gjennom rommet. Så overmannet ble de i den hellige og gudfryktige atmosfæren, at de krabbet på hendene og knærne sine og tryglet om tilgivelse for å ha forsøkt å ta livet hans.

Altfor ofte, når menn på en bemerkelsesverdig måte blir brukt av Herren, blir de oppløftet i stolthet. Men slik var det ikke med Martin. Han forble alltid Guds ydmyke tjener. En kveld da han forberedte seg på å innta talerstolen, kom en tigger til kontoret hans og ba han om noen klær. Martin henviste tiggeren til sin overdiakon. Den hovmodige diakonen befalte ham å dra. Deretter dro han tilbake for å snakke med Martin. Martin reiste seg og gav tiggeren sin egen flotte kappe og ba diakonen hente en annen kappe til ham, som var av dårligere kvalitet. Den kvelden da Martin forkynte Ordet, så Guds forsamling et svakt, hvitt glødende lys omkring hans skikkelse.

Dette var sannelig en stor mann, en sann budbærer til den tidsalderen. Han begjærte aldri noe annet enn å behage Gud og levde et svært innvidd liv. Han kunne aldri lokkes til å forkynne, før han først hadde bedt og var i en slik åndelig forfatning at han kunne kjenne og overbringe hele Guds råd gjennom Den Hellige Ånd, sendt ned fra himmelen. Ofte lot han folket vente mens han ba om full visshet.

Bare å kjenne til Martin og hans mektige tjeneste kunne få en til å tenke at forfølgelsen av de hellige hadde avtatt. Så visst ikke. De ble fremdeles slaktet ned av djevelen, ved hjelp av de

onde. De led døden på bålet. De ble naglet til tømmerstokker med ansiktet mot jorden, og ville hunder ble sluppet løs på dem, slik at hundene rev kjøttet og innvollene ut av dem, hvorpå ofrene ble overlatt til å dø i grusomme smerter. Fostre ble røsket ut av gravide mødre og kastet til grisene. Kvinners bryst ble skåret av, og de ble tvunget til å stå oppreist mens hvert hjerteslag øste ut blodet inntil de falt døde over ende. Og tragedien blir enda verre å tenke på når man innser at dette ikke ene og alene var hedningenes verk, men mange ganger ble det forårsaket av såkalte kristne, som følte at de gjorde Gud en tjeneste ved å utslette disse lojale korsets soldater, som stod for Ordet og lydighet til Den Hellige Ånd. Johannes 16,2: «De skal utstøte dere av synagogene. Ja, den tid kommer da hver den som dreper dere, skal tro at han gjør Gud en tjeneste.» Matteus 24,9: «Da skal de utsette dere for trengsel og drepe dere, og dere skal bli hatet av alle folkeslag for Mitt navns skyld.»

Ved tegn og under, ved Åndens kraft, ble Martin sannelig stadfestet som budbæreren til den tidsalderen. Men han var ikke bare utrustet med en stor tjeneste, han var alltid tro mot Guds Ord. Han kjempet mot organisering. Han stod imot synd i høye posisjoner i samfunnet. Han forsvarte sannheten i ord og gjerning og levde ut et helt og seirende kristenliv.

En biograf skrev om ham på følgende vis: «Ingen så ham noen sinne sint eller urolig eller sørgende eller leende. Han var alltid den samme og fremstod nesten som en som ikke var dødelig, med et ansiktsuttrykk fylt av en slags himmelsk glede. Det var aldri noe annet enn Kristus på leppene hans, aldri noe annet enn gudfryktighet, fred og medlidenhet i hans hjerte. Han gråt ofte over syndene, til og med syndene til dem som baktalte ham, som da han var stille og ikke til stede, angrep ham med ondskapsfulle lepper og forgiftede tunger. Mange hatet ham på grunn av dyder de selv ikke hadde og ikke kunne etterligne; og dessverre, hans bitreste angripere var biskoper.»

HILSENER

Åpenbaringen 2,12b: «Dette sier Han som har det skarpe, tveeggede sverdet.»

Budskapet til den tredje menighetstid er i ferd med å gå ut. Den tredje akt i dette utfoldende dramaet om «Kristus midt i Sin menighet» er i ferd med å bli åpenbart. Med en røst lik en trompet introduserer Ånden Ham som er uten sidestykke: «Han som har det skarpe, tveeggede sverdet!» Denne introduksjonen er så enormt annerledes enn den gangen da Pilatus introduserte Guds Lam, kledd i en purpurfarget kappe bare for å hånes, slått og kronet med torner, da han sa: «Se, Kongen deres!» Nå, kledd i kongelig skrud og kronet med ære, står den oppstandne Herre: «Kristus, Guds kraft.»

I disse ordene: «Han som har det skarpe, tveeggede sverdet» ligger nok en åpenbaring om Guddommen. I Efesos tidsalder, som du husker, ble Han fremstilt som Den uforanderlige Gud. I Smyrna tidsalder, så vi Ham som den ENE OG SANNE Gud, og foruten Ham er det ingen andre. I denne Pergamon tidsalder er det en ytterligere åpenbaring om Hans Guddom, kunngjort gjennom Hans forbindelse med det skarpe, tveeggede sverdet, som er Guds Ord. Hebreerne 4,12: «For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver.» Efeserne 6,17: «Og ta Åndens sverd, som er Guds Ord.» Åpenbaringen 19,13 og 15a: «Han er kledd i en kjortel dyppet i blod, og Hans navn er Guds Ord.» «Ut av Hans munn går det et skarpt tveegget sverd.» Johannes 1,1-3: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han (Ordet) var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til.» 1. Johannes 5,7: «Det er tre som vitner i Himmelen: Faderen, Ordet og Den Hellige Ånd. Og disse tre er ÉN.»

Nå kan vi se Hans forbindelse med Ordet. HAN ER ORDET. Det er Hvem Han er. *ORDET* I HANS NAVN.

I Johannes 1,1, hvor det står: «I begynnelsen var Ordet», er «Logos» roten som vi får oversettelsen vår for «Ordet» fra, som betyr «tanken eller begrepet». Det har den doble betydningen av «tanke» og «tale». En «uttrykt tanke» er et «ord», eller «flere ord». Er ikke det vidunderlig og vakkert? Johannes sier at konseptet Gud ble uttrykt i Jesus. Og Paulus sier nøyaktig det samme i Hebreerne 1,1-3: «Gud, Han som i tidligere tider mange ganger og på mange måter talte til fedrene ved profetene, Han har i disse siste dager talt til oss ved Sønnen (Logos), som Han har innsatt som arving til alle ting. Ved Ham har Han også skapt hele verden. Han er avglansen av Hans herlighet og det uttrykte bildet av Hans vesen. Og Han holder alle ting oppe ved sin krafts ord. Da Han ved seg selv hadde gjort renselse for våre synder, satte Han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye.» Gud ble uttrykt i personen Jesus Kristus. Jesus var det Uttrykte Bildet av Gud. Igjen i Johannes 1,14: «Og Ordet ble kjøtt og tok bolig iblant oss.» Selve Guds *vesen* ble kjøtt og bodde iblant oss. Den store Guds Ånd, Som ikke noe menneske kunne nærme seg, Som ikke noe menneske hadde sett eller kunne skue, hadde nå tatt bolig i kjøtt og bodde blant mennesker, og uttrykte Guds fylde til mennesker. Johannes 1,18: «Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, Han har forklart Ham.» Gud, Som nå og da manifesterte Sitt nærvær gjennom skyen eller ildstøtten, som satte frykt i menns hjerter. Denne Gud, Hvis hjertes karaktertrekk kun ble gjort kjent ved åpenbaring av ord gjennom profetene, ble nå Immanuel (Gud med oss), som forklarte Seg Selv. Ordet «forklare» er tatt fra den greske roten,

som vi ofte oversetter som eksegese, som betyr å grundig utrede og klargjøre. Det er hva det Levende ORDET, Jesus, gjorde. Han brakte Gud til oss, for Han var Gud. Han åpenbarte Gud for oss med slik fullkommen klarhet, at Johannes kunne si om Ham, i 1. Johannes 1,1-3: «Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt», (Logos betyr tale), «det som vi har sett med våre øyne, det som vi har skuet og våre hender har rørt ved, om Livets Ord – og livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner om det og forkynner dere det evige livet, det som var hos Faderen og ble åpenbart for oss – det som vi har sett og hørt, det forkynner vi dere, for at også dere skal ha fellesskap med oss. Og vårt fellesskap er med Faderen og med Hans Sønn, Jesus Kristus.» Da Gud virkelig ble åpenbart, ble Han manifestert i kjøtt. «Den som har sett Meg, har sett Faderen.»

Tilbake i Hebreerne 1,1-3 noterte vi oss at Jesus var det uttrykte bildet av Gud. Han var Gud som uttrykte Seg Selv i et menneske til mennesker. Men det er noe annet man bør merke seg i disse versene, spesielt vers 1 og 2: «Gud, Han som i tidligere tider mange ganger og på mange måter talte til fedrene ved profetene, Han har i disse siste dager talt til oss ved Sønnen.» Jeg vil at du skal legge merke til at du i margen i Bibelen din vil se en korreksjon. Ordet «ved» er ikke en korrekt oversettelse. Det skulle vært «I». Ikke «ved». Da står det riktig: «Gud talte i tidligere tider til fedrene I profetene ved hjelp av Ordet.» 1. Samuel 3,21b: «For Herren åpenbarte seg for Samuel i Sjilo ved Herrens ord.» Det bringer 1. Johannes 5,7 opp i dagen på fullkomment vis: «Ordet og Ånden er ËN.» Jesus åpenbarte Faderen. Ordet åpenbarte Faderen. Jesus var det Levende Ord. Lovet være Gud, Han er fremdeles i dag det Levende Ord.

Da Jesus var på jorden, sa Han: «Tror du ikke at Jeg er i Min Far og Min Far i Meg? De ordene som Jeg taler til dere, taler Jeg ikke av Meg selv, men Min Far, som blir i Meg, Han gjør gjerningene.» Johannes 14,10. Her blir det helt tydelig lagt frem at den fullkomne manifestasjonen av Gud i Sønnen skjedde ved den ideoende Ånden, som manifesterte i Ord og gjerninger. Det er nøyaktig hva vi har forkynt hele tiden. Når bruden kommer tilbake til det å være en Ord-brud, vil hun gjøre de samme gjerningene som Jesus gjorde. Ordet er Gud. Ånden er Gud. De er alle ËN. Den ene kan ikke virke uten den andre. Hvis noen virkelig har Guds Ånd, vil han ha Guds Ord. Det var slik det var med profetene. De hadde Guds ideoende Ånd, og Ordet kom til dem. Det var slik det var med Jesus. I Ham var Ånden uten mål, og Ordet kom til Ham. («Jesus begynte både å gjøre og LÆRE.» «Min lære er ikke Min egen, men tilhører Faderen, som har sendt Meg.» Apostlenes gjerninger 1,1, Johannes 7,16.)

Husk nå, Johannes døperen var både profeten og budbæreren for sin tid. Han var fylt av Den Hellige Ånd fra han var i mors liv. Da han døpte i Jordan, kom Guds Ord (Jesus) til ham. Ordet

kommer alltid til den som virkelig er Åndsfylt. Det er beviset på å være fylt med Den Hellige Ånd. Det er hva Jesus sa ville være beviset. Han sa: «Og Jeg vil be Faderen, og Han skal gi dere en annen Talsmann, for at Han skal bli hos dere til evig tid, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få.» Nå vet vi hva Sannhet er. «Ditt Ord er sannhet», Johannes 17,17b. Videre i Johannes 8,43: «Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Fordi dere ikke er i stand til å høre Mitt Ord.» La du merke til at Jesus sa at verden ikke kunne motta Den Hellige Ånd? Vel, i dette verset som jeg nettopp leste, kunne de heller ikke motta Ordet. Hvorfor? Fordi Ånden og Ordet er én, og hvis du har Den Hellige Ånd, slik profetene hadde, vil Ordet komme til deg. Du ville tatt imot det. I Johannes 14,26: «Men Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen vil sende i Mitt navn, Han skal LÆRE dere alle ting og minne dere om alt det Jeg har sagt dere.» Her ser vi igjen at Ordet kommer på grunn av Guds Ånd. Videre i Johannes 16,13: «Men når Han, sannhetens Ånd (Ordet), kommer, skal Han veilede dere til hele sannheten.» («Ditt Ord er sannhet.») «For Han skal ikke tale ut fra Seg Selv, men det Han hører (Guds Ord) skal Han ta (Ordet). Og Han skal forkynne dere de ting som skal komme.» (Ånden bringer Det Profetiske Ord.) Jeg vil at du nøye skal notere deg at Jesus ikke sa at beviset på å være døpt med Den Hellige Ånd var å tale i tunger, tyde, profetere, eller å rope og danse. Han sa at beviset ville være at du ville være i SANNHETEN. Du ville være i Guds Ord for din tid. Beviset har å gjøre med å motta det Ordet.

I 1. Korinterbrev 14,37: «Hvis noen mener om seg selv at han er en profet eller åndelig, så må han erkjenne at det jeg skriver til dere, er Herrens bud.» Se det. Beviset på den iboende Ånd var å anerkjenne og FØLGE det Guds profet overleverte til sin tidsalder, mens han satte menigheten i orden. Paulus måtte si til dem som gjorde krav på en annen åpenbaring (vers 36): «Eller var det fra dere Guds Ord gikk ut? Eller var det bare til dere det kom?» Beviset på en Åndsfylt kristen troende er ikke å frembringe sannheten (Ordet), men å *motta* sannheten (Ordet), og å tro og adlyde den.

Har du lagt merke til i Åpenbaringen 22,17: «Og Ånden og bruden sier: 'Kom!' Og den som hører, skal si: 'Kom!'»? Se, bruden sier det samme Ordet som Ånden sier. Hun er en Ord-Brud som beviser at hun har Ånden. *I hver menighetstid hører vi disse ordene: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Ånden gir Ordet. Hvis du har Ånden, vil du høre Ordet for din tid, slik de sanne kristne tok Ordet for sin tid.*

Fikk du tak i den siste tanken? Jeg gjentar, hver menighetstid avsluttes med den samme formaningen. «Den som har øre, han (et individ) høre hva Ånden sier til menighetene.» *Ånden gir Ordet.* Han har sannheten for hver tidsalder. Hver tidsalder har hatt sine egne utvalgte, og det var alltid slik at den utvalgte gruppen

«hørte ordet» og mottok det, og beviste at de hadde Frøet i seg. Johannes 8,47: «Den som er av Gud, hører Guds Ord. Derfor hører dere ikke, fordi dere ikke er av Gud.» De avviste Ordet (Jesus) og Hans Ord til deres tid, men det sanne frøet mottok Ordet, fordi de var av Gud. «ALLE dine barn skal være lært av Gud (Den Hellige Ånd)», Jesaja 54,13. Jesus sa det samme i Johannes 6,45. Det å være ETT MED ORDET beviser om du er av Gud og er Åndsfylt. Ikke noe annet kriterium.

Men hva er tunger og tydning og de andre gavene? De er manifestasjoner. Det er hva Ordet lærer. Les det i 1. Korinterbrev 12,7: «Men Åndens ÅPENBARING blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig.» Så nevner Paulus disse manifestasjonene.

Nå kommer dette svært gode spørsmålet som jeg vet at dere alle er ivrige etter å stille. Hvorfor er ikke manifestasjonen et bevis på at man er døpt med Den Hellige Ånd, for du kan naturligvis ikke manifestere Den Hellige Ånd uten at du virkelig er Åndsfylt? Jeg skulle ønske at jeg kunne si at det er riktig, for jeg liker ikke å såre folk eller å trampe på deres lære; men jeg ville ikke vært en sann Guds tjener, hvis jeg ikke fortalte dere hele Guds råd. Det stemmer, ikke sant? La oss bare ta en liten titt på Bileam. Han var religiøs, han tilba Gud. Han forstod hva som var den riktige måten å ofre til og tilnærme seg Gud, men han var ikke en profet av den Sanne Sæden, for han tok urettferdighetens lønn, og verst av alt, ledet han Guds folk inn i synden av hor og avgudsdyrking. Hvem ville likevel våge å nekte for at Guds Ånd ble manifestert gjennom ham i en av de vakreste stykkene med absolutt presis profeti, som verden noen gang har sett? Men han hadde slett ikke Den Hellige Ånd. Hva tenker du så om Kaifas, ypperstepresten? Bibelen sier at han profeterte hva slags død Herren ville lide. Vi vet alle at det ikke er skrevet noe om at han var en Åndsfylt og Åndsledet mann, slik som kjære, gamle Simeon eller den elskverdige hellige ved navn Anna. Likevel hadde han en ekte manifestasjon av Den Hellige Ånd. Vi kan ikke benekte det. Så hvor er manifestasjon som et bevis? Det er ikke der. Hvis du virkelig er fylt med Guds Ånd, vil du ha ORDET som beviset i ditt liv.

La oss vise deg hvor dypt jeg føler og forstår denne sannheten, gjennom en åpenbaring Gud gav meg. Før jeg forteller den, ønsker jeg å si dette. Mange av dere folk tror at jeg er en profet. Jeg sier ikke at jeg er det. Dere sa det. Men vi vet begge at visjonene Gud gir meg ALDRI SVIKTER. IKKE ÉN ENESTE GANG. Hvis noen kan bevise at en visjon noen gang sviktet, ønsker jeg å vite om det. Siden du har fulgt meg så langt, her er min historie.

For mange år siden, da jeg først kom over pinsefolket, var jeg på ett av deres stevner, hvor det var mange manifestasjoner av tunger, tydning av tunger, og profeti. Særlig to forkynnere var involvert i denne typen tale, mer enn noen av de andre brødrene.

Jeg satte svært stor pris på møtene og var oppriktig interessert i de forskjellige manifestasjonene, for de hørtes ekte ut. Det var mitt innstendige begjær å lære alt jeg kunne om disse gavene, så jeg bestemte meg for å snakke med de to mennene om dem. Gjennom Guds gave som bor i meg, forsøkte jeg å få kjennskap til ånden i den første mannen, om han virkelig var av Gud eller ikke. Etter en kort samtale med denne elskverdige, ydmyke broderen, visste jeg at han var en oppriktig, solid kristen. Han var ekte. Den andre unge mannen var ikke i det hele tatt som den første. Han var skrytende og stolt, og da jeg snakket med ham, passerte en visjon foran øynene mine, og jeg så at han var gift med en blond dame, men at han levde med en brunette og hadde to barn sammen med henne. Hvis det noen gang fantes en hykler, så var han en.

Jeg skal si deg at jeg var sjokkert. Hvorfor skulle jeg ikke være det? Her var to menn, en som var en ekte troende, og en som var en syndig etterligner. MEN BEGGE MANIFESTERTE ÅNDENS GAVER. Jeg ble opprørt over denne forvirringen. Jeg forlot møtet for å søke Gud om svaret. Jeg dro alene til et hemmelig sted, og der med min Bibel, ba jeg og ventet på Gud for svaret. Da jeg ikke visste nøyaktig hvilket stykke i Skriften jeg skulle lese, åpnet jeg Bibelen tilfeldig på et sted i Matteus. Jeg leste en stund og la så Bibelen ned. Et øyeblikk etter, blåste en vind inn i rommet og bladde sidene i Bibelen til Hebreerne kapittel 6. Jeg leste det helt igjennom, og de underlige versene i Hebreerne 6,4-9 gjorde spesielt inntrykk på meg: «For dem som en gang har blitt opplyst og har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd og har smakt Guds gode Ord og kreftene fra den kommende tidsalder – for dem er det umulig å bli fornyet til omvendelse igjen, hvis de faller fra. For de korsfester Guds Sønn for seg selv på ny og stiller Ham åpenlyst til skamme. For jorden som drikker det regnet som ofte kommer ned på den, og som bærer grøde som er nyttig for dem som har dyrket den, tar imot velsignelse fra Gud. Men hvis den bærer torner og tistler, er den forkastet, og forbannelsen nærmer seg. Og den ender med å bli brent. Men mine kjære, når det gjelder dere, er vi overbevist om det som bedre er, ja, ting som hører frelsen til, selv om vi taler på denne måten.»

Jeg lukket Bibelen, la den ned og mediterte en stund og ba litt mer. Jeg hadde fremdeles ikke noe svar. Igjen åpnet jeg Bibelen på et tilfeldig sted, men jeg leste ikke. Plutselig blåste vinden inn i rommet igjen, og nok en gang ble sidene bladd til Hebreerne 6 og forble der da vinden opphørte. Jeg leste de ordene om igjen, og mens jeg gjorde det kom Guds Ånd inn i rommet, og jeg så en visjon. I visjonen så jeg en mann kledd i det reneste hvitt, som gikk ut på en nylig pløyd åker og sådde korn. Det var en lys dag, og såingen ble gjort om morgenen. Men sent på kvelden, etter at såmannen i hvitt hadde dratt, kom en mann i svart og ubemerket

sådde noen flere frø blant dem som mannen i hvitt hadde sådd. Dagene gikk – solen og regnet velsignet jordsmonnet. Og en dag kom kornet til syne. Så flott det var. Men en dag senere kom ugresset til syne.

Hveten og ugresset vokste sammen. De tok del i den samme næringen fra det samme jordsmonnet. De drakk i seg den samme solen og regnet.

Så en dag ble himmelen som messing, og alle plantene begynte å visne og dø. Jeg hørte hveten løfte sine hoder og rope til Gud om regn. Ugresset løftet også opp sin røst og tryglet om regn. Så mørknet himmelen til, og regnet kom, og igjen løftet hveten, som nå var full av styrke, opp sin røst og ropte i tilbedelse: «Priset være Herren.» Og til min forundring hørte jeg det gjenopplivede ugresset også se opp og si: «Halleluja!»

Da visste jeg sannheten om stevnet og visjonen. Lignelsen om Såmannen og Såkornet, det 6. kapitlet i Hebreerne, og den tydelige manifestasjonen av åndelige gaver i en blandet forsamling – alt ble usedvanlig klart. Såmannen i hvitt var Herren. Såmannen i svart var djevelen. Verden var åkeren. Frøene var mennesker, utvalgte og fortapte. Begge tok del i den samme næringen, vannet og solen. Begge ba. Begge mottok hjelp fra Gud, for Han lar Sin sol og regn falle både på gode og onde. Og selv om de begge hadde de samme fantastiske velsignelsene, og begge hadde de samme fantastiske manifestasjonene, VAR FREMDELES DEN STORE FORSKJELLEN DER, AT DE KOM FRA FORSKJELLIGE FRØ.

Her var også svaret på Matteus 7,21-23: «Ikke alle som sier til Meg: 'Herre, Herre,' skal komme inn i Himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje. Mange skal si til Meg på den dag: 'Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?' Men da skal Jeg bekjenne for dem: 'Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet!'» Jesus nekter ikke for at de gjorde de kraftige gjerningene som bare Den Hellige Ånd kan utrette gjennom mennesker. Men Han nektet for at han *noen sinne hadde kjent* dem. Dette var ikke frafalne. Dette var onde, ikke gjenfødte, fortapte syndere. Dette var satans frø.

Og der har du det. Du KAN IKKE hevde at manifestasjoner er beviset på å være født av Ånden, fylt av Ånden. Nei, så men. Jeg skal vedgå at ekte manifestasjon er beviset på at Den Hellige Ånd gjør kraftige gjerninger, men det er IKKE beviset på at personen er fylt av Ånden, selv om denne personen har disse manifestasjonene i rikt monn.

Beviset på å motta Den Hellige Ånd i dag er akkurat det samme som det var tilbake i vår Herres dager. Det er å motta sannhetens Ord for den tiden du lever i. Jesus la aldri så mye

vekt på Gjerningene som Han la på Ordet. Han visste at dersom folket fikk ORDET, så ville gjerningene følge. Det er Bibelen.

Jesus visste at det kom til å skje en forferdelig glidning bort fra Ordet i Pergamon tidsalder, som på det tidspunktet var to hundre år unna Patmosvisjonen. Han visste at denne glidningen ville forårsake at de kom til å gå inn i Den mørke middelalder. Han visste at måten mennesket opprinnelig kom bort fra Gud på var ved først å forlate Ordet. Hvis du forlater dette Ordet, har du forlatt Gud. Derfor presenterer Han Seg for menigheten i Pergamon, og egentlig til alle menigheter i alle tidsaldre: «Jeg er Ordet. Hvis dere ønsker å ha Guddommen i deres midte, så må dere ønske Ordet velkommen og motta Det. La aldri noen eller noe komme mellom deg og dette Ordet. Dette som Jeg gir til dere (Ordet) er en åpenbaring av Meg Selv. JEG ER ORDET. Husk det!»

Jeg lurar på om vi er tilstrekkelig preget av Ordet i vår midte. La meg gi deg en tanke her. Hvordan ber vi? Vi ber i Jesu Navn, gjør vi ikke? Hver bønn er i Hans Navn, ellers kommer det ikke noe svar. Men i 1. Johannes 5,14 blir vi fortalt: «Og dette er den frimodige tillit vi har til Ham, at om vi ber om noe etter Hans vilje, så hører Han på oss. Og hvis vi vet at Han hører oss, uansett hva vi ber om, så vet vi også at vi har fått oppfylt de bønnene vi har bedt til Ham.» Nå spør vi: «Hva er Guds vilje?» Det er bare ÉN MÅTE å kjenne Hans vilje på, og det er ved GUDS ORD. Klagesangene 3,37: «Hvem er den som taler, så det går i oppfyllelse, uten at det er Herren som har befalt det?» Der er det. Hvis det ikke er i Ordet, kan du ikke få det. Så vi kan ikke be uten at det er i Ordet, og vi kan ikke be eller spørre uten at det er i Hans Navn. Der er det igjen. JESUS (Navnet) er ORDET (viljen). Du kan ikke skille Gud og Ordet. De er ETT.

Dette Ordet som Han har etterlatt Seg på trykte sider, er en del av Ham, når du tar imot det ved tro i et Åndsfylt liv. Han sa at Hans Ord var liv. Johannes 6,63b. Men det er nøyaktig hva Han er: Johannes 14,6: «Jeg er veien, sannheten og livet.» Romerne 8,9b: «Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke Ham til.» Der er det, Han er Ånd og Han er Liv. Det er nøyaktig hva Ordet er. Det er nøyaktig hva Jesus er. Han er Ordet. Så når en Åndsfødt, Åndsfylt mann i tro tar dette Ordet inn i sitt hjerte og legger det på sine lepper, så er det det samme som at Guddom taler. Hvert fjell må vike. Satan kan ikke holde stand mot den mannen.

Hvis menigheten helt tilbake der i den tredje tidsalderen bare hadde holdt fast i åpenbaringen om det levende Ord i deres midte, ville ikke Guds kraft ha ebbet ut, slik den gjorde i Den mørke middelalder. Og i dag, når menigheten vender tilbake til Ordet i tro, kan vi uten tvil si at Guds herlighet og Guds fantastiske gjerninger vil være i hennes midte igjen.

En kveld da jeg søkte Herren, sa Den Hellige Ånd til meg at jeg skulle ta opp pennen min og skrive. Da jeg grep pennen for å skrive, gav Hans Ånd meg et budskap til menigheten. Jeg ønsker å formidle det til deg. Det har med Ordet og bruden å gjøre.

Her er hva jeg forsøker å si til dere. Forplantningens lov er at enhver art bringer frem etter sitt eget slag, som også 1. Mosebok 1,11 sier: «Så sa Gud: 'Jorden skal bære fram gress, planter som setter frø, og frukttrær som gir frukt etter sitt slag, og som har frø i seg, på jorden.' Og det ble slik.» Det livet som var i frøet vokste til en plante og deretter til en frukt. Den nøyaktig samme loven gjelder for menigheten i dag. Hva enn slags frø som startet menigheten, det vil vokse opp og bli som det opprinnelige frøet, fordi det er det samme frøet. I disse siste dager vil den sanne Brudemenigheten (Kristi frø) komme til Toppsteinen, og hun vil være supermenigheten, en superrase, mens hun nærmer seg Ham. De som er i bruden vil være så like Ham at de endog vil være Hans eget speilbilde. Dette er for å bli forenet med Ham. De vil være ett. De vil bli selve manifestasjonen av Den levende Guds Ord. Denominasjoner kan ikke produsere dette (feil frø). De vil produsere sine trosbekjennelser og sine dogmer, blandet med Ordet. Denne kryssingen avler fram et blandingsprodukt.

Den første sønnen (Adam) var Guds talte Ords frø. Han ble gitt en brud for å forplante seg. Det er grunnen til at bruden ble gitt til ham, så han kunne forplante seg; for å frembringe nok en Guds sønn. Men hun falt. Hun falt på grunn av hybridisering. Hun fikk ham til å dø.

Den andre Sønnen (Jesus), også et Guds talte Ords frø, ble gitt en brud slik som Adam ble. Men før Han rakk å gifte seg med henne, hadde hun også falt. Hun, lik Adams kone, ble satt på prøven om hun ville tro Guds Ord og leve, eller tvile på Ordet og dø. Hun tvilte. Hun forlot Ordet. Hun døde.

Fra en liten gruppe av det sanne Ordets frø, vil Gud gi Kristus en elsket brud. Hun er en jomfru av Hans Ord. Hun er jomfru, fordi hun ikke vet av noen menneskelagde trosbekjennelser eller dogmer. Ved og gjennom lemmene i bruden vil alt det Gud lovet skulle bli manifestert i jomfruen, bli oppfylt.

Løftesordet kom til jomfru Maria. Men dette Løftesordet var Ham, Ham selv, som skulle bli åpenbart. Gud ble åpenbart. Han, Ham selv, virket på den tiden og oppfylte Sitt eget Løftesord i jomfruen. Det var en engel som hadde brakt henne budskapet. Men engelens budskap var Guds Ord. Jesaja 9,6. Han oppfylte på den tiden alt som var skrevet om Ham, fordi hun tok imot Hans Ord til henne.

Lemmene i jomfrubruken vil elske Ham, og de vil ha Hans potensiale, for Han er deres hode, og all kraft tilhører Ham. De er underlagt Ham, slik som lemmene på våre kropp er underlagt våre hoder.

Legg merke til harmonien mellom Faderen og Sønnen. Jesus gjorde aldri noe før det først ble vist Ham av Faderen. Johannes 5,19. Denne harmonien skal nå eksistere mellom Brudgommen og Hans brud. Han viser henne Sitt livets Ord. Hun tar imot det. Hun tviler aldri på det. Derfor kan ingenting skade henne, ikke engang døden. For hvis frøet er plantet, vil vannet reise det opp igjen. Her er hemmeligheten om dette. Ordet er i bruden (slik det var i Maria). Bruden har Kristi sinn, for hun vet hva Han vil skal gjøres med Ordet. Hun utfører Ordets befaling i Hans navn, for hun har «så sier Herren». Da blir Ordet gjort levende ved Ånden, og det går i oppfyllelse. Lik et frø som er plantet og vannet, kommer det til full høst og tjener sin hensikt.

De som er i bruden, gjør bare Hans vilje. Ingen kan få dem til å gjøre noe annet. De har «så sier Herren», ellers tier de stille. De vet at det må være Gud i dem som gjør gjerningene, og som oppfyller Hans eget Ord. Han gjorde ikke ferdig all Sin gjerning i Sin jordiske tjeneste, så nå arbeider Han i og gjennom bruden. Hun vet det, for tiden var ennå ikke inne for at Han skulle gjøre enkelte ting som Han nå må gjøre. Men Han vil nå, gjennom bruden, fullføre den gjerning som Han etterlot til denne bestemte tid.

La oss stå som Josva og Kaleb. Vårt løftesland kommer til syne på samme måte som deres gjorde for dem. Josva betyr «Jehova-Frelser», og han representerer endetidens leder som vil komme til menigheten, slik Paulus kom som den første lederen. Kaleb representerer de som stod trofast med Josva. Husk, Gud hadde begynt med Israel som en jomfru med Sitt Ord. Men de ville ha noe annet. Det ville også menigheten i den siste tid. Legg merke til at Gud ikke flyttet Israel, eller lot henne gå inn i løfteslandet, før den tid Han selv hadde bestemt. Det kan hende at folket satte press på Josva, lederen, og sa: «Landet er vårt, lå oss gå og innta det. Josva, det er over med deg, du må ha mistet din myndighet, du har ikke den kraften du pleide å ha. Du pleide å høre fra Gud og kjenne Guds vilje, og handle raskt. Noe er galt med deg.» Men Josva var en Gud-sendt profet, og han kjente Guds løfter, så han ventet på dem. Han ventet på en klar beslutning fra Gud, og da tiden var inne for å gå i gang, plasserte Gud det fulle lederskapet i Josvas hender, fordi han hadde holdt seg til Ordet. Gud kunne stole på Josva, men ikke på de andre. Dette vil også gjenta seg i denne endens tid. Det samme problemet, det samme presset.

Ta eksempelet vi ser i Moses. Denne mektige, salvede Guds profet hadde en underlig fødsel, ble født i rett tid for utfrielsen av Abrahams ætt fra Egypt. Han ble aldri værende i Egypt for å diskutere Skriften med dem eller krangle med prestene. Han gikk ut i ødemarken inntil folket var klare for å ta imot ham. Gud kalte Moses til ødemarken. Ventingen var ikke for Moses

skyld, men på grunn av folket, som ikke var klare for å ta imot ham. Moses trodde folket ville forstå, men det gjorde de ikke.

Så er det Elias, som Herrens Ord kom til. Da han var ferdig med å forkynne sannheten, og den gruppen der tilbake, som er forløperen til den amerikanske Jesabel-gruppen, ikke ville ta imot Ordet, kalte Gud ham bort fra feltet og kastet en plage på den generasjonen for å ha forkastet profeten og budskapet som Gud hadde gitt. Gud kalte ham ut i ødemarken, og han ville ikke komme ut, selv for kongen. De som prøvde å overtale ham til å gjøre det, døde. Men Gud talte til sin trofaste profet gjennom visjoner. Han kom ut av skjulestedet og brakte Ordet tilbake til Israel.

Siden kom Johannes Døperen, Kristi trofaste forløper, den mektige profet på sin tid. Han gikk ikke på sin fars skole eller på skolen til fariseerne — han dro ikke til noen denominasjon, men ut i ødemarken, dit Gud kalte ham. Der ble han værende til Herren sendte ham ut med budskapet, hvor han ropte: «Messias er kommet nær.»

La oss ta en bibelsk advarsel her. Var det ikke på Moses' tid, han som Gud hadde stadfestet, at Kora reiste seg og stod imot denne mektige profet? Han trettet med Moses og påstod at han hadde like mye fra Gud til å lede folket, og at andre hadde del i den Guddommelige åpenbaring på lik linje som Moses. Han fornektet Moses' autoritet. Folket på den tiden, etter at de hadde hørt det sanne Ordet og var vel kjent med det faktum at en sann profet var stadfestet av Gud, så sier jeg at de menneskene falt for Kora og hans motsigelser. Kora var ikke en bibelsk profet, men folket fulgte ham i stort antall sammen med sine ledere. Så likt evangelistene i dag med sine gullkalv-opplegg slik som Koras. De ser bra ut for folket, slik Kora så bra ut da. De har blod på sine panner, olje på sine hender og ildkuler på plattformen. De tillater kvinnelige forkynnere, lar kvinnene klippe håret sitt, gå med bukser og shorts, og går utenom Guds Ord på grunn av sine egne trosbekjennelser og dogmer. Det viser hva slags frø som er i dem. Men ikke alle menneskene vendte seg imot Moses og forlot Guds Ord. Nei. De utvalgte holdt seg til ham. Det samme skjer igjen i dag. Mange forlater Ordet, men noen holder seg til det. Men husk lignelsen om hveten og ugresset. Ugresset må buntas sammen for å brennes. Disse frafalne menighetene blir bundet tettere og tettere sammen, klare for ilden ved Guds dom. Men hveten vil bli samlet inn til Mesteren.

Jeg vil at du skal være veldig aktsom her og forstå dette. Gud har lovet at Malakias 4 skal gå i oppfyllelse i endetiden. Det må skje, for det er Guds Ord levendegjort av Ånden, talt av profeten Malaki. Jesus henviste til det. Det er rett for Kristus kommer for andre gang. Før Jesus kommer, må hele Skriften være oppfylt. Hedningenes dispensasjon vil være i sin siste menighetstid når denne budbæreren i Malaki kommer.

Han vil være helt med Ordet. Han vil ta hele Bibelen, fra 1. Mosebok til Åpenbaringsboken. Han vil begynne med slangens sæd og fortsette fram til budbæreren i senregnet. Men han vil bli forkastet av denominasjonene.

Han må bli det, for det er historien fra Akabs tid som gjentar seg. Israels historie under Akab skjer her og nå i Amerika, hvor profeten i Malaki kommer til syne. Slik Israel forlot Egypt for å tilbe i frihet, drev ut de innfødte, reiste opp en veldig nasjon med store ledere som David, etc., for så å sette en Akab på tronen med en Jesabel bak seg, for å styre, så har vi i Amerika gjort nøyaktig det samme. Våre forfedre reiste til dette landet for å tilbe og leve i frihet. De drev tilbake de innfødte og tok over landet. Mektige menn som Washington og Lincoln ble reist opp, men etter en stund ble disse aktverdige menn etterfulgt av andre menn av et såpass dårlig kaliber, at det snart var en Akab som satt i presidentstolen med en Jesabel bak seg, for å styre ham. Det er i en tid som dette at budbæreren fra Malaki må komme. Da kommer det et Karmelfjell-oppgjør i senregnet. Følg nøye med på dette nå, så dere ser det i Ordet. Johannes var forløperen i Malaki 3. Han plantet tidligregnet og ble forkastet av organisasjonene på sin tid. Jesus kom og hadde et oppgjør på Forklarelsens berg. Kristi andre forløper vil så til senregnet. Jesus vil være oppgjøret mellom denominasjonene og trosbekjennelsene, for Han vil komme og støtte Sitt Ord, og ta Sin brud i borttrykkelsen. Det første oppgjøret var Karmelfjellet; det andre var Forklarelsens berg, og det tredje vil være Sionfjellet.

Den underlige atferden til Moses, Elias og Johannes, som trakk seg bort fra folket i ensomhet, gjorde mange forvirret. De forstod ikke at det var fordi budskapene deres hadde blitt forkastet. Men frøet hadde blitt sådd, plantingen var over. Deretter fulgte dom. De hadde tjent sin hensikt som et tegn til folket, så nå fulgte dom.

Jeg tror, ifølge Åpenbaringen 13,16, at bruden må slutte å forkynne, for dyret vil forlange merket i hånden eller pannen for at tillatelse til å forkynne skal bli gitt. Denominasjonene vil ta imot merket, eller tvinges til å slutte og forkynne. Da vil Lammet komme for å hente Sin brud, og dømme den store skjøgen.

Husk at Moses ble født for en bestemt gjerning, men han kunne ikke utføre den gjerningen før han hadde mottatt gavene som skulle sette ham i stand til å utføre gjerningen. Han måtte gå ut i ødemarken og vente der; Gud hadde en fastsatt tid. Det skulle være en bestemt farao på tronen, og folket måtte rope etter livets brød, før Gud kunne sende ham tilbake. Dette gjelder også for vår tid.

Men hva har vi i denne vår tid? Mengder som utfører tegn, til vi har fått en generasjon av tegn-søkere, som vet lite eller ingenting om Ordet eller en sann bevegelse av Guds Ånd. Hvis

de ser blod, olje og ild, så er de lykkelige. Hva som står i Ordet betyr ingenting. De vil støtte ethvert tegn, til og med de ubibelske. Men Gud har advart oss om dette. Han sa i Matteus 24 at de to åndene i de siste dager vil være så nærme hverandre at bare de sanne utvalgte kan skille dem fra hverandre, for de er de eneste som ikke vil bli forført.

Hvordan kan du skille åndene fra hverandre? Bare gi dem Ord-prøven. Hvis de ikke taler dette Ordet, er de av den onde. Slik den onde forførte de to første bruder, vil han forsøke å forføre denne endetidens brud ved å prøve og få henne til å krysse seg med trosbekjennelser, eller bare helt enkelt vende seg bort fra Ordet til ethvert tegn som passer henne. Men Gud har aldri satt tegn foran Ordet. Tegn følger Ordet, som da Elias ba kvinnen om å bake en kake til ham først, ifølge Herrens Ord. Da hun gjorde som Ordet sa, kom det riktige tegnet. Kom først til Ordet og se deretter miraklet. Frø-Ordet får sin kraft av Ånden.

Hvordan kan en budbærer sendt fra Gud bare tro en del av Ordet og fornekte noe av det? Den sanne Guds profet i denne siste tid vil forkynne hele Ordet. Denominasjonene vil hate ham. Han vil kanskje bruke like harde ord som Johannes døperen, som kalte dem ormeyngel. Men de forutbestemte vil høre og bli klare for bortrykkelsen. Abrahams Kongelige Ætt, med samme tro som Abraham, vil holde seg til Ordet sammen med ham, for sammen er de forutbestemt.

Endetidens budbærer vil stå frem i Guds fastsatte tid. Som alle vet, er endetiden nå, for Israel er i hjemlandet. Ifølge Malaki vil han komme når som helst nå. Når vi ser ham, vil han være trofast mot Ordet. Han vil være på sin plass (pekt ut i Ordet, Åpenbaringen 10,7), og Gud vil stadfeste tjenesten hans. Han vil forkynne sannheten, slik Elias gjorde, og være klar for oppgjøret på Sionfjellet.

Mange vil misforstå ham, fordi de er blitt opplært i Skriften på en bestemt måte som de anser for å være sannheten. Når han går imot det, vil de ikke tro. Til og med enkelte sanne forkynnere vil misforstå budbæreren fordi så mye er blitt kalt Guds sannhet av bedragerere.

Men denne profeten vil komme, og slik som forløperen for det første kommet ropte: «Se Guds lam som tar bort verdens synd», så kommer han uten tvil til å rope ut: «Se Guds lam som kommer i herlighet.» Han vil gjøre dette, for på samme måte som Johannes var sannhetens budbærer til de utvalgte, så er dette den siste budbæreren til den utvalgte og Ord-fødte bruden.

KRISTUS LOVPRISER MENIGHETEN

Åpenbaringen 2,13: «Jeg vet om dine gjerninger og hvor du bor, der satans trone er. Og du holder fast ved Mitt Navn og

har ikke fornektet Min tro, selv i de dager da Antipas var Mitt trofaste vitne, han som ble drept hos dere, der satan bor.»

«*Jeg vet om dine gjerninger.*» Dette er de samme ordene som blir sagt til hver av de syv budbærerne vedrørende Guds folk i hver tidsalder. Siden de blir talt til de to vintrærne (sanne og falske), vil de bringe glede og fryd til hjertene i den ene gruppen, men de burde sette skrekk i hjertene i den andre gruppen. For selv om vi er frelst av nåde, og ikke av gjerninger, vil sann frelse bringe frem gjerninger, eller handlinger som vil behage Gud. 1. Johannes 3,7: «Dere barn! La ingen føre dere vill! Den som GJØR (bevirker) rettferdigheten, er rettferdig, likesom Han er rettferdig.» Hvis dette verset betyr noe i det hele tatt, betyr det at det et menneske GJØR, det ER han. Jakob 3,11: «Gir vel en kilde både friskt og bittert vann fra samme oppkomme?» Romerne 6,2: «Vi som døde fra synden, hvordan kan vi fortsette å leve i den?» Matteus 12,33-35: «Enten må dere holde treet for å være godt og frukten god, eller dere må holde treet for å være dårlig og frukten dårlig. For et tre kjennes på frukten. Å Giftslangers avkom! Hvordan kan dere som er onde, tale noe godt? For det hjertet flyter over av, det taler munnen. Et godt menneske henter fram gode ting fra den gode skatten i sitt hjerte, og et ondt menneske henter fram onde ting fra den onde skatten.» Dersom et menneske er født av Ordet («gjenfødt, ikke av forgiengelig sæd, men uforgjengelig, ved Guds Ord som lever og blir til evig tid», 1. Peter 1,23), vil det bringe frem Ordet. Frukten eller gjerningene i livet hans vil være et resultat av den slags sæd eller liv som er i ham. Gjerningene hans vil derfor være bibelske. Å, hvilken anklage denne sannheten vil være mot Pergamon tidsalder. Der står Han som er uten sidestykke, og i Hans hånd er det skarpe, tveeggede sverdet, Guds Ord. Og det Ordet vil dømme oss på den siste dag. Faktisk dømmer Ordet akkurat nå, for det skjelner hjertets tanker og motiver. Det kløver det kjødelige fra det åndelige. Det gjør oss til levende brev, lest og kjent av alle mennesker, til Guds ære.

«*Jeg vet om dine gjerninger.*» Hvis et mann frykter at han kanskje ikke behager Gud, så la ham utføre Ordet. Hvis en mann undres på om han vil høre disse ordene: «Rett gjort, du gode og trofaste tjener», la ham utføre Guds Ord i livet sitt, og han vil garantert høre disse rosende ordene. Sannhetens Ord var kriteriet da; det er kriteriet nå. Det er ingen annen standard; det er ingen annen loddsnor. Slik verden kommer til å bli dømt av én Kristus Jesus, slik vil den bli dømt av Ordet. Hvis en mann ønsker å vite hvordan han klarer seg, la ham gjøre som Jakob anbefalte: «Se i Guds Ords speil.»

«*Jeg vet om dine gjerninger.*» Som Han stod der med Ordet og gransket livene deres i lys av plantegningen Han hadde lagt ut om for dem, må Han ha vært svært fornøyd, for de, i likhet med de andre som hadde gått bort i forveien, holdt ut forfølgelsen fra de

urettferdige, og holdt seg fremdeles med glede til Herren. Selv om det til tider var besværlig å tjene Herren, tjente de Ham likevel og tilba Ham i Ånd og i sannhet. Men med det falske vintreet var det ikke slik. Dessverre hadde de forkastet det livet som er bygget på Ordet og gikk nå lenger og lenger bort fra sannheten. Gjerningene deres vitnet om hvor dypt de hadde sunket.

DU HOLDER FAST VED MITT NAVN

«Hvem skal vi gå til? Du alene har det evige livs Ord!» De stod fast da; de stod fast nå, men ikke med fatalistisk engstelse, som menn som lever fattige liv. De stod fast i Hans kraft, i Åndens visshet om at de var ett i Ham. De hadde visshet om at deres synder var tilgitt, og de bar navnet «Kristen» som et vitnesbyrd om det. De kjente og elsket det Navnet som var over alle navn. De hadde bøyd kne for det Navnet. Deres tunger hadde bekjent det. Hva enn de gjorde, gjorde de det alt sammen i Herren Jesu Navn. De hadde nevnt det Navnet og skilt seg fra ondskap, og etter å ha tatt sitt standpunkt var de nå beredt til å dø for det Navnet, med vissheten om en bedre oppstandelse.

Ta det Navnet Jesus med deg,
Barn i sorg og smerte her;
Det vil glede deg og trøste,
Ta det med hvor enn du går.

Kjære Navn, Å så skjønt!
Håp på jord og himlens fryd.

Allerede i det andre århundret hadde ordene «Fader, Sønn og Hellig Ånd» for mange blitt ensbetydende med «Treenigheten», og den polyteistiske ideen om tre Guder hadde blitt en lære i den falske menigheten. Det skulle ikke ta lang tid før Navnet var tatt bort, slik det faktisk ble i denne tidsalderen, og i dets sted ble *titlene* til den ENE STORE GUD satt inn, i stedet for NAVNET, *Herren Jesus Kristus*. Selv om mange falt ifra og omfavnet en treenighet og døpte ved å bruke titlene i Guddommen, døpte den Lille Flokken fremdeles i Jesu Kristi Navn og holdt seg på den måten til sannheten.

Siden det var så mange som vanæret Gud og gjorde Ham til tre guder, og forandret Hans skjønne Navn til titler, kan man undres på om tegnene og undrene som følger et så stort Navn fremdeles ville forekomme blant folket. Riktignok ble disse tegnene på mektig og underfullt vis manifestert, men absolutt ikke i det falske vintreet. Menn som Martin ble brukt på en stor måte, og Gud gav dem vitnesbyrd både med tegn og under og Den Hellige Ånds gaver. Dette Navnet var fremdeles like virkningsfullt som det alltid hadde vært og noen sinne vil bli, der hvor de hellige ærer Ham gjennom Ordet og troen.

DU HAR IKKE FORNEKTET MIN TRO

I Apostlenes gjerninger 3,16, da Peter ble spurt om hvordan det store miraklet hadde funnet sted med den lamme mannen ved tempelporten som kalles Den fagre, forklarte han det på dette viset: «Og ved troen på Hans navn (Jesus) har Hans navn (Jesus) gjort denne mannen (som før var lam) sterk. Ja, troen som kommer ved (fra) Ham (Jesus), har gitt ham (mannen) full helse framfor dere alle.» Ser du, der er det. Jesu Navn og Jesu Tro fikk miraklet til å skje. Peter hevdet ikke at det var hans egen menneskelige tro, ei heller hevdet han at det var hans eget navn. Han sa at Jesu Navn, brukt i troen som er fra Jesus, utrettet denne mektige gjerningen. Det var denne troen Herren talte om i Åpenbaringen 2,13. Det var HANS tro. Det var ikke tro PÅ Ham. Men det var HANS EGEN tro, som *Han hadde gitt til de troende*. Romerne 12,3: «Alt etter som Gud har tildelt hver mann» (ifølge vers 1 er mennene BRØDRE) «et mål av tro». Efeserne 2,8: «For av nåde er dere frelst, ved troen, og det (Troen) er ikke av dere selv, det er Guds gave.» Og det står også i Jakob 2,1: «Mine brødre», (legg merke til at også han snakker til BRØDRE), «dere kan ikke fastholde troen FRA (ikke på) vår Herre Jesus Kristus, samtidig som dere gjør forskjell på folk».

I denne Pergamon tidsalder, hvor menn menneskelig-gjorde frelsen ved å vende seg bort fra sannheten om at «Frelsen er fra Herren», – og de forkastet læren om utvelgelsen og satte kirkedøren og fellesskapet sitt på vid gap for alle og enhver som sluttet seg til deres læresetninger (Ordet spilte ingen rolle), var det i denne tidsalderen med hurtig forfall fremdeles noen få som hadde et mål av troen fra vår Herre Jesus Kristus, og ikke bare brukte den troen i kraftgjerninger, men stod imot dem som våget å si at de ganske enkelt var frelst på grunnlag av å ha meldt seg inn i en menighet. De visste at intet menneske virkelig kunne tro til evig liv og Guds rettferdighet uten dette målet av tro fra Herren Jesus Selv. Slik dagens menighet er fylt med intellektuelle troende, som gir sin tilslutning til jomfrufødselen, det utgytte blod, det å gå i kirken og å ta nattverden, og ikke er født på ny i det hele tatt, på samme måte hadde man i denne tredje tidsalderen det samme problemet. Menneskelig tro var ikke nok da, og det er ikke nok nå. Det som må til er at Guds Sønnens egen tro faller ned i et menneskes hjerte, slik at han kan motta herlighetens Herre inn i tempelet som ikke er laget med hender.

Dette var en levende tro. «Jeg lever ved troen fra Guds Sønn.» Paulus sa ikke at han levde ved troen PÅ Guds Sønn. Det var troen fra Guds Sønn som hadde gitt ham liv og hjulpet ham til å leve i kristen seier.

Nei, de hadde ikke fornektet at frelsen var overnaturlig fra begynnelse til slutt. De holdt i live sannheten om Hans Navn

og Hans Tro, og de var velsignet av Herren og ble holdt verdige av Ham.

ANTIPAS, MITT TROFASTE VITNE

Det finnes ingen annen nedtegnelse i Ordet eller i noen sekulær historie vedrørende denne broderen. Men det trengs sannelig ikke heller. Det er mer enn nok at han var forut kjent og kjent av Herren. Det er mer enn nok å se hans trofasthet til Herren nedtegnet i det levende Ordet. Han var en kristen. Han hadde Navnet Jesus. Han hadde troen fra vår Herre Jesus Kristus, og han var blant dem som levde ved den. Han hadde svart på Jakobs ord: «Dere kan ikke fastholde troen fra vår Herre Jesus Kristus, samtidig som dere gjør forskjell på folk». Som Stefanus, var han full av Den Hellige Ånd og tro, han gjorde ikke forskjell på folk, han fryktet ikke noen; og da død ble erklært over alle som ville ta det Navnet og vandre i troen fra Jesus Kristus, tok han sitt standpunkt sammen med dem som ikke ville gå tilbake. Ja, han døde, men som Abel, mottok han et vitnesbyrd fra Gud (hans navn er skrevet i Ordet), og selv om han er død, taler røsten hans fremdeles i sidene i Guds Guddommelige Arkiv. Nok en trofast martyr ble ført til sitt hvilested. Men satan seiret ikke da, og han seiret heller ikke da han drepte Fredens Fyrste, for slik satan ble berøvet på korset, slik vil Antipas' blod rope ut til hundrevis flere som vil ta opp sine kors og følge Ham.

DER SATANS TRONE ER

Grunnen til at dette er en del av Åndens lovprisning, er at disse modige korsets soldater seiret over satan midt i hans egen tronsal. De vant slaget gjennom Jesu Navn og Tro, midt i leiren til mørkets ledere. Hvilken fantastisk ros. Slik Davids mektige menn invaderte fiendens leir for å hente tørsteslukkende vann til David, har disse troskjempene invadert satans jordiske rike og høyborg, og ved å forkynne og formane har de brakt frelsens vann til dem som levde under dødens skygge.

Selv om disse ordene vedrørende satans trone og rike er en del av Guds lovprisning til Hans utvalgte, setter de faktisk scenen for anklagen mot ondskaper som har vunnet herredømme i menigheten.

PERGAMON: Satans trone og bosted. For mange har disse formuleringene kun vært illustrerende, og ikke historiske faktum. Men de er virkelig reelle, og historien bekrefter det. Pergamon var visselig satans trone og bosted. Det skjedde på dette viset:

Pergamon var ikke stedet hvor satan opprinnelig (når det gjelder menneskelige anliggender) bodde. Babylon har alltid,

både bokstavelig og billedlig talt, vært hans hovedkvarter. Det var i byen Babylon at satanisk tilbedelse hadde sitt opphav. 1. Mosebok 10,8-10: «Kusj fikk sønnen Nimrod, som var den første mektige mann på jorden. Han ble en stor jeger for Herren.» «Hans rike fikk sin begynnelse i Babel, Erek, Akkad og Kalne i Sinearlandet.» 1. Mosebok 11,1-9: «Hele jorden hadde ett språk og én tale. Det skjedde da de var på reise fra øst, at de fant en slette i Sinearlandet og slo seg ned der. Så sa de til hverandre: «Kom, la oss lage teglstein og brenne dem godt.» De brukte tegl som stein, og de brukte jordbek som mørtel. Så sa de: «Kom, la oss bygge oss en by og et tårn som rekker helt opp til himmelen! La oss gjøre oss selv et navn, så vi ikke blir spredt ut over hele jordens overflate.» Men Herren kom ned for å se byen og tårnet som menneskenes barn bygde. Herren sa: «Se, folket er ett, og de har alle ett og samme språk. Dette er hva de begynner å gjøre. Nå blir ingenting umulig for dem av alt de vil sette seg fore å gjøre. Kom, la oss gå ned og forvirre språket deres, så den ene ikke kan forstå språket til den andre.» Så spredte Herren dem derfra og ut over hele jordens overflate, og de sluttet å bygge på byen. Derfor blir den kalt Babel, for der forvirret Herren språket for hele jorden. Og derfra spredte Herren dem ut over hele jordens overflate.»

Babel er det opprinnelige navnet på Babylon. Det betyr forvirring. Den ble bokstavelig talt påbegynt av Kusj, sønn av Kam, men ble gjort til et mektig og storslått rike under hans sønn, Nimrod, den store jegeren. Ifølge beretningen i 1. Mosebok elleve og ifølge sekulær historie, satte Nimrod seg fore å utrette tre ting. Han ønsket å bygge en sterk nasjon, noe han gjorde. Han ønsket å utbre sin egen religion, noe han gjorde. Han ønsket å skape seg et navn, noen han også oppnådde. Hans prestasjoner var så imponerende at kongeriket Babylon ble kalt hodet av gull, blant alle verdens stater. At hans religion vant herredømme, kan bevises ved det faktum at Bibelen entydig forbinder det med satan i Jesaja kapittel 14 og i Åpenbaringen kapittel 17-18. Og ut fra historien kan vi bevise at den invaderte hele verden og er utgangspunktet for ethvert system for avgudsdyrking, og grunntanken i mytologien, selv om navnene på gudene varierer i ulike deler av jorden, avhengig av språket til menneskene der. At han skapte seg og sine følgere et navn, sier seg selv, for så lenge som denne nåværende tidsalderen pågår (helt til Jesus åpenbarer Seg for Sine brødre), vil han bli tilbedt og æret, dog under et annet navn enn Nimrod, og i et tempel som er litt annerledes enn det som han i begynnelsen ble tilbedt i.

Siden Bibelen ikke tar for seg historien til andre nasjoner i detalj, vil det være nødvendig å granske den sekulære oldtidshistorien for å finne vårt svar på hvordan Pergamon ble hovedsetet for Babylons sataniske religion. De viktigste kildene til informasjon er i de historiske nedtegnelsene fra egyptisk og

gresk kultur. Årsaken til dette er at Egypt fikk sin vitenskap og matematikk fra kaldeerne, og Hellas fikk dem i sin tur fra Egypt. Siden prestene hadde ansvaret for å undervise disse vitenskapelige fagene, og siden disse vitenskapelige fagene ble brukt som en del av religion, vet vi allerede hva som var nøkkelen til hvordan den babylonske religionen samlet sine krefter i disse to landene. Det er også sant at når en nasjon klarte å beseire en annen nasjon, ville religionen til beseireren i tidens fylde bli religionen til den beseirede. Det er videns kjent at grekerne hadde akkurat de samme stjernebildene i dyrekretsen som babylonerne hadde; og i den egyptiske oldtidshistorien har man funnet at egypterne gav grekerne sin kunnskap om polyteisme. På denne måten spredte Babylons hemmeligheter seg fra nasjon til nasjon, helt til den dukket opp i Rom, i Kina, India, og til og med i både Nord- og Sør-Amerika finner vi den nøyaktig samme grunnleggende tilbedelsen.

De historiske nedtegnelsene fra oldtiden samsvarer med Bibelen, i at denne babylonske religionen med stor sikkerhet ikke var den opprinnelige religionen til de første menneskene på jorden. Det var den første som drev bort fra den opprinnelige troen; men den var ikke selv den opprinnelige. Historikere som Wilkinson og Mallet har ut fra oldtidsdokumenter fremlagt avgjørende bevis på at alle mennesker på jorden en gang trodde på EN GUD, enerådende, evig, usynlig, Som ved Ordet fra Sin munn talte alle ting til eksistens, og at Han i Sin karakter var kjærlig og god og rettferdig. Men siden satan alltid vil forderve hva enn han kan, ser vi at han forderver menneskers hjerter og sinn, så de forkaster sannheten. Slik han alltid har forsøkt å motta tilbedelse, som om han var Gud og ikke Guds tjener og skapning, rettet han tilbedelsen bort fra Gud med det som formål at han kunne rette den mot seg selv og på den måten bli opphøyd. Han oppnådde sannelig sitt begjær om å spre sin religion over hele verden. Dette blir bekreftet av Gud i Romerbrevet: «For selv om de kjente Gud, æret de Ham ikke som Gud, men de ble tomme i sine tanker, og i et formørket hjerte tok de imot en fordervert religion, i den grad at de tilba skapninger og ikke Skaperen.» Husk, satan var en Guds skapning (morgenrødens sønn). Vi ser altså at der hvor sannhet en gang ble utbredt blant mennesker, og alle holdt seg til den ene sannheten, kom det senere en dag da en stor gruppe vendte seg bort fra Gud og spredte en diabolisk form for tilbedelse verden rundt. Historien bekrefter at de som hørte til Sems stamme, som stod med den uforanderlige sannheten, var i enstemmig opposisjon mot de som hørte til Kam, som vendte seg bort fra sannheten til djevelens løgn. Vi har ikke tid til å gå inn i en drøfting av dette; det blir kun introdusert, slik at du kan se at det var to religioner og bare to, og den som var ond ble verdensomspennende.

Monoteisme ble til polyteisme i Babylon. Djevelens løgn og

djevelens hemmeligheter reiste seg opp mot Guds sannhet og Guds hemmeligheter i den byen. Satan ble faktisk denne verdens gud og forlangte tilbedelse fra dem som han hadde narret, i det han fikk dem til å tro at han faktisk var Herren.

Fiendens polyteistiske religion begynte med treenighetslæren. Det var helt tilbake der i antikken at «én Gud i tre personer»-ideen ble til. Så rart at våre moderne teologer ikke har oppdaget dette; men siden de åpenbart er like mye narret av satan som deres forfedre var, tror de fremdeles på tre personer i Guddommen. Vis oss kun ett sted i Bibelen hvor det finnes noen belegg for den læren. Er det ikke rart, at mens Kams etterkommere fortsatte videre med satanisk tilbedelse, som innebar et grunnleggende konsept om tre guder, *at det ikke finnes et eneste spor fra Sems etterkommere om at de trodde på noe slikt eller hadde seremonier for tilbedelse som i det minste inneholdt et symbol på det?* Er det ikke rart at hebreerne trodde: «Hør, Israel, Herren din Gud er ÉN Gud», hvis det var tre personer i Guddommen? Abraham, Sems etterkommer, så i 1. Mosebok 18 bare ÉN Gud med to engler.

Hvordan ble denne treenigheten uttrykt? Den ble uttrykt gjennom en likesidet trekant, slik blir uttrykt i Rom den dag i dag. Underlig nok hadde ikke hebreerne et slikt konsept. Hvem har rett? Er det hebreerne eller babylonerne? I Asia fikk den polyteistiske ideen om tre guder utløp i et gudebilde med tre hoder på én kropp. Han blir uttrykt som tre intelligenser. I India ble det lagt dem på hjertet å uttrykke ham som én gud i tre skikkelser. Det er sannelig god, moderne tids teologi. I Japan er det en stor Buddha med tre hoder, som den vi tidligere beskrev. Men den mest avslørende av alle er den som skildrer den trinitariske forestillingen om Gud i en treenig form av: 1. Hodet til en gammel mann, som symboliserer Gud, Faderen. 2. En sirkel, som i mysteriene var et tegn på «Frø», som i sin tur betyr Sønnen. 3. Vingene og stjerten til en fugl (due). Her var læren om Fader, Sønn og Hellig Ånd, tre personer i Guddommen, en ekte treenighet. Du kan se det samme i Roma. La meg spørre igjen, er det ikke rart at djevelen og hans tilbedere faktisk hadde mer åpenbart sannhet enn troens far (Abraham) og hans etterkommere? Er det ikke rart at satans tilbedere visste mer om Gud enn Guds barn? Det er hva moderne teologer forsøker å fortelle oss når de snakker om en treenighet. Bare husk denne ene tingen fra nå av: Disse nedtegnelsene er fakta, og dette er et faktum – Satan er en løgner og løgnens far, og hver gang han kommer med et hvilket som helst lys, er det fremdeles en løgn. Han er en morder. Og hans lære om treenigheten har slaktet ned store folkemasser og vil fortsette å slakte ned helt til Jesus kommer.

Ifølge historien tok det ikke lang tid før en forandring ble gjort i dette konseptet om en Far og en Sønn og Den Hellige

Ånd. Ett skritt av gangen tok satan tok dem bort fra sannheten. Det utviklede konseptet om Guddommen var nå: 1. Den evige far. 2. Guds Ånd inkarnert i en MENNESKELIG mor. (Får det deg til å tenke?) 3. En Guddommelig Sønn, frukten av denne inkarnasjonen, (Kvinnens ætt).

Men djevelen er ikke tilfreds. Han har ikke oppnådd tilbedelse av seg selv ennå, annet enn på en indirekte måte. Så han tar folket enda lenger bort fra sannheten. Gjennom sine mysterier åpenbarer han til folket at siden den store, usynlige fader Gud ikke bryr seg om menneskelige anliggender, men forholder seg taus vedrørende dem, så følger det at han like godt kan bli tilbedt i stillhet. Faktisk betyr det å ignorere ham så mye som mulig, og ikke fullstendig. Denne læren spredte seg verden rundt også, og i India, den dag i dag, kan du se at templer til den store skaperen, den stille guden, er påfallende få i antall.

Siden det ikke var nødvendig å tilbe skaper-faderen, var det bare naturlig at tilbedelsen ble dreid mot «Moren og Barnet», som tilbedelsesobjekter. I Egypt hadde de den samme kombinasjonen av mor og sønn, kalt Isis og Osiris. I India var det Isi og Iswara. (Legg merke til at navnene til og med ligner på hverandre.) I Asia var det Kybele og Deoius. I Rom og i Hellas finner vi det samme. Og i Kina. Vel, forestill deg hvor overrasket noen av de romersk-katolske misjonærene ble, da de ankom Kina og der fant en Madonna med Barnet, hvor lysstråler skinte ut fra barnets hode. Gudebildet kunne like godt ha blitt byttet ut med ett i Vatikanet, om det ikke var for ulikheten i enkelte ansiktsuttrykk.

Det påhviler oss nå å finne den opprinnelige moren med barnet. Den første gudinne-moren i Babylon var Semiramis, som i de orientalske landene ble kalt Rhea. Hun holdt en sønn i armene sine, og selv om han var et barn, ble han beskrevet som høy, sterk, vakker og spesielt attraktiv for kvinnene. I Esekiel 8,14 blir han kalt Tammus. Blant klassiske forfattere ble han kalt Bacchus. For babylonerne var han Ninos. Det som forklarer det faktum at han blir fremstilt som et barn i favnen og samtidig beskrives som en stor og mektig mann, er at han er kjent som «Ektemann-Sønnen». En av titlene hans var «Morens Ektemann», og i India, hvor de to er kjent som Iswara og Isi, blir han (ektemannen) fremstilt som barnet ved sin egen kones bryst.

At denne Ninos er Bibelens Nimrod, kan vi bekrefte ved å sammenligne historien med beretningen i 1. Mosebok. Pompeius sa: «Ninos, Assyrias konge, endret oldtidens *moderate* levesett gjennom et begjær etter å erobre. HAN VAR DEN FØRSTE SOM GIKK TIL KRIG MOT SINE NABOER. Han erobret alle nasjoner fra Assyria til Libya, siden mennene der ikke kjente til krigskunst.» Diodorus sier: «Ninos er den eldste av de assyriske kongene som blir nevnt i historien. Med sitt krigerske

lynne trente han mange unge menn hardt i krigskunst. Han la Babylonia under seg, da byen Babylon ennå ikke fantes.» Vi ser altså at denne Ninos begynte å bli mektig i Babylon, bygde Babel og tok over Assyria, ble dens konge og fortsatte deretter å oppsluke andre vidstrakte landområder, hvor folket var ukyndige i krig og levde på en *moderat måte*, som Pompeius sa. I 1. Mosebok 10, hvor det står om Nimrods kongedømme, står det: «Hans rike fikk sin begynnelse i Babel, Erech, Akkad og Kalne i Sinearlandet. Fra dette landet dro Assur og bygde Ninive, og . . . Kalah», osv. Men oversetterne gjorde en feil da de oversatte Assur som et substantiv, for det er et verb, og på kaldeisk betyr det «å gjøre sterk». Det er altså Nimrod, som etter å ha blitt gjort sterk (han grunnla sitt kongedømme ved å bygge verdens første hær, som han trente gjennom øvelser og gjennom strabasjos jakt), dro han bortenfor Sinear med sin sterke hær og underla seg nasjoner og bygde byer som Ninive, som ble oppkalt etter ham, for den dag i dag blir en stor del av av ruinene av den byen kalt Nimrud!

Siden vi har blitt klar over hvem Ninos var, er det nå nødvendig å bli klar over hvem hans far var. Ifølge historien var det Bel, Babylons grunnlegger. (Merk deg her at Bel grunnla den i den betydning at han startet hele denne bevegelsen, men det var sønnen, Ninos, som grunnla den og var den første kongen, osv.) Men ifølge Bibelen var Nimrods far Kusj: «Kusj fikk sønnen Nimrod.» Det er ikke alt, for vi ser at Kam fikk sønnen Kusj. I den egyptiske kultur ble Bel kalt Hermes, og Hermes betyr: «KAMS SØNN.» Ifølge historien var Hermes avgudsdyrkings store profet. Han var gudenes fortolker. Et annet navn han ble omtalt med var Merkur. (Les Apostlenes gjerninger 14,11-12.)

Hyginus sier dette om denne guden, som tidvis var kjent som Bel, Hermes, Merkur, osv.: «I mange tidsaldre levde menn under Joves herredømme (ikke den romerske Jove, men hebreernes Jehova, som går forut for romersk historie), uten byer og uten lover, og alle snakket ett språk. Men etter at Merkur (Bel, Kusj) tydet menneskers tale (derfor blir en fortolker kalt en hermeneutiker), delte den samme personen inn nasjonene. Så startet spliden.» Ut fra dette kan vi se at Bel eller Kusj, Nimrods far, opprinnelig var hovedmannen som førte folket bort fra den sanne Gud og som «gudenes fortolker» oppfordret folket til å ta en annen form for religion. Han oppfordret dem til å sette i gang med tårnet, som sønnen hans faktisk bygde. Det var denne oppfordringen som skapte forvirringen og atskillelsen av mennesker, slik at han både var «fortolker og forvirrer».

Kusj var altså det polyteistiske systemets far, og da menn ble guddommeliggjort av menn, ble han selvsagt gudenes far. Kusj ble kalt Bel. Og Bel var, i romersk mytologi, Janus. Han blir fremstilt med to ansikter, og han bar en stav som han forvirret og «splittet» folket med. Ovid skriver at Janus sa om seg

selv: «Antikkens folk kalte meg Khaos.» Vi ser altså at Bibelens Kusj, den første opprøreren mot monoteisme, ble kalt Bel, Belos, Hermes, Janus, et cetera, blant antikkens folk. Han påstod at han brakte åpenbaringer og tydninger fra gudene til folket. Ved å gjøre det forårsaket han at Guds vrede splittet folket, noe som medførte splid og forvirring.

Fram til nå har vi sett hvor polyteisme, eller tilbedelsen av mange guder, kom fra. Men la du merke til at vi også fant en omtale av en mann ved navn Kusj, som ble gitt tittelen «gudenes far»? La du her merke til den gamle grunntanken bak oldtidens mytologier, at guder identifiserer seg med mennesker? Det er hvor tilbedelse av forfedre kommer fra. Så vi kan like gjerne granske historien for å finne ut om tilbedelse av forfedre. Vel, det ble trukket frem at Kusj introduserte en tre-guders-tilbedelse av far, sønn og ånd. Tre guder som alle var likestilte. Men han visste om at kvinnens ætt skulle komme, så en kvinne og hennes ætt måtte komme inn i bildet. Dette gikk i oppfyllelse da Nimrod døde. Hans kone, Semiramis, opphøyde ham til gud, og gjorde på den måten seg selv til sønnens mor og også til gudenes mor. (Akkurat slik den romerske kirken har guddommeliggjort Maria. De hevder at hun var uten synd og var Guds mor.) Hun (Semiramis) kalte Nimrod «Zeroashta», som betyr: «Kvinnens lovede ætt.»

Men det varte ikke lenge før kvinnen begynte å tiltrekke seg mer oppmerksomhet enn sønnen, og snart var hun den som ble avbildet idet hun trådte slangen under sin fot. De kalte henne «himmels dronning» og gjorde henne guddommelig. Akkurat som i dag, hvor Maria, Jesu mor, har blitt opphøyet til udødelighet, og i skrivende stund, september 1964, forsøker Vatikankonsilet å gi Maria en egenskap hun ikke innehar, for de ønsker å kalle henne «Maria Mediatrix», «Maria, alle troendes mor» eller «Kirkens mor». Om det noen gang fantes babylonsk tilbedelse av forfedre i en religion, så er det religionen til Romerkirken.

Det var ikke bare tilbedelsen av forfedre som hadde sitt utspring i Babylon, men også tilbedelsen av naturen. Det var i Babylon at gudene ble identifisert med solen og månen, et cetera. Hovedobjektet i naturen var solen, som har lysgivende og varmegivende egenskaper, og som viser seg for mennesket som en ildkule på himmelen. Derfor ble den øverste guden solguden, som de kalte Baal. Solen ble ofte avbildet som en flammende sirkel, og rundt den flammen kom det snart en slange til syne. Det gikk ikke lenge før slangen ble et symbol på solen og som følge av dette tilbedt. Slik kom satans hjertes begjær til full modenhet. Han ble tilbedt som Gud. Tronen hans ble etablert. Slavene hans bøyde seg for ham. Der i Pergamon ble han tilbedt i form av en levende slange. Treet med Kunnskapen om Godt og Ondt, nå symbolisert

i form av en levende slange, hadde ikke bare forført Eva, men flertallet av menneskeheten.

Men hvordan ble Pergamon satans hovedsete, hvis Babylon var hovedsetet? Nok en gang finnes svaret i historien. Da Babylon falt til mederne og perserne, flyktet preste-kongen Attalos fra byen og dro til Pergamon med prestene sine og de hellige mysteriene. Der satte han opp kongedømmet sitt utenfor Det romerske keiserriket og hadde fremgang under djevelens beskyttelse.

Dette har vært en veldig kort sammenfatning av historien til den babylonske religion, og hvordan den kom til Pergamon. Mange spørsmål står uten tvil ubesvart, og mye mer kunne uten tvil ha blitt sagt for å opplyse oss, men intensjonen er ikke at dette skal være en studie av historien, men intensjonen er snarere at det skal være en hjelp til å studere Ordet.

ANKLAGEN

Åpenbaringen 2,14-15: «Men Jeg har noen få ting imot deg, for du har noen der som holder fast på Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn, å spise kjøtt som var ofret til avguder, og til å leve i hor. Slik har også du noen som holder fast ved nikolaittenes lære, som Jeg hater.»

I denne Pergamon tidsalder anklager Herren to læresetninger, som Han hater: 1. Bileams lære, som brakte avgudsdyrking og syndige utskeielser til Israel ved Ba'al-Peor, og 2. Nikolaittenes lære, som kun hadde vært gjerninger i Efesos tidsalder. Kombiner denne anklagen med det faktum at Han har understreket at Pergamon er satans hovedsete, og det er veldig enkelt og høvelig å konkludere med at Babylons religion på et eller annet vis har blandet seg med kristendom.

Dette er ikke bare en antagelse, men et historisk faktum, noe vi vil bevise ved å gå tilbake i historien til omkring 36 e.Kr. og frem til Konsilet i Nikea i 325. Da de kristne (hovedsakelig jødiskfødte) ble spredt til utlandet fra Jerusalem, dro de over alt og forkynte Evangeliet, spesielt i synagogene. I løpet av tre år, eller i omkring år 36 e.Kr., hadde derfor Evangeliet blitt brakt til Roma av Junia og Andronikus, som ifølge Romerne 16,7 var apostler. Arbeidet blomstret der i mange år, inntil den konstante innbyrdes kranqlingen blant jødene fikk keiser Claudius til å forvise dem fra Roma. Etter at jødene hadde blitt fordrevet fra den byen, ble ryggraden til den lille menigheten praktisk talt brukket. Kanskje til og med de eldste hadde vært jøder, og nå var de borte. Flokken var ubevoktet, og siden Ordet ikke hadde blitt skrevet, som en veiledning, ville det være veldig lett for denne lille flokken å drive bort eller å bli oversvømt av den tids filosofer og hedninger. Med glupske ulver som var ute på jakt, og med

antikristens ånd som hadde blitt sluppet fri, ser vi ut fra historien at denne lille menigheten i Roma ble håpløst frafallen og begynte å introdusere hedenske seremonier under kristne benevnelser.

Siden tidsperioden for fordrivelsen varte i 13 år, kom ikke grunnleggerne, Junia og Andronikus, tilbake før år 54 e.Kr. Forestill deg deres forferdelse over å finne en menighet med et kristent navn, som var sørgelig hedensk. Det var altere i menigheten hvor de plasserte røkelse og feiret hedenske ritualer. De etablerte lederne i den menigheten var ikke tilsnakkende, så sammen med de få som hadde forsøkt å forbli trofaste, startet de en ny menighet, eller Romas andre menighet. Gud virket barmhjertig blant dem med tegn og under, slik at en tredje menighet ble startet. Og selv om den første menigheten ble bebreidet for å være hedensk og IKKE kristen i sin tilbedelse, ville den ikke gi fra seg sin tittel, men forble og ER FREMDELES Romas første menighet – Den romersk-katolske kirke.

De fleste av oss har den uriktige oppfatningen at alle og enhver som kaller seg kristne vil være et mål for djevelen og til syvende og sist et mål for et voldsomt angrep fra styresmaktens tyranni. Men slik er det ikke. Denne første menigheten hadde begynt å blomstre og flerdobles i antall slik at keiserne og en rekke embetsmenn i regjeringen faktisk tok parti for denne menigheten, av politiske årsaker. Så da lederne i Romas første menighet så at de ble favorisert, grep de anledningen til å vende styresmaktene mot de sanne troende og forlange at de ble forfulgt, med mindre de kom inn i deres fold. En slik biskop i Romas første menighet var Anicetus, som levde i det andre århundret samtidig med Polykarp. Da den ærverdige Polykarp hørte at Romas første kristne menighet var involvert i hedenske seremonier og hadde forvrengt Evangeliets sannhet, dro han dit for å trygle dem om å forandre seg. Han så dem falle ned for gudebilder oppkalt etter apostler og hellige. Han så dem tenne lys og brenne røkelse på alteret. Han så dem feire Påsken under navnet Ishtar, hvor de løftet opp det skiveformede brødet som æret solguden, og så helte de ut vinen, som et drikkoffer til gudene. Men denne gamle hellige, som hadde reist 2 400 kilometer, kunne ikke hindre deres loddrette fall. Gud talte til ham idet han skulle til å dra: «Efraim har bundet seg til avguder, la ham bare være», Hosea 4,15. Polykarp vendte aldri tilbake.

Anicetus' etterfølger var den onde biskopen i Roma ved navn Victor. Han introduserte enda flere hedenske festivaler og seremonier i den første menigheten, og gjorde også sitt ytterste for å overtale de sanne kristne menighetene til å adoptere de samme idéene. De ville ikke gjøre som han anmodet, så han overtalte statlige embetsmenn til å forfølge de troende, slepe dem inn for retten, kaste dem i fengsel og til og med tildele dødsstraff til noen. Et slikt eksempel på hans motbydelige gjerninger finner vi i historien, hvor keiser Septimius Severus ble overtalt av

Callistus (Victors venn) til å drepe 7 000 i Thessaloniki, fordi disse sanne troende feiret Påsken ifølge Herren Jesus og ikke i overensstemmelse med tilbedelsen av Astarte.

Det falske vintreet var allerede i ferd med å slippe løs sitt raseri på den levende Gud ved å drepe de utvalgte, slik dets forfar, Kain, drepte Abel.

Den sanne menighet fortsatte med å prøve å få den første menighet til å omvende seg. Det ville den ikke gjøre. Den økte i størrelse og innflytelse. Den ga seg i kast med en standhaftig kampanje for å svekke tilliten til den sanne ætten. De hevdet at de, og bare de, var Herren Jesu Kristi sanne representanter og skrøt av det faktum at de var den opprinnelige menigheten i Roma, og at de alene var den første menigheten. Sannelig var de den første menighet, og SANNELIG ER DE.

I løpet av denne tredje menighetstiden har vi altså to menigheter som bærer det samme navnet, men med en bitter strid mellom seg. Den ene har gått bort fra sannheten, giftet seg med avguder og har ikke noe liv i seg. Hun har hybridisert seg, og dødens tegn, (ikke livets), følger i hennes kjølvann. Hun er mektig, med mange medlemmer. Hun blir favorisert av verden. Den andre er en liten forfulgt gruppe. Men hun følger Ordet, og tegnene følger henne. Syke blir helbredet og døde blir oppreist. Hun lever med Guds Liv og Ord. Hun elsker ikke livet sitt, men holder fast ved Hans Navn og Hans tro, ja inntil døden.

Og slik falt det offisielle Roms grusomme forfølgelse over de sanne troende, inntil Konstantin stod frem og innvilget religions- og tilbedelsesfrihet. Det ser ut til å være to årsaker til at denne friheten ble skjenket. For det første, var det flere gode keisere som ikke hadde tillatt forfølgelse, men etter at de døde, ble de etterfulgt av slike som drepte kristne. Det var så meningsløst, at det til slutt ble gitt en offentlig kunngjøring om at de kristne burde få være i fred. Den andre og mest kjente årsaken er at Konstantin hadde et veldig vanskelig slag foran seg for å ta over kontrollen over keiserriket. En natt så han i en drøm et hvitt kors som kom til syne for ham. Han følte at dette var et tegn til ham på at dersom de kristne ba om seier for ham, så ville han vinne slaget. Han lovet dem frihet, gitt at han gikk ut seirende. Han gikk ut seirende, og friheten til tilbedelse ble innvilget i Ediktet i Nantes, 312 e.Kr.

Men denne friheten fra forfølgelse og død var ikke så storsinnet som det først kunne se ut som. Konstantin var nå skytsherren. Som skytsherre var engasjementet hans noe sterkere enn det en observatør ville hatt, for han besluttet at kirken trengte hans hjelp i sine anliggender. Han hadde sett at de var uenige om ulike saker, blant annet en som involverte Arius, biskop i Alexandria, som lærte sine tilhengere at Jesus egentlig ikke var Gud, men et lavere vesen som hadde blitt skapt av Gud.

Den vestlige kirken hadde det motsatte synet og trodde at Jesus var selve Guds innerste vesen og, som de sa, var «likeverdig med Faderen». Med slike spørsmål, i tillegg til innblandingen av hedenske seremonier i tilbedelsen, sammenkalte keiseren Konsilet i Nikea i 325, med den tanke at han ville bringe alle gruppene sammen hvor de kunne rydde alle uenigheter av veien og nå en felles forståelse og alle være ett. Er det ikke underlig, at selv om dette begynte med Konstantin, så døde det ikke, men er like levende i dag, som «Kirkenes Verdensråd»? Og selv om han mislyktes i å faktisk oppnå det, vil det bli oppnådd i denne tid gjennom den økumeniske bevegelsen.

Denne innblandingen fra statens side i menigheten er en tåpelig ting, for verden forstår verken sannheten som finnes i Ordet eller menighetens skikker. Selve avgjørelsen som ble gitt videre av konsilet, om at Arius tok feil, ble reversert to år senere av keiseren, og i mange år ble denne falske læren prasket på folket.

Men at kirke og stat ville komme sammen var visselig forut kjent av Herren. Selve navnet Pergamon betyr «grundig knyttet sammen». Og stat og kirke var sannelig knyttet sammen; politikk og religion var forenet. Avkommet fra den foreningen har alltid vært de meste grusomme bastardene som verden noen sinne har sett. Sannheten er ikke i dem, men alle Kains onde særtrekk (den første bastarden) er.

Ikke bare ble stat og kirke forenet i denne tidsalderen, men den babylonske religionen ble offisielt sammenføyet med den første menighet. Satan hadde nå tilgang til Kristi Navn, og han ble satt på tronen som Gud i gudstjenesten. Med hjelp fra føderal bistand ble menighetene arvinger til vakre bygninger som var utstyrt med altere av hvit marmor og gudebilder av de avdøde hellige. Og akkurat i denne tidsalderen er det at «dyret» i Åpenbaringen 13,3, som ble dødelig såret (Det hedenske romerske keiserriket) fikk livet og kraften tilbake, som «Det hellige-romerske rike». Rom hadde, som en materialistisk nasjon, blitt rammet av stor utarming og ville snart bli fullstendig utarmet; men det spilte ingen rolle nå, for hennes religiøse keiserrike ville holde henne i verdenstoppen, hvor hun styrte fra insiden, uten at det var synlig fra utsiden at hun gjorde det.

La meg vise deg den nøyaktige bibelske sannheten om denne saken, for jeg vil ikke at noen skal tenke at jeg formidler min egen åpenbaring – en som ikke kan finnes i Bibelen. Daniel 2,31-45: «Du så, konge, og se! Det var en stor billedstøtte! Denne billedstøtten var veldig stor og hadde en overdådig glans. Den sto foran deg, og den hadde en fryktinngytende skikkelse. Hodet på denne billedstøtten var av rent gull, brystet og armene var av sølv, magen og hoftene var av messing. Beina var av jern, føttene dels av jern og dels av leire. Mens du så på dette, ble en stein slått

løs, men ikke av hender. Den traff billedstøtten på føttene, som var av jern og leire, og knuste dem i småbiter. Så ble alt sammen knust, både jernet, leiren, bronzen, sølvet og gullet. Det ble som agner fra treskeplassene om sommeren. Vinden blåste det bort, så det ikke lenger fantes noe spor etter det. Steinen som hadde truffet billedstøtten, ble til et stort fjell og fylte hele jorden. Dette er drømmen. Nå skal vi fortelle tydningen av den framfor kongen. Du, konge, er kongenes konge. For himmelens Gud har gitt deg et rike, makt, styrke og ære. Menneskenes barn, hvor de enn bor, dyrene på marken og fuglene under himmelen har Han gitt i din hånd. Han har gjort deg til hersker over dem alle. Du er dette hodet av gull. Men etter deg skal det oppstå et annet rike, dårligere enn ditt. Så skal det komme et tredje rike, som er av bronse. Det skal herske over hele jorden. Det fjerde riket som så skal komme, skal være sterkt som jern, siden jern knuser og bryter i stykker alt. Som jern slår i stykker alt det andre, skal dette riket knuse og slå i stykker alle de andre. Slik du så føttene og tærne, dels av pottemakerleire og dels av jern, slik skal riket være delt. Likevel skal noe av jernets styrke være i det, slik som du så jernet blandet med leire. På samme måten som tærne på føttene dels var av jern og dels av leire, slik skal riket dels være sterkt og dels skrøpelig. Slik du så jernet blandet med leire, slik skal de blande seg ved menneskers sæd. Men de skal ikke henge fast til hverandre, slik jernet ikke blander seg med leire. I disse kongenes dager skal himmelens Gud oppreise et rike som aldri i evighet skal bli ødelagt. Riket skal ikke overlates til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle disse andre rikene, men det skal selv bli stående til evig tid. Du fikk jo se at steinen ble hogd ut fra fjellet, men ikke av hender, og at den knuste jernet, bronzen, leiren, sølvet og gullet. På den måten har Den store Gud gjort kjent for kongen hva som skal skje heretter. Drømmen er sann, og tydningen av den er til å stole på.» I dette åpenbares en nøyaktig fremstilling av fremtidig, uoppfylt historie, som var profetert å komme over jorden fra Daniels tid og til Jesus ville komme og regjere som Davids Sønn. Den er kjent som «Hedningefolkenes tider». Den har fire historiske inndelinger som var kjent ved det dominerende keiserriket i hver inndeling: Det babylonske, Det medo-persiske, Det greske, Det romerske. Det største og mest eneveldige monarkiet var Det nybabylonske, som ble symbolisert med hodet av gull. Det neste i storhet var Det akamenidiske, som ifølge historien faktisk var mindre storslått og ble symbolisert som brystet og armene av sølv. Så fulgte Den makedonske tidsalder, hvis konge var den mest begavede av alle militære ledere verden har sett, så den ble med rette symbolisert som magen og hoftene av bronse. Den var mindre storslått enn de to andre som kom før den. Til slutt kom det siste kongedømmet, som var Det romerske keiserriket, symbolisert som beina og føttene. Men der de tidligere kongedømmene ble symbolisert som rene mineraler (rent gull, sølv og bronse), var

dette siste keiserriket rent jern kun i beina, for når man kom til føttene var de en blanding av jern og leire, og mineral og jord kan rett og slett ikke blandes og produsere bestandighet og styrke. Men ikke nok med det, for utrolig nok ville dette siste keiserriket (Det romerske) bestå i sin særegne «blandede tilstand» helt til Jesus kommer tilbake.

Dette romerske keiserriket av jern (jern uttrykker makt og stor ødeleggende kraft mot opposisjon) skulle bestå av to hoveddeler. Og det gjorde det sannelig, for keiserriket ble bokstavelig talt splittet i to – Øst og Vest. Begge var svært mektige og knuste alle som kom i deres vei.

Men slik alle keiserrikers makt og herlighet avtar, begynte også dette keiserriket å falle. Derfor *falt Rom*. Det hedenske, keiserlige Rom var ikke lenger jern. Hun smuldret opp. Hun ble dødelig såret. Rom kunne nå ikke regjere. Alt var over. Det var hva verden tenkte. Men verden tok grundig feil, for selv om hodet (Rom) var såret, så var det ikke såret til døde. (Wuest oversettelse av Åpenbaringen 13,3: «Og et av hodene hans *så ut som* om det var blitt dødelig såret, siden strupen var skåret over. Og hans dødelige sår ble legt. Og hele verden undret seg og fulgte etter det ville dyret.»)

Folk ser på Rom. De ser på nasjonen Italia. Og når de ser, innser de ikke at Rom, med sine nøyaktige grenser hvor paven har et virkelig landområde som sitt domene, bokstavelig talt er en *nasjon i en nasjon*, og hun har ambassadører og gir adgang til ambassadører. DET FALSKE PAVEKRISTNE ROM (hun blir til og med kalt den evige stad – så blasfemisk) UTØVER NÅ VED RELIGION MER KONTROLL ENN DA DET HEDENSKE KEISERLIGE ROM UTØVDE KONTROLL GJENNOM DEN RENE JERNMAKTEN. Rom fikk en ny tilmålt levetid da Konstantin føyde sammen kirke og stat og støttet foreningen med makt. Ånden som motiverte det hedenske Rom, er den samme ånden som nå motiverer det falske kristne Rom. Du kan se at det er slik fordi du nå vet at det fjerde keiserriket aldri sluttet å eksistere. Det bare forandret seg i sin ytre struktur.

Etter at Konsilet i Nikea hadde flyttet makten til det politiske Rom til kirken, virket det som om det ikke fantes noen grenser for hvor langt denne første kristne menighet ville gå. Navnet kristen, som i begynnelsen medførte forfølgelse, ble nå navnet på forfølgerne. Det var i denne tidsalderen at Augustin av Hippo (354-430) kunngjorde befalingen om at kirken burde og MÅTTE bruke makt, om nødvendig, for å bringe sine barn tilbake i folden, og at det var i harmoni med Guds Ord å drepe kjetterne og de frafalne. I sin pennefeide med donatistene skrev han: «Det er sannelig bedre at mennesker blir ledet til å tilbe Gud gjennom undervisning, enn at de skulle bli drevet til det gjennom frykt for straff eller smerte, men selv om den førstnevnte fremgangsmåten frembringer de beste menneskene, er det ikke

dermed sagt at de som ikke føyer seg etter den burde forsømmes. For mange har innsett fordelene (slik vi har bevist og som vi daglig beviser gjennom virkelig erfaring) med å først bli tvunget gjennom frykt eller smerte, slik at de etterpå kan bli påvirket gjennom undervisning, slik at de kan fullføre i gjerning, det de allerede har lært i ord.» «Selv om de som blir riktig veiledet med kjærlighet er bedre, så er de som blir korrigeret gjennom frykt unektelig mer tallrike. For hvem kan vel elske oss mer enn Kristus, Som ofret Sitt liv for fårene? Men etter å ha kalt Peter og de andre apostlene kun ved Sine ord, da Han skulle kalle på Paulus, så tvang Han ham ikke bare med Sin røst, men slo ham til og med i bakken med Sin kraft; og for at Han med makt skulle få en som raste midt i vantroens mørke til å begjære hjertets lys, slo Han ham først med fysisk blindhet i øynene. Hvorfor skulle ikke da kirken bruke makt for å tvinge sine fortapte sønner til å komme tilbake? Herren Selv sa: 'Gå ut på veiene og ved gjerdene, og overtal dem til å komme inn.' Hvis derfor makten som kirken har mottatt etter guddommelig avtale i rett tid, gjennom kongers religiøse karakter og tro, er redskapen hvorved de som blir funnet på veiene og ved gjerdene – det vil si i kjetteri og splittelser – blir tvunget til å komme inn, la dem da ikke finne feil ved at de ble tvunget.»

Tørsten etter blod vokste raskt. Det falske vintreet i Spania manipulerte nå keiser Maximus til å slutte seg til angrepet på de sanne troende, som hadde Ordet og tegnene og undrene hos seg. Som følge av dette ble noen priscillianere ført til Trier av biskop Ithacus (385). Han anklaget dem for trolldom og umoral, og mange ble henrettet. Martin av Tours og Ambrosius av Milano protesterte mot dette og tryglet forgjeves om at forfølgelsen måtte opphøre. Da forfølgelsen ble forlenget, ble disse to biskopene nektet å ha fellesskap med biskop Hydatius og andre som ham. Underlig nok samtykket kirkemøtet i Trier i mordene.

Fra da av, spesielt gjennom Den mørke middelalder, ser vi at kjødets barn forfølger og dreper Åndens barn, selv om begge gjør krav på samme Far, akkurat slik tilfellet var med Ismael og Isak. Mørket av åndelig fordervelse blir verre, og Guds sanne lys forsvinner gradvis inntil det tallmessig gløder veldig svakt. Likevel viser Guds Ord seg å holde stikk: «Lyset skinner i mørket, og mørket kan ikke gjøre noe med det.»

Frem til nå har jeg ikke fremhevet det punktet i historien som jeg lovet å dekke, det vil si, sammenblandingen av Nimrods religion og den kristne religionen. Du husker kanskje at Attalos flyktet fra Babylon til Pergamon og satte opp kongedømmet sitt utenfor rekkevidden av Det romerske keiserriket. Det blomstret i årenes løp, ernært av denne verdens gud. En suksessjon av prestekonger etterfulgte Attalos frem til Attalos III sin regjeringstid, da han av årsaker som bare Gud i Sin suverenitet

kjenner til, testamenterte kongedømmet til Rom. Julius Cæsar tok da både det fysiske og åndelige kongedømmet, for han ble Pontiff Maximus over den babylonske religion og var derfor prestekonge. Denne tittelen ble videreført til de etterfølgende keiserne frem til Maximus III, som avviste den. Ifølge Steven's History var det da paven tok lederrollen som keiseren avviste, og i dag er det fremdeles en pontiff i verden, og han er sannelig Pontiff Maximus. Han bærer en tredobbel krone og bor i Roma. Og i Åpenbaringen 17 henviser ikke Gud lenger til Pergamon som satans hovedsete, og han sier heller ikke at det er hvor satan bor. Nei, tronsalen er ikke lenger i Pergamon, men det er MYSTERIET Babylon. Den er ikke i Babylon, men i MYSTERIET Babylon. Det er en by på syv fjell. Dens hode er antikrist, for han har tilranet seg Kristi posisjon, Som alene er mellommannen, og Som alene kan tilgi synder. Ja, Pontiff Maximus er hos oss i dag.

NIKOLAITTENES LÆRE

Åpenbaringen 2,15: «Slik har også du noen som holder fast ved nikolaittenes lære, som Jeg hater.»

Du husker kanskje at jeg i Efesos tidsalder påviste at ordet *nikolaitt* kommer fra to greske ord: *Nikao*, som betyr *å beseire*, og *Lao*, som betyr *lekfolket*. Nikolaitt betyr: «Å beseire lekfolket.» Hvorfor er dette en så forferdelig ting? Det er forferdelig, fordi Gud aldri har overlatt Sin menighet i hendene på et innvalgt lederskap som opererer med en politisk tankegang. Han har overlatt Sin menighet i varetekten til menn som er innsatt av Gud, fylt av Ånden, som lever etter Ordet og leder folket ved å mate dem med Ordet. Han har ikke skilt folket inn i klasser, slik at massene blir ledet av et hellig presteskap. Det er sant at lederskapet må være hellig, men det må også hele forsamlingen være. Videre er det ikke noe sted i Ordet hvor prester eller forkynnere eller den slags gjør mellommannstjeneste mellom Gud og folket, og det er heller ikke noe sted hvor de er adskilt i sin tilbedelse av Herren. Gud vil at alle skal elske og tjene Ham sammen. Nikolaisme tilintetgjør disse budene og adskiller i stedet forkynnerne fra folket og gjør lederne til overherrer i stedet for tjenere. Denne læren begynte faktisk som en gjerning i den første tidsalder. Problemet lå tilsynelatende i to ord: «eldste» (prester) og «tilsynsmenn» (biskoper). Selv om Bibelen viser at det er flere eldste i hver menighet, begynte noen (blant dem Ignatius) å lære at hensikten med en biskop var at han skulle ha herredømme eller autoritet og kontroll over de eldste. Sannheten er at ordet «eldste» sier noe om hvem personen er, mens ordet «biskop» definerer den samme mannens tjeneste. Den eldste er mannen. Biskop er mannens tjeneste. «Eldste» har alltid og vil alltid

ganske enkelt henvise til en manns kronologiske alder i Herren. Han er en eldste, ikke fordi han er valgt eller ordinert osv., men fordi han ER ELDRE. Han er mer moden, trent, ikke en nybegynner, pålitelig, på grunn av erfaring og det langvarige beviset på sin kristne opplevelse. Men nei, biskopene holdt seg ikke til Paulus' brever, men i stedet gikk de til Paulus' beretning om den gangen da han tilkalte de eldste fra Efesos til Miletos, i Apostlenes gjerninger 20. I vers 17 står det skrevet at «eldste» ble tilkalt, og så i vers 28 blir de kalt tilsynsmenn (biskoper). Og disse biskopene, (som uten tvil hadde en politisk tankegang og var ivrige etter makt), insisterte på at Paulus hadde kommet med tolkningen at «tilsynsmenn» var mer enn en lokal eldste som kun hadde en offisiell rolle i sin egen menighet. For dem var en biskop nå en med utvidet autoritet over mange lokale ledere. Et slikt konsept var verken bibelsk eller historisk, men likevel var til og med en mann av Polykarps kaliber tilhenger av en slik organisering. Det som altså begynte som en gjerning i den første tidsalderen ble gjort til en nedskrevet lære, og slik er det også i dag. Biskoper påberoper seg fremdeles makten til å kontrollere menn og gjøre med dem som de ønsker, og å innsette dem i tjenesten hvor de enn vil. Dette fornekter Den Hellige Ånds lederskap, Som sa: «Ta ut for Meg Barnabas og Paulus til den gjerningen som Jeg har kalt dem til.» Dette er anti-Ordet og anti-Kristus. Matteus 20,25-28: «Men Jesus kalte dem til seg og sa: 'Dere vet at herskerne over folkeslagene har fullt herredømme over dem, og de som er store, utøver makt over dem. *Men slik skal det ikke være blant dere.* For den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den første blant dere, han skal være deres slave – slik som Menneskesønnen ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange.'» Matteus 23,8-9: «Men dere skal ikke la dere kalle rabbi. For Æn er deres Lærer, Kristus, og dere er alle søsken. Kall ikke noen på jorden deres far. For Æn er deres Far, Han som er i Himmelen.»

For å gjøre dette enda mer klart, la meg forklare nikolaisme på denne måten. Dere husker at det i Åpenbaringen 13,3 står: «Og jeg så et av hodene hans, som om det var blitt dødelig såret, og hans dødelige sår ble legt. Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret.» Vi vet at det sårede hodet var det hedenske Romerske keiserriket, denne store politiske verdensmakten. Dette hodet oppstod igjen som det «Det romersk-katolske åndelige riket». Følg nøye med på dette. Hva gjorde det politiske hedenske Rom, som var grunnlaget for hennes suksess? Hun «splittet og hersket». Det var Roms utvikling – splitt og hersk. Hennes jerntenner rev og fortærte. Dem hun rev og fortærte kunne ikke reise seg igjen, slik som da hun ødela Karthago og strødde henne utover som salt. Den samme jernsæden forble i henne da hun reiste seg som den falske menighet, og hennes

fremgangsmåte har forblitt den samme – splitt og hersk. Det er nikolaisme, og Gud hater det.

Det er et velkjent historisk faktum at da denne villfarelsen snek seg inn i menigheten, begynte menn å kappes om biskoptjenesten, med det resultat at denne stillingen ble gitt til menn som var høyere utdannet og materielt fremgangsrike og politisk sinnede. Menneskekunnskap og program begynte å ta over den Guddommelige visdommens plass, og Den Hellige Ånd var ikke lenger i kontroll. Dette var virkelig et tragisk onde, for biskopene begynte å hevde at det ikke lenger trengtes en ærlig, kristen karakter for å forkynne Ordet eller å forvalte ritualene i menigheten, fordi det var elementene og seremonien som telte. Dette tillot onde menn (forførere) å splitte flokken.

Med den menneskelagde læren om opphøyelse av biskoper til en posisjon som Bibelen ikke innvilget dem, var det neste steget å dele ut graderte titler som var oppbyggelsen til et religiøst hierarki; for snart var det erkebiskoper over biskopene og kardinaler over erkebiskopene, og på Boniface den tredjes tid var det en pave over alle, en *Pontiff*.

På grunn av den nikolaitiske læren og sammensmeltningen av kristendom og babylonisme måtte sluttresultatet være det som Esekiel så i kapittel 8,10: «Så gikk jeg inn og så, og se, alle slags kryp, avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus var inngravet overalt rundt på veggene.» Åpenbaringen 18,2: «Og han ropte kraftig med høy røst og sa: 'Falt, falt er den store Babylon, og hun er blitt et bosted for demoner, et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og forhatt fugl! For alle folkeslagene har drukket av hennes horelivs vredesvin.'»

Denne nikolaitiske læren, dette lederskapet som hadde blitt etablert i menigheten, slo ikke alt for godt an hos mange blant folket, for de kunne lese et og annet brev eller kommentar om Ordet, skrevet av en gudfryktig person. Så hva gjorde kirken? Den bannlyste de rettferdige lærerne og brente bokrullene. De sa: «Det kreves en spesiell utdanning for å lese og forstå Ordet. Til og med Peter sa at mange ting Paulus skrev var vanskelig å forstå.» Siden de hadde tatt Ordet bort fra folket, kom det snart dit hen at folket bare lyttet til det presten hadde å si og gjorde det han ba dem om. De kalte det Gud og Hans hellige Ord. De styrte over folkets tanker og liv og gjorde dem til tjenere av et tyrannisk presteskap.

Hvis du vil ha bevis for at Den katolske kirke gjør krav på menneskers liv og tanker, så hør bare på kunngjøringen fra Theodosius I.

Theodosius' første dekret

Dette dekretet ble utstedt like etter at han ble døpt av Romas første menighet. «Vi tre keisere vil at våre undersåtter standhaftig skal stå fast ved den religion som ble forkynt

av Sankt Peter til Romerne, som har blitt trofast bevart ved tradisjon, og som nå bekjennes av pontiffen, Damasus av Roma, og Peter, biskop av Alexandria, en mann av apostolisk hellighet ifølge innsettelsen av apostlene og Evangeliets lære; la oss tro på én Guddom av Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd, med lik majestet i Den hellige treenighet. *Vi befaler at de som tilhører denne tro skal kalles katolske kristne; vi brennemerker alle de tåpelige etterfølgerne av andre religioner med det skammelige tilnavnet kjettere, og forbyr deres forsamlinger å påberope seg navnet menigheter.* I tillegg til den guddommelige rettferdighets fordømmelse må de forvente den tunge straffen som vår autoritet, veiledet av himmelsk visdom, måtte finne passende å påføre . . . »

De femten straffelovene som denne keiseren utstedet, i like mange år, frarøvet de evangeliske alle rettigheter til å utøve sin religion, utestengte dem fra alle offentlige stillinger og truet dem med bøter, beslagleggelser, landsforvisninger og til og med i noen tilfeller, med døden.

Vet du hva? Vi er på vei like dit i dag.

Den romersk-katolske kirken kaller seg Moderkirken. Hun kaller seg den første eller den opprinnelige menigheten. Det er helt riktig. Hun var den opprinnelige, første romerske menighet, som falt ifra og gikk ut i synd. Hun var den første som organiserte seg. I henne ble nikolaittenes gjerninger, og deretter læren, funnet. Ingen vil benekte at hun er en mor. Hun er en mor og har båret frem døtre. En datter kommer ut av en kvinne. En kvinne kledd i skarlaget sitter på Romas syv fjell. Hun er en hore og har født døtre. Disse døtrene er de protestantiske menighetene, som kom ut av henne og deretter gikk rett tilbake til organisasjon og nikolaisme. Denne moren til dattermenighetene blir kalt en hore. Det var en kvinne som ikke var tro mot sine ekteskapsløfter. Hun var gift med Gud og gikk så av sted og drev hor med djevelen, og i sitt horeliv har hun båret frem døtre som er akkurat som henne. Denne mor- og datter-kombinasjonen er anti-Ord, anti-Ånd og derfor anti-Krist. Ja, ANTIKRIST.

Før jeg kommer for langt av gårde, vil jeg nevne at disse første biskopene trodde at de var over Ordet. De fortalte folk at de kunne tilgi syndene deres ved at disse syndene ble bekjent. Det har aldri vært sannheten. De begynte å døpe spedbarn i det andre århundret. De praktiserte faktisk dåp til gjenfødelse. Det er ikke det grann rart at folk er forvirret i dag. Hvis de var så forvirret da, så nærme Pinsedagen, er de nå i en helt desperat tilstand, omtrent to tusen år fra den originale sannhet.

Å, Guds Menighet, det er bare ett håp. Kom tilbake til Ordet og stå ved det.

BILEAMS LÆRE

Åpenbaringen 2,14: «Du har noen der som holder fast på Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn, å spise kjøtt som var ofret til avguder, og til å leve i hor.»

Du kan ikke ha en nikoalittisk struktur i menigheten uten at denne andre læren også kommer inn. Du skjønner, hvis du tar bort Guds Ord og Åndens bevegelse som en måte å tilbe på («de som tilber Meg må tilbe Meg i Ånd og i sannhet»), da må du gi folket en annen form for tilbedelse som erstatning, og erstatningen er ensbetydende med bileamisme.

Hvis vi skal forstå hva Bileams lære er i den Nytestamentlige menigheten, bør vi gå tilbake og se hva den var i den Gammeltestamentlige menigheten og anvende det på denne tredje tidsalderen, og så bringe det frem til nåtid.

Beretningen står skrevet i 4. Mosebok kapittel 22 til og med 25. Vi vet at Israel var Guds utvalgte folk. De var pinsevevnene på sin tid. De hadde tatt tilflukt under blodet, de hadde alle blitt døpt i Rødehavet, og de kom opp av vannet mens de sang i Ånden og danset under Den Hellige Ånds energi, mens Miriam, profetinnen, spilte på sin tamburin. Vel, etter en viss tid på reise kom disse Israels barn til Moab. Dere husker hvem Moab var. Han var Lots sønn ved en av hans egne døtre, og Lot var igjen Abrahams nevø, så Israel og Moab var i slekt. Jeg vil at du skal forstå det. Moabittene kjente til sannheten, uansett om de levde opp til den eller ikke.

Så Israel kom opp til Moabs grense og sendte budbærere til kongen, som sa: «Vi er brødre. La oss dra gjennom landet deres. Dersom vårt folk eller våre dyr eter eller drikker noe, vil vi gladelig betale for det.» Men kong Balak ble veldig opprørt. Dette overhodet for den nikolaittiske gjengen hadde ikke tenkt til å la menigheten dra gjennom med sine tegn og under og forskjellige manifestasjoner av Den Hellige Ånd, med ansikter som skinte med Guds herlighet. Det var for risikabelt, siden han kunne miste noe av forsamlingen sin. Så Balak nektet å la Israel dra gjennom. Faktisk var hans frykt for dem så stor, at han dro til en pengetørst profet ved navn Bileam og ba ham om å megle mellom ham og Gud, og be Den Allmektige om å forbanne Israel og gjøre dem kraftløse. Og Bileam, som var ivrig etter å ta del i politiske saker og bli en stor mann, var bare glad for å kunne gjøre det. Men da han forstod at han måtte henvende seg til og få en audiens med Gud for å forbanne folket, siden han ikke kunne gjøre det på egen hånd, gikk han og spurte Gud om han kunne få Hans tillatelse til å dra. Er ikke det akkurat som nikolaittene vi har med oss i dag? De forbanner enhver som ikke vil gå deres vei.

Da Bileam ba Gud om tillatelse til å dra, nektet Gud ham det. Å, det stakk! Men Balak insisterte og lovet ham enda større belønninger og ære. Så Bileam gikk tilbake til Gud. Ett svar fra Gud burde ha vært nok. Men ikke for egenrådige Bileam. Da Gud så hans gjenstridighet, ba Han ham om å stå opp og dra. Raskt salte han eselet, og avsted dro han. Han skulle ha innsett at dette ganske enkelt var Guds tillatte vilje, og at han ikke ville være i stand til å forbanne dem om han dro tjue ganger og prøvde tjue ganger. Folk i dag er akkurat som Bileam! De tror på tre Guder, lar seg døpe i tre titler i stedet for NAVNET, og likevel vil Gud sende Ånden over dem, slik Han gjorde med Bileam, og de vil fortsette å tro at de har helt rett, og så er de faktisk rene bileamitter. Der har du Bileams lære. Drar avgårde uansett. Gjør det på Sin måte. De sier: «Vel, Gud har velsignet oss. Det må være i orden.» Jeg vet at Han har velsignet dere. Jeg benekter ikke det. Men det er den samme organisatoriske ruten som Bileam tok. Det er trass mot Guds Ord. Det er falsk lære.

Så Bileam dro henrykt nedover veien, helt til en Guds engel stod i hans vei. Men denne profeten (biskop, kardinal, styreformann, president og overtilsynsmann) var så forblindet for Åndelige ting, ved tanken på ære og herlighet og penger, at han ikke kunne se engelen som stod med sverdet trukket. Der stod han for å hindre den gale profeten. Det lille eselet så ham og vek unna, frem og tilbake, til det til slutt klemte Bileams fot mot en steinmur. Eselet stanset og ville ikke gå videre. Det kunne ikke. Så Bileam hoppet av og begynte å slå det. Da begynte eselet å snakke til Bileam. Gud lot det eselet tale i tunger. Det eselet var ingen krysning; det var original sæd. Det sa til den forblindede profeten: «Er jeg ikke eselet ditt, og har ikke jeg båret deg trofast?» Bileam svarte: «Ja, ja, du er eselet mitt, og du har båret meg trofast hittil; og om jeg ikke kan få deg til å gå, så vil jeg drepe deg . . .» «Vent litt! Hva er dette, snakker jeg med et esel? Det var rart, jeg synes jeg hørte eselet snakke, og jeg svarte det tilbake.»

Gud har alltid talt i tunger. Han talte på Baltasars fest og deretter på Pinsedagen. Han gjør det igjen i dag. Det er en advarsel på dommen som snart kommer.

Så ble engelen gjort synlig for Bileam. Han fortalte Bileam at om det ikke hadde vært for eselet, så hadde han allerede vært død for å ha fristet Gud. Men da Bileam lovet å dra tilbake, ble han sendt videre med en formaning om å kun si det som Gud gav ham.

Så Bileam dro ned og satte opp syv altere for de rene offerdyrene. Han drepte en vær, som var et bilde på Messias' komme. Han visste hva han skulle gjøre for å tilnærme seg Gud. Han hadde mekanikken helt på plass; men ikke dynamikken: akkurat som nå. Kan dere ikke se det, nikolaitter? Der var Israel, der nede i dalen, og brakte det samme offeret, gjorde de samme

tingene, men bare én hadde de medfølgende tegn. Bare én hadde Gud i sin midte. Formaliteter vil ikke føre deg noe sted. Det kan ikke ta plassen til Åndens manifestasjon. Det er hva som skjedde i Nikea. De vedtok Bileams lære, ikke Guds lære. Og de snublet; ja, de falt. De ble til døde menn.

Etter at offeret hadde blitt ofret, var Bileam klar til å profetere. Men Gud bandt tungen hans, og han kunne ikke forbanne dem. Han velsignet dem.

Balak var veldig sint, men det var ingen ting Bileam kunne gjøre med profetien. Den hadde blitt talt av Den Hellige Ånd. Så Balak ba Bileam om å dra ned i dalen under, og se utover deres bakre rekker for å se om det fantes en mulighet for at han kunne forbanne dem. Metodene Balak brukte, er de samme metodene de bruker i dag. De store denominasjonene ser ned på de små gruppene, og hva som helst de finner blant dem, som de kan lage skandale av, det bringer de opp i dagen og roper det ut. Hvis nåtidens mennesker lever i synd, sier ingen noen ting om det; men la en av de utvalgte komme i problemer, og enhver avis slår det opp landet rundt. Ja, Israel hadde sine bakre (kjødelige) rekker. De hadde sine sider, som ikke var prisverdige; men til tross for deres tilkortkommenheter, ved Guds plan som virker gjennom utvelgelse, ved nåde og ikke ved gjerninger, HADDE DE SKYEN OM DAGEN OG ILDSTØTTEN OM NATTEN, DE HADDE DEN SLAGNE KLIPPEN, MESSINGSLANGEN OG TEGNENE OG UNDRENE. De var stadfestet — ikke i seg selv, men i Gud.

Gud hadde ikke noe respekt for disse nikolaittene med sine Ph.D-er, LL.D-er og D.D-er, og alle deres fine organisasjoner og det beste som menn kan skryte av; men Han hadde respekt for Israel, for de hadde Ordet stadfestet blant seg. Riktignok så ikke Israel særlig kultivert ut, siden de nettopp hadde kommet ut av Egypt i hastig flukt, men hun var et velsignet folk likevel. Alt hun hadde gjort i over tre hundre år, var å gjete flokker, dyrke åkrer og å slave i vei i frykt for døden, under egypterne. Men hun var fri nå. Hun var et velsignet folk, gjennom Guds suverenitet. Jo visst så Moab ned på henne. Alle de andre nasjonene gjorde det også. Organisasjoner ser alltid ned på de uorganiserte, og vil med besluttsomhet enten bringe dem inn i organisasjonen eller ødelegge dem, når de ikke vil komme.

Noen vil kanskje spørre meg nå: «Broder Branham, hva får deg til å tro at Moab var organisert, mens Israel ikke var det? Hvor får du den ideen fra?» Jeg får den rett her fra Bibelen. Alt er skrevet i forbilder her. Alt som er skrevet i Det gamle testamente i fortellingsform, er skrevet som en formaning til oss, slik at vi kan lære av det. Her er det, rett her i 4. Mosebok 23,9: «For fra toppen av klippene ser jeg ham, og fra høydene skuer jeg ham. Se der! Et folk som bor FOR SEG SELV, som IKKE REGNER SEG BLANT FOLKESLAGENE.» Der er det. Gud som ser ned fra toppen av klippene, ikke i en eller annen dal,

mens Han ser etter deres dårlige sider og fordømmer dem. Gud ser dem på den måten Han ønsket å se dem – fra kjærlighetens og nådens høyde. De bodde ALENE, og de var ikke organisert. De hadde ikke noen konge. De hadde en profet, og profeten hadde Gud i seg, ved Ånden; og Ordet kom til profeten, og Ordet gikk til folket. De tilhørte ikke FN. De tilhørte ikke Kirkenes Verdensråd, baptistene, presbyterianerne, Assembly of God eller noen annen gruppe. De trengte ikke tilhørighet. De var forenet med Gud. De trengte ikke rådgivning fra noe råd – de hadde «Så sier Herren» i sin midte. Halleluja!

Til tross for det faktum at Bileam visste den ordentlige måten å tilnærme seg Gud på og kunne bringe frem en åpenbaring fra Herren ved en spesiell tildelt kraft, var han fremdeles, tross alt det, en biskop i den falske gruppen. For hva gjorde han nå for å vinne Balaks gunst? Han formulerte en plan, hvor Gud ville bli tvunget til å påføre Israel død. Akkurat slik satan visste at han kunne forføre Eva (få henne til å falle i kjødelig synd) og på den måten få Gud til å felle Sin uttalte dødsdom mot synd, slik visste Bileam at han kunne få Israel til å synde, da måtte Gud påføre dem død. Så han planla en måte å få dem til å komme dit og delta i synd. Han sendte ut invitasjoner om å komme til Ba'al-Peors fest (kom hit og tilbe med oss). Israel hadde uten tvil sett egypternes fester, så de følte ikke at det var altfor feil å dra og bare se på og kanskje spise med folket. (Hva er galt med fellesskap da? Vi skal jo elske dem, skal vi ikke, for hvordan skal vi ellers vinne dem?) Å være vennlig har aldri skadet noen – tenkte de. Men da disse sexy moabittiske kvinnene begynte å danse og kle av seg, mens de svingte seg rundt og gjorde sin rock-and-roll og twist, steg lysten opp i israelittene, og de ble dratt inn i hor, og Gud slo ihjel førti-to tusen av dem i vrede.

Og det er hva Konstantin og hans etterfølgere gjorde i Nikea og etter Nikea. De inviterte Guds folk til stevnet. Og da menigheten satte seg ned for å spise, og stod opp for å leke (deltok i kirkeritualer, seremonier og hedenske høytider navngitt etter kristne skikker), var hun fanget; hun hadde drevet hor. Og Gud gikk ut.

Når en mann vender seg fra Guds Ord og melder seg inn i en menighet i stedet for å motta Den Hellige Ånd, da dør den mannen. Død! Det er hva han er. Ikke meld deg inn i en menighet. Ikke gå inn i organisasjoner og bli inntatt av trosbekjennelser og tradisjoner, eller noe som tar Ordets og Åndens plass, ellers er du død. Alt er over. Du er død. Evig adskilt fra Gud!

Det er hva som har skjedd i hver tidsalder etter det. Gud utfrir folket. De kommer ut ved blodet, helliggjort ved Ordet, går gjennom dåpens vann og blir fylt med Ånden; men etter en stund kjølner den første kjærligheten av, og noen får ideen om at de burde organisere seg for å beskytte seg selv og skape seg et navn, og i den andre generasjonen organiserer de seg rett tilbake,

og noen ganger til og med før det. De har ikke lenger Guds Ånd, bare en form for tilbedelse. De er døde. De har krysset seg selv med trosbekjennelser og seremonier, og det er ikke noe liv i dem.

Så Bileam fikk Israel til å drive hor. Vet du at fysisk hor er akkurat den samme ånden som ligger i organisert religion? Jeg sa at horeriets ånd er organisasjonens ånd. Og alle som driver hor vil ha sin plass i ildsjøen. Det er hva Gud tenker om organisering. Ja visst, horen og hennes døtre vil være i ildsjøen.

Denominasjoner er ikke av Gud. De har aldri vært det og vil aldri bli det. Det er en feil ånd, som skiller Guds folk inn i hierarkier og lekfolk; og det er derfor en feil ånd, som skiller folk fra folk. Det er hva organisering og denominasjoner gjør. Ved å organisere seg adskiller de seg fra Guds Ord, og fører seg selv inn i åndelig utroskap.

Legg nå merke til at Konstantin gav folket spesielle høytider. Det var de gamle hedenske høytidene med nye navn tatt fra menigheten, og i noen tilfeller ble kristne skikker tatt og misbrukt med hedenske seremonier. Han tok tilbedelsen av solguden og forandret det til Guds Sønn. I stedet for å feire den 21. desember, som var da de pleide å feire solgudens høytid, la de den til 25. desember og kalte det Guds Sønn's fødselsdag. Men vi vet at Han ble født i april, når liv kommer fram, ikke i desember. Og de tok Astartes høytid og kalte det Påskefeiringen, da kristne skulle feire Herrens død og oppstandelse. Egentlig var det en hedensk høytid for Astarte.

De satte altere i menigheten. De tok inn gudebilder. De gav folket det de kalte apostlenes trosbekjennelse, selv om du ikke kan finne den i Bibelen. De lærte folket å tilbe sine forfedre og gjorde med det Den romersk-katolske kirke til den største spiritistiske kirke i verden. Enhver uren fugl var i det buret. Og vi ser at protestantene, med sine organisasjoner, gjør akkurat det samme.

De spiste ting som var ofret til avguder. Jeg sier ikke at dette virkelig betyr at de bokstavelig talt spiste kjøtt som var ofret til avguder. For selv om rådet i Jerusalem hadde talt imot slikt, gjorde ikke Paulus mye ut av det, ettersom han sa at avgudene var ingenting. Det var bare et samvittighetsspørsmål, unntatt der det var til anstøt for en svakere broder, og da var det ikke tillatt. Dessuten har denne Åpenbaringen med hedningene å gjøre, og ikke jødene, siden dette er hedningemenigheter. Jeg ser dette i samme lys som jeg ser Herrens ord: «Hvis dere ikke spiser Mitt kjøtt og drikker Mitt blod, har dere ikke liv i dere.» «Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert Ord som går ut av Guds munn.» Du kan se at det å spise faktisk er å delta, i åndelig forstand. Så da disse menneskene bøyde seg for gudebilder, tente lys, tok i bruk hedenske helligdager, bekjente sine synder til menn (hvorav alle tilhørte djevelens religion), tok de parti med

djevelen og var ikke av Herren. De drev med avgudsdyrking, enten de innrømte det eller ikke. De kan snakke så mye de vil om at altrene og røkelsen bare er for å minne dem om Herrens bønner, eller hva enn de mener det betyr; og de kan si at når de ber foran statuen, så er det bare for vektleggelsens skyld; og at når de skrifter for presten, er det egentlig til Gud de gjør det i sine hjerter, og når de sier at presten tilgir dem, så er det bare at han gjør det i Herrens Navn; de kan si hva de vil, men de tar del i den velkjente babylonske, sataniske religionen og har forenet seg med avguder og begått åndelig hor, som betyr død. De er døde.

Så inngikk kirken og staten ekteskap. Kirken forente seg med avguder. Med statens makt bak seg følte de at nå «hadde Kongeriket kommet, og Guds vilje hadde blitt tvunget frem på jorden». Ikke rart at Den romersk-katolske kirke ikke venter på Herren Jesu gjenkomst. De er ikke millennialister. De har sitt tusenårsrike her og nå. «Paven regjerer akkurat nå, og Gud regjerer i ham.» Så når Han kommer, ifølge dem, må det være når den nye himmel og jord er beredt. Men de tar feil. Paven er den falske kirkens overhode, og det kommer til å være et tusenårsrike, men mens det pågår, vil han ikke være i det. Han vil være et annet sted.

ADVARSELEN

Åpenbaringen 2,16: «Omvend deg, ellers kommer Jeg brått over deg, og Jeg vil kjempe mot dem med sverdet fra Min munn.»

Hva annet kan Han si? Kan Gud overse synden til dem som har båret Hans navn forgyeves? Det er bare én måte å motta nåde på i syndens time, OMVEND DEG. Bekjenn at du er feil. Kom til Gud og få tilgivelse og Guds Ånd. Dette er en befaling fra Gud. Å ikke adlyde er død, for Han sier: «Jeg vil gå til krig mot deg med sverdet i Min munn.» Dyret gikk til krig mot de hellige, men Gud vil gå til krig mot dyret. De som kjempet mot Ordet vil en dag oppdage at Ordet kjemper mot dem. Det er en alvorlig ting å ta noe fra eller å legge noe til Guds Ord. For de som forandret det og gjorde med det som det passet dem, hva annet vil deres endelikt være enn død og ødeleggelse? Men fremdeles roper Guds barmhjertighet ut: «Omvend deg.» Å, tanken på omvendelse er så herlig. Intet i mine hender jeg bringer, jeg bare klamrer meg til Ditt kors. Jeg bringer min sorg. Jeg angrer på at jeg er det jeg er, og hva jeg har gjort. Nå er det blodet, ikke noe annet enn Jesu blod. Hva blir det til? Omvendelse eller dødens sverd? Det er opp til deg.

BELØNNINGENE

Åpenbaringen 2,17: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, vil Jeg gi å ete av den

skjulte manna. Og Jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er det skrevet inn et nytt navn, som ingen kjenner, uten den som får det.»

Hvert budskap til hver tidsalder lover et incentiv til den troende, oppmuntrer ham til å være en som seirer og derved bli belønnet av Herren. I denne tidsalderen lover Ånden den skjulte manna og et nytt navn skrevet på en hvit stein.

Siden hvert av disse budskapene er adressert til «engelen» - (menneskelig budbærer), tilfaller det ham et veldig stort ansvar, så vel som et fantastisk privilegium. Gud gir spesielle løfter til disse mennene, slik tilfellet er med de tolv apostlene, som sitter på tolv troner og dømmer Israels tolv stammer. Husk også at Paulus ble gitt et veldig spesielt løfte: At han skulle introdusere menneskene i bruden på sin tid til Jesus, 2. Korinterbrev 11,2: «For jeg er nidkjær for dere med Guds nidkjærhet. For jeg har trolovet dere med Én mann, så jeg kan framstille dere som en ren jomfru for Kristus.» Slik vil det være med enhver budbærer som har vært trofast mot Ordet i sin tid og sin tidsalder. Det vil være slik i de siste tider. Det vil bli den samme spesielle belønningen som ble gitt til Paulus. Jeg tror de fleste av dere husker at jeg sa at jeg alltid har vært redd for å dø, i tilfelle jeg skulle møte Herren og Han ikke skulle ha behag i meg, siden jeg har sviktet Ham så mange ganger. Vel, jeg hadde tenkt på det en morgen mens jeg lå i sengen, og plutselig ble jeg rykket opp i en svært underlig visjon. Jeg sier at den var underlig, for jeg har hatt tusenvis av visjoner, og ikke én gang har det følt som om jeg forlot kroppen min. Men der ble jeg rykket opp; og jeg så meg tilbake for å se på kona mi, og jeg så kroppen min ligge der ved siden av henne. Så befant jeg meg på det skjønneste sted jeg noen gang har sett. Det var et paradys. Jeg så skarer av de mest vakre og lykkeligste mennesker jeg noen gang har sett. De så alle så unge ut – omtrent 18 til 21 år gamle. Det var ikke et grått hår eller en rynke eller noen lyte blant dem. Alle de unge kvinnene hadde hår ned til midjen, og de unge mennene var så vakre og sterke. Å, hvilken varm velkomst de gav meg. De omfavnet meg og kalte meg sin høyt elskede broder, og fortsatte å fortelle meg hvor glade de var for å se meg. Mens jeg funderte på hvem alle disse menneskene var, var det en ved siden av meg som sa: «De er ditt folk.»

Jeg ble så forbauset, at jeg spurte: «Er alle disse Branham-er?»

Han sa: «Nei, det er dine omvendte.» Så pekte han på en dame og sa: «Ser du den unge damen som du beundret for et øyeblikk siden? Hun var 90 år da du vant henne for Herren.»

Jeg sa: «Å, du! Og tenk at dette er hva jeg var redd for.»

Mannen sa: «Vi hviler her mens vi venter på Herrens komme.»

Jeg svarte: «Jeg ønsker å se Ham.»

Han sa: «Du kan ikke møte Ham ennå; men Han kommer snart, og når Han kommer, vil Han komme til deg først, og du vil bli dømt ifølge det Evangeliet du har forkynt, og vi vil være dine etterfølgere.»

Jeg sa: «Mener du at jeg er ansvarlig for alle disse?»

Han sa: «Alle sammen. Du ble født til å være en leder.»

Jeg spurte ham: «Vil alle stå ansvarlig? Hva med den hellige Paulus?»

Han svarte meg: «Han vil stå ansvarlig for sin tid.»

«Vel», sa jeg, «jeg har forkynt det samme Evangeliet som Paulus forkynte.» Og folkemassen ropte ut: «Vi *hviler* på det.»

Ja, jeg kan forstå at Gud kommer til å gi en spesiell belønning til Sine budbærere, som trofast har forvaltet det ansvaret Han påla dem. Hvis de har mottatt åpenbaringen om Ordet til den tidsalderen og trofast forkynt i sin tid, og levd hva de forkynte, så vil de motta en stor belønning.

Med dette i tankene, se på verset igjen. «Jeg vil gi ham den skjulte manna.» Vi vet alle at mannaen var englemat; det var hva Gud sendte ned over gresset til Israel mens de var på vandring. Det var fullkommen mat. Det var forbløffende at de små kulene med mat holdt dem fullkomment friske. Ingen ble syke. Det var alt de trengte. Da arken ble laget, la de litt av den mannaen inn i den. Så ble arken plassert bak forhenget, og bare ypperstepresten våget å nærme seg den, og da måtte han ha offerblodet. Brødet fra himmelen, symbolisert ved manna, kom en dag ned fra himmelen og ble til Liv for alle som tror på Ham. Han sa: «Jeg er livets brød. Jeg er det levende brød som kom ned fra himmelen, og hvis noe menneske spiser av dette brødet, vil han leve for evig.» Da Han dro bort, etterlot Han oss med Sitt Ord: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert Ord som går ut av Guds munn.»

Hans Ord var brød. Det var den fullkomne mannaen, og det mennesket som lever av det, vil aldri dø. Men like etter fedrenes død later det til at ingen kjente den eksakte sannheten, og på kort tid virker det som om denne mannaen ble skjult for folket. Men i hver tidsalder begynte Gud å gi tilbake, ved åpenbaring, det som var skjult, helt til det i disse siste tider, ifølge Åpenbaringen 10,7, en profet vil komme og åpenbare alle hemmelighetene, og så vil Herren komme. I hver tidsalder, sier jeg, mottok budbærerne skjult sannhet. Men de mottok den ikke bare for sin egen del. Men det er slik det var da disiplene ble bedt om å dele ut brød og fisk til folkemengden; Jesus gav dem maten som var brutt i stykker, men de gav den videre til folket. Gud gir Sin skjulte manna til den som seirer. Det kan ikke være på noen annen måte. Han vil ikke åpne Sine rikdommer for dem som forakter det som allerede er åpenbart.

Det jeg har sagt om at budbæreren til hver tidsalder mottar fra Gud noe av den opprinnelige sannheten fra Pinsedagen, er symbolisert i Det gamle testamente, der Moses ble befalt om å ta opp tre og en halv halvliter med manna og legge det i et gullkar bak forhenget i det aller helligste. Der kunne ypperstepresten i hver generasjon gå inn med offerblodet. Så kunne han ta en liten bit av denne mannaen (for den gikk ikke i forråtnelse), som var en del av den opprinnelige, og spise den. I hver tidsalder ble Herrens budbærer til den tidsalderen gitt Guds åpenbaring for den spesifikke perioden. Så snart budbæreren var opplyst av sannheten, ville han bringe denne sannheten til folket. Og de som hadde ører som hadde blitt åpnet av Ånden, hørte denne sannheten, trodde den og levde den.

Så har vi også idéen om den fremtidige nytelsen av den skjulte manna. Jeg tror det vil bli en evig nytelse av åpenbaringen om Jesus Kristus i de evige tidsaldrene som vil komme. Hvordan kan vi ellers bli kjent med de uutgrunnelige rikdommene av Hans eget Vesen? Alt vi har lengtet etter å vite, alle våre ubesvarte spørsmål, alt det vil bli åpenbart. Det vil være fra Kristus, Som er vårt liv, at vi vil motta det. Å, noen ganger tenker vi at vi har fått lov til å vite litt om Ham og Hans Ord her nede, og det er så godt, det får oss til å fryde oss; men en dag når kjøttet vårt forvandles, vil dette Ordet og Han bli noe vi aldri i våre drømmer hadde trodd var mulig.

Det står også her at Han kommer til å gi den som seirer en hvit stein, og i (ikke på) steinen et nytt navn, som kun eieren vet om. Tanken om et nytt navn er ikke fremmed. Abram ble forandret til Abraham, Sarai til Sara, Jakob til Israel, Simon til Peter og Saulus til Paulus. Disse navnene enten forårsaket en forandring, eller ble gitt på grunn av en forandring. Det var først etter at Abram og Sarai fikk navnene sine forandret av Herren, at de ble gjort rede for å motta den kommende sønnen. I Jakobs tilfelle var han nødt til å seire, og så ble han kalt en prins. I Simons og Saulus' tilfelle kom forandringen deres da de hadde tatt imot Herren. Og i dag har hver eneste av oss sanne troende fått en navneendring. Vi er kristne. Det er et navn vi alle har til felles. Men en dag vil vi få en ny forandring; vi vil med sikkerhet motta et nytt navn. Det kan godt være at det navnet er vårt sanne og opprinnelige navn, som ble skrevet i Livets Bok hos Lammet fra verdens grunnleggelse av. Han kjenner navnet, men vi gjør ikke det. En dag, etter Hans gode vilje, vil vi også få vite det.

En hvit stein. Så vakkert. Her er et annet bilde av den hellige, som mottar en belønning fra Guds hånd på grunn av sine prøvelser på jorden. Du vet, etter Konstantin klarte den falske menigheten å stikke hånden sin ned i statskassen og derved føre opp vakre bygninger fulle av vakre statuer. Disse statuene, laget av hvit marmor, var faktisk romerske avguder som hadde fått nye navn som helgener. Kirkene og deres inventar

var eksepsjonelt vakre, som man ennå ser i dag. Men Gud var ikke med dem. Hvor var Gud? Han var med Sine hellige i et lite hjem, eller i en hule, eller i et vilt fjellområde hvor de hadde gjemt seg for den falske menighetens medlemmer. De hadde ikke vakre bygninger, kor som var kledd i kjoler, fine klær og andre verdslige trekkplaster. Men nå, i dette spesielle løftet til de sanne troende i alle tidsaldre, har Gud erklært at Han vil gi dem belønninger med stor skjønnhet og evig varighet. La de rike se ned på de fattige. La dem gi store beløp til menigheten, slik at den igjen kan ære givene ved å plassere en marmortavle eller en statue til ære for dem til offentlig skue, slik at alle kan applaudere. En dag vil Gud, Som ser og kjenner alle, nok en gang rose enken fordi hun gav sitt alt, selv om det kun var to skjerver, og Han vil Selv belønne med himmelens skatter.

Ja, skjult manna og et nytt navn i en hvit stein. Så god Herren er mot oss, at Han belønner oss på overveldende vis, vi som er så uverdige. Å, jeg ønsker å være klar til å gjøre Hans vilje til enhver tid, og samle meg skatter i himmelen.

SJETTE KAPITTEL

TYATIRA MENIGHETSTID

Åpenbaringen 2,18-29

Og skriv til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds Sønn, som har øyne som luende ild, og føttene Hans er som fint messing:

Jeg vet om dine gjerninger, kjærligheten din, tjenesten din, troen din og tålmodigheten din. Og når det gjelder gjerningene dine, er de siste flere enn de første.

Likevel har Jeg noen få ting imot deg, for du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne, å lære og forføre Mine tjenere til å leve i hor og spise av kjøtt som er ofret til avguder.

Og Jeg ga henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv, men hun omvendte seg ikke.

Se, Jeg kaster henne på sykeseng, og dem som lever i utuktig samliv med henne, kaster Jeg ut i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger.

Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.

Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren, som ikke har kjent satans dybder, som de sier: Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere.

Bare hold fast på det dere har, inntil Jeg kommer!

Og den som seirer og holder fast på Mine gjerninger inntil enden, ham vil Jeg gi makt over folkeslagene.

Han skal herske over dem med jernstav. Som pottemakerens kar skal de bli slått i stykker, slik Jeg også har fått det overgitt av Min Far.

Og Jeg vil gi ham morgenstjernen.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

TYATIRA

Historisk sett var byen Tyatira den minst bemerkelsesverdige av alle de syv byene i Åpenbaringen. Den lå på grensen mellom Mysia og Ionia. Den var omgitt av mange elver, men de var fulle av igler. Dens mest prisverdige kjennetegn var at den gjorde det godt økonomisk, på grunn av bedriftslaugene for pottemakerer, garvere, veverer, fargere, skreddere osv. Det var denne byen Lydia, purpurselgeren, kom fra. Hun var Paulus' første europeiske omvendte.

Grunnen til at Ånden valgte denne byen, som den som allerede hadde de åndelige elementene for den fjerde tidsalderen, var dens religion. Hovedreligionen i Tyatira var tilbedelsen av Apollon Tyrimnaios, som var forenet med keiserkulten. Apollon var solguden, og den nest mektige etter sin far, Zevs. Han var kjent som «ondskapens avverger»; han presiderte ved religiøse lover og bot (et soningsmiddel hvor man gjør noe godt i gjengeld for ugjerninger eller skyld). Platon sa om ham: «Han forklarer mennesker om templenes innstiftelse, offer og gudstjenester for guddommer, i tillegg til ritualer knyttet til døden og livet etter døden.» Han kommuniserte sin kunnskap om «fremtiden» og sin «fars vilje» til menneskene gjennom profetene og oraklene. I Tyatira ble dette ritualet utført av en profetinne, som satt på en tripod-stol og formidlet budskapet, mens hun var i en transe.

Denne religionen hadde en bemerkelsesverdig innflytelse. Dens formidable makt lå ikke ene og alene i mysterienes verden, men i det faktum at ingen kunne tilhøre laugene som ga folket dets levebrød, med mindre de tilhørte tempeltilbedelsen av Apollon. Den som nektet å delta i de avgudsdyrkende høytidene og de tøylesløse orgiene ble nektet adgang til dette første århundrets fagforeninger. For å være en del av det sosiale og merkantile livet måtte man være en praktiserende hedensk avgudsdyrker.

Det er verdt å nevne at selve navnet Tyatira betyr «dominerende kvinne». Denne tidsalderen er av denne grunn kjennetegnet av en dominerende makt, en makt som uten medfølelse invaderer alle, som vinner over alle, og som utøver kontroll på tyrannisk vis. En dominerende kvinne er den største forbannelse i verden. Salomo var den viseste mannen som verden noen gang har sett, og han sa: «Jeg vendte mitt hjerte mot å få kunnskap og for å granske og søke etter visdom og sammenheng, så jeg kunne forstå det onde ved dårskap og dårskapen ved galskap. Jeg fant noe som er BITRERE ENN DØDEN: DEN KVINNE hvis hjerte er et garn og en snare, *hennes hender er lenker*: den som er god framfor Guds ansikt, skal slippe unna henne, men SYNDEREN skal bli fanget av henne. Her er det jeg har funnet, sier Forkynneren, ved å legge det ene til det andre for å finne ut sammenhengen, den min sjel hele tiden søker etter, men som jeg ikke kan finne: Én mann blant tusen har jeg funnet, men blant alle disse har jeg ikke funnet noen kvinne.» Forkynneren 7,25-28. Paulus sa: «En kvinne tillater jeg ikke å lære eller å HA myndighet.» Helt siden Edens hage har kvinner stadig lyktes i å ta kontroll over menn, og i dag er det kvinnenes verden, og Amerikas gudinne er en naken kvinne. Slik den kvinnelige avguden som falt ned fra himmelen (husk at armene hennes var jernstenger) kjennetegnet den første eller efesiske tidsalder, har makten hennes vokst dit hen at hun

har oppnådd uinnskrenket myndighet, en myndighet hun har tilranet seg gjennom sin egen vilje.

En kvinne skal ikke ha en jernvilje. Hun skal, ifølge Den hellige skrift, underordne seg mannen. Det forlanges av henne. En kvinne som virkelig er kvinnelig, helt og holdent en kvinne, vil ha et slikt lynne. Ikke en dørmatte. Ingen ekte mann gjør en kvinne til en dørmatte. Men hun vil ønske å være under myndighet og ikke styre over mannen, for han er husets herre. Dersom hun knuser det bildet som Gud laget til henne, er hun forvrent. Enhver mann som lar kvinnen ta autoritet har også knust dette bildet, og han er forvrent. Det er grunnen til at en kvinne IKKE KAN KLE SEG I DET SOM TILHØRER EN MANN ELLER KLIPPE HÅRET SITT. Hun skal ikke gå med klær som tilhører en mann eller klippe håret sitt. Når hun gjør det, trenger hun seg inn på mannens område ved å ta autoritet og forvrengte seg selv. Og når en kvinne okkuperer talerstolen, som det BEFALES AT HUN IKKE MÅ GJØRE, viser hun hvilken ånd hun er av. Det å være en dominerende kvinne er antikristelig, og Den romersk-katolske kirkes frø er i henne, selv om hun vil nekte for det aldri så mye. Men når det KOMMER TIL ORDET, *står det fast at Gud er sannferdig, men hvert menneske er en løgner. Amen.*

La oss gå tilbake til begynnelsen. I den opprinnelige, fysiske skapelsen, slik vi kjenner den i dag, skapte Gud alle ting i par, hannkjønn og hunnkjønn. Det var to kyllinger – hane og høne. Det var to storfe, kua og oksen. Og videre nedigjennom. Men når det gjaldt mennesket, var det bare ett. De var ikke et par. Adam hadde blitt skapt i Guds bilde. Han var en Guds sønn. Som en Guds sønn kunne han ikke bli fristet og falle. Det ville være umulig. Så Gud tok et biprodukt av mannen for å forårsake fallet. Kvinnen kom ikke som et nylaget, ekte produkt fra Guds hånd. Hun ble dannet fra mannen. Og da Gud brakte henne ut av mannen, var hun veldig forskjellig fra de andre hunnene Han hadde skapt. Hun kunne bli forført. Ingen annen hunn i skapelsen kan være umoralsk; men den menneskelige hunnen kan ha denne lysten nesten når som helst. Og den svakheten i henne ga satan rom til å forføre henne gjennom slangen, og har brakt kvinnen til en veldig særegen posisjon fremfor Gud og Hans Ord. På den ene siden er hun bildet på alle vulgære, skjendige og avskyelige ting, og på den andre siden er hun bildet på alle rene, vakre og hellige ting, som bosted for Ånden og Guds velsignelser. På den ene siden blir hun kalt horen som er drukken på sitt horelivs vin. På den andre siden blir hun kalt Kristi Brud. På den ene siden blir hun kalt Mysteriet Babylon, en vederstyggelighet for Gud; og på den andre siden blir hun kalt Det nye Jerusalem, vår mor. På den ene siden er hun så skjendig og ond og uanstendig, at hun uten videre blir kastet i ildsjøen, som det eneste passende stedet for henne; og på den andre siden

blir hun opphøyet til himmelen, hvor hun deler selve Guds trone, som det eneste stedet som er passende for en slik dronning.

Og i denne Tyatira menighetstid er hun en DOMINERENDE KVINNE. Hun er Mysteriet Babylon. Hun er den store horen. Hun er Jesabel, den falske profetinnen. HVORFOR? Fordi en sann kvinne underordner seg Gud. Kristus er hennes hode. Hun har ikke noe annet ord enn Hans, ingen andre tanker enn Hans, ikke noe annet lederskap enn Hans. Men hva med denne menigheten? Hun har kastet ut Ordet, ødelagt biblene og de helliges verdifulle skrifter. Hun har myrdet dem som forkynte sannheten. Hun har tatt over konger, prinser og nasjoner – kontrollerer arméer og insisterer på at hun er Kristi sanne legeme, og at hennes paver er Kristi stedfortredere. Hun er fullstendig forført av djevelen, og hun har selv blitt en som forfører andre. Hun er satans brud og har båret fram hans bastardbarn-religioner.

Hun har dominert gjennom hele Den mørke middelalder. I over ni hundre år har hun plyndret og ødelagt. Hun drepte kunststartene, ødela vitenskapen og avlet ikke noe annet enn død, helt til Sannhetens lys nesten var helt borte, og bare en liten strimmel av lys var igjen. Oljen og vinen hadde nesten sluttet å flyte; men selv om hun dominerte over kongedømmene i verden og forlangte at alle mennesker hadde sitt statsborgerskap hos henne, var det en liten gruppe som tilhørte Gud, og deres statsborgerskap var i himmelen, og dem kunne hun ikke utslette. Gud bevarte Sin lille flokk; de kunne ikke bli utslettet. Den romerske kirken var like hedensk og ondskapsfull som dronning Atalja, som forsøkte å utslette hele den kongelige ætt og nesten lyktes i det, men GUD BEVARTE ÉN, og fra ham kom mange av de troende. Så Gud bevarte en liten flokk i denne lange, mørke natten, og fra deres sannhet sto det til slutt opp en Luther.

Alle som vet noe som helst om Den romersk-katolske kirken og dens form for tilbedelse vet hvorfor denne byen Tyatira ble valgt av Ånden til å representere menigheten i Den mørke middelalder. Der er den, like for våre øyne.

TIDSALDEREN

Tyatira tidsalder varte lengst av dem alle, omkring 900 år, fra 606 til 1520.

BUDBÆREREN

Kirken hadde lenge vært splittet i to grupper, den vestlige og den østlige. En og annen gang sto det frem en reformator i den ene eller i begge grupper, som i en tid ledet et segment av menigheten inn i et dypere forhold med Gud. En slik mann i vest var Frans av Assisi. Han lyktes i en periode, men arbeidet

hans ble til slutt lagt i dvale av hierarkiet i Rom. Pierre Valdes fra Lyons, en handelsmann som ga avkall på sitt sekulære liv, ble veldig aktiv i å tjene Herren og trakk mange til Ham; men han ble hindret i arbeidet sitt og bannlyst av paven. Hverken den vestlige eller den østlige gruppen hadde en mann blant seg, som faktisk kunne vært budbæreren til denne tidsalderen, når man undersøker det i lys av Skriften. Likevel var det to menn på De britiske øyer, hvis tjenester i Ord og gjerning kunne bestå sannhetens prøve. Det var St. Patrick og St. Columba. Det falt i St. Columbas lodd å være budbæreren.

Selv om budbæreren til Tyatira tidsalder var St. Columba, ønsker jeg å dvele litt ved livet til St. Patrick, som et eksempel for oss, og også gjøre til skamme Roms påstand om at St. Patrick var noe mer hennes enn Jeanne d'Arc. Patrick ble født av St. Martins søster i den lille landsbyen Bonavern, ved bredden av elven Clyde. En dag, da han lekte på stranden med sine to søstre, kom noen sjørøvere og kidnappet alle tre. Hvor søstrene ble av, er det ingen som vet, men Patrick (hans navn var Succat) ble solgt til en høvding i Nord-Irland. Oppgaven hans var å gjete griser. For å gjøre det dresserte han hunder. Hundene hans var så veldresserte, at mange mennesker kom fra fjern og nær for å kjøpe dem. I sin ensomhet søkte han tilflukt hos Gud og ble frelst. Så kom det inntrengende begjæret etter å rømme og komme tilbake til foreldrene igjen. Han laget en plan, hvor hans evner som dressør kom til stor nytte. Han lærte hundene opp til å ligge på ham og dekke kroppen hans omhyggelig, og ikke bevege seg før de fikk beskjed om det. Slik gikk det til, at da eieren hans en dag solgte flere hunder, befalte Patrick hundene, med unntak av lederen av flokken, å gå ombord i båten. Lederen av flokken, som han ga et hemmelig signal til, løp av gårde og nektet å komme ombord. Mens eieren og kjøperen forsøkte å få tak i hunden, kom Patrick seg inn i båten og ga signal til hundene om at de skulle dekke ham. Deretter fikk han, med en plystrelyd, lederen av flokken til å komme ombord i båten og ligge oppå ham. Siden Patrick var ute av syne, heiste kjøperen seil og dro ut mot havet. Da han var sikker på at kapteinen var for langt av gårde til å snu tilbake, ga Patrick et nytt signal til hundene, som fikk dem til å løpe løpsk. Så trådte han frem og fortalte kapteinen at med mindre han ville sette ham i land ved hjemstedet hans, ville han befale hundene å fortsette med å løpe løpsk, og han ville ta over skipet. Men kapteinen var en kristen, og da han hørte guttens historie, satte han ham gladelig i land ved hjemstedet hans. Der gikk Patrick på bibelskole og dro tilbake til Irland, hvor han vant tusener til Herren ved Ordet og Guds kraft i mange tegn og under. Han dro aldri til Roma og ble heller aldri utsendt av Rom. Sannheten er at da Rom til sist fikk fotfeste på øya, og da de så at tiden var beleilig, drepte de over 100 000 kristne, som gjennom årenes løp hadde vokst frem fra den opprinnelige gruppen som hadde kommet til Herren under St. Patrick.

Omkring 60 år etter St. Patricks død ble Columba født i County Donegal, Nord-Irland, i den kongelige Fergus-familien. Han ble en begavet, innvidd lærd, og lærte seg det meste av Skriften utenat. Gud kalte ham i en hørbar røst til å bli en misjonær. Etter at han hadde hørt Guds røst, var det ingen ting som kunne stoppe ham, og hans mirakuløse tjeneste har fått mange historikere til å omtrent likestille ham med apostlene. Tjenesten hans var så mektig, med overnaturlige tegn som fulgte, at noen (spesielt forskere i Roma) har trodd at beretningene ble overdrevet.

På en av hans misjonsreiser, da kom han til en by som var omgitt med mur, oppdaget han at portene var lukket for ham. Han hevet sin røst i bønn om at Gud måtte gripe inn og la ham komme inn blant folket for å forkynne. Men mens han ba, begynte magikerne i hoffet å sjikanere ham med høylytt bråk. Da begynte han å synge en salme. Mens han sang, økte Gud volumet på stemmen hans så mye at han overdøvet hedningenes tilrop. Plutselig fløy portene opp av seg selv. Han gikk inn og forkynte Evangeliet og vant mange for Herren.

Ved en annen anledning, da han også ble stengt ute fra en landsby, og han skulle til å snu og forlate stedet, ble høvdingens sønn plutselig veldig syk og var døden nær. St. Columba ble raskt oppsporet og kalt tilbake. Da han ba troens bønn, ble gutten momentant helbredet. Landsbyen ble da åpnet for misjon gjennom Evangeliet.

Det rene Evangeliet som ble forkynt av Columba og hans medarbeidere, spredte seg over hele Skottland og vendte landet til Gud. Det strømmet også inn i Irland og over Nord-Europa. Hans metode for å spre Evangeliet var at rundt tolv menn, under en leder, dro inn i et nytt område og bokstavelig talt bygget en landsby med Evangeliet som midtpunkt. Blant disse tolv mennene var det snekkere, lærere, forkynnere osv., alle usedvanlig vel bevandret i Ordet og med et hellig liv. Denne vesle kolonien var omgitt av en mur. Snart var dette avsperrede området omgitt av studenter og deres familier, i deres egne hjem, hvor de lærte Ordet og forberedte seg på å dra ut og tjene Herren som misjonærer, ledere og forkynnere. Mennene var frie til å gifte seg, selv om mange ikke gjorde det, slik at de kunne tjene Gud enda bedre. De forble uten statshjelp og holdt seg på den måten unna politikk. I stedet for å stadig angripe andre religioner underviste de sannheten, for de trodde at sannheten var et sterkt nok våpen til å oppfylle den hensikten det målet Gud hadde i tankene for dem. De var aldeles uavhengige av Rom.

St. Columba var grunnleggeren av en utmerket bibelskole på øya Hy (utenfor sørvest-kysten av Skottland). Da han dro dit, var øya så ufruktbar og steinete at den ikke kunne produsere nok mat til dem alle. Men Columba plantet frø med den ene hånden, mens han holdt den andre høyt oppe i bønn. I dag er øya en av de

mest frodige i verden. Fra denne Bibel-fokuserte øya utgikk det mektige lærde, utrustet med visdom og Guds kraft.

Da jeg leste historien om denne store Guds tjener og det fantastiske arbeidet han nedla, gjorde det meg trist i hjertet å oppdage at pavemakten, som lystet etter å samle alle mennesker inn under sitt herredømme, kom og med tiden forurenset disse misjonsmarkene og ødela sannheten, slik den ble lært av Columba.

HILSENEREN

Åpenbaringen 2,18: «Dette sier Guds Sønn, som har øyne som luende ild, og føttene Hans er som fint kobber.»

Åpenbaringen om Guddommen, til Tyatira tidsalder, er at Jesus er Guds Sønn. En gang, da Han var i kjødet, var Han kjent som Menneskesønnen. Men fra nå av kjenner vi Ham ikke lenger etter kjødet. Han er ikke lenger Menneskesønnen, Den store Profet, Som i Seg Selv samlet alle profetier. Den Enbårne er tilbake i Faderens favn. Nå kjenner vi Ham i kraften av oppstandelsen. Han er oppstått og har tatt på Seg Sin veldige makt og er høyere enn alle og over alle, til pris for Sin egen herlighet. Han vil ikke dele Sin herlighet med noen. Han vil ikke overlate Sitt lederskap over menigheten til noe menneske.

Han ser ned på Tyatira, og i denne byen og i denne fjerde tidsalder ser Han at æren, som tilhører Ham alene, blir skjenket en annen. Øynene Hans flammer med vredens og dommens ild, når Han ser Apollon bli æret som Guds Sønn, når Han alene er Den Enbårne fra Faderen. Hvor fryktinngytende Hans dom over religionen i Tyatira tidsalder må være, hvor menighetsmedlemmene, i likhet med de hedenske tilbederne av guds sønn (Apollon, Zevs' sønn) opphøyer og forguder en menneskelig hersker, støttet av statsmaken. For det er nøyaktig hva Han så. Den romersk-katolske kirke, fullstendig engasjert i avgudsdyrkelse basert på ritualene til solguden (Apollon), hadde opphøyet et menneske til reell guddom (paven) gjennom en forening av kirke og stat. For Thomas Aquinas og Alverus Pelagius formulerte og erklærte følgende: «For dem som ser på ham med åndelige øyne, synes ikke paven å være en mann, men en Gud. Hans autoritet kjenner ingen grenser. Han kan erklære hva han vil å være rett og kan ta bort rettighetene fra hvem som helst, der han finner det for godt. *Å tvile på denne universelle makten fører til at man blir stengt ute fra frelsen.* Kirkens hovedfiender er kjetterne som ikke vil bære åket av sann lydighet.»

«Det er én Mellommann mellom Gud og mennesker, Mennesket Kristus Jesus (Guds Sønn)», 1. Timoteus 2,5. Men paven i Rom har forandret Ordet. Han forandret det til: «Én mellommann mellom Gud og mennesket (ikke mennesker).»

Så nå utgjør han mellomledet mellom mellommannen og menneskene. Men det er ingen annen mellommann enn Sønnen. Paven deklarerer frelse gjennom kirken i Rom. Men det er ingen frelse foruten gjennom Guds Sønn. Ikke rart øynene flammer med brennende dom. Ikke rart føttene er som fin messing, der Han står klar til å trampe de onde kongedømmene av denne verden til pulver og støv. Takk Gud for de sterke føttene av messing. De har gått gjennom dommen for oss. De er nå vår grunnvoll, for det Han vant er vårt. Vi er identifisert i Ham, Jesus, Guds Sønn.

Det var i denne tidsalderen at vi bevitnet muhammedanismens begynnelse, som fornektet Guds Sønn og erklærte død over alle som kalte seg kristne.

Det var også i denne tidsalderen at den falske menigheten trosset Den allmechtige Guds første bud og raskt kastet seg ut i å bryte det andre bud, for den satte sin pave i Jesu Kristi sted og innførte og tvang frem avgudsdyrkelse i en slik grad at det medførte død for dem som nektet å gi gudebildene plass i menigheten. Bare under keiserinne Theodora, fra 842 til 867, ble over 100 000 hellige drept fordi de ikke tillat gudebildene noen verdi.

Denne tidsalderen må sannelig omvende seg eller miste alt. Der står herlighetens Herre, Gud, selveste Gud – Hans Ord er kastet til side, Hans person er forkastet, men menneskehender og menneskehjarter kan ikke avsette Ham. La dem fornekte Ham, Han forblir trofast. «Frykt ikke, du lille flokk, for det behaget deres Far å gi dere riket. Og når Jeg kommer med føtter av messing og flammende øyne, vil jeg gjengjelde; dommen er min, jeg vil gjengjelde», sier Herren.

LOVPRISNINGEN

Åpenbaringen 2,19: «Jeg vet om gjerningene dine, kjærligheten din, tjenesten din, troen din og tålmodigheten din. Og når det gjelder gjerningene dine, er de siste flere enn de første».

Her finner vi igjen de samme innledende bemerkningene: «Jeg vet om dine gjerninger.» Guds Sønn sa Selv: «Tro Meg for selve gjerningenes skyld.» Han la vekt på Sine egne gjerninger da Han var på jorden. Gjerningene som Han gjorde var forordnet av Gud for å vekke tro på Ham. Det var en stor del av Hans tjeneste. Hans Hellige Ånd, i apostelen Paulus, sa: «For vi er Hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud har gjort ferdige på forhånd, for at vi skulle vandre i dem.» Efeserne 2,10. Disse gjerningene skulle inspirere til tro på Ham ved at de ville erklære dette forholdet til Ham, som Paulus beskrev som «skapt i Ham.»

Gjæringer vil aldri ta plassen til troen på Gud, når det gjelder vår frelse. Men gjæringer vil proklamere vår tro, som allerede er i Ham. Gode gjæringer vil ikke frelse deg, men de vil komme frem i et frelst liv, som en frukt for Herren. Jeg tror på gode gjæringer. Selv om en mann ikke er frelst, burde han gjøre gode gjæringer og gjøre så godt han kan. Det som er grusomt i Guds øyne er når mennesker gjør onde gjæringer, og så sier at de gjør Herrens vilje. Det var hva biskopene og pavene og hierarkiet i Rom gjorde. De drepte, lemlestet og gjorde alle mulige onde ting i Herrens Navn. De levde ut livene sine i fullstendig motsetning til hva Ordet lærer. I denne onde tiden skinte de sanne troende som et lys på et mørkt sted, mens de hele tiden gjorde vel; for de gjengjeldte forbannelser med velsignelser og gikk sannferdig fram for å ære Gud, selv om mange døde på grunn av det.

I dette verset roser Han barna Sine, fordi de levde forvandlede liv. Gjærningene deres vitnet om en ny Ånd på innsiden. Mennesker så de gode gjærningene deres og lovpriste Gud. Ja visst, hvis du er en kristen, kommer du til å gjøre det som er rett. Gjærningene dine vil vise at hjertet ditt er rett. Og det vil ikke være noe som er påtatt, for du vil gjøre Hans vilje når ingen andre enn Gud ser deg, og du vil gjøre Hans vilje selv om det koster deg livet ditt.

«*Jeg vet om kjærligheten, tjenesten, troen og tålmodigheten din.*» Legg merke til at kjærligheten deres er plassert mellom «gjæringer» og «tjenesten». Og det er det riktige stedet for den, for uten kjærlighet vil gjærningene våre ikke bli akseptert av Gud, og heller ikke vår tjeneste. Da Paulus talte til korinterne, sa han: «Uten kjærlighet er jeg ingenting, og uansett hva jeg gjør gagnar det meg ingenting, hvis det ikke blir gjort i kjærlighet.» Du ser her at disse troende ikke var i den nikolaitiske gruppen, som gjorde gjæringer for å oppnå frelse eller å bli beundret av mennesker. De gjorde gjærningene sine på grunn av Guds kjærlighet, som ble utøst i hjertene deres ved Den Hellige Ånd. Denne kjærligheten i hjertene deres var Guds kjærlighet til Hans egne. Jesus sa: «Av dette skal alle forstå at dere er MINE disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.» Hedningene som så livene til de første kristne sa: «Se hvor de elsker hverandre.» Johannes sa: «Hver den som elsker, er født av Gud.» 1. Johannes 4,7.

Akkurat her ønsker jeg å komme med en advarsel. Vedrørende de siste tider står det skrevet at på grunn av den store synden, skal kjærligheten bli kald hos mange. I Den laodikeiske, den siste tidsalder, vil egenkjærlighet og kjærlighet til materielle ting ta plassen til den sanne Guds kjærlighet. Vi må beskytte oss mot syndens makt i disse siste dager. Så mange blir så harde, fordi de ikke har innsett påvirkningen fra denne endetidsånden. Det er på tide å komme nærmere Gud og la ham fylle våre liv med Sin kjærlighet, ellers vil vi føle kulden fra menigheten i

endetiden og forkaste Guds sannhet, som alene er i stand til å hjelpe oss.

I disse mørke og forferdelige årene bevarte det sanne vintreet sin kjærlighet til Gud og kjærligheten til brødrene. Gud roste dem for det.

«*Jeg vet om tjenesten din.*» Jesus sa: «Den som er størst blant alle, skal være alles tjener.» En vis mann kommenterte det utsagnet. Her er hva han sa: «Historien alene vil bevise om den uttalelsen var sann.» Den mannen hadde rett. Alle de virkelige store menn i historien har vært tjenere. De som krevde å bli tjent; de som undertrykte; de som etterstrebet å alltid være i teten har gått ned i skam. Også de veldig rike blir fordømt av Gud, når de ikke har brukt rikdommen sin riktig. Men gransk historien, og du vil oppdage at de virkelig store var de som tjente andre. Historien kan aldri hylle dem det ble gjort mye for, men den vil alltid berømme dem som gjorde mye for andre. La oss nå anvende dette på oss selv. Slik Menneskesønnen kom, ikke for å bli tjent, men for å tjene, er et eksempel også vi skal følge. Se Ham mens Han bøyer Seg over apostlenes føtter og vasker deres slitne og skitne føtter. Han sa: «Det Jeg gjør, forstår dere ikke nå, men dere skal forstå det etter dette. Men det dere ser meg gjøre, skal også dere gjøre.» Han ble en tjener, slik at Gud kunne opphøye Ham til den høyeste topp. Og en dag i dommen av de hellige, vil vi høre Ham si: «Rett gjort, du gode og trofaste TJENER! Gå inn til din Herres glede!» Det er besværlig å alltid være en tjener. Men de som ofrer seg og blir ofret for andre, vil en dag sitte med Ham på Hans trone. Det vil være verdt det, alt sammen, da. «La oss arbeide for Mesteren fra daggry til solnedgang, la oss snakke om hele Hans vidunderlige kjærlighet og omsorg; og når livet er helt over, og vårt arbeid her på jorden er utført, og navnene blir ropt opp der borte, vil jeg være der.»

«*Jeg vet om troen din.*» Han sier ikke her det Han sa til menigheten i Pergamon: «Du holder fast ved MIN tro.» Han snakker ikke om Sin tro nå, men Han roser dem for deres trofasthet. Og når Han gjør det, nevner Han også «tålmodigheten» deres. Trofasthet og tålmodighet går hånd i hånd. Tålmodighet er faktisk resultatet av trofasthet, for det står i Jakob 1,3: «Når troens ekthet blir prøvet, virker det tålmodighet.» Det finnes simpelthen ikke noen annen måte å få tålmodighet på. Den må komme gjennom at troen vår blir prøvet. Romerne 5,3: «Trengheten virker tålmodighet.» I Jakob 1,4 kan vi se hvor høyt Gud betrakter denne fremdyrkelsen av vår tålmodighet: «Men tålmodigheten må vise seg i fullkommen gjerning, for at dere selv kan være fullkomne og helstøpte og ikke stå tilbake i noe.» Guds vilje for oss er fullkommenhet. Og den fullkommenheten er tålmodighet – å *bie på* Gud og å *vente på* Gud. Dette er prosessen hvor man bygger karakter. Hvor høyt Gud lovpriser disse hellige i Den mørke middelalder.

Tålmodige som lam som ledes bort for å slaktes, med kjærlighet og trofasthet tjente de Gud. Det var alt de ønsket seg fra livet, bare å tjene sin Herre. Så stor deres lønn ville bli.

«*Jeg vet om gjerningene dine, de siste flere enn de første.*» Dette er sannelig bemerkelsesverdig. Etter hvert som mørket i tidsalderen tiltok; etter hvert som æreslisten over martyrer daglig vokste seg lenger, arbeidet de desto hardere, tjenestegjorde de desto mer, og troen deres økte. Det tragiske var at kjærligheten i Efesos tidsalder avtok. Og faktisk blir ingenting sagt om det tiltagende strev i kjærlighet i de andre tidsaldrene; men i denne tidsalderen, i den mørkeste av alle tidsaldre, tjente de Ham enda mer. Hvilken lærdom vi kan ta av dette. Det er ingen stans i denne elskverdige tjenesten i kjærlighet til Herren, men snarere en intensivering av den. Det er hemmeligheten. La fienden prøve å sette kjepper i hjulene på vår tjeneste for Herren – vi svarer med intensivert tjeneste. Når de kraftløse gråter i frykt, er det tid for å la seiersropet lyde.

«*Jeg vet om gjerningene dine, de siste flere enn de første.*» Som vi allerede har sagt, blir denne tidsalderen kalt Den mørke middelalder, fordi det virkelig var den mørkeste perioden i hele historien. Det var pave Innocens IIIs tidsalder, som hevdet at han var «Kristi stedfortreder – enerådende hersker over menigheten og verden», som satte i gang INKVISISJONEN, som under hans overoppsyn utgjøt mer blod enn i noen annen tidsperiode foruten Reformasjonen. Det var pornokratiets tidsalder, hvor prostituerte regjerte. Sagarius III hadde en elskerinne og «fylte det pavelige kor med elskerinner og uekte sønner og gjorde det pavelige palasset om til en røverhule». Anastasios III ble kvalt til døde av Marozia, som var Sagarius' elskerinne. Johannes XI var Mariosas uekte sønn. Johannes XII var Mariosas barnebarn, og han «skjendet enker og jomfruer og ble drept da han bedrev utroskap, av kvinnens rasende ektemann». Det var tidsalderen for Det pavelige skisma, for to paverekker (en som styrte fra Avignon og en fra Roma) lyste hverandre i bann og stred mot hverandre. Disse pavene var ikke bare skyldige i umoralske, seksuelle handlinger (da de hadde avlet massevis av uekte barn, begått seksuell perversitet osv.), men var skyldige i å selge prestestillinger til høystbydende.

Dette var tidsalderen da lyset glødet veldig svakt, men hvor de få troende likevel arbeidet enda hardere, mens mørket tiltok, helt til slutten av tidsalderen, da mange stod frem og forsøkte å reformere. Deres arbeid var så brennende inderlig, at de banet veien for den forestående reformasjonen. Derfor, som Ordet sier vedrørende den tidsalderen, «er de siste (på slutten av tidsalderen) gjerningene dine flere enn de første».

Ordet Tyatira har ulike betydninger, deriblant «vedvarende offer». Mange tror at dette er en profeti vedrørende ritualet rundt messen, som er en vedvarende fremføring av Kristi offer. Det er

en utmerket tanke, men det kan også forstås som det vedvarende offeret i livene og arbeidet til Herrens sanne troende.

De hellige i Tyatira tilhørte sannelig eliten, var fulle av Den Hellige Ånd og tro, skapt til gode gjerninger, forkynnte Hans underfulle storverk, hadde ikke sitt liv kjært, men ga villig sitt alt som et velbehagelig offer til Herren.

IRETTESETTELSEN

Åpenbaringen 2,20: «Likevel har Jeg noen få ting imot deg, for du tillater (tolererer) kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne, å lære og forføre Mine tjenere til å leve i hor og spise av kjøtt som er ofret til avguder.»

Med dette verset ønsker jeg at du hopper ned til vers 23 og ser beviset på en stor sannhet, som jeg hele tiden har prøvd å gjøre deg oppmerksom på. «Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter.» Jeg har hele tiden sagt at det faktisk er to menigheter, selv om Ånden taler til dem begge i hver tidsalder, som om de kun var én. Her blir det tydelig konstatert at det finnes *menigheter*, og det blir like tydelig konstatert at noen av disse menighetene helt åpenbart IKKE vet at Han er Den som ransaker nyrer og hjerter. Han vil bevise for dem at det er sant. Hvilke menigheter er det da som ikke vet om denne sannheten? Det er selvsagt gruppen fra det falske vintreet, fordi de sanne troende visselig vet at dommen begynner i Guds hus, og siden de er gudfryktige, dømmer de seg selv, slik at de ikke blir dømt.

Hvorfor kaller Gud disse menighetene for Sine menigheter, til tross for at de er det falske vintreet? Sannheten er at de er kristne. Men de er ikke kristne i Ånden. De er kristne i kjødet. De bærer Navnet forgjeves. Markus 7,7: «Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.» Men de er så sannelig kristne, for hva ellers kan de være? En muhammedaner er en muhammedaner. Det er hans religion, uansett hvordan han lever den ut, fordi han i teorien sier seg enig i det Koranen lærer. På samme måte er en kristen en kristen, så lenge han sier seg enig i det faktum at Jesus er Guds Sønn, født av en jomfru, ble korsfestet og døde og sto opp igjen, at Han er menneskehetens Frelser, osv. (*I Laodikea tidsalder vil det faktisk være dem som kaller seg kristne, fordi de er tilhengere av Jesu gode egenskaper og karaktertrekk, mens de samtidig forbeholder seg retten til å benekte Hans guddommelighet. Tilhengere av Christian Science har allerede gjort det, i tillegg til en mengde andre som forkynner et sosialt evangelium.*) Han er en kristen kun i navnet og er medlem av menigheten. Men han er ikke en SANN eller Åndelig troende. Den sanne troende er en som har blitt døpt inn i Kristi legeme og er ett av Hans lemmer. Men til tross for det er det Guds orden at ugresset vokser opp sammen

med hveten, og de skal ikke dras opp med røttene. Det er Guds befaling. Det kommer en dag da de skal bindes og brennes; men ikke ennå.

Så Ånden taler til denne blandede gruppen. På den ene siden roser Han, og på den andre siden irettesetter Han. Han har sagt hva som er rett med den sanne troende. Nå formaner Han om hva det falske vintreet må gjøre om det skal stå rettferdiggjort for Herren.

KVINNEN JESABEL

Apostelen Jakob viste oss hvilken vei synden slår inn på. Jakob 1,14-15: «Men hver og en blir fristet når han blir dratt bort og lokket av sitt eget begjær. Når så begjæret har unnfanget, føder det synd. Og synden, når den er blitt fullmoden, føder død.» Det er et nøyaktig bilde på hva som skjer i menighetstidene. Slik synd begynte med kun en følelse, begynte også menighetens død med de enkle, nesten ubemerkede nikolaittenes gjerninger. Den gikk fra gjerninger til å bli en lære. Fra å være en lære tok den imot makt fra staten og introduserte hedenskap. I denne tidsalderen går den ned til sin egen profetinne (lærer) og så reiser den videre og vil til slutt havne i ildsjøen, for det er akkurat hvor den vil ende opp, i den andre død.

Summen av Guds rop imot denne fjerde tidsalderen finner vi i Hans fordømmelse av denne profetinnen, Jesabel. Og for å forstå den egentlige grunnen til at Han fordømmer henne slik, er vi nødt til å finne frem til beretningen om henne i Bibelen, og når vi finner ut hva hun gjorde der tilbake, vil vi vite hva som skjer i denne tidsperioden.

Den første og svært viktige tingen vi får vite om Jesabel er at hun IKKE er en datter av Abraham, ei heller er hennes innsettelse i Israels stammer en åndelig tilførsel, slik tilfellet var med moabittkvinnen Rut. Nei, så men. Denne kvinnen var datteren til Etba'al, Sidons konge (1. Kongebok 16,31), som var prest for Astarte. Han hadde skaffet seg tronen ved å myrde sin forgjenger, Feles. Så vi ser med en gang at hun var datter av en morder. (Dette minner oss unektelig om Kain.) Og måten hun ble en del av Israel på, var ikke gjennom de åndelige kanalene som Gud hadde innsatt for å gi hedninger adgang; men hun kom inn gjennom EKTESKAP med Akab, kongen av de ti stammene i Israel. Som vi har sett, var ikke dette et Åndelig ekteskap; det var politisk. Så denne kvinnen, som var full av avgudsdyrkelse, hadde ikke det minste begjær etter å bli en tilbeder av Den ene og sanne Gud, men i stedet kom hun med den hensikten at hun ville vende Israel bort fra Herren. Israel (de ti stammene) hadde allerede erfart hvordan det var å tilbe gullkalvene, men de hadde ennå ikke latt seg kjøpe av avgudsdyrkelse, for Gud ble tilbedt og Moses' lov var anerkjent. Men fra det tidspunktet da Akab

giftet seg med Jesabel, fikk avgudsdyrkelse en veldig fremgang. Det var da denne kvinnen ble prestinne i templene hun bygget til Astarte (Venus) og Baal (solguden) at Israel kom til sitt livs største krise.

I lys av dette begynner vi nå å se hva Guds Ånd legger frem i denne Tyatira tidsalder. Her er det.

Akab giftet seg med Jesabel, og han gjorde det som en politisk manøver for å styrke sitt kongedømme og beskytte det. Det er akkurat hva menigheten gjorde da den inngikk ekteskap under Konstantin. De to kom sammen av politiske årsaker, selv om de ga det et åndelig preg. Ingen kan overbevise meg om at Konstantin var en kristen. Han var en hedning med det som så ut som kristne symboler. Han malte hvite kors på soldatenes skjold. Han var grunnleggeren av Columbus-ridderne. Han satte et kors i kirketårnet til St. Sophia, og startet med det en tradisjon.

Det var Konstantins idé å samle alle sammen, hedningene, de navnekristne og de sanne kristne. Og en stund så det ut som at han ville lykkes, for de ekte troende møtte opp for å se om de kunne få tilbake de som hadde drevet bort fra Ordet. Da de så at de ikke klarte å få dem tilbake til sannheten, ble de tvunget til å bryte ut av samfunnet. Da de gjorde det, ble de kalt kjettere og forfulgt.

La meg her skyte inn at nøyaktig det samme foregår akkurat nå. Menneskene kommer sammen. De skriver en Bibel som vil passe alle, uansett om det er en jøde, katolikk eller protestant. De har sitt eget Konsil i Nikea, men de kaller det Det økumeniske konsil. Og vet du hvem alle disse organisasjonene kjemper imot? De kjemper imot de sanne pinsevennene. Jeg mener ikke organisasjonen som kaller seg Pinsevenner. Jeg mener de som er pinsevenner, fordi de er fylt med Den Hellige Ånd og har tegnene og gavene i sin midte, fordi de vandrer i sannheten.

Da Akab giftet seg med Jesabel av politiske årsaker, solgte han sin førstefødselsrett. Når du melder deg inn i en organisasjon, så selger du din førstefødselsrett, broder, om du vil tro det eller ikke. Enhver protestantisk gruppe som noen sinne kom ut og deretter gikk tilbake, solgte sin førstefødselsrett, og når du selger din førstefødselsrett, så er du akkurat som Esau – du kan gråte og omvende deg så mye du vil, men det vil ikke gjøre noen forskjell. Det er bare én ting du kan gjøre, og det er: «Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder!» Hvis du ikke tror at jeg har rett, så svar kun på dette ene spørsmålet. Finnes det et levende menneske som kan si meg hvilken menighet eller bevegelse fra Gud, som noen gang hadde en vekkelse, som kom tilbake etter at hun organiserte seg og ble en denominasjon? Les historien. Du kan ikke finne én – ikke en eneste én.

Det var midnattstid for Israel da hun gikk inn i verden og forlot det Åndelige til fordel for det politiske. Det var midnattstid i Nikea da menigheten gjorde den samme tingen. Det er midnattstid nå når menighetene kommer sammen.

Da Akab giftet seg med Jesabel, lot han henne ta statens penger og bygge to store bygninger for tilbedelse av Astarte og Baal. Det som ble bygget for Baal var stort nok til at hele Israel kunne komme og tilbe der. Og da Konstantin og menigheten inngikk ekteskap, donerte han kirkebygg og satte opp altere og gudebilder, og organiserte presteveldet som allerede hadde begynt å ta form.

Da Jesabel fikk statsmakten i ryggen, tvang hun religionen sin på folket og drepte Guds profeter og prester. Det ble så ille at Elias, budbæreren til sin tid, trodde at han var den eneste som var igjen; men Gud hadde 7 000 flere som ikke hadde bøyd kne for Baal. Og akkurat nå, der ute blant disse denominasjonene med baptister, metodister, presbyterianere osv., er det noen som vil komme ut og komme tilbake til Gud. Jeg vil at du skal vite at jeg ikke er, og aldri har vært, imot folket. Det er denominasjonen – organisasjonssystemet, som jeg er imot. Jeg må være imot det, for Gud hater det.

La oss stoppe et øyeblikk her og repetere det vi brakte opp i dagen vedrørende tilbedelsen i Tyatira. Jeg sa at de tilba Apollon (som var solguden) i tillegg til keiseren. Denne Apollon ble kalt «han som avverger ondskap». Han jaget ondskaper bort fra folket. Han velsignet dem og var en virkelig gud for dem. Han skulle undervise folket. Han forklarte om tilbedelse og tempelritualer, tjeneste til gudene, om offer og død og livet etter døden. Måten han gjorde dette på, var gjennom en profetinne som satt i transe på en tripod. Du store! Ser du det? Her er denne profetinnen, kalt Jesabel, og hun underviser folket. Og hennes lære forfører Guds tjenere, og får dem til å drive hor. Å drive hor betyr «avgudsdyrkelse». Det er hva den åndelige betydningen er. Det er en ulovlig forening. Akabs forening og Konstantins forening var begge ulovlige. Begge drev åndelig hor. Og enhver horebuk vil ende opp i ildsjøen. Det sier Gud.

Altså, Den katolske kirkes lære (menigheten er hunkjønn, det er en kvinne) fornektet Guds Ord. Paven, som formelig er Apollon i en moderne versjon, har lært folket å forene seg med avguder. Den romerske kirken har nå blitt en falsk profetinne for folket, fordi hun har tatt bort Herrens Ord fra folket og formidlet sine egne idéer med hensyn til hva som inngår i syndenes tilgivelse, hva som bringer Guds velsignelser; og prestene har gått så langt at de kategorisk uttaler at de ikke bare har makt over livet, men også over døden. På egen hånd lærer de at det er en skjærsild, men du kan ikke finne det i Ordet. De lærer at bønner og messer og penger vil få deg ut av skjærsilden og inn i himmelen. Hele systemet, som er basert på dets lære, er falsk. Det

ligger ikke på den sikre grunnvollen av åpenbaringen om Gud i Hans Ord, men det ligger på den ustabile, synkende sanden av dets egne diabolske usannheter.

Menigheten gikk rett fra organisasjon til denominasjon, og følgelig til falsk lære. Det stemmer. De romerske katolikken tror ikke at Gud er i Sitt Ord. Nei, så men. Hadde de gjort det, måtte de ha omvendt seg og gått tilbake, men de sier at Gud er i Sin kirke. Det ville gjort Bibelen til Den katolske kirkes historie. Det er den ikke. Se bare hva de gjorde med vanddåpen. De har tatt den bort fra å være en kristen dåp og gjort den til en hedensk dåp med titler. La meg fortelle deg om en erfaring jeg hadde med en katolsk prest. Der var ei jente jeg hadde døpt, som senere ble katolikk, om henne ønsket presten en samtale med meg. Han spurte hvilken dåp hun hadde. Jeg fortalte ham at jeg døpte henne med kristen dåp, som er det eneste slaget som finnes, så vidt meg bekjent. Jeg hadde begravet henne i vann i Herren Jesu Kristi Navn. Presten bemerket overfor meg at Den katolske kirke en gang pleide å gjøre det. Jeg spurte umiddelbart om når Den katolske kirke gjorde det, for jeg har lest deres historie og jeg kunne ikke finne det han sa. Han fortalte meg at det sto i Bibelen, og at Jesus hadde organisert Den katolske kirke. Jeg spurte ham om han virkelig trodde at Peter var den første paven. Han sa ettertrykkelig at Peter var det. Jeg spurte ham om de første messene ble lest på latin for å sørge for at de var korrekte og ikke ville bli forandret. Han sa at det var riktig. Jeg fortalte ham at jeg syntes de hadde kommet langt bort fra hva de hadde i begynnelsen. Jeg lot ham få vite at dersom Den katolske kirke virkelig trodde på Apostlenes gjerninger, da var jeg en gammeldags katolikk. Han fortalte meg at Bibelen var historien til Den katolske kirke, og at Gud var i menigheten. Jeg var uenig med ham, for Gud er i Sitt Ord. Det står fast at Gud er sannferdig, men hvert menneske er en løgner. Hvis du tar noe bort eller legger noe til den Boken, har Gud lovet at Han vil legge plager på dem som legger til og tar bort sin del fra Livets Bok, hvis de våger å trekke noe fra den. Åpenbaringen 22,18-19.

La meg bare vise hvordan Den romersk-katolske kirke tror at Gud er i menigheten i stedet for i Ordet. Her er et utdrag fra dagboken til pave Johannes XXIII. «Min erfaring i løpet av disse tre årene som pave, etter at jeg 'med frykt og beven' tok imot denne tjenesten i ren lydighet *til Herrens vilje, overbrakt til meg gjennom det hellige Kardinalkollegiet i konklave*, vitner om denne leveregelen og er en drivende og varig grunn til at jeg er trofast mot den; fullstendig tillit til Gud, i alt som vedrører det nåværende, og fullkommen fred hva angår fremtiden.» Paven uttaler at Gud talte gjennom menigheten for å åpenbare Sin vilje. Dette er falskhet. Gud er i Sitt Ord og taler gjennom Ordet for å åpenbare Sin vilje. Han uttalte også at han satte sin lit til menneskers ord og dermed adlød dem med ro. Det

høres så vakkert ut, men det er så bedragerisk. Akkurat som forvrengningen i Edens hage.

La oss nå gå over til Åpenbaringen 17 og se på denne kvinnen, menigheten, som lever på falske profetier og ikke Guds Ord. I vers 1 kaller Gud henne den store hore. Hvorfor er hun en hore? Fordi hun er i avgudsdyrkelse. Hun har fått folket til å bli bundet av den samme tingen. Hva er botemiddelet for avgudsdyrkelse? Guds Ord. Så denne kvinnen er en hore fordi hun har forlatt Ordet. Hun sitter der på mange vann, som betyr folkemasser. Dette må sannelig være den falske menigheten, for Guds menighet er liten – det er få som finner den.

Legg merke til hvordan hun oppfattes i Guds øyne, uansett hvor strålende hun ser ut for mennesker og hvor filosofisk hun høres ut. Hun er fullstendig beruset av sitt horeliv. Hun var drukken av blodet fra martyrene. Akkurat som Jesabel, som drepte profetene og prestene og slaktet ned Guds folk som ikke ville bøye kne og tilbe Baal. Og det er nøyaktig hva Den katolske kirke gjorde. De drepte dem som ikke ville bøye kne for paveveldet. De som ville ha Guds Ord i stedet for menneskers ord ble henrettet, som oftest med sadistiske metoder. Men denne menigheten, som beskjefteiget seg med død, var selv død og visste det ikke. Det var ikke noe liv i henne, og ingen tegn fulgte henne.

TID TIL Å OMVENDE SEG

Åpenbaringen 2,21: «Og Jeg ga henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv, men hun omvendte seg ikke.» Vet du at denne menigheten faktisk var mer syndig enn Akab? Vet du at han omvendte seg en periode og vandret saktmodig for Gud? Du kan ikke si det om Den romersk-katolske kirke. Nei, så men. Hun har aldri omvendt seg, men har hardnakkert slaktet ned alt og alle som prøvde å hjelpe henne til å omvende seg. Historien viser det. Gud fortsatte med å ikke bare reise opp budbærerne til hver tidsalder, men Han reiste også opp noen fantastiske hjelpere til disse budbærerne. Han ga hver tidsalder noen fantastiske Guds menn, og de gjorde alt de kunne for å få menigheten tilbake til Gud. Gud ga henne sannelig en anledning og hjelp til å omvende seg. Har hun noen gang omvendt seg og med sine frukter vist at hun gjorde det? Nei, så men. Hun har aldri gjort det, og hun vil aldri gjøre det. Hun er drukken. Hun har mistet sin dømmekraft i åndelige ting.

Nå må du ikke bli forvirret og tro at Kirken i Rom har omvendt seg fra sin nedslaktning av de hellige fordi hun forsøker å forene seg med protestantene ved å få sine trosbekjennelser til å komme på linje med protestantiske trosbekjennelser. Ikke en eneste gang har hun bedt om unnskyldning og sagt at hun tok feil i sine massedrap. Og det kommer hun heller ikke til å gjøre. Og uansett hvor mild og vennlig hun fremstår akkurat nå, vil hun

før eller senere reise seg for å drepe, for mord ligger i hennes onde og uomvendte hjerte.

DOMMEN OVER HOREN BLIR AVSAGT

Åpenbaringen 2,22-23: «Se, Jeg kaster henne på sykeseng, og dem som lever i utuktig samliv med henne, kaster Jeg ut i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger. Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.»

Hva? Har denne kvinnen barn? Og hun er en hore? Hvis det er tilfellet at hun hadde barn gjennom sitt horeliv, da må hun bli oppbrent med ild, slik Ordet har sagt. Det er helt riktig. Det er hennes endelikt, for hun vil bli oppbrent med ild. Hennes endelikt er ildsjøen. Men stopp opp og tenk på disse barna et øyeblikk. En kvinne er den barna kommer ut av. Det er tydelig at denne kvinnen hadde barn som kom ut av henne, men de gjorde det samme som hun gjorde. Vis meg én menighet som noen sinne kom ut av en organisasjon, som ikke gikk rett tilbake og inn i den igjen. Det finnes ikke én. Ikke én. Lutheranerne kom ut og organiserte seg tilbake igjen, og i dag er de i nært samarbeid med denne økumeniske bevegelsen. Metodistene kom ut, og de organiserte seg rett tilbake igjen. Pinsevennene kom ut, og de organiserte seg rett tilbake igjen. Det kommer noen andre som vil komme ut, og Gud være lovet, de vil ikke organisere seg tilbake, for de kjenner sannheten. Den gruppen vil være bruden i de siste dager.

Det står her at denne horen hadde barn. Hva var de? De var døtre, for de var menigheter akkurat som henne. Her er et veldig interessant poeng. Jesabel og Akab hadde en datter. Denne datteren giftet seg med Joram, sønn av Josafat, og i 2. Kongebok 8,16 står det at «Joram vandret på samme vei som sin svigerfar». Han gikk rett inn i avgudsdyrkelse gjennom dette ekteskapet. Han førte det gudfryktige og Gud-tilbedende Juda inn i avgudsdyrkelse. Det er nøyaktig hva alle disse dattermenighetene har gjort, som jeg også har påpekt for dere. De begynner i sannheten og gifter seg inn i organisasjoner og forlater Ordet til fordel for tradisjoner, trosbekjennelser, osv. La meg nå gjøre meg forstått. I Hebraerne 13,7 står det: «Husk på deres veiledere, dem som har talt Guds Ord til dere.» Det er Ordet som leder oss, ikke mennesker. En mann er, som ektemann, kvinnens hode. Han leder henne. Men menigheten er også en kvinne, og hennes leder er Ordet. Jesus er Ordet. Hvis hun forkaster Ordet og velger et annet lederskap, er hun en ekteskapsbryter. Gi meg navnet på én menighet som ikke har forlatt Ordet til fordel for tradisjoner og trosbekjennelser. De er alle ekteskapsbrytere – som mor, så datter.

Hvilken straff vil horen og hennes barn få? Vel, den kommer til å være todelt. Først, sa Han, «vil jeg kaste henne på sykeseng». Ifølge den siste delen av vers 22 vil det bli en seng av trengsel, eller den store trengsel. Det er nøyaktig hva Jesus sa i Matteus 25,1-13. Det var ti jomfruer. Fem var kloke og fem var uforstandige. De fem kloke hadde olje (Den Hellige Ånd), men de andre fem hadde ikke. Da ropet lød: «Se, Brudgommen kommer», måtte de fem uforstandige løpe for å lete etter olje, mens de fem kloke jomfruene gikk inn til bryllupet. De fem som ble værende igjen på utsiden, ble igjen i den store trengsel. Det er hva som vil skje med alle som ikke går opp i bortrykkelsen. Det er hva som vil komme over horen og hennes døtre. For det andre, står det at han vil drepe dem med død, eller som en ordrett oversettelse sier: «Ta livet av dem med død.» Dette er en underlig uttalelse. Vi ville kanskje sagt: «La en mann bli tatt livet av ved henging, eller ved elektrisk støt eller på en annen måte.» Men her står det: «Ta livet av dem med død.» Døden selv er årsaken til deres død. Jeg ønsker at du skal se dette tydelig nok, så jeg vil igjen ta vår illustrasjon om Jesabels datter, som giftet seg inn i Judas hus og dermed førte det like inn i avgudsdyrkelse og fikk Gud til å overlevere Juda til døden. Det er hva Bileam gjorde også. Så her var Jesabel med sin hedenskap. Der borte var Juda, som på rett måte tilba Gud og levde under Ordet. Så Jesabel giftet datteren sin bort til Joram. Så snart det skjedde, fikk Joram folket til å bli avgudsdyrkere. I samme øyeblikk som dette ekteskapet fant sted, var Juda død. Åndelig død kom inn. I samme øyeblikk Den første romerske kirke organiserte seg, døde den. I samme øyeblikk som lutheranerne organiserte seg, kom døden inn, og de døde. Til slutt kom pinsevevnene, og de organiserte seg. Ånden forlot dem, selv om de ikke tror det. Men Han gjorde. Det ekteskapet førte død med seg. Så kom lyset over Enheten i Guddommen. De organiserte seg, og de døde også. Så, etter at Guds ild falt over Ohio-elven i 1933, feide en helbredelsesvekkelse over verden, men den kom ikke gjennom en organisasjon. Gud gikk utenom pinsegruppene, utenom organisasjonene, og det Han kommer til å gjøre i fremtiden vil også være på utsiden av organisasjonene. Gud kan ikke virke gjennom de døde. Han kan bare virke gjennom de LEVENDE lemmene. Disse levende lemmene er på utsiden av Babylon.

Så du ser, «Død» eller «Organisasjon» kom, og menigheten døde, eller for å gjøre det mer tydelig, døden ble en beboer der hvor LIVET kort tid i forveien hadde rådet. Slik den opprinnelige Eva brakte død til menneskeheten, har organisasjonssystemer nå brakt død, for organisering er resultatet av de to som forvrenger, nikolaisme og bileamisme, som ble propagert av profetinnen Jesabel. Eva skulle ha blitt brent sammen med slangen på grunn av den forferdelige

handlingen deres. Men Adam gikk imellom og tok henne raskt til seg, slik at hun ble spart. Men når denne sataniske religionen gjennom tidsaldrene har gått hele løpet ut, vil det ikke være noen som kan gå imellom, og hun vil bli brent med sin forfører, for horen og barna hennes og antikrist og satan vil alle få sin plass i ildsjøen.

Akkurat her er jeg i ferd med å komme meg selv i forkjøpet, og kanskje jeg burde spare dette til budskapet om den siste tidsalderen, men det synes riktig å legge det inn nå, fordi det tar organisasjonssystemene så klart for seg og hva som kommer til å skje gjennom dem. Og jeg vil advare deg. Åpenbaringen 13,1-18: «Så sto jeg på sanden ved havet. Og jeg så et dyr stige opp fra havet. Det hadde sju hoder og ti horn, og på hornene hadde det ti kroner, og på hodene hadde det et bespottelig navn. Dyret jeg så var som en leopard. Føttene hans var som føttene til en bjørn, og munnen som munnen på en løve. Dragen ga ham sin kraft, sin trone og stor makt. Og jeg så et av hodene hans, som om det var blitt dødelig såret, og hans dødelige sår ble legt. Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret. Så tilba de dragen som ga makt til dyret. Og de tilba dyret og sa: 'Hvem er som dyret? Hvem er i stand til å føre krig mot ham?' Og han ble gitt en munn som talte store ord og bespottelser, og han ble gitt makt til å holde på med det i førtito måneder. Så åpnet han sin munn til bespottelse mot Gud, for å spotte Hans navn, Hans bolig og dem som bor i Himmelen. Det ble gitt ham å føre krig mot de hellige og overvinne dem. Og det ble gitt ham makt over hver stamme, tungemål og folkeslag. Alle som bor på jorden, skal tilbe ham, de som ikke har navnene sine skrevet i Livets Bok hos Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse. Hvis noen har øre, han høre! Den som fører i fangenskap, skal komme i fangenskap. Den som dreper med sverdet, skal selv drepes med sverdet. Her er de helliges tålmodighet og tro. Deretter så jeg et annet dyr som kom opp av jorden, og han hadde to horn som et lam og talte som en drage. Og i det første dyrets nærvær utøver han all den makt det første dyret hadde, og han får jorden og de som bor på den, til å tilbe det første dyret, han som fikk det dødelige såret sitt legt. Han utfører store tegn, slik at han til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskers påsyn. Og han forfører dem som bor på jorden ved de tegn som han ble gitt å gjøre foran dyret, og sier til dem som bor på jorden at de skal lage et bilde for det dyret som ble såret med sverdet og overlevde. Han ble gitt makt til å gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke, og gjøre det slik at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, ble drept. Han gjør slik at alle, både små og store, rike og fattige, frie og slaver, tar imot et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og gjør slik at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn. Her er visdommen. La den som har forstand, regne ut dyrets tall, for det er et menneskes tall. Hans tall er 666.»

Dette kapitlet viser makten til Den romersk-katolske kirke, og hva hun vil gjøre gjennom organisasjonssystemet. Husk at dette er det falske vintreet. Hvis det nevner Herrens Navn, gjør det bare det i en løgn. Dets lederskap er ikke av Herren, men av satan. Det ender til slutt opp fullstendig identifisert med dyret. Horen som rir på det skarlagensrøde dyret viser klart og tydelig at hennes makt er voldens gud (satan) og ikke vår Gud, Herren Jesus Kristus.

Vers 17 viser ettertrykkelig at hun vil skaffe seg absolutt kontroll over handelen på jorden, for ikke noe menneske kan kjøpe eller selge uten henne. Dette bekreftes i Åpenbaringen 18,9-17, som viser hennes forhold til konger, prinser, handelsmenn, som alle har med Rom og handel å gjøre.

I Åpenbaringen 13,14 finner vi ut at dyret sprer sin innflytelse gjennom bildet som ble oppført for ham. Bildet som blir laget er et verdensomfattende økumenisk råd, hvor alle de organiserte kirkesamfunnene vil enes med de romerske katolikkene (de gjør det allerede nå). Det er svært mulig at denne unionen vil komme for å stanse kommunismens makt. Men siden kommunismen, slik som Nebukadnesar, har blitt reist opp for å brenne horens legeme, vil Rom bli beseiret og utslettet. Legg merke til at overalt hvor den papistiske kirken kom, så fulgte kommunismen etter. Det må være slik. Og la meg advare deg nå, ikke tro at kommunismen er din eneste fiende. Nei, så men. Det er Den katolske kirke også, ja i enda større grad.

La oss nå lese Åpenbaringen 13,1-4 og sammenligne dette med Åpenbaringen 12,1-5. Åpenbaringen 13,1-4: «Så sto jeg på sanden ved havet. Og jeg så et dyr stige opp fra havet. Det hadde sju hoder og ti horn, og på hornene hadde det ti kroner, og på hodene hadde det et bespottelig navn. Dyret jeg så var som en leopard. Føttene hans var som føttene til en bjørn, og munnen som munnen på en løve. Dragen ga ham sin kraft, sin trone og stor makt. Og jeg så et av hodene hans, som om det var blitt dødelig såret, og hans dødelige sår ble lagt. Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret. Så tilba de dragen som ga makt til dyret. Og de tilba dyret og sa: 'Hvem er som dyret? Hvem er i stand til å føre krig mot ham?'" Åpenbaringen 12,1-5: «Nå viste det seg et stort tegn i Himmelen: En kvinne som var kledd i solen, med månen under føttene sine, og på hodet hadde hun en krone av tolv stjerner. Fordi hun var med barn, ropte hun i rier og i fødselsveer. Og et annet tegn viste seg i Himmelen: Se, en stor, flammende rød drage som hadde sju hoder og ti horn og sju kroner på hodene sine. Og halen hans dro med seg en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden. Og dragen sto foran kvinnen som var ferdig til å føde, for å sluke Barnet hennes så snart hun hadde født det. Hun fødte et Guttebarn som skulle herske over alle folkeslagene med jernstav. Og Barnet hennes ble tatt opp til Gud og Hans trone.» Satan og

hans sataniske religion er i begge disse dyrene. I Åpenbaringen 14 er dyret som ble dødelig såret, men som kom til live igjen, det keiserlige og hedenske Rom, som falt i det voldsomme angrepet fra barbarene og dermed mistet sin verdslige makt. Men hun gjenvant den i det pavelige Rom. Ser du det? Nasjonen som hersket ved å knuse alle, og som ble det sterkeste keiserriket noen sinne, ble til slutt dødelig såret. Hennes fysiske makt til å kontrollere hærer osv., var borte. Men under Konstantin kom hun til live igjen, for det pavelige Rom har infiltrert hele verden, og hennes makt er absolutt. Hun bruker konger og handelsmenn, og med sin dødelige religiøse og økonomiske styrke regjerer hun som gudinnen i denne nåværende tidsalder. Hun er også dragen som sto og ventet på å sluke guttebarnet. Herodes prøvde å drepe Herren Jesus og mislyktes. Senere ble Jesus korsfestet av romerske soldater, men er nå tatt opp til tronen.

I tillegg til det jeg nettopp har sagt, husk Daniels visjon. Den siste delen av gudebildet, den siste verdensmakten, var i føttene. Det var jern og leire. Jernet er Det romerske keiserriket. Men nå er det ikke lenger massivt jern. Leire har blitt blandet inn i det. Likevel er det der og styrer globale anliggender i både demokratiske nasjoner og de mer despotiske. Den papistiske kirken er i enhver nasjon. Den er blandet inn over alt.

La meg gi deg litt mer rundt jernet og leiren. Husker du da Khrusjtsjov banket skoen sin i bordet i FN? Vel, det var fem østlige nasjoner der og fem vestlige. Khrusjtsjov talte for Øst og president Eisenhower for Vesten. På russisk er Khrusjtsjov leire, og Eisenhower betyr jern. De to største lederne i verden, de to stortærne på føttene av jern og leire, sto side om side. Vi er helt ved veis ende.

I vers 4 stilles spørsmålet: «Hvem er i stand til å føre krig mot dyret?» I skrivende stund finnes det noen store navn i verden. Det finnes noen mektige nasjoner, men akkurat nå er det Rom som slår an tonen. Paven er i førersetet. Og hans makt kommer til å øke. Ingen kan føre krig mot ham.

Vers 6: «Så åpnet han sin munn til bespottelse.» (Underviser menneskebud som om det var den rette lære; oppfarende, oppblåste og slike som elsker lysten, de har en ytre form for gudsfrykt, men fornektet dens kraft.) Han spottet Guds Navn – siden han forandret Navnet til titler og nektet å gjøre det på en annen måte.

Vers 7: «Det ble gitt ham å føre krig mot de hellige.» Forfølgelse – død over den sanne troende, og alt i Herrens Navn, slik at Guds Navn blir spottet, akkurat slik det blir i Russland, på grunn av hva den katolske religionen gjorde der.

Vers 8: «Alle som bor på jorden» (alle hvis navner ikke er skrevet i Livets Bok hos Lammet som ble slaktet før verdens grunnleggelse) «skal tilbe ham».

Takk Gud, fårene vil ikke tilbe ham. Alle, unntatt selve de utvalgte, vil bli forført. Men de vil ikke bli forført. For de hører Hyrdens røst, og de følger Ham.

Se dette, hva vi har forsøkt å vise deg. Dette dødens frø, som begynte i den første tidsalderen – dette organisasjonsfrøet, har til slutt vokst opp til å bli det treet hvor enhver uren fugl bor. Til tross for at hun hevder at hun gir liv, så gir hun død. Hennes frukt er DØD. De som tar del i henne er døde. Dette mektige verdenskirkesystemet, som narrer verden med at det er fysisk og åndelig frelse i henne, forfører og tilintetgjør de store massene. Men hun er ikke bare legemliggjøringen av død, men dette døde kadaveret vil selv bli drept med død, som er ildsjøen. Å, om bare menneskene kunne innse hva deres endelikt vil bli dersom de forblir i henne. «Kom ut av henne, for hvorfor vil dere dø?»

EN SISTE ADVARSEL

Åpenbaringen 2,23: «Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.»

Gud ser på hjertet. Det har aldri forandret seg. Det vil heller aldri forandre seg. Her, som i alle tidsaldre, er det to grupper, og begge kunngjør sin åpenbaring fra Gud og sitt forhold til Gud. «Likevel, Guds faste grunnvoll står fast, og den har dette seglet: *'Herren kjenner sine'*», 2. Timoteus 2,19. «Herren ransaker nyrene.» Ordet «ransake» betyr å «oppspore» eller «følge nøye med på». Gud oppsporer tankene våre (nyrer); Han vet hva som bor i hjertene våre. Han ser gjerningene våre, som er en klar manifestasjon av det som ligger i oss. Det er fra hjertet at rettferdighet eller ondskap går ut. Våre motiver, våre planer – alt er kjent for Ham, for Han ser enhver gjerning. Og enhver gjerning, ethvert ord, vil bli tatt med i dommen når vi skal stå til regnskap med våre liv. Det var ingen frykt for Gud hos det falske vintreet, og de skal få betale dyrt. La alle som nevner Hans Navn leve slik det sømmer seg for hellige. Vi klarer kanskje å narre mennesker, men vi vil aldri narre Herren.

LØFTET I DENNE MØRKE TIDEN

Åpenbaringen 2,24-25: «Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren, som ikke har kjent satans dybder, som de sier: Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere. Bare hold fast på det dere har, inntil Jeg kommer!» La meg nå, før vi går inn i løftet, igjen vise at menigheten som blir omtalt av Ånden i denne boken har to vintrær, som utgjøres av grener som vokser inn i hverandre. «Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren.» Der er det. Han taler til de to gruppene. Den ene har læren, den

andre har den ikke. Der er de, spredt blant nasjonene, hvor den enes lære strider imot den andres. Den ene er fra Gud og kjenner Hans dybder, den andre fra satan og kjenner satans dybder.

«*Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere.*» Ordet for byrde er vekt eller press. Presset i Den mørke middelalderen var enten å bøye seg eller å bli knekt. Bøy deg eller dø. Det var inkvisisjonen, keiserdømmets makt, som støttet satanisk tilbedelse. Bli organisert eller betal med ditt liv. Hver tidsalder hadde sitt press. For eksempel er en stor byrde i den siste tidsalderen presset rundt rikdom, et makelig levesett og nervøse spenninger i en kompleks tidsalder som vi synes uegnet til å leve i. Denne fjerde tidsalderen synes å ha hatt en klar og tydelig byrde. Det var å trosse Rom, stå opp for Ordet, endog til døden.

«*Som ikke har kjent satans dybder.*» Det virker som at dette verset har blitt utelatt av kommentatorene, for de var ikke i stand til å finne ut hvilken lære eller hvilken opplevelse det siktes til i denne frasen. Egentlig er det enkelt å vite hva det siktes til. La oss først forstå hva Guds dybde er, og det motsatte vil være tilfelle for satans dybde. I Efeserne 3,16. «Og jeg ber om at Han vil gi dere å bli styrket med kraft ved sin Ånd i det indre menneske, etter Hans herlighets store rikdom, det vil si at Kristus får bo i hjertene deres ved troen, idet dere er rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, for at dere skal være i stand til å fatte, sammen med alle de hellige, hvor stor bredden og lengden og dybden og høyden er, og å kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, for at dere kan bli fylt til hele Guds fylde.» Når et menneske opplever Guds dybde i sitt liv, er det ifølge disse versene en reell personlig opplevelse av at Guds Ånd tar bolig i ham, og sinnet hans blir opplyst av Guds visdom og kunnskap gjennom Ordet. Men satans dybde ligger i det at han vil forsøke å ødelegge dette. Han vil, som alltid, forsøke å lage en erstatning for denne Guds realitet. Hvordan vil han gjøre det? Han vil ta bort kunnskapen om Guds sannhet – ødelegge Ordet ved å legge for dagen sitt eget: «Har Gud virkelig sagt?» Han vil deretter erstatte den personlige Kristus i vår ånd. Han vil gjøre det, slik han forårsaket Israel til å gjøre det samme; ved at et menneske regjerte som konge i stedet for Gud. Opplevelsen av å bli født på ny vil bli forkastet til fordel for kirkemedlemskap. I denne tidsalderen hadde man gått inn i satans dybde. Og frukten av denne satans dybde, som er løgn, mord og grusomme forbrytelser, kom ut av den.

BELØNNINGENE

Åpenbaringen 2,26-29: «Og den som seirer og holder fast på Mine gjerninger inntil enden, ham vil Jeg gi makt over folkeslagene. Han skal herske over dem med jernstav. Som pottemakerens kar skal de bli slått i stykker, slik Jeg også har

fått det overgitt av Min Far. Og Jeg vil gi ham morgenstjernen. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»

«*Den som seirer og holder fast på Mine gjerninger inntil enden.*» Ut fra Åndens bemerkninger vedrørende gjerninger er det helt tydelig at Herren prøver å få Sine egne til å se Hans mening om rettferdige gjerninger. Fire ganger nevner Han gjerninger. Og nå sier Han at den som trofast fortsetter å gjøre Hans gjerninger inntil enden vil bli gitt makt over folkeslag og vil bli en sterk, dyktig og urokkelig leder, som klarer å mestre enhver situasjon på en så slagkraftig måte at selv den mest desperate fiende vil bli knust, om så behøves. Hans fremvisning av lederskap ved makt vil være som selve Sønnens. Dette er helt overveldende. Men la oss se på dette løftet i lys av tidsalderen. Med støtte fra staten engasjerte mektige Rom konger og hærer og medlemmer av lovgivende forsamlinger, og knuste til pinneved alle som sto i hennes vei. Hun har drept millioner og tørster etter å drepe millioner flere, som ikke vil bøye seg for henne. På intolerant vis utnevner hun konger eller fornedrer dem, når hun kan. Ja, hennes innblanding har faktisk fått nasjoner til å falle, fordi hun har satt seg fore å utslette Guds utvalgte. Hennes gjerninger er djevelens gjerninger, for hun myrder og lyver, slik han gjorde. Men det kommer en dag når Herren kommer til å si: «Før fiendene mine hit og drep dem rett foran meg.» Da skal de rettferdige være hos sin Herre, når Hans rettferdige harme faller over gudsbespotterne. De rettferdige, som kommer med Ham i herlighet, skal utslette dem som ødela jorden og massakrerte Guds hellige. Dette var tidsalderen for å vende det andre kinnet til, med stor nød; men det kommer en dag når sannheten skal seire, og hvem vil stå i dens ild og være trygg? Kun Herrens gjensløste.

«*Og Jeg vil gi ham morgenstjernen.*» Ifølge Åpenbaringen 22,16 og 2. Peter 1,19, er Jesus Morgenstjernen. «Jeg er Davids Rotskudd og Ætling, Den strålende Morgenstjernen.» «Inntil dagen gryr, og morgenstjernen går opp i deres hjerter.» Ånden gir derfor et løfte til de utvalgte i Den mørke middelalder vedrørende Seg Selv, og så i tidsaldrene som skal komme.

Som vi allerede har sagt, identifiserte Jesus Seg med budbærerne i hver tidsalder. De mottar fra Ham åpenbaringen om Ordet for hver periode. Denne Ord-åpenbaringen fører Guds utvalgte ut av verden og inn i en fullstendig forening med Jesus Kristus. Disse budbærerne blir kalt for stjerner, fordi de skinner med et lånt eller reflektert lys fra Sønnen, Jesus Selv. De blir også kalt stjerner fordi de er «bærere av lys» om natten. I syndens mørke bringer de altså Guds lys til Hans folk.

Dette er Den mørke middelalder. Det er ekstra mørkt, for Herrens Ord er nesten fullstendig skjult for folket. Kunnskapen om Den høyeste har omtrent opphørt. Døden har seiret over et stort antall av de troende, og de har blitt svært uttynnet i

rekkene. Det som har med Gud å gjøre er i sin til nå svakeste forfatning, og det kan virke som at satan virkelig vil beseire Guds folk.

Hvis et folk noen gang trengte et løfte som omfattet landet hvor det ikke finnes noen natt, så var det folket i Den mørke middelalder. Og det er grunnen til at Ånden lover dem morgenstjernen. Han forteller dem at Hovedstjernen, Jesus Selv, Som bor i Lys som ikke noe menneske kan tilnærme seg, i det fremtidige kongedømmet vil kaste glans over dem med Sitt eget personlige nærvær. Han vil ikke lenger bruke stjernene (budbærerne) til å gi lys i mørket. Det vil være Jesus (Selv) Som taler til dem, ansikt til ansikt, når Han deler Sitt kongedømme med dem.

Det er morgenstjernen som er synlig når solens lys begynner å skinne. Når vår Sol (Jesus) kommer, vil det ikke lenger være behov for budbærere; Han vil Selv gi oss Sitt gledesbudskap; og når Han styrer Sitt kongedømme, og vi lever i Hans nærvær, vil Ordets lys bli klarere og klarere i vår fullkomne dag.

Hva kunne vi vel ønske mer enn vår kjære Jesus? Er Han ikke alt, endog det Fullkomne Alt?

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Amen. Ja, Herre Gud, ved Din Ånd, la oss høre Din sannhet.

SYVENDE KAPITTEL

SARDES MENIGHETSTID

Åpenbaringen 3,1-6

Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier Han som har de sju Guds ånder og de sju stjernene: Jeg vet om gjerningene dine, at du har navn av å leve, men du er død.

Våkn opp og styrk det som ennå er igjen, det som er i ferd med å dø, for Jeg har ikke funnet gjerningene dine fullkomne for Gud.

Husk derfor på hvordan du tok imot og hørte! Hold fast på det og omvend deg! Derfor, hvis du ikke vil våke, skal Jeg komme over deg som en tyv, og du skal ikke vite i hvilken time Jeg kommer over deg.

Du har noen få navn også i Sardes, som ikke har flekket til klærne sine. Og de skal vandre omkring med Meg i hvite klær, for de er verdige til det.

Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær, og Jeg skal slett ikke stryke navnet hans ut av Livets Bok. Men Jeg skal bekjenne hans navn for Min Far og for Hans engler.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

SARDES

Sardes var hovedstaden i oldtidens Lydia. Fra monarkene i Lydia kom den i hendene til perserne og deretter til Aleksander den store. Den ble plyndret av Antiokos den store. Kongene i Pergamon lyktes deretter med å ta makten, helt til romerne tok over. På Tiberius' tid ble den lagt øde av jordskjelv og pest. I dag er den en ruinhaug og ubebodd.

På et tidspunkt var denne byen svært viktig handelsmessig sett. Plinius sa at kunsten å farge ull ble oppfunnet her. Den var sentrum for ullfarging og teppeveving. Det var en betydelig mengde sølv og gull i området, og det blir sagt at gullmynter først ble støpt der. Den hadde også et slavemarked.

Denne byens religion var den urene tilbedelsen av gudinnen Kybele. Den massive ruinen av tempelet kan fremdeles bli sett.

Du husker kanskje at jeg i Pergamon tidsalder nevnte at det babylonske konseptet med «mor og sønn», kjent som Semiramis og Ninos, i Asia ble til Kybele og Deoios. Egenskapene som ble tillagt disse to er svært opplysende, når vi ser dem ved siden av hverandre.

Han var solguden; hun var månegudinnen.

Han var himmelens herre; hun, himmelens dronning.

Han var den som åpenbarte godhet og sannhet; hun, ømhet og medlidenhet.

Han var mellommannen; hun var mellomkvinnen.

Han hadde nøkkelen som åpner og stenger portene til den usynlige verden; og hun gjorde det samme med en identisk nøkkel.

Han var de dødes dommer; hun sto ved hans side.

Han ble drept, sto opp og steg opp til himmelen; hun ble fysisk båret dit av sønnen.

I Rom blir den samme guden gitt tittelen til vår Herre: Han blir kalt Guds Sønn, mens hun blir kalt Guds mor.

Dette er hva vi fant der tilbake i de andre to tidsaldrene, hvor konseptet med «moren og sønnen» slo an i et enormt omfang. Men legg nå merke til at slik det var der i Babylon, hvor tilbedelsen av sønnen begynte å gi tapt for tilbedelsen av moren, slik begynte hun å fullstendig ta sønnens plass. Vi ser i denne tidsalderen at den hedenske tilbedelsen i Sardes var tilbedelsen av kvinnen. Det er Kybele alene, ikke Kybele og Deoius. Moren har fullstendig tatt Sønnens plass og har blitt forært Guddommens egenskaper. Alt en trenger å gjøre for å forstå hvor religionen i denne tidsalderen kom fra, er å gå gjennom de ulike titlene hennes og tenke på de yndige egenskapene som Den romerske kirken tilskriver Maria.

Det var to ting som virkelig slo meg med full kraft da jeg så nærmere på denne tilbedelsen av Kybele. Det ene var det faktum at hun bar en nøkkel lik den Janus bar, noe som ga henne den samme autoriteten som Janus hadde, (nøkkel til himmelen og jorden og mysteriene), og det faktum at tilbederne pisket seg selv til blodet strømmet fra kroppene deres, noe som gjøres den dag i dag av katolikkene, som føler at de lider som Herren.

Det faktum at dette er tidsalderen for det første virkelige bruddet med det pavelige Rom som faktisk var vellykket, fikk uten tvil profetinnen Jesabel til å styrke og legge vekt på sin lære om Mariadyrkelse, i resolutt opposisjon til protestantene, som benektet at hun hadde noen som helst del i Frelsesplanen, med unntak av hennes gunst hos Gud, som jomfruen som ble valgt til å bære fram Barnet. Mens Luther hadde læren om rettferdiggjørelse ved tro, holdt de seg til gjerninger, botsøvelser, bønner og andre ubibelske midler. Og mens de frigjorte kristne æret Sønnen, intensiverte de romerske katolikkene sin guddommeliggjøring av Maria, inntil man i det tyvende århundret bevitnet (i strid med de fleste høytstående romerske teologer) at pave Pius bokstavelig talt opphøyde Maria til glorifisering i et gjenoppstått legeme. Den læren er helt og holdent den babylonske, hvor sønnen bærer moren legemlig inn i himmelen.

Det er ikke rart at denne femte tidsalderen samstemmer fullstendig med de andre tidsaldrene og vil gjøre det helt til den ender opp i ildsjøen, hvor horen og barna hennes blir drept i den annen død. Der har du det. Mariadyrkelse, tilbedelsen av Kybele. Visste du forresten at Kybele var den samme Astarte som Jesabel var prestinne for, da hun fikk Israel til å snuble gjennom de tøylessløse ritualene hun ledet? Ja, det er hvem hun var i Bibelen.

TIDSALDEREN

Sardes, eller den femte menighetstid, varte fra 1520 til 1750. Den blir vanligvis kalt Reformasjonens tidsalder.

BUDBÆREREN

Budbæreren til denne tidsalderen er den mest kjente budbæreren blant alle tidsaldrene. Han var Martin Luther. Martin Luther var en begavet lærd med et mildt lynne. Han studerte for å bli advokat, da en nær venns langvarige sykdom og død fikk ham til å bli alvorlig vedrørende sitt livs åndelige tilstand. Han flyttet inn det augustinske klosteret i Erfurt i 1505. Der studerte han filosofi og også Guds Ord. Han levde et liv i strenge botsøvelser, men alle de ytre gjerningene kunne ikke fordrive hans fornemmelse av synd. Han sa: «Jeg plaget meg selv til døde for å gjøre fred med Gud, men jeg var i mørke og fant den ikke.» Generalvikaren for hans orden, Staupitz, hjalp ham til å få innblikk i at frelsen hans måtte være opplevelsen av et indre verk, og ikke et rituale. Med denne oppmuntringen fortsatte han å søke Gud. Senere ble han prest. Likevel var han fremdeles ikke frelst. Han ble en ivrig og grundig gransker av Ordet og av de store teologiske verkene i hans samtid. Han var ettertraktet som lærer og forkynner på grunn av sin kunnskap og store oppriktighet. For å holde et løfte han hadde gitt seg selv, dro han til Roma. Der så han tomheten i kirkens påtvungne gjerninger, som skulle gi frelse, og Guds Ord traff ham midt i hjertet: «Den som er rettferdig skal leve av tro.» På vei tilbake fylte denne evangeliske sannheten hans sinn, og han ble satt fri fra synd og født inn i Guds rike. Kort tid etter dette ble han forfremmet til doctor theologiae og gitt i oppdrag å «innvie hele sitt liv til å granske og med trofasthet utlegge og forsvare Den hellige skrift». Dette gjorde han, og med en slik virkning at hjertet hans, og hjertene til dem som omga ham, ble dypt grunnfestet i Ordets sannhet. Ordet kom snart i åpen konflikt med misbruken av kirkelige trosbekjennelser og doktriner.

Da Leo X ble pave og Johann Tetzel kom for å selge avlat for synd, hadde Luther derfor ikke noe annet valg enn å stå opp mot denne ubibelske læren. Først tordnet han fra talerstolen imot det,

og deretter skrev han sine berømte 95 tester, som han spikret på døren til slottskirken den 31. oktober 1517.

På kort tid sto Tyskland i brann, og reformasjonen var i gang. Husk nå at Martin Luther ikke var den eneste som hadde protestert mot Den romersk-katolske kirke. Han var kun en av mange. Det var andre som hadde tilbakevist den verdslige og åndelige makten pavene hadde innvilget seg selv, og til og med blant pavene skjedde det mindre, kortvarige reformasjoner. Ja, det var mange andre som tok opp stridsspørsmål, men i Luthers tilfelle var Guds tid moden for en tydelig bevegelse, som ville bli begynnelsen på restaurasjonen av menigheten, til en utgytelse av Den Hellige Ånd på et mye senere tidspunkt.

Martin Luther selv var en fintfølende, Åndsfylt kristen. Han var definitivt en Ordets mann, for han hadde ikke bare en dyptgående lidenskap for å studere det, men også for å gjøre det tilgjengelig for alle, slik at alle kunne leve ved det. Han oversatte Det nye testamente og ga det til folket. Dette møysommelige arbeidet gjorde han selv, og kunne korrigere et avsnitt så mye som tjue ganger. Han samlet en gruppe av hebraiske lærde rundt seg, hvorav noen var jøder, og oversatte Det gamle testamente.

Det enorme arbeidet som Luther la ned, er fremdeles det verket som alt etterfølgende arbeid med Bibelen i Tyskland har hvilt på.

Han var en mektig forkynner og lærer i Ordet, og sto fast på, spesielt i sine første år som en kjent og fremstående person, at Ordet var den eneste rettesnoren. Han var derfor imot gjerninger som et middel til frelse og dåp som et middel til gjenfødelse. Han lærte at Kristus er den eneste mellommannen, og ikke noe menneske, som var det opprinnelige konseptet fra Pinsedagen. Han var en mann hengitt til mye bønn, og hadde lært at jo mer arbeid han måtte gjøre, og jo mer presset han var på tid, jo mer av tiden sin ga han til Gud i bønn for å sørge for at resultatene ble tilfredsstillende. Han visste hva det var å kjempe mot djevelen, og det blir sagt at satan en dag viste seg for ham, og at han kastet blekkhuset på ham og befalte ham å forsvinne. En annen gang kom det to fanatikere til ham for å lokke ham til å slutte seg til dem for å fjerne alle prester og bibler. Han skjelnet ånden i dem og sendte dem bort.

Det blir skrevet om Dr. Martin Luther, i Sauers historie, bind 3, side 406, at han var «en profet, evangelist, tungetaler, tyder, i én person, utrustet med alle de ni Åndens gaver».

Det som rørte ved hjertet hans ved Den Hellige Ånd, og som var den lille, grønne spiren som var et tegn på at sannheten var på vei tilbake til menigheten, slik den var kjent på Pinsedagen, var læren om rettferdiggjørelsen: Frelse ved nåde, uavhengig av gjerninger. Jeg er klar over at Dr. Luther

ikke utelukkende trodde og forkynte rettferdiggjørelse, men det var grunntanken hans, som det riktignok måtte være, for det er den grunnleggende læren i Ordets sannhet. Han vil for alltid være kjent som det redskapet i Guds hånd som blåste nytt liv i denne sannheten. Han var den femte budbæreren, og budskapet hans var: «DEN SOM ER RETTFERDIG SKAL LEVE AV TRO.» Vi erkjenner absolutt at han visste og lærte at vi må gå fra tro til tro. Hans fantastiske forståelse av suverenitet, utvelgelse, forutbestemmelse og andre sannheter, viser at han var en fremragende Ordets mann, og jeg sier igjen, som også historikerne gjør, at Gud brukte ham for å bringe Guds standard mot gjerninger til folket - «Den som er rettferdig skal leve av tro.»

Som jeg allerede har nevnt, har denne tidsalderen av historikerne blitt kalt Reformasjonstiden. Det er helt riktig. Det er hva den var. Den måtte være det, for Martin Luther var en reformator, ikke en profet. Jeg vet at historiebøkene kaller ham en profet, men det betyr ikke at historieboken er korrekt, for det finnes ingen dokumentasjon på at Martin Luther kan kvalifiseres som en sann Guds profet i den overordnede, bibelske betydningen av det ordet. Han var en dyktig lærer, med noen av Åndens manifestasjoner i livet sitt, og vi priser Gud for det. Så han var ikke i stand til å lede menigheten tilbake til hele sannheten, slik en mann som apostelen Paulus kunne gjøre, som var både apostel og profet.

Etter som tiden gikk, ser vi en stor forandring i måten han forvaltet de sakene han var involvert i. I begynnelsen var han så mild, så fryktløs, så tålmodig, og han ventet stadig på at Gud skulle løse problemene. Men så begynte store skarere å slutte seg til ham. Deres hensikt var ikke bare åndelig. De hadde snarere politiske motiver. De ønsket å ødelegge åket fra paven. De mislikte å sende penger til Rom. Fanatikere sto frem. Han ble snart dratt inn i politiske saker og avgjørelser, som egentlig lå på utsiden av kirkens domene, selv om menigheten vel å merke gjennom bønn, forkynnelse og livsførsel kan sette opp en standard som blir lagt merke til. Disse politiske problemene tårnet seg opp, inntil han ble tvunget inn i en uholdbar situasjon med megling mellom lordene og bønder. Hans avgjørelser var så feilaktige, at et opprør fant sted og tusener ble drept. Han mente det godt, men siden han nok en gang hadde latt seg bli fanget i et Kirke-Stat-Evangelium, måtte han høste storm.

Men til tross for alt dette, brukte Gud Martin Luther. La det ikke bli sagt at han hadde gale intensjoner. La det bare bli sagt at dømmekraften hans sviktet. Sannelig, dersom lutheranerne kunne komme tilbake til hans lære og tjene Gud slik som denne herlige broderen tjente Ham, da ville det folket sannelig være en heder og en pris for den store Gud og Frelser, Jesus Kristus.

HILSENER

Åpenbaringen 3,1: «Dette sier Han som har de sju Guds ånder og de sju stjernene.»

Nok en gang, som i de forrige fire tidsaldrene, åpenbarer Ånden vår barmhjertige Herre til oss ved å beskrive Hans vidunderlige egenskaper. Denne gangen, når Han står midt i menigheten, ser vi Ham som Han som har de sju Guds ånder og de sju stjerner. Vi vet hvem de sju stjernene er, men vi må finne ut hva de sju åndene henviser til.

Den samme formuleringen finner vi fire ganger i Johannes åpenbaring. Åpenbaringen 1,4: «Fra de sju ånder som er foran Hans trone.» Åpenbaringen 3,1: «Dette sier Han som har de sju Guds ånder.» Åpenbaringen 4,5: «Og fra tronen går det ut lyn, tordendrønn og røster. Sju ildfakler brenner foran tronen. Det er de sju Guds ånder.» Åpenbaringen 5,6: «Og jeg så, og se, midt foran tronen og iblant de fire livsvesener, og midt iblant de eldste, sto et Lam, som om det var slaktet. Det hadde sju horn og sju øyne, som er de sju Guds ånder, sendt ut over hele jorden.»

For det første, vet vi med sikkerhet at disse versene ikke lærer en ny doktrine som strider imot Johannes 4,24a: «Gud er (én) Ånd.» Men dette er som 1. Korinterbrev 12,8-11, hvor vi finner ÉN Ånd, som manifesterer Seg på NI måter. Vi vet altså at de sju Guds ånder betyr at det er en og samme Ånd som går ut på en sjufoldig måte. I Åpenbaringen 4,5 blir de samme sju åndene kalt «ildfakler som brenner» foran Herren. Siden Johannes alltid kun brukte gammeltestamentlige symboler i Åpenbaringen, går vi til Det gamle testamente og finner i Ordspråkene 20,27 at «menneskets ånd er en Herrens lampe». Vi ser at disse sju åndene blir assosiert med mennesker. Johannes døperen ble i Johannes 5,35 kalt «lyset som brant», som faktisk burde blitt oversatt som «lampen som brant». Videre blir de sju ånder i Åpenbaringen 5,6 identifisert som sju øyne. I Sakarja 4,10: «For hvem har foraktet dagen med den ringe begynnelse? For disse sju gleder seg over å se loddlinjen i Serubabels hånd. De er Herrens øyne.» Det er helt innlysende at ordet «de» henviser til menn. Vi ser altså at Herrens øyne i dette tilfellet er menn – selvsagt vil de være salvede menn, fulle av Den Hellige Ånd, for Guds tjenester er ikke i menneskers kraft, men i Den Hellige Ånd. *Når vi legger våre bibelske oppdagelser sammen, er det tydelig at de sju Guds ånder henviser til den kontinuerlige tjenesten til den samme Hellige Ånd i livene til sju menn som Gud identifiserer Seg veldig sterkt med.* De er øynene Hans, og de er lampene Hans. Hvem disse sju mennene er, er enkelt å se, fordi den neste setningen kaller dem de sju stjernene, som allerede er kjent for oss som de sju budbærerne til de sju tidsaldrene. Så vakkert det er. Ser du, stjernen var ment å reflektere lyset om natten, for solen er borte. På akkurat samme måte skulle budbæreren (symbolisert som en

stjerne) til hver tidsalder reflektere lyset fra Sønnen. *Alle gjorde dette ved Den Hellige Ånd.*

Paulus var den første budbæreren, og han sa i Galaterne 1,8 at dersom en engel, en budbærer, en sogneprest, uansett hvem han var – dersom han forkynte et annet evangelium enn det Paulus forkynte, skulle han være forbannet. Paulus visste at glupske ulver ville komme inn etter at han hadde gått bort. Han visste at satan selv kunne vise seg som en lysets engel, så hvor mye mer hans forkynnere. Så han gjør oppmerksom på at dette Evangeliet alltid ville være det samme. Paulus hadde døpt i Jesu Navn og gjendøpt når folk ikke hadde blitt neddykket på den måten. Han satte menigheten i orden og underviste i den riktige bruken av Åndens gaver og bekreftet at de skulle forbli i menigheten til Jesus kom. De neste budbærerne, alle de gjenstående seks, ville derfor brenne med den samme ilden og gi fra seg det samme lyset fra Evangeliet om Jesus Kristus, og tegnene ville følge dem. Var Ireneus kvalifisert? Ja. Var Martin? Ja. Var Columba? Ja. Var Martin Luther? Ja, absolutt. Var Wesley? Ja visst, han hadde en stor tjeneste og ba til og med for hesten sin, så den skulle bli bra, og det ble den. Der har vi det. Syv menighetstider og syv budbærere som var samstemte, og Paulus uttalte en forbannelse over enhver som sa at han var en budbærer, men som hadde et annet evangelium og levde i et annet lys.

Stemmer den siste uttalelsen min med resten av Ordet? Ja. Det står i Ordet at dersom noe menneske legger til denne boken eller tar bort fra den, vil han bli slått med plager og dømt til fordømmelse av Gud. Gud sa: «Jeg vil legge på ham de plagene som det er skrevet om i denne Boken, eller Jeg vil ta hans del bort fra Livets Bok.» Åpenbaringen 22,18.

Vi ser altså at de Sju Åndene faktisk henviser til den Ene Guds Ånd, som virkeliggjør Guds Ord og vilje i forskjellige generasjoner. Jeg ønsker å illustrere dette med Ordet. Guds Ånd var mektig over Elias. Så kom den samme Ånden over Elisa, med en dobbel virkning. Århundrer senere kom den samme Ånden, Som vi kaller Elias' Ånd som beskriver Dens tjeneste, tilbake over Johannes døperen. En dag vil den samme Ånden, identifisert ved den samme type tjeneste, komme over en mann i slutten av Hedningenes menighetstid. Igjen: Skriften sier at Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og kraft, og Han gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle som var undertrykt av djevelen. Da Jesus dro bort, ba Han disiplene Sine om å vente til Pinsedagen, da den nøyaktig samme Ånd som var over Ham, ville komme tilbake og falle over dem og fylle dem. Da ville dette «utkalte» legemet (menigheten) være i Hans sted på jorden, og ta Hans plass. Og fordi den samme Ånd Som var i Ham ville være i dem, ville de gjøre nøyaktig de samme gjerningene. Og ethvert folk som i sannhet er Jesu Kristi Legeme (den sanne

menighet) vil manifestere de samme gjerningene som Jesus og Pinsefolket gjorde, fordi den samme Ånd vil være i dem. Enhver annen menighet som ikke har Ånden og manifestasjonene vil bli nødt til stå ansvarlig overfor Gud.

Det står også her at disse sju stjernene, eller de sju budbærerne til de sju tidsaldrene, er i Hans hånd. Han holder dem. Du vet med en gang at dersom de blir holdt i Hans hånd, så er de forbundet med Hans kraft. Det er hva hånden symboliserer. Den symboliserer Guds kraft! Og Guds autoritet. Ingen av dem kom i sin egen kraft og autoritet. Det er hva Paulus sa. Ikke noe menneske ville våge det. Man må ha Guds autoritet og Den Hellige Ånds kraft. Evangeliet blir forkynt ved Guds autoritet i Åndens kraft. Disse mennene var alle bemyndiget av Den Hellige Ånd. Alle sto de opp mot verden. De kunne gjøre det. De var fylt av Gud. De var SENDT og gitt fullmakt av Gud, IKKE av seg selv eller andre menn.

De hadde det verden ikke kunne få. Jesus sa at etter at Han hadde gått bort, ville Han sende Sin Ånd, Som verden ikke kunne motta. Det stemmer. Verden, eller verdenssystemene, kunne ikke ta imot Ham. Det er hva organisasjoner er – de er verdenssystemer. Vis meg et verdenssystem som er full av Den Hellige Ånd. Det skulle jeg ha likt å sett. Hvis du kan vise meg en slik menighet, så har du funnet en feil i Ordet. Nei, så men. Ikke én av disse budbærerne var organisert. De ble enten kastet ut, eller så kom de seg ut, fordi de ble overbevist om at organisasjonssystemer er synd. Hvordan kan Den Hellige Ånd i det hele tatt være i et organisasjonssystem, når det er organisering som tar Åndens plass, og denominasjoner som tar Ordets plass? Husk: «Organisering» er «DØD». Det kan bare ikke være på noen annen måte. Hvis verden tar over, vil Ånden gå bort.

Ja, Ånden er ikke sju Ånder, men ÉN. Han vil alltid være den samme og opptre på samme måte. Og de sju budbærerne vil ha den samme Ånden og forkynne det samme Ordet og ha den samme kraften. Og hvis menigheten er den sanne menighet, vil den ha nøyaktig den samme Ånden og Ordet og de mektige gjerningene de hadde på Pinsedagen. I opplevelse vil den være en Pinsemenighet; og det vil være tunger og tydning og profeti og helbredelser. Gud vil være i hennes midte, og Gud vil gi Seg til kjenne i hennes midte, slik Han alltid har gjort. Halleluja! Og hun vil være U-organisert. Glem ikke det.

Vi kan nå se at Jesus Kristus åpenbarer Seg Selv gjennom tidsaldrene ved Sin Ånd i budbærerne. De er det Moses var for Israels barn. På samme måte som at han hadde åpenbaringen for sin tid, hadde hver eneste budbærer Guds åpenbaring og tjeneste for den tiden. Når vi derfor ser at budbærerne er i Hans hånd, ser vi at Herren identifiserer Seg med disse mennene og gir dem Sin kraft. Det er ikke nok at Han har assosiert Seg med

hele menigheten, som vi så da Han ble sett stående blant de sju lysestakene av gull. Det er heller ikke nok at vi vet om den femfoldige tjenesten i Efeserne fire (apostler, profeter, lærere, evangelister, pastorer). For i hver tidsalder går menigheten vill, og det er ikke bare lekfolket, men forkynnerstanden også – hyrder tar feil, så vel som sauene. Da sender Gud Seg Selv på scenen som Sjefshyrden, i tjenesten til disse sju mennene, for å føre Sitt folk tilbake til sannheten og den rike kraften i denne sannheten. Gud er i Sitt folk – alt Sitt folk, for hvis et menneske ikke har Kristi Ånd, så er det ikke Hans. Og Han er Ordet. Slik vil Ordet bli gjenkjent i folket. Men Han har lagt ned et spesielt lederskap i disse mennene, etter Sitt eget valg og etter Sin viljes råd. De står frem én gang i hver tidsalder. Det er den samme Ånd som er i dem. Dette er jammen et langt stykke fra Roms falske lære. De har en mann de selv har valgt – den ene etter den andre – ingen av dem frembringer Guds kraft – ingen av dem forblir i Guds Ord – hver og en er uenig med han som kom før ham og legger til det han vil, som om han skulle være Gud. Gud er ikke i det. Men Han er i Sin budbærer, og den som har Guds fylde vil følge budbæreren, slik budbæreren er en etterfølger av Herren ved Hans Ord.

«*Han som har de sju Guds ånder og de sju stjernene*», Åpenbaringen 3,1. Slik den samme Herre identifiserte Seg med mennesker i inkarnasjonen, identifiserer Han Seg igjen med mennesker ved Sin Ånd i mennesker. «Disse er mine», sier Herren. De sju Åndsfulde budbærerne er Herrens. De blir kanskje forkastet. De blir kanskje stilt spørsmålstegn ved. Ja, med menneskelig tankegang kan det virke som at de ikke en gang er kvalifisert – uansett er de budbærerne for sin tid. Gud brukte en Abraham (han løy), Han brukte en Moses (han gjorde opprør), en Jona (han var ulydig), en Samson (han syndet), en David (han myrdet). Han brukte også en Josva og en Josef. Og de som hadde store svakheter er langt flere enn de som har en historie som virker fullkommen. ALLE VAR, OG ALLE ER, HANS. Ingen tør å benekte det. Han brukte dem ved og gjennom Den Hellige Ånd, som Han la i dem. For sin egen Herre sto eller falt de. Og Guds suverene vilje ble utrettet gjennom dem alle. La den utvortes historien forsøke å motbevise dette, det er uansett sant. Den Evige Gud vandrer fremdeles blant de gyldne lysestakene og sender Sine budbærere ved Sin Ånd med Ordet til folket i enhver tidsalder.

ANKLAGEN

Åpenbaringen 3,1b: «Jeg vet om gjerningene dine, at du har navn av å leve, men du er død.» Åpenbaringen 3,2b: «For Jeg har ikke funnet gjerningene dine fullkomne for Gud.» Her har vi sannelig en svært underlig ting. I hver tidsalder, frem til dette punktet, har Ånden først rost de sanne troende og

deretter anklaget det falske vintreet. Men i denne perioden er det tydeligvis en så lettferdig likegyldighet for Herren og Hans Ord, at hele budskapet til denne femte tidsalderen runger med fordømmelse.

«*Jeg vet om gjerningene dine.*» Hva var disse gjerningene som steg opp foran Herren og vekket Hans misnøye? Vel, du vet at hver tidsalder overlappet inn i den neste tidsalderen, så vi har en fortsetning av gjerningene i den fjerde tidsalderen inn i den femte. Disse gjerningene, som du er vel vitende om, var:

1. Den Hellige Ånds lederskap ble erstattet av et menneskelig prestestevlede.

2. Det rene Guds Ord og dets vederlagsfrie fordel til alle mennesker ble avsatt til fordel for trosbekjennelser, dogmer, menighetsorden, osv.

3. Tilbedelse i Ånden og Åndens gaver, og alt som tilhører de helliges sanne fellesskap, ble kastet til side til fordel for liturgi og slavisk avgudsdyrkelse, hedenske høytider, osv.

4. Mariadyrkelse tilranet seg en plass i den kristne religionsutøvelsen, inntil hun faktisk hadde tilranet seg en plass i Guddommen, og Sønnen ble hentet ned fra Sin høye posisjon over alle til å bli underordnet en mann kalt paven, som kalte seg selv Kristi stedfortreder.

De som kjempet mot denne fryktelige antikristelige kirken ble slaktet ned. De som sto med den opplevde å være en brikke for kirken, uansett om de var bønder eller konger. Livene deres var ikke deres egne, og livene deres tilhørte heller ikke Kristus, men de tilhørte Kirken i Rom med ånd, sjel og kropp. De snakket om Kristi blod, men likevel kjøpte de sin frelse med penger og kjøpte tilgivelse for syndene enten med gull eller botsøvelser. De rikeste blant dem syntes det var en gledelig situasjon da pave Leo X lot dem få kjøpe avlat for synder de ennå ikke hadde begått, så de med ren samvittighet kunne planlegge sine forferdelige, skjendige handlinger og deretter sette dem ut i livet, idet de visste at paven allerede hadde tilgitt deres synder. Guds Ord ble holdt borte fra dem, fra å kunne kjenne sannheten! Siden sannheten bare kommer fra Ordet, ble folket stengt inne i et fangehull hos Den romerske kirken i påvente av døden, og etter døden dommen. Men den store horen, drukken av martyrenes blod og uten tanke på dommen, ravet hensynsløst videre og drepte mennesker, både med åndelig og fysisk død.

Mot slutten av den fjerde tidsalderen, som også var begynnelsen på den femte tidsalderen, sendte tyrkernes invasjon av Konstantinopel de kyndige lærde fra Østen, med sine greske manuskripter, til Vesten. Slik ble Ordets renhet og læren til de sanne troende utbredt. Og ikke bare var dette dyktige lærere av stor betydning, men oppfinnelsen av det som ble grunnlaget for våre moderne boktrykkerpresser ble også oppdaget, noe som

gjorde det enklere å produsere bøker. På denne måten ser vi at den store hungeren og etterspørselen etter Bibelen kunne bli møtt. Gud reiste opp mange mektige menn, og Luther var bare var en av disse. Calvin og Zwingli var to andre frontfigurer, og i tillegg til disse var det mange, mange flere som ikke er så godt kjent. Likevel, selv om alt dette ikke var forgyeves, ble Guds mektige verk faktisk forhindret av nettopp disse menn. For det første, sto de IKKE imot Konsilet i Nikeas forening av kirke og stat, men fremmet faktisk denne sammenslutningen. At staten skulle beskytte Evangeliet ble tatt godt imot, selv om det ikke var belegg for det i Ordet. Og selv om vi kan se «menneskets vrede prise Gud» i hendelser, som da Henrik VIII støttet reformasjonen og forkastet paven autoritet, var dette langt fra Pinsens sannhet og beskyttelsen fra en allmektig Gud.

Til tross for Luthers forkynnelse mot ekstern innblanding i lokale menighetsanliggender, var han ikke i stand til å få folk til å slutte å tenke på «biskop, erkebiskop»-konseptet når det gjaldt ledelse av menigheten. Menigheten tok altså et steg i riktig retning, men var fremdeles i lenker, så etter kort tid ble hun igjen fengslet i det samme fangehullet hun hadde forsøkt å flykte fra.

Men begeret med avskyelige gjerninger var fremdeles ikke fullt. Ikke bare hisset Luther til krig på grunn av dårlig dømmekraft, og slik brakte død over en mengde mennesker; men Zwinglis gruppe forfulgte den gudfryktige Dr. Hubmeyer og fikk ham fengslet, og selv om de ikke overga ham til bålet, var de faktisk i stor grad ansvarlige for at han til slutt led døden ved brenning. Og Calvin var ikke bedre, for han krevde at Servetus ble arrestert, som hadde sett og forkynt *enheten* i Guddommen. Staten stilte da denne broderen for retten, og til Calvins forferdelse ble han brent på bålet.

Hvis det noen sinne var en periode med denominell nidkjærhet, så var det denne tragiske tidsepoken. Comenius' ord beskriver denne æraen godt. Comenius skrev «ETT ER NØDVENDIG». Han sammenligner verden med en labyrint og viser at veien ut er gjennom å forlate det som er unødvendig og velge den ene som er nødvendig – Kristus. Det store antallet lærere, sier han, skyldes vrimmelen av sekter, som vi snart ikke har flere navn på. Hver menighet ser på seg selv som den sanne, eller i det minste som den reneste, sanneste delen av den, mens de innbyrdes forfølger hverandre med det bitreste hat. Man kan ikke håpe på noen forsoning mellom dem; de imøtegår fiendtlighet med uforsonlig fiendtlighet. Ut fra Bibelen fabrikkerer de sine ulike trosbekjennelser; dette er deres festninger og murer, som de har forskanset seg bak, og hvorfra de gjør motstand mot alle angrep. Jeg vil ikke si at disse trosbekjennelsene – for vi kan i de fleste tilfeller erkjenne at de er det – i seg selv er dårlige. Like fullt blir de det, siden de legger ved på fiendskapens ild. Kun ved å legge dem helt til side vil det være

mulig å sette i gang med å helbrede Menighetens sår. «I denne labyrinten av sekter og forskjellige trosbekjennelser er det noe annet som følger med; en forkjærighet for strid.» . . . «Hva kan oppnås ved det? Har en eneste konflikt mellom lærde blitt løst? Aldri. Tallet på dem har bare økt. Satan er den dyktigste sofisten; han har aldri blitt beseiret i ordkløveri.» . . . «I gudstjenester høres menneskeord vanligvis oftere enn Guds Ord. Hver og en babler ettersom det passer dem, eller får tiden til å gå gjennom intellektuelle avhandlinger og ved å motbevises andres synspunkter. Vedrørende den nye fødsel og hvordan et menneske må bli forvandlet til Kristi likhet for å ta del i den Guddommelige natur (2. Peter 1,4), blir det knapt sagt noe som helst. Vedrørende makten i nøklene har Menigheten nesten mistet makten til å binde, og kun makten til å løse er igjen.» . . . «Sakramentene, gitt som symboler for enhet, for kjærlighet og for vårt liv i Kristus, har blitt gjort til gjenstand for bitter strid, en årsak til gjensidig hat, et sentrum for sekterisme.» . . . «Kort sagt, Kristendommen har blitt en labyrint. Troen har blitt splittet opp i tusen små biter, og du blir gjort til kjetter om det er en av dem du ikke kan akseptere.» . . . «Hva kan hjelpe? Bare det ene som er nødvendig, å vende tilbake til Kristus, å se hen til Kristus som den eneste Lederen, å vandre i Hans fotspor, å sette til side alle andre tradisjoner inntil vi alle når målet og har kommet fram til troens enhet (Efeserne 4,13). Siden den himmelske Mester bygget alt på Skriftens grunnvoll, burde vi forlate alle våre særegne og spesielle trosbekjennelser og være fornøyd med Guds åpenbarte Ord, som tilhører oss alle. Med Bibelen i vår hånd burde vi rope: Jeg tror på det Gud har åpenbart i denne Boken; jeg vil lydig holde Hans befalinger; jeg håper på det Han har lovet. Kristne, hør! Det er kun ett liv, men Døden kommer til oss i tusen skikkelser. Det er bare én Kristus, men tusen antikrister.» . . . «Så du vet, O kristenhet, hva som er det ene nødvendige. Enten vender du om til Kristus, ellers går du til tilintetgjørelsen, slik Antikrist gjør. Hvis du er vis og vil leve, følg Livets Leder.»

«Men dere kristne, gled dere over at dere har blitt løftet opp.» . . . «Hør ordene fra deres Himmelske Leder: 'Kom til Meg.'» . . . «Svar med én røst: 'Ja, vi kommer.'»

Jeg har nettopp sagt at denne epoken bidro til en enorm vekst hos den denominelle ånden. Hvis den korintiske innstillingen at «jeg hører til Paulus, jeg hører til Kefas» noen gang kom til uttrykk, så var det nå. Det fantes lutheranere, husitter, Zwinglis parti osv. En slik splittelse av Legemet var bedrøvelig. De hadde et navn, men var døde. Ja visst, de var døde. De døde i det øyeblikket de organiserte seg. De store gruppene organiserte seg og bandt seg til staten gjennom giftermål. Det avgjorde saken. De var ferdige. Her var disse lutheranerne som hadde kritisert Den romerske kirken. De kjente til urettferdigheten i politiske og åndelige foreninger – likevel gikk Luther (slik som da Peter

mistet balansen på grunn av de som gjorde folk til jøder) rett ut og gjorde staten til troens forsvarer, i stedet for Gud. Dette er den første kjente denominasjonen som kom ut av horen, men da Luther døde gikk det ikke lenge før de hadde et hierarki likt det de hadde kjempet mot. Da den neste generasjonen kom på banen, var denne Guds bevegelse tilbake under sin mors vinger igjen. Hun hadde gått tilbake og visste det ikke en gang. De hadde tatt sitt eget navn fremfor Hans Navn. De kom i sitt eget navn også. Og alle denominasjoner gjør akkurat det samme i dag. De kommer i sitt eget navn, og ikke Navnet til Herren Jesus Kristus. Det er lett å se, for enhver menighet kjennetegnes ved måten den tilber på, men ingen kjennetegnes ved Guds kraft. Der er din test. Og jeg vil at du skal merke deg her at denne epoken ikke hadde tegn og under blant seg. De ga fra seg Guds kraft i bytte mot statens makt. De holdt fast ved sitt eget navn; de gjorde navnene sine berømte. Det var den gamle ånden som ville få alle inn i folden. I dag vil baptistene at metodistene skal komme til baptistene. Metodistene er ute etter å omvende presbyterianerne. Og pinsevennene vil ha alle sammen. Hver og en hevder å tilby mest og holder frem de største håpene – en slags dør til himmelen, eller i det minste en vei til en mer overveldende inngang. Så tragisk alt sammen er.

Denne denominelle ånden har fått alle denominasjonene til å skrive sine manualer og forkynne sine trosbekjennelser, sette opp sine kontorer og menighetsstyrer, og så hevder hver og en at hun, og bare hun, virkelig taler for Gud, siden hun er den best kvalifiserte. Er ikke det akkurat hva paven og Den romerske kirken gjør? De er rett tilbake hos moren sin, horen, og vet det ikke.

For å avslutte våre kommentarer om dette verset, «du har navn av å leve, men du er død», får jeg ikke innprentet det nok i dere at denne tidsalderen, selv om den brakte reformasjonen, ble strengt irttesatt av Gud i stedet for å bli rost, fordi DEN SÅDDE DENOMINELLE FRØ SOM ORGANISERTE SEG RETT TILBAKE TIL HOREN, *etter at Gud hadde åpnet en dør de kunne flykte gjennom*. Da bevegelsen bort fra Den katolske kirke fant sted, var den helhetlig sett egentlig ikke Åndelig, men mer politisk. Flertallet av folket tok parti med protestantismen fordi, som jeg har nevnt, de hatet det romerske systemet med politisk og økonomisk treldom. Derfor, i stedet for at dette var en stor Åndelig bevegelse med alt det som kjennetegner Den Hellige Ånds innflytelse, som da Gud utelukkende brukte Åndelige midler for å oppnå Sine mål på Pinsedagen, var dette virkelig et VERK HVOR MENNESKETS VREDE PRISTE GUD, og resultatene er en parallell til Israels historie, da hun forlot Egypt og vandret i ørkenen, uten å nå Kanaans land. Likevel ble mye utrettet da Roms åk bare delvis ble brutt, og mennesker kunne nå motta Guds Ord og overgi seg til Åndens innflytelse

uten den store frykten de hadde før. Dette åpnet døren til den store misjonstidsalderen som fulgte.

Jesabel i Tyatira var ikke i humør til å gi slipp på sitt grep på folket, og vi ser derfor at datteren hennes, Atalja, løftet sitt hode i Sardis tidsalder i håp om at hun ville være i stand til å kvele den sanne ætten med sine organisasjonssystemer.

ADVARSELEN

Åpenbaringen 3,2: «Våk opp og styrk det som ennå er igjen, det som er i ferd med å dø, for Jeg har ikke funnet gjerningene dine fullkomne for Gud.»

Jeg skulle ønske at det kunne bli sagt at Sardes tidsalder var en restaurasjon i stedet for en reformasjon. Jeg kan ikke si det. Ordet kaller det ikke en restaurasjon, men kaller det unektelig en reformasjon. Hadde det vært en restaurasjon, ville tidsalderen ha vært nok en Pinsetidsalder. Men det var den ikke. Det beste som kan sies om den var: «Styrk det som ennå er igjen, det som er i ferd med å dø.» Det var noe som manglet. Du store, ja, det var det sannelig. Denne tidsalderen hadde rettferdiggjørelse, men den hadde gått glipp av helliggjørelse og dåpen i Den Hellige Ånd. Det er hva Guds opprinnelige plan var. Det er hva de hadde på Pinsedagen. De var rettferdiggjort, de var helliggjort og var fylt med Den Hellige Ånd. Vel, hør på meg, hensikten med å være rettferdiggjort og helliggjort er at du kan bli døpt med Den Hellige Ånd. Det er grunnen til at det finnes en menighet. Det er Guds tempel, fylt med Gud, endog Den Hellige Ånd. Den samme Ånd som var i Jesus, da Han var her på jorden, og fikk Ham til å gjøre de mektige gjerningene som Han gjorde, kom tilbake over menigheten på Pinsedagen, slik at de gjorde de gjerningene Han gjorde. Denne tidsalderen hadde ikke disse gjerningene. Å, de hadde det skrevne Ord, (men ikke det åpenbarte Ord). Dette var reformasjonstiden. Men frykt ikke, lille flokk. Gud sa: «Jeg vil restaurere», og denne reformasjonen kom til å bli starten på det. Han skulle (ifølge Sitt løfte) ta menigheten tilbake fra satans dybder i Den mørke middelalder til Guds dybder, som de hadde på Pinsedagen og i de første få årene etter menighetens tilblivelse.

Pass på nå, så du får tak i dette. Det står i det andre verset jeg leste: «For Jeg har ikke funnet gjerningene dine fullkomne for Gud.» Vet du hva betydningen av «*ikke fullkomne*» virkelig er? Det er «*uoppfylt*». Denne tidsalderen var en uoppfylt tidsalder. Det var bare begynnelsen på veien tilbake. Det er grunnen til at jeg sa at Bibelen kalte den en *reformasjon* – ikke en restaurasjon. Den hadde begynt i læren om rettferdiggjørelsen, som betød at hele frelsen var av Gud. Å, Luther forkynte Guds suverenitet og utvelgelse som bare det. Han visste at det var kun av nåde. Han adskilte menigheten fra lederskapet til et geistlig hierarki. Han

rev ned avgudene. Han kastet ut skriftemål overfor prester. Han fordømte paven. Det var fantastisk bra da han startet, men Gud hadde sagt 1500 år tidligere: «Luther, du kommer til å starte ting, men din tidsalder vil se alt sammen uoppfylt, jeg sparer det til senere.» Halleluja, vår Gud regjerer! Han kjenner avslutningen fra begynnelsen. Ja, Luther var Hans budbærer. Det ser ikke slik ut, når vi undersøker svakhetene hans. Men det var en mann ved navn Jona, han hadde svakheter i sitt liv også. Han var en profet, selv om du og jeg kanskje ikke ville sagt det ut fra hvordan han handlet. Men Gud kjenner dem som er Hans, og Han får Sin vilje, akkurat slik Han fikk med Jona. Han fikk Sin vilje med Luther i den tidsalderen, og Han vil få Sin vilje helt til avslutningen.

Dette var en uoppfylt tidsalder. Det var en tidsalder for reformasjon. Men det var slik Gud ville det. Jeg ønsker å illustrere det for deg slik jeg gjorde det for en herlig luthersk broder, som er rektor ved en veldig god bibelskole vest i landet. Jeg hadde blitt invitert hjem til ham for å spise middag med ham og for å samtale med ham vedrørende Den Hellige Ånd. Han var forvirret over mange ting, og han sa til meg: «Hva har vi lutheranere?»

Jeg sa: «Vel, dere har Kristus.»

Han sa: «Vi vil ha Den Hellige Ånd. Tror du at vi har Den?»

Jeg sa: «Potensielt, dere tror frem til Den.»

Han sa: «Hva mener du med 'potensielt'? Vi hungrer etter Gud. Vi leste en bok om Pinsevekkelsen og Åndens gaver, så noen av oss fløy bort til California for å treffe forfatteren. Da vi kom dit, fortalte han oss at selv om han hadde skrevet boken, så hadde han ikke gavene. Da vi så at gavene var virksomme i din tjeneste, ønsket vi å snakke med deg, for du må vite noe om dem.»

Denne broderens bibelskole er ute på landet og er omgitt av mange mål med dyrket jord, hvor studentene kan arbeide og slik betale for seg gjennom høyskolestudiet. Han har også fabrikker, i tillegg til gården, som gir flere arbeidsplasser. Så ved å bruke åkrene hans for å illustrere påstanden min, sa jeg: «En gang var det en mann som gikk ut på sitt eget jordstykke for å plante en kornåker. Han dro opp røtter, ryddet stein, pløyde furer og plantet deretter kornet sitt. Hver morgen så han ut over jorden. Men en morgen, i stedet for ufruktbar jord, så han utallige mengder med små blader som kom opp. Han sa: «'Takk Gud, for min åker med korn.'» Så spurte jeg ham: «Hadde mannen korn?»

Han sa: «Vel, på en måte hadde han det.»

Jeg sa: «Potensielt, ja. Og det var dere lutheranere i reformasjonen, da dere skjød frem bladene deres, forstår du? Kornet begynte å vokse. (Etter at det hadde råtnet i jorden i løpet av Den mørke middelalder.) Etter flere ledd ble det flotte, store stengler, og en dag kom et kornaks til syne. Dette kornakset så ned på bladene og sa: 'Dere formelle lutheranere har ikke noen

ting. Se på oss, vi er de som skaper vekst, de store misjonærene. Vår tid er misjonærtidsalderen.' Kornakstidsalderen var Den wesleyanske tidsalder. De var de største misjonærene, som endog gikk forbi oss i vår tidsalder. Hva gjorde den tidsalderen? Den spredte seg som pollen i vinden.

«Hva er neste steg? Logisk sett tenker vi at det er selve dannelsen og høstingen av kornet – den fullførte syklusen. Men det er ikke det. Det er et stadie til. Det stadiet er når skolmen eller agnet dannes for å dekke kornet. Og det er nøyaktig hva som hendte i denne Åndelige syklusen. Ved begynnelsen av det tjuende århundret, ved starten av Laodikea tidsalder, var det en utbredt overbevisning at Den Hellige Ånd falt på nøyaktig samme måte som Han gjorde på Pinsedagen. Mennesker talte i tunger og hevdet å bli døpt med Den Hellige Ånd, med beviset av å tale i tunger. Men jeg har vandret i kornåkrene mange ganger, og der på sensommeren har jeg plukket hveteaks og gnidd dem i hendene mine for å få litt korn, hvor det til min overraskelse IKKE VAR NOE SOM HELST HVETEKORN I DET AGNET, SELV OM DET SANNELIG SÅ UT SOM AT DET VAR HVETE DER. Dette er et fullkomment bilde på den såkalte Pinsebevegelsen. Og at dette er et bevist faktum ser vi i at disse menneskene ORGANISERTE SEG RUNDT EN LÆRE og bandt seg fast igjen, slik organisasjonene før dem gjorde, noe som beviser at de i stedet for å være det ekte kornet var klinten, eller det beskyttende dekket for hvetekornet, som skulle komme. Dette klint-stadiet var den farlige perioden som Jesus snakket om i Matteus 24,24: 'For å forføre selv de utvalgte – om det var mulig.' Å, folk følte at denne klinten, den såkalte Pinsetidsalderen, var det ekte kornet. Men det viste seg at den kun var bæreren som bar livet inn i tidsalderen hvor den sanne restaurasjonen kommer og Hvetebruden blir manifestert i kraften som blir talt om av Esekiel 47,2-5: 'Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side. Da mannen gikk ut mot øst med målesnoen i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg. Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. Før vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over.'

«Og måten det ble gjort på var ved Guds fullkomne vilje og plan. Lutheranerne hadde Den Hellige Ånd potensielt sett under rettferdiggjørelsen. Metodistene hadde Den potensielt sett under helliggjørelsen, og i dag har Den blitt bragt tilbake, en restaurasjon – Den Hellige Ånd er her.»

«*Våkne opp og styrk det som ennå er igjen, det som er i ferd med å dø.*» Tanken som blir uttrykt i de to ordene «våken» og «å styrke» er som følger. Det å være våken innebærer ikke bare det å være våken, men å være på beredt. Om man ikke er det, betyr det fare og tap. Det å styrke betyr mer enn bare å gi styrke, det betyr å befeste og grunnfeste, slik at noe varer. Disse to befalingene henviser til det som er igjen av SANNHETEN, som selv er klar til, eller «i ferd med», å dø. Denne uttrykksmåten fra Ånden kommer for meg som en illustrasjon. En gruppe slaver under fullstendig slaveri, fysisk og moralsk, har reist seg og flyktet fra sine fangetakere (det er hva Sardes virkelig betyr: De som har flyktet). De blir forfulgt og hele deres store og herlige fortjeneste går tapt. De har ikke blitt gjenerobret, men omtrent alt som kan bli sagt er at de har flyktet – de flyktet ikke med alt i behold, som noen gjorde ifølge Ordet. De hadde mistet mange av sine privilegier. Herren sier nå: «Potensielt sett er dere tilbake i fangenskap. Se til at dere ikke går tilbake. For å unngå å gå tilbake, bli årvåkne og forbli på alerten vedrørende det som har med fangenskapet deres å gjøre, ellers vil dere miste alt. Styrk dere selv nå i hva dere har igjen, slik at dere for bestandig grunnfester det dere har og slik forsikrer dere mot fremtidige tap. Dette vil være deres mulighet til å oppfylle det som dere ikke har oppfylt.» Men fortsatte de? Nei, så men. De ga ikke akt på Åndens røst, og nok en tidsalder gikk inn i fangenskap, og så reiste Gud opp andre som ville utføre Hans vilje. Gud gikk forbi forbipasserte den lutherske denominasjonen, slik Han har gjort med alle andre, og de vil aldri komme tilbake. Gud måtte gå videre og i en ny tidsalder gi mer sannhet og litt mer restaurasjon.

DOM

Åpenbaringen 3,3: «Husk derfor på hvordan du tok imot og hørte! Hold fast på det og omvend deg! Derfor, hvis du ikke vil våke, skal Jeg komme over deg som en tyv, og du skal ikke vite i hvilken time Jeg kommer over deg.»

Jeg ønsker å lese en annen oversettelse (Wuest) av dette verset: «Husk derfor på hvordan dere tok imot (sannheten som et permanent innskudd) og hvordan dere hørte (den), og beskytt (den) og la deres sinn forvandles umiddelbart.» Ut fra dette verset er det helt tydelig at Gud hadde gitt dem sannheten som et permanent innskudd. Det ble mottatt og er ugjenkallelig deres. Det gjenstår nå å se hva de vil gjøre med den, om de vil bry seg om den eller ikke. Og det er sant. De hadde blitt gitt hele Evangeliets grunnleggende sannhet: «Den som er rettferdig skal leve av tro», «Frelsen er fra Herren». De hadde hørt Bibelens sannhet, som rev ned Roms doktriner og tilsidesatte all pavelig autoritet. De kjente til sannheten om at menigheten ikke kan frelse. De forsto

Herrens nattverd. De hadde lys over vanddåpen. De kastet ut gudebildene. Sannhet? Det har aldri vært en tidsalder med så mange menn med så mye lys å gi fra seg. De hadde nok lys til å gi det gamle systemet en fullstendig overhaling eller til å begynne på nytt og la Gud lede dem, regel på regel og bud på bud. De tok imot sannheten. De ville ha den og hørte den. Men spørsmålet var: Hvordan hørte de den? Hørte de den for å bygge på den, eller var det med den samme holdningen som mange grekere hadde – noe å diskutere og teoretisere over? Tydeligvis ble det rikholdige sannhetens Ord hørt på en akademisk måte, i stedet for den praktiske utøvelsens skyld, for Gud krevde en sinnsforvandling med hensyn til det. Hvis dette er Guds Ord, noe det visselig er, så må det adlydes. Det å ikke adlyde vil medføre dom. Da vaktene ved det hellige tempelet ble funnet sovende, ble de slått og klærne deres ble brent. Hva vil Herren gjøre med de som i denne tidsalder sovner på vakt?

«Skal Jeg komme over deg som en tyv.» Oldtidens Sardes ble stadig plaget av røvere som plutselig angrep fra åsene og plyndret folket. De visste derfor altfor godt hva Ånden sa vedrørende det at Herrens komme er som en tyv. Bare årvåkenhet og forberedelse vil være tilstrekkelig for å være rede for Hans komme. Vi vet at dette er et budskap til det falske vintreet, for Herrens komme vil være slik det var på Noahs tid. De åtte som ble frelst var vel vitende om den nær forestående flommen, og siden de visste om den, var de forberedt og ble reddet. Men de ugudeliges verden ble skyllet vekk. Selv om de daglig var i kontakt med de rettferdige og hørte sannheten, la de den til side helt til det var for sent. Disse fullstendig kjødelige menneskene i oldtiden er i dag et bilde på de nominelle kristne, hvis liv er fylt av jordiske ting, som de nyter i en slik grad at de ikke har noe begjær etter det Åndelige, og ikke i det hele tatt er oppmerksomme på, eller klare for, Hans tilsynekomst.

LOVPRISNINGEN

Åpenbaringen 3,4: «Du har noen få navn også i Sardes, som ikke har flekket til klærne sine. Og de skal vandre omkring med Meg i hvite klær, for de er verdige til det.»

Ordet «navn» betyr selvsagt «mennesker», slik det står i Apostlenes gjerninger 1,15 vedrørende de i den øvre sal: «Til sammen var de omkring hundre og tjue navn.» Men for meg betyr det langt mer enn bare navn. Det får frem den sannheten som blir skildret i hver tidsalder, som ble talt til oss av vår Herre, med stort ettertrykk. Det er dette: Menighetssystemet i disse tidsaldrene utgjøres av to vintrær, sanne og falske. Gud har etter Sin egen ufeilbarlige plan lagt dem sammen, og kaller dem menigheten. Se hvordan Han i denne tidsalderen har irettesatt dem og sagt: «Til menigheten som er» – ikke «menighetene som

er» i Sardes – men slår dem sammen – «menigheten som er» . . . «Jeg vet om gjerningene dine» . . . «du er død» . . . «gjerningene dine er uoppfylt». Og så fortsetter Han – «Du (denne menigheten i Sardes) har noen få mennesker hos deg som har rett, og ikke tar feil, slik flertallet gjør. De vandrer i rene klær, og de er Meg verdig.» Disse menneskene, som var de sanne Guds hellige, vandret «alle velbehagelig for Herren». Klærne deres var rene. Du skjønner, på den tiden hang klærne på slep bortover veien og tok opp søle og skitt. Disse ga akt på hvordan de vandret, slik at de ikke ble besmittet av verden. De var i Ånden og vandret i Ånden. De var hellige og ulastelige framfor Ham. Slik oppfylte de sin hensikt, for det er hva Efeserne 1,4 sier er Guds hensikt for oss, «at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham.»

Fra dette verset, som viser at Guds utvalgte var noen «Få Navn», kan du tydelig se hva vi har undervist om denne tidsalderen. Den var kaotisk. Den var UOPPFYLT. Den var splittet i utallige retninger, og Gud irettesatte nesten alt ved den. Den var svak og sykkelig og klar til å dø. Den var ikke den herlige epoken som protestantiske historikere med kjødelige sinn har forsøkt å gjøre den til. Med et raskt blikk på det treet så man at det var infisert og fordervet, ribbet for blader og tomt for frukt, med unntak av litt deformert og markspist frukt som raskt falt til bakken. Men vent et øyeblikk! Ta en nærmere kikk. Der på toppen, i lyset fra solen, var «førstegrøden» – noen «Få Navn» – fullkomne i Ham, for de var født av Ham, fylt med Ham og vandret med Ham ved Hans Ord.

Takk Gud for «disse få».

«*Og de skal vandre med Meg.*» Det er hva Gud sier Han vil skjenke dem på grunn av denne rettskafne vandringen. Det er en del av arven deres, som Han har holdt av til dem. Hvis de var villige til å vandre med Ham og være en ærens kar for Ham gjennom livets strev og snarer, ville Han belønne dem. Han er ikke uoppmerksom på vårt strev i kjærlighet. Gud vil alltid lønne oss for våre anstrengelser etter å behage Ham.

Ja, de hadde vandret gjennom verden og hadde ikke tatt del i den. De hadde ikke latt verdenssystemene seire over seg. Da de berømte navnene i den tidsalderen hadde gitt etter for statens smiger og valgt en politisk tankegang i stedet for en Åndelig tankegang og var på vei tilbake til verden, sto disse få for Guds Ord og ga på den måten Herren ære. Nå vil Han gi dem ære tilbake. For de vil vandre med Ham i hvitt. De hadde identifisert seg med Ham på jorden, og nå vil Han identifisere Seg Selv med dem i Det nye Jerusalem. Så vidunderlig den identifikasjonen vil bli! Det får meg til å fryde meg, og samtidig får det meg til å gråte, når jeg tenker på hvordan Han nedverdiger Seg, for legg merke til at Han ikke er kledd i en annen farge enn de hellige, slik jordiske ledere ville gjort. Nei, de er som Ham. Han er som

dem. De er som Ham, som også Johannes sa. For «de ser Ham som Han er».

«*For de er verdige.*» Er du klar over Hvem som sier dette? Det er Jesus Selv, Den Verdige. Dette er den eneste Ene Som har blitt funnet verdig til å ta boken ut av hånden til Ham Som sitter på tronen. Og nå sier Denne Verdige Ene til Sine hellige: «Dere er verdige.» Her er denne Ene, den eneste Ene som er kvalifisert til å dømme, (og hele dommen er riktignok overlatt til Ham), og Han sier: «Dere er verdige.» Disse ordene er like overveldende som ordene i Romerne 8,33b: «Gud sier jeg er rettferdig.» (Ways oversettelse.) Der i det hvite lyset fra Guds rettferdighet, hør Jesu milde røst når Han sier: «Disse er Mine. De er rettferdige. De er verdige. De skal vandre med Meg i hvitt.»

LØFTET TIL DEN SOM SEIRER

Åpenbaringen 3,5: «Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær, og Jeg skal slett ikke stryke navnet hans ut av Livets Bok. Men Jeg skal bekjenne hans navn for Min Far og for Hans hellige engler.»

«*Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær.*» Dette er faktisk en gjentakelse av vers 4, hvor det hentydes til de få som ikke har skitnet til klærne sine. For mange år siden pleide vi å ha et ordtak som uten tvil var tatt fra dette verset. Det var: «Hold skjørtene deres rene.» Det betød: Ikke bli involvert i tvilsomme ting. Andre vil bli involvert og du vil kanskje bli fristet til å bli involvert, eller noen vil kanskje til og med forsøke å involvere deg. Men hold deg unna alt sammen ved å sette kursen utenom det. Gud kommer til å lønne dem som følger dette rådet. De kommer til å bli kledd i hvitt, akkurat slik Han er kledd i hvitt. Peter, Jakob og Johannes så Ham på Forklarelsens berg, og klærne Hans var lysende hvite. Det er slik de hellige kommer til å bli kledd. Klærne deres vil skinne, blendende hvite.

Du vet at vi lever i endetiden. Det er i denne tidsalderen at menighetene kommer til å komme sammen. Og slik de i denne stund kontrollerer verdenspolitikken, vil de snart kontrollere verdensøkonomien. Hvis du da ikke tilhører kirkenes verdensorganisasjon, vil du ikke være i stand til å kjøpe eller selge. Du vil miste alt. De som er trofaste mot Gud og holder klærne sine rene fra besudlingen fra dette «verdenssystemet» av kirkesamfunn vil bli fysisk robbet. Det vil bli gitt dem en stor fristelse for å få dem til å gi etter. Forkynnere vil gi etter med den unnskyldning at de vil tjene Gud innen rammeverket av det antikristelige, dyrets system. De vil gi etter på grunn av smigeren og lokketonene fra presteveldet. Og folket vil følge disse falske hyrdene like til slaktebenken. Men i dommen vil de alle bli funnet nakne. Disse hvite kjortlene vil ikke bli gitt dem. Heller ikke vil de vandre med Ham. Du kan ikke vandre i verdens flekkete klær,

holde hender med djevelen her og så forvente å være hos Gud. Det er på tide å våkne opp og høre Guds røst, som roper: «Kom ut fra henne (organisert religion), Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager.» Amen. Gud taler. Sky denne verdens religioner slik du skyr pesten. Slutt å vandre med verden og gjør klærne dine hvite gjennom omvendelse og Lammets blod. Men gjør det nå, for i morgen kan det være for sent.

«*Den som seirer . . . Jeg skal slett ikke stryke navnet hans ut av Livets Bok.*» Nok en gang kommer vi til en høyst vanskelig del av Ordet. Dette verset vil bli betraktet og brukt på en overfladisk måte av både arminianister og kalvinister, til egen vinning. Arminianistene vil påstå at dette verset helt sikkert opphever Johannes 6,37-39, 41-44. «Alle dem som Faderen gir Meg, kommer til Meg, og den som kommer til Meg, skal Jeg aldri støte ut. For Jeg er kommet ned fra Himmelen, ikke for å gjøre Min egen vilje, men Hans vilje som har sendt Meg. Og dette er Faderens vilje som sendte Meg: At av alt det Han har gitt Meg, skal Jeg ikke miste noe, men Jeg skal oppreise det på den siste dag.» «Jødene klaget da på Ham fordi Han sa: 'Jeg er brødet som er kommet ned fra Himmelen.' De sa: 'Er ikke dette Jesus, Josefs sønn, og kjenner vi ikke Hans far og mor? Hvordan kan Han da si: "Jeg er kommet ned fra Himmelen?"' Derfor tok Jesus til motmæle og sa til dem: 'Klag ikke dere imellom! Ingen kan komme til Meg uten at Faderen, som har sendt Meg, drar ham. Og Jeg skal reise ham opp på den siste dag.'» Arminianisme gjør ikke Faderens vilje til en ufeilbarlig plan, men rett og slett til et selvtillfreds ønske, mens Han står tilbaketrasket for å se hva alle mennesker gjør med Hans gode og barmhjertige gaver, til og med evig liv.

Kalvinistene ser ikke det. De ser at det i dette verset gis en sterk trøst til de lidende, tyngede hellige, om at uansett hvor ondskapsfull tiden er, eller hvor grusom forfølgelsen er, fordi den som seirer er en «som tror at Jesus er Kristus», vil han ikke få navnet sitt strøket ut av den boken. Noen sier også at denne «Livets Bok» ikke er «Livets Bok hos Lammet». Men som vanlig, når man betrakter et vers overfladisk, kommer man fram til en overfladisk forståelse.

Muligheten for at et navn kan strykes ut av Guds protokoll fortjener mer enn en tilfeldig granskning, for frem til nå har de fleste forskere utelukkende trukket den konklusjon at Gud skriver navnene til de som blir født på ny i Livets Bok hos Lammet på tidspunktet for deres gjenfødelse. Og hvis et navn, av hvilken som helst grunn, må fjernes, vil den linjen i protokollen rett og slett bli et tomt felt, slik det var før navnet ble skrevet der. *Dette er ett hundre prosent i motsetning til hva Ordet faktisk lærer.*

La meg gjøre det klart, helt i begynnelsen av studiet vårt, at det IKKE finnes ETT bibelvers som lærer at Gud *akkurat nå utarbeider* en navneprotokoll. Alt dette ble gjort før verdens grunnvoll ble lagt, noe vi snart vil påpeke. Det er heller ikke et spørsmål om å kun trekke inn to grupper mennesker, som begge hadde muligheten til å motta evig liv, hvor den ene gruppen mottok det og fikk navnene sine skrevet i protokollen, mens de andre som avviste det ikke fikk navnene sine skrevet der. Vi vil faktisk vise ut fra Skriften at mengder som ikke en gang var født på ny vil gå inn til evig liv. Hvor rart det enn måtte høres ut, er det faktisk sant. Vi vil også vise at det er en gruppe mennesker, hvis navn ble skrevet i denne protokollen før verdens grunnvoll ble lagt, HVOR DISSE NAVNENE IKKE UNDER NOEN OMSTENDIGHETER KAN BLI FJERNET. Men vi vil også vise at en annen gruppe, HVIS NAVN VAR I DEN PROTOKOLLEN FØR VERDENS GRUNNVOLL BLE LAGT, VIL FÅ NAVNENE SINE FJERNET.

Før det første, er det ikke noe grunnlag for påstanden om at «Livets Bok hos Lammet» ikke er den samme som «Livets Bok». Livets Bok kan kalles Livets Bok hos Lammet, eller Livets Bok hos Kristus, eller til og med Din Bok og De levendes Bok. Kun navn er skrevet i den. Åpenbaringen 13,8: «Alle som bor på jorden, skal tilbe ham (dyret), de som ikke har *navnene* sine skrevet i Livets Bok hos Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse.» Åpenbaringen 17,8: «Dyret som du så, var, og er ikke, og det skal stige opp fra avgrunnen og gå bort til fortapelse. Og de som bor på jorden, skal undre seg, de som ikke har sine *navn* skrevet i Livets Bok *fra verdens grunnleggelse av*, når de ser dyret som var, og ikke er, og likevel er.» Åpenbaringen 20,12-15: «Og jeg så de døde, små og store, stå framfor Gud, og bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er Livets Bok. Og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. Og havet ga fra seg de døde som var i det, og Døden og Dødsriket ga tilbake de døde som var i dem. Og de ble dømt, hver etter sine gjerninger. Deretter ble Døden og Dødsriket kastet i ildsjen. Dette er den annen død. Og hver den som ikke ble funnet innskrevet i Livets Bok, ble kastet i ildsjøen.» Selv om andre bøker nevnes, kan du se at det alltid hentydes til ÉN bok som inneholder navn. I Åpenbaringen blir den kalt «Livets Bok hos Lammet», eller «Livets Bok».

Hvor er denne boken plassert? Lukas 10,17-24: «De sytti vendte så med glede tilbake og sa: 'Herre, til og med demonene er oss underlagt i Ditt navn.' Og Han sa til dem: 'Jeg så satan falle ned fra Himmelen som et lyn. Se, Jeg gir dere makt til å trampe på slanger og skorpioner, og over all den makt fienden har, og ingenting skal skade dere på noen måte. Men gled dere ikke over dette at åndene er dere underlagt. Gled dere heller *over at deres navn er skrevet opp i Himmelen.*' I samme stund frydet Jesus seg

i Ånden og sa: 'Jeg takker Deg, Far, Herre over himmel og jord, for at Du har skjult dette for de vise og kloke og har åpenbart det for umyndige. Slik er det, Far, for dette var velbehagelig for Deg. Alle ting er overgitt Meg av Min Far, og ingen vet hvem Sønnen er, uten Faderen, og hvem Faderen er, uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare Ham for.' Da Han var alene med disiplene, vendte Han seg til dem og sa: 'Salige er de øyne som ser det dere ser. For Jeg sier dere at mange profeter og konger har ønsket å se det dere ser, og har ikke fått se det, og høre det dere hører, men ikke fått høre det.'» Livets Bok er definitivt plassert i himmelen og vil bli offentliggjort ved Den store Hvite Trones dom. I disse versene sa Jesus at NAVNENE deres var skrevet opp i himmelen. De var innskrevet i Livets Bok, for det er der navn blir skrevet opp. Jesus talte til de sytti (vers 17), men Han talte også til de tolv (vers 23). Disse hadde alle gledet seg over at demoner var underlagt dem i Jesu Navn. Kristi gjensvar var: «Gled dere ikke over dette at åndene er dere underlagt. Gled dere heller over at deres navn er skrevet opp i Himmelen (Livets Bok).» Du vil her legge merke til at Judas var en av dem som kastet ut demoner i Jesu Navn, men vi vet at han var en djevel, fortapelsens sønn. Johannes 6,70-71: «Jesus svarte dem: 'Har Jeg ikke utvalgt dere tolv? Og en av dere er en djevel.' Han siktet til Judas Iskariot, Simons sønn, for det var han som skulle forråde Ham, han som var en av de tolv.» Johannes 17,12: «Mens Jeg var sammen med dem i verden, bevarte Jeg dem i Ditt navn. Dem Du ga Meg har Jeg bevart, og ingen av dem gikk fortapt, bortsett fra fortapelsens sønn, for at Skriften skulle bli oppfylt.» Johannes 13,10-11, 18: «Jesus sier til ham: 'Den som er badet, trenger bare å vaske føttene, for han er ren over det hele. Også dere er rene, men ikke alle.' For Han visste hvem som ville forråde Ham. Derfor sa Han: 'Dere er ikke alle rene.'» «Jeg taler ikke om alle av dere. Jeg vet hvem Jeg har utvalgt. Men for at Skriften kan bli oppfylt: Han som eter brød med Meg, har løftet sin hæl mot Meg.» Hvis språk betyr noe som helst, må vi vedgå at Judas ble utvalgt av Jesus (Johannes 13,18), men var likevel ikke ren, (Johannes 13,10-11). *Judas ble også gitt til Jesus av Faderen.* Johannes 17,12. (Legg her merke til at det å «utvelge» og det å gi er en nøyaktig parallell til bildet med Moses og Farao, Jakob og Esau, for selv om Esau og Farao begge var forutkjent, var de forutbestemt til vrede, mens Moses' og Jakobs endelikt var herliggjørelse. 1. Peter 2,8-9a viser både fortapte syndere og utvalgte: «Disse snubler ved at de er ulydige mot ordet, og det ble de også satt til. Men dere er en utvalgt slekt.») Judas ble regnet blant de tolv og fikk faktisk del i tjenesten sammen med dem i forkant av Pinsedagen. Apostlenes gjerninger 1,16-17: «Menn og brødre, dette skriftord måtte oppfylles, som Den Hellige Ånd på forhånd talte ved Davids munn om Judas, han som ble veiviser for dem som tok Jesus til fange. *For han var regnet blant oss og fikk del i denne tjenesten.*» Delen som Judas fikk blant de tolv, og deretter mistet,

var ikke dårligere enn tjenestene til de andre elleve, og ei heller var det en djevlesk, fremmed tjeneste som hadde blitt innplantet blant tjenestene til de andre. Apostlenes gjerninger 1,25: «Til å få del i *denne tjenesten* og apostelgjerningen som Judas misbrukte, så han kunne gå til sitt eget sted.» Judas, en djevel, mistet en Gudgitt Hellig Ånds-tjeneste, og drepte seg selv og GIKK TIL SITTEGET STED. *Navnet hans var til og med i Livets Bok. Men navnet hans ble strøket ut.*

Før vi følger denne tanken om Judas videre, la oss gå tilbake til Det gamle testamente og se hvor Gud gjorde den samme tingen. I 1. Mosebok 35,23-26 var Jakobs sønner tolv i tallet, og navnene deres var som følger: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Jissakar og Sebulon; Josef og Benjamin; Dan og Natfali; Gad og Asjer. Etterkommerne av disse tolv sønnene ble Israels tolv stammer, med det unntak at Josef ikke fikk en stamme oppkalt etter seg, for i Guds forutseenhet skulle det bli tretten stammer, og Josefs to sønner ble gitt æren av å gjøre de tolv til tretten. Du vet selvsagt at dette var nødvendig, siden Levi var adskilt for Gud til prestedtjenesten. Derfor, da Israel forlot Egypt, og Gud ga dem tabernaklet i ødemarken, ser vi at Levis stamme tjente de tolv stammene ved navn Ruben, Simeon, Jissakar, Juda, Sebulon, Benjamin, Dan, Naftali, Gas, Asjer, Efraim og Manasse. Stammene blir navngitt i denne rekkefølgen i 4. Mosebok 10,11-28. Verken Josef eller Levi blir nevnt. Men når vi ser på Åpenbaringen 7,4-8, hvor det står at «ett hundre og førtifire tusen av ALLE Israels barns stammer var beseglet», blir de navngitt som følger: Juda, Rubens, Gad, Asjer, Naftali, Manasse, Simeon, Levi, Jissakar, Sebulon, Josef, Benjamin. Vi er tilbake til de tolv stammene, hvor Levi og Josef er nevnt blant dem, men hvor Dan og Efraim mangler.

Spørsmålet som nå melder seg er: Hvorfor er disse to stammene fjernet? Svaret ligger i 5. Mosebok 29,16-20: «For dere vet at vi bodde i landet Egypt, at vi dro gjennom de folkeslagene som dere dro gjennom, og dere så de avskyelige tingene og avgudene de hadde hos seg, av tre og stein og sølv og gull. Derfor skal det ikke være noen blant dere, mann eller kvinne, slekt eller stamme, som i dag vender sitt hjerte bort fra å være med Herren vår Gud, til å gå bort og tjene folkeslagenes guder, og det skal ikke være noen rot som bærer bitre vekster eller malurt blant dere. For det må ikke skje når noen hører ordene i denne eden, at han velsigner seg selv i sitt hjerte og sier: 'Jeg skal ha fred, selv om jeg følger mitt hjertes hardhet'. Da vil både det vannrike og det tørre land gå til grunne. Herren er ikke villig til å tilgi ham. Nei, da skal Herrens vrede og Hans nidkjærhet ose mot denne mannen, og hver eneste forbannelse som er skrevet i denne boken, skal hvile over ham. Herren skal utslette navnet hans under himmelen.» Her blir det uttalt en forbannelse over avgudsdyrkelse, eller åndelig hor. Stammen som henga seg til

avgudsdyrkelse skulle få sitt navn utslettet. Og historien til de to stammene hvis navn ble utslettet på grunn av avgudsdyrkelse er å finne i 1. Kongebok 12,25-30: «Så bygde Jeroboam Sikem i Efraims fjelland og ble boende der. Han dro så ut derfra og bygde Penuel. Jeroboam sa i sitt hjerte: 'Nå vil kongedømmet føres tilbake til Davids hus. Hvis dette folket går opp for å bære fram offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folket vende sitt hjerte tilbake til sin herre, Rehabeam, kongen av Juda. Da vil de drepe meg, og så går de tilbake til Rehabeam, kongen av Juda.' Derfor ba kongen om råd, og laget så to kalver av gull og sa til folket: 'Det er altfor tungvint for dere å dra opp til Jerusalem. Her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt.' Den ene satte han opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Dette ble en synd, for folket gikk helt til Dan for å tilbe foran den ene.» Hosea 4,17: «Efraim har bundet seg til avguder, la ham bare være!»

Legg spesielt merke til at straffen for avgudsdyrkelse var at navnet til stammen skulle utslettes «under himmelen». 5. Mosebok 29,20. Det står ikke at det ville bli utslettet «i himmelen», men under himmelen. Og det er akkurat slik det er, for nå er Israel tilbake i Palestina, og snart vil Herren besegle 144 000 av dem. Men Dan og Efraim mangler i det tallet.

Åpenbaringen 7,4-8: «Og jeg hørte tallet på dem som var beseglet. Ett hundre og førtifire tusen av ALLE Israels barns stammer var beseglet: Av *Juda* stamme tolv tusen beseglede, av *Rubens* stamme tolv tusen beseglede, av *Gads* stamme tolv tusen beseglede, av *Asjers* stamme tolv tusen beseglede, av *Naftali* stamme tolv tusen beseglede, av *Manasse* stamme tolv tusen beseglede, av *Simeons* stamme tolv tusen beseglede, av *Levi* stamme tolv tusen beseglede, av *Jissakars* stamme tolv tusen beseglede, av *Sebulons* stamme tolv tusen beseglede, av *Josefs* stamme tolv tusen beseglede, av *Benjamins* stamme tolv tusen beseglede.» (Merk deg at Dan og Efraim mangler.) I tillegg til dette, se Daniel 12,1, som henviser til disse hundre og førtifire tusen som blir beseglet i løpet av det sjette segl og tiden for Den store trengsel, eller Jakobs trengselstid. «På den tiden skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står vakt over ditt folks barn. Det skal bli en trengselstid som det aldri har vært fra noe folkeslag ble til, og helt til den tiden. *Men på den tiden skal ditt folk bli utfridd, hver den SOM BLIR FUNNET INNSKREVET I BOKEN.*»

Men, etter denne trengselsperioden, (i tusenårsriket), som ble sett av Esekiel i 48,1-8 og 22-29, ser vi stammene tilbake i guddommelig rekkefølge igjen. Men, da Efraim og Dan forente seg med avguder, døde de, og de stammene blir ikke lenger anerkjent. Jeg er klar over at alle nedtegnelser av alle stammer gikk tapt etter ødeleggelsen av Jerusalem, så ingen kan si for sikkert hvilken stamme han er fra, MEN GUD VET. Den store Gud, Som fører Israel tilbake til Palestina igjen, vet nøyaktig

hvilken stamme enhver sann israelitt er fra, og fra alle de hundre og fortifire tusen som blir samlet, vil Dan og Efraim være fraværende.

Her er Israels stammer. Esekiel 48,1-8 og 22-29: «Dette er navnene på stammene: Fra nordgrensen langs veien til Hetlon ved Lebo-Hamat, til Hasar-Enon, med grensen til Damaskus i nord, i retning mot Hamat, der skal *Dan* ha en del, fra østgrensen til vestgrensen. Langs grensen til Dan, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Asjer* ha én del. Langs grensen til Asjer, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Naftali* ha én del. Langs grensen til Naftali, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Manasse* ha én del. Langs grensen til Manasse, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Efraim* ha én del. Langs grensen til Efraim, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Ruben* ha én del. Langs grensen til Ruben, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Juda* ha én del. Langs grensen til Juda, fra østgrensen til vestgrensen . . .» osv. «Bortsett fra *levittenes* eiendom og byens eiendom, som ligger midt i det som tilhører fyrsten, skal området mellom grensen til Juda og grensen til *Benjamin* tilhøre FYRSTEN. Så kommer de andre stammene. Fra østgrensen til vestgrensen, skal Benjamin ha en del. Langs grensen til Benjamin, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Simeon* ha en del. Langs grensen til Simeon, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Jissakar* ha en del. Langs grensen til Jissakar, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Sebulon* ha en del. Langs grensen til Sebulon, fra østgrensen til vestgrensen, skal *Gad* ha en del. Langs grensen til Gad, ved sørsiden, mot sør . . .» osv.

En annen illustrasjon vi kunne tatt er historien om da Israel dro fra Egypt til Kanaans land. *Guds hensikt i denne tidsalderen var å føre Israel UT og så føre dem INN, med det for øye at de kunne tjene Ham.* Derfor, da de forlot Egypt, kom de ALLE ut under blodet til offerlammet; ALLE gikk gjennom dåpsvannet i Rødehavet; ALLE gledet seg over de mektige miraklene; ALLE spiste av mannaen; ALLE drakk fra klippen; og når det gjaldt åpenbare ytre velsignelser og manifestasjoner, tok de ALLE del i dem på samme og jevnbyrdig vis. Men, da de kom til Moab, døde de som deltok i festmåltidet ved Ba'al-Peor. Kroppene deres falt i ødemarken, for det var der de fornektet Guds Ord og vendte seg bort fra det. Dette er hva Hebreerne 6,1-9 taler om, som ble så omhyggelig påvist i Pergamon tidsalder. *Du kan ikke være enig med bare en del av Ordet, du må ta HELE Ordet.* Det finnes mennesker som synes å være involvert i Guds ting nesten ett hundre prosent. De er som Judas. Ingen andre enn Jesus visste nøyaktig hva slags person Judas var. Så dagen kom da Judas gjorde nøyaktig det samme som Israel gjorde ved Ba'al-Peor. Han bestemte seg for å slutte seg til stridsstyrkene til det falske vintreet – gå inn i den økonomiske, politiske organisasjonen for anti-Ord, anti-Krist religion, og han gjorde det. Han ble lur! De

andre elleve ble ikke det. De kunne ikke bli det, for de var blant de utvalgte. Så da Judas gikk og forrådte Herren, ble navnet hans fjernet fra Livets Bok. (Åpenbaringen 22,19.)

Jeg er sikker på at du har lagt merke til at de som hadde sine navn i Livets Bok var en del av det religiøse etablissementet på den tiden, som var sentrert rundt den sanne Gud og tilbedelsen av Ham, selv om de ikke tilba i overensstemmelse med Sannheten (Ordet). Lik Judas, gikk de ikke hele veien. Se hvordan Judas ble valgt av Gud. Han ble veiledet i sannheten. Han hadde del i kunnskapen om mysteriene. Det ble gitt ham en kraftfull tjeneste, og han helbredet syke og kastet ut djevler i Jesu Navn. Men da oppgjørets time kom, lot han seg kjøpe med gull og politisk makt. Han gikk ikke opp til Pinsedagen for å motta Guds Ånd. Han var blottet for Ånden. Vær du sikker, en person som virkelig er døpt i Den Hellige Ånd inn i Kristi legeme og mottar Åndens fylde, vil være i ORDET HELE VEIEN. Det er bevist på å være døpt med Den Hellige Ånd. Judas kom til kort. Mange kommer til kort akkurat der. Og når de ikke fortsetter videre i dette Ordet, blir navnene deres tatt ut av Livets Bok.

For å ytterligere klargjøre fjerningen av et navn fra Livets Bok, bør vi flytte blikket til Israel på Moses' tid. 2. Mosebok 32,30-34: «Det skjedde neste dag at Moses sa til folket: 'Dere har sannelig gjort en stor synd. Derfor vil jeg nå gå opp til Herren. Kanskje kan jeg gjøre soning for deres synd.' Så vendte Moses tilbake til Herren og sa: 'Å, dette folket har sannelig gjort en stor synd, og har lagd seg en guder av gull. Og nå, om Du bare ville tilgi deres synd, men hvis ikke, ber jeg om at Du stryker meg ut av Din bok som Du har skrevet.' Herren sa til Moses: 'Hver den som har syndet mot Meg, *vil Jeg stryke ut av Min bok*. Nå skal du gå og lede folket til det stedet som Jeg har talt til deg om. Se, Min Engel skal gå foran deg. Men på Min hjemsesøkedag skal Jeg besøke dem for deres synd.'» Det er helt åpenbart at *navn har blitt, og vil bli, fjernet* fra Livets Bok før tid skal slutte å eksistere. I dette bestemte tilfellet var det på grunn av avgudsdyrkelse, akkurat som da Dan og Efraim mistet sine rettigheter som stammer fordi de tilba gullkalvene. Alle som tilba avgudene fikk navnene sine fjernet fra Livets Bok.

Da Israel forkastet Guds lederskap i ildstøtten og begynte å tilbe gullkalvene, ble navnene deres fjernet fra Livets Bok. 2. Mosebok 32,33: «Hver den som har syndet mot Meg, vil Jeg stryke ut av Min bok.» Hvis det å søke tilflukt hos avguder krever en straff der navn blir fjernet fra Livets Bok, da ville helt sikkert Israels forkastelse av Jesus Kristus som Messias kreve en like alvorlig straff. Det er helt riktig. I Salme 69, som beskriver fornedrelsen av Jesus, står det i vers 22-28: «Og de ga meg galle til føde, og for min tørst ga de meg eddik å drikke. La deres bord bli en snare for dem og deres velstand en felle! La deres øyne bli formørket, så de ikke ser. Og la deres hofter alltid svikte!

Utøs Din vrede over dem, og la Din brennende harme og vrede innhente dem! La deres leir legges øde! La ingen bo i deres telt! For de forfølger den Du har slått, og forteller om lidelsen til dem Du har gjennomboret. Legg skyld til deres skyld, og la dem ikke komme inn i Din rettferdighet! *La dem strykes ut av De Levendes Bok, og la dem ikke bli skrevet opp sammen med de rettferdige!*» Da jødene forkastet Jesus, vendte Gud seg bokstavelig talt fra dem til hedningene. Apostlenes gjerninger 13,46-48: «Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: 'Det var nødvendig at Guds Ord først skulle bli talt til dere. Men siden dere forkaster det og ikke anser dere selv verdige til det evige liv, se, da vender vi oss til hedningefolkene. For slik har Herren befalt oss: "Jeg har satt Deg til lys for folkeslagene, for at Du skal være til frelse like til jordens ende."'» Da hedningefolkene hørte dette, ble de glade og æret Herrens Ord. Og så mange som var utsett til evig liv, kom til tro.»

Dette er ingen påstand om at det ikke vil være flere navn fra Israels stammer som vil forbli i Livets Bok, for mange av disse (men ikke store mengder) vil gjennom utvalgelsens prinsipp være i hedningefolkenes menighetstid og komme inn i Jesu Kristi legeme, noe som viser at navnene deres faktisk forble i Livets Bok. Dessuten, som vi vil bevise, vil store mengder av jøder som døde som martyrer, ifølge det femte segl, bli gitt hvite klær og evig liv av Herren. De hundre og førtifire tusen vil også bli beseglet ved Hans komme, noe som beviser at navnene deres heller ikke vil bli fjernet. Men det er nesten like nøyaktig beskrevet i Salme 69 at det er de onde eller urettferdige, som forkaster Kristus og dreper Hans folk, hvis navn blir fjernet.

Slik Israel (Guds utvalgte folk) i flertall forspilte sine rettigheter i Livets Bok ved å forkaste Jesus, slik vil flertallet av hedningemenigheten også komme til dommen, med det resultat at navnene deres fjernes fra Livets Bok, ved at de forkaster Ordet og dermed går inn i den globale, økumeniske bevegelsen, som er bildet som blir laget for dyret.

Det er et annet poeng å se her. I Den store hvite trones dom vil det bli en adskillelse av mennesker. Livets Bok vil bli åpnet og en annen bok vil bli åpnet. Matteus 25,31-46: «Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle de hellige englene med Ham, da skal Han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslagene skal bli samlet framfor Ham, og Han skal skille dem fra hverandre, slik som en gjeter skiller sauene fra geitene. Og Han skal stille sauene ved sin høyre side, men geitene ved sin venstre. Så skal Kongen si til dem ved sin høyre side: 'Kom, dere som er velsignet av Min Far. Arv det riket som er gjort ferdig for dere fra verdens grunnvoll ble lagt. For Jeg var sulten, og dere ga Meg mat. Jeg var tørst, og dere ga Meg drikke. Jeg var en fremmed, og dere tok imot Meg. Jeg var naken, og dere kledde Meg. Jeg var syk, og dere besøkte Meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til Meg.' Da skal de

rettferdige svare Ham og si: 'Herre, når så vi Deg sulten og mettet Deg, eller tørst og ga Deg å drikke? Når så vi Deg som en fremmed og tok imot Deg, eller naken og kledde Deg? Eller når så vi Deg syk eller i fengsel og kom til Deg?' Og Kongen skal svare og si til dem: 'Sannelig sier Jeg dere: *Alt det dere gjorde mot en av de minste av disse Mine søsken, det gjorde dere mot Meg.*' Da skal Han også si til dem ved den venstre side: 'Gå bort fra Meg, dere som er forbannet, til den evige ild som er gjort ferdig for djevelen og hans engler. For Jeg var sulten, og dere ga Meg ikke å spise. Jeg var tørst, og dere ga Meg ikke å drikke. Jeg var en fremmed, og dere tok ikke imot Meg, Jeg var naken, og dere kledde Meg ikke, Jeg var syk og i fengsel, og dere besøkte Meg ikke.' Da skal også de svare Ham og si: 'Herre, når så vi Deg sulten eller tørst eller som en fremmed eller naken eller syk eller i fengsel, uten å tjene Deg?' Da skal Han svare dem og si: 'Sannelig sier Jeg dere: *Alt det som dere ikke gjorde mot en av disse minste, det gjorde dere heller ikke mot Meg.*' *Og disse skal gå bort til evig straff, men de rettferdige til evig liv.»*

Åpenbaringen 20,11-15: «Deretter så jeg en stor, hvit trone og Ham som satt på den. Jorden og Himmelen flyktet for Hans åsyn. Og det ble ikke funnet noe sted for dem. Og jeg så de døde, små og store, stå framfor Gud, og bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er Livets Bok. Og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. Og havet ga fra seg de døde som var i det, og Døden og Dødsriket ga tilbake de døde som var i dem. Og de ble dømt, hver etter sine gjerninger. Deretter ble Døden og Dødsriket kastet i ildsjøen. Dette er den annen død. Og hver den som ikke ble funnet innskrevet i Livets Bok, ble kastet i ildsjøen.» Både de rettferdige og de urettferdige vil være i denne dommen. Slik står det skrevet. **DISSE RETTFERDIGE VIL IKKE VÆRE BRUDEN, FOR BRUDEN SITTE MED HAM I DOMMEN.** 1. Korinterbrev 6,2-3: «Vet dere ikke at de hellige skal dømme verden? Og hvis verden skal bli dømt av dere, er dere da uverdige til å dømme i de minste saker? Vet dere ikke at vi skal dømme engler? Hvor mye mer da ting som angår dette livet?» Åpenbaringen 3,21: «Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.» Ser du, bruden er med Ham på tronen. Og dersom hun skal dømme verden, så må hun sitte sammen med Ham i dommen. Det er nøyaktig hva Daniel så. Daniel 7,9-10: «Jeg så på dette helt til det ble satt troner fram, og Den gamle av dager satte seg. Hans klær var hvite som snø, håret på Hans hode var som ren ull. Hans trone var som flammene av ild, hjulene på den var brennende ild. En strøm av ild flommet fram og kom ut foran Ham. *Tusen ganger tusen* gjorde tjeneste for Ham. Ti tusen ganger ti tusen sto framfor Ham. Retten ble satt, og bøker ble åpnet.» Ser du, det er den samme scenen, for de tusen ganger tusen som gjør tjeneste for Ham er bruden, for hvem andre enn

hustruen er det som gjør tjeneste for ektemannen?

Spørsmålet som nå melder seg er: Hvorfor er disse rettferdige i dommen? Det er ikke noe annet sted de kan stå frem, for det er bare to oppstandelser, og siden de ikke kvalifiserer til den første oppstandelsen, må de stå fram i den neste, som er en oppstandelse til dom. De som kvalifiserer til den første oppstandelsen (bruden) er ikke i dommen. Johannes 5,24: «Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Den som hører Mitt Ord og tror på Ham som har sendt Meg, han *har evig liv*» (det vil si, den troende er allerede en mottaker av evig liv, som han er i besittelse av nå), «og skal ikke komme til dom» (skal ikke komme inn i *dommen*, er hva som egentlig står her), «men er gått (bestandig) over fra døden til livet.» Men legg nøye merke til dette, at Jesus må ha hatt nok en gruppe i tankene, som ved en bestemt oppstandelse vil motta evig liv. De vil motta det i oppstandelsen, **SIDEN DE IKKE TIDLIGERE HAR MOTTATT DET SOM ET MEDLEM AV BRUDEN**. Johannes 5,28-29: «Undre dere ikke over dette. For den timen kommer da **ALLE som er i gravene** skal høre Hans røst og komme fram, *de som har gjort godt, til livets oppstandelse, og de som har gjort ond, til dommens oppstandelse.*» Vi vet alle at Johannes 5,28-29 **IKKE ER BORTRYKKELSEN**, for bare de døde i Kristus vil stå opp fra gravene på det tidspunktet sammen med den levende bruden som fremdeles er på jorden. 1. Tessalonikerbrev 4,16-17: «For Herren selv skal med et rop, med en overengels røst og med Guds basun stige ned fra Himmelen. Og de døde i Kristus skal først stå opp. Deretter skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp i skyer sammen med dem, for å møte Herren i luften. Og så skal vi alltid være med Herren.» Men det står i Johannes 5,28-29 at **ALLE** skal komme fram *fra gravene*. Dette er akkurat den samme oppstandelsen som det tales om i Åpenbaringen 20,11-15, hvor **DE DØDE** ble stilt foran Herren og dømt *etter sine gjerninger*, og hver den hvis navn ikke var i Livets Bok ble deretter kastet i ildsjøen.

Vi står nå ansikt til ansikt med spørsmålet om hvorfor de ble gitt evig liv i dommen, siden apostelbrevene så avgjort synes å påpeke at man må ha Kristi Ånd eller gå fortapt. Selv om det ser slik ut, må vi ikke betvile Jesu ord, Som svært tydelig legger frem at det er noen som står i Livets Bok som enten vil motta evig liv *før* oppstandelsen på den siste dag eller *etter* den. Paulus unnviker ikke denne sannheten, for han sier klart og tydelig i Filipperne 3,11: «Om jeg på denne måten kan nå fram til oppstandelsen fra de døde.» Denne uttalelsen er svært underlig. Alle vet vi at vi **ALLE** kommer til å være i en oppstandelse, enten vi vil eller ikke. Alle vil gjenoppstå. Så Paulus sa neppe: «Om jeg **PÅ DENNE MÅTEN** kan nå fram til en oppstandelse fra de døde.» Sannheten er at han ikke sier det. Egentlig skal det leses slik: «Om jeg på denne måten kan nå fram til 'oppstandelsen

ut' fra de døde.» Dette har ikke med den store eller den andre oppstandelsen å gjøre, men det har med den første oppstandelsen å gjøre, som omtales slik: «Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelsen. Over dem har den annen død ingen makt, men de skal være prester for Gud og Kristus, og de skal regjere med Ham i tusen år.» Den første oppstandelsen har ingen ting med den annen død å gjøre. Det er på slutten av de tusen år, når ALLE de døde kommer til live igjen. Og på den dagen vil de være de som står fram til evig liv, og de andre som er fanget i den annen død. Vi trenger ikke å gjette når det gjelder dem som blir gitt liv i den andre oppstandelsen. Vi blir fortalt at det blir gitt dem på det grunnlaget at de har vært vennlige og gode mot «Brødrene». De som blir reist opp og kastet i ildsjøen, vil bli behandlet slik fordi de selv behandlet «Brødrene» dårlig. Siden dette er Guds Ord, så aksepterer vi det ganske enkelt. Vi har ingen innvendinger her, men konstaterer kun et faktum.

For å klargjøre dette ytterligere, legg spesielt merke til ordene i Matteus 25,31-46. Det står ikke at en gjeter bokstavelig talt skiller sauene fra geitene, men det er SLIK SOM en gjeter skiller sauene fra geitene. Dette er ikke sauer i denne bestemte tidsperioden (Den hvite trones dom). Sauene er i Hans flokk, de hørte Hans røst (Ordet), og de fulgte Ham. DE HAR ALLEREDE EVIG LIV OG KAN IKKE KOMME TIL DOMMEN. Men disse har IKKE evig liv, og de er i dommen. De får *lov* til å GÅ INN TIL evig liv. Men på hvilket grunnlag går de inn til evig liv? Sannelig ikke på det faktum at de allerede har Hans liv, slik bruden har, men de mottar det fordi de var vennlige mot Hans brødre. *De er ikke Hans brødre*: Det ville gjort dem til medarvinger med Jesus. De er IKKE arvinger til noe annet enn liv. De deler ingen trone, og så videre, med Ham. NAVNENE DERES MÅ HA VÆRT I LIVETS BOK OG IKKE BLITT FJERNET. På grunn av sin kjærlighet til Guds folk blir de anerkjent og frelst. Uten tvil tjente og hjalp de Guds barn. Kanskje de sto opp for barna, slik som Nikodemus og Gamaliel, i vanskelige situasjoner.

Hvis du synes dette smaker av «restorasjon», så følg nøye med nå, for de onde blir IKKE restaurert, men kastet i ildsjøen. Navnene til mange av de som ble utslettet var i Livets Bok også; men de ble strøket ut, fordi de ikke viste respekt for Guds folk, som levde det manifesterte Ordet (levende brev) i sin tid.

La det ikke være noen tvil her. Disse er ikke nasjoner som blir dømt og som går inn i tusenårsriket fordi de ga ly til og hjalp jødene. Det er helt tydelig på grunn av konklusjonen på disse versene. «Og disse (de onde) skal gå bort til evig straff (ildsjøen), men de rettferdige til evig liv.» Det står ingen ting om at det skal være TO domsavsigelser, hvor de onde blir kastet i ildsjøen. Bare dyret og den falske profeten blir dømt på slutten av Den store trengsel. Nei, dette er Den hvite trones dom, og de blir dømt ifølge det som står skrevet i bøkene.

Det er i den andre oppstandelsen at «sjelene under alteret», som blir fremstilt i det femte segl (Åpenbaringen 6,9-11), blir gitt hvite klær, og selvsagt evig liv, for ellers ville det ikke ha vært noe poeng med hvite klær. «Da Han åpnet det femte seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og på grunn av det vitnesbyrd som de holdt fast på. Og de ropte med høy røst og sa: 'Hvor lenge, Herre, Du Hellige og Sannferdige, vil Du vente før Du dømmer og hevner blodet vårt på dem som bor på jorden?' Da ble det gitt en hvit kjortel til hver av dem. Og det ble sagt dem at de skulle hvile en liten stund til, inntil både deres medtjenere og deres brødre som skulle bli drept slik som dem selv, var fulltallige.» Legg spesielt merke til at ingen av disse under alteret ble drept for Jesu vitnesbyrds skyld. De var ikke som Antipas, som ble drept fordi han holdt fast på Hans Navn. Disse er ikke født på ny og i besittelse av evig liv. De kommer fram i oppstandelsen og mottar liv på grunn av sitt standpunkt på Ordet. Legg merke til hvordan de roper om hevning. De kan ikke være brudemateriale. Bruden vender kinnet til og roper: «Tilgi dem, Far, for de vet ikke hva de gjør.» Dette er jøder. De må være det, for de er i det femte seglet, og det er i det fjerde seglet at Hedningebruden går i borttrykkelsen. Så disse jødene er ikke født av Hans Ånd. De tror ikke en gang at Jesus er Messias. *Men siden de ble forblindet av Gud for hedningefolkenes skyld*, ga Gud dem evig liv på det grunnlaget at de ikke kunne komme til Ham, selv om de virkelig var trofaste til alt de kjente til av Ordet, og døde for det, slik masser av mennesker døde under Hitler, Stalin osv., og ennå kommer til å dø.

Det er i den andre oppstandelsen at de fem ukloke jomfruene kommer fram. Legg merke til at de var jomfruer. De hadde ikke Den Hellige Ånd, så de gikk glipp av å være i bruden, mens de fem kloke som hadde olje ble en del av den bruden. Men disse menneskene, som er et adskilt folk som elsker Gud og prøver å holde seg i Ordet, ifølge det de visste om det, og som var en hjelp i Herrens arbeid, vil komme fram ved tidens ende. De vil gå glipp av tusenårsriket, som du ut fra disse sannhetene kan begynne å se er mer viktig og vidunderlig enn vi noen sinne har tenkt eller trodd.

Alle disse menneskene hadde navnene sine i Livets Bok, og navnene deres forble der. Men hvilke navn var det som ikke ble værende der? De i verdenssystemets kirkesamfunn, som kjempet mot bruden, vil være de som får sine navn fjernet. Det er de som drar det korteste strået. De vil bli kastet i ildsjøen.

La oss ta et steg til nå, men før vi gjør det, la oss ta et overblikk over saken vår så langt. Først av alt, vet vi helt sikkert at Guds plan står fast etter utvelgelsen. Han bestemte den hos Seg Selv. Det var Guds plan å frembringe et folk som lignet Ham, som ville være en Ord-Brud. Hun ble utvalgt I HAM før verdens grunnvoll ble lagt. Hun var forutkjent og elsket før hun

i det hele tatt ble bragt fram på jorden gjennom tidsaldrene. Hun ble forløst ved Hans blod og kan ALDRI komme til dom. Hun kan ikke komme til dommen, fordi hun ikke kan tilregnes synd. Romerne 4,8: «Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.» Men hun skal sannelig være med Ham på Hans domstrone og dømme verden, og til og med engler. Navnet hennes (til hver av hennes lemmer) ble skrevet i en del av Livets Bok hos Lammet før verdens grunnvoll ble lagt. For det andre, finnes det en annen klasse. Navnene deres er også i Livets Bok, og de vil komme opp i den andre oppstandelse. Dette er de ukloke jomfruene og de rettferdige som det står om i Matteus 25. I denne klassen finnes også de som ikke tilber dyret eller blir involvert i antikrist-systemet, men som dør for sin tro, selv om de ikke er i bruden, siden de ikke har blitt født på ny. Men de vil komme opp i den andre oppstandelse og gå inn til evig liv. For det tredje, er det de grense-kristne, slike som vi så i Israel, da de kom ut av Egypt. Disse hadde navnene sine i Livets Bok, og gjerningene deres var skrevet i bøkene. Siden disse ikke adlød Gud og var blottet for Ånden, selv om til og med tegn og under var iblant dem, vil få navnene sine strøket ut av Livets Bok. Blant denne gruppen vil være slike som Judas, som er helt blottet for Ånden, men religiøse og med manifestasjoner i livene sine, og selv om de var i bøkene, var de ikke de utvalgte I HAM. Slike som Bileam vil også være i den gruppen. Fjerde og sist er de hvis navn aldri har vært og aldri vil bli skrevet i bøkene. Disse finner vi i Åpenbaringen 13,8 og Åpenbaringen 17,8: «Alle som bor på jorden, skal tilbe ham, de som ikke har navnene sine skrevet i Livets Bok hos Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse.» «Dyret som du så, var, og er ikke, og det skal stige opp fra avgrunnen og gå bort til fortapelse. Og de som bor på jorden, skal undre seg, de som ikke har sine navn skrevet i Livets Bok fra verdens grunnleggelse av, når de ser dyret som var, og ikke er, og likevel er.» Jesus sa at en bestemt gruppe ville ta imot *en som kom i sitt eget navn*. Denne *ene* er antikrist. Og det er nøyaktig hva som står om dem i Åpenbaringen 13,8 og 17,8. Disse var forutbestemt av Gud, men ikke til utvelgelse. Og i denne gruppen er slike som Farao. Det står om ham: «Nettopp til *dette* har Jeg reist deg opp.» «Vredens kar som var gjort fullt ferdige til ødeleggelse.» Romerne 9,17 og 22. Ingen av disse ville bli ført inn i livets protokoll. Jeg sier ikke at det ikke finnes noe skrevet om dem. Det finnes uten tvil en historikk om dem, men IKKE I LIVETS PROTOKOLL. Hensikten med deres eksistens har blitt berørt lett i resten av denne boken, men vi kan legge til to bibelvers til. Ordspråkene 16,4: «Herren har virket den ugudelige for den onde dag.» Job 21,30: «. . . den onde skånes på undergangens dag, men de skal føres fram til vredens dag.»

Siden denne delen av Ordet er vanskelig å fatte for det menneskelige sinn, må det tas imot og tros på ved tro. Noen vil

ta anstøt av hva jeg har lagt fram, fordi de ikke forstår Guds suverenitet, som kunngjør at GUD ER GUD, og fordi Han er Gud, kan man ikke forpurre Hans planer eller komme i veien for Hans vilje og hensikt; men Han, som er allmektig, avgjør ALLE saker og gjør hva enn Han vil med hele Sin skapning, fordi alle ble skapt til Hans velbehag. Derfor, som Paulus sier: «Dersom Gud tar en leirklump og av den klumper lager et kar til ære og et annet til vanære, hvem kan ta anstøt og rope ut mot Ham?» At Han har rett til å gjøre dette, ene og alene på basis av skaperverket, kan vi ikke benekte. Likevel gikk Han til og med lenger, for ifølge Romerne 14,7-9, har vi det ubestridelige beviset på at Jesus betalte kjøpesummen for hele verden, og derfor kan Han gjøre som Han vil med Sitt eget. «For ingen av oss lever for seg selv, og ingen dør for seg selv. For når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Derfor, enten vi lever eller dør, hører vi Herren til. Derfor døde jo Kristus, sto opp og var levende igjen, for at Han skulle være Herre BÅDE OVER DØDE OG LEVENDE.» (Det er eierskapet, IKKE relasjonen det hentydes til her.) Dette legges også fram i Johannes 17,2: «Slik Du har gitt Ham makt OVER ALT KJØTT, for at Han skulle gi evig liv til alle dem som Du har gitt Ham.»

Dersom vi tilregner Gud allvitenhet, må vi også akseptere at Han er fullkommen i visdom og rettferdighet. Denne planen for utvelgelse og fordømmelse er Guds visdom endog åpenbart i alle tidsaldre, som det står i Efeserne 1,3-11: «Lovet være vår Herre Jesu Kristi Gud og Far! Han har velsignet oss med all åndelig velsignelse i den himmelske verden i Kristus, slik som Han utvalgte oss i Ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham i kjærlighet. Ved Jesus Kristus har Han forutbestemt oss til barnekår hos seg, etter sin viljes gode velbehag, til pris for sin nådes herlighet. Ved den tok Han oss til nåde i Den Elskede. I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, tilgivelse for overtredelsene, etter Hans nådes rikdom. Denne nåde lot Han komme rikelig over oss med all VISDOM og innsikt, etter at Han hadde gjort sin viljes mysterium kjent for oss, etter sitt gode velbehag som Han hadde bestemt hos seg selv, om en husholdning som hører tidenes fylde til; å sammenfatte alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden – i Ham. I Ham har vi også fått en arv, ved at vi ble forutbestemt til det etter Hans bestemte hensikt, Han som utfører alle ting etter sin viljes råd.» Så hvis Gud har planlagt det slik at det vil være noen hvis navn er plassert i en del av Livets Bok hos Lammet og ikke kan bli strøket ut fordi de er navnene til Hans brud, da må vi akseptere det. Hvis det også står at det er noen, hvis navn ble skrevet på sidene i Livets Bok, men som i Guds forutviten ville falle og få navnene sine strøket ut, så må vi også akseptere det. Og hvis det er noen hvis navn ALDRI ble skrevet i livets protokoll, må vi akseptere det også. Og

hvis det er noen som vil gå inn til evig liv etter den Hvite Trones dom, kun på det grunnlag at de har vært gode og vennlige og rettfærdige overfor Guds utvalgte, som er Hans brødre, da kan vi ikke annet enn å akseptere det. FOR HVEM ER DET SOM KJENNER HERRENS TANKER, OG SOM VÅGER Å BELÆRE HAM? La oss heller underlegge oss Han Som er vår Far, i tro, og leve.

For å få en klarere forståelse av dette emnet, vil det nå være fornuftig å tilnærme seg det fra menighetens standpunkt opp gjennom tidene. Fram til nå har vi tenkt hva angår fjerningen av enkeltpersoners navn. Nå skal vi ikke betrakte enkeltpersonene, men gruppene som er representert i menigheten. For å gjøre det, vil vi sammenligne menigheten gjennom tidsaldrene med hveteplanten. Et hvetekorn blir plantet med det for øye at et enkelt hvetekorn vil reprodusere og mangfoldiggjøre seg selv gjennom en bestemt prosess i løpet av en bestemt tidsperiode. Det ene frøet vil dø, men ved å dø vil livet som var i det komme opp og bli til en plante, som så vil bli en bærer eller transportør av det livet, som vil komme tilbake til det opprinnelige i en mangfoldig form. Jesus, det store Kongelige Korn, døde. Han som er uten sidestykke, Som er livet i menigheten, står midt i menigheten i alle sju menighetstider og gir Sitt liv til menigheten (transportøren eller bæreren) med det for øye at Hans eget liv vil bli reprodusert i kropper lik Hans egen i oppstandelsen. Det er i oppstandelsen at Det Kongelige Korn vil se mange *kongelige korn* lik Seg Selv, og de vil være akkurat slik Han er, for Johannes sier: «Vi skal bli lik Ham.» Dette er hva Johannes døperen henviste til da Han sa at Jesus ville samle hveten på låven. Det var oppstandelsen, hvor de forløste, som hadde blitt utvalgt til evig liv, kom inn.

Opptegnelsen etter denne hveteplanten, hvis hensikt er å reprodusere det originale såkornet i mangedobbel form, er LIVETS BOK. Jeg gjentar: Historien eller opptegnelsen etter denne hveteplanten er Livets Bok, og en del av Livets Bok er DET EVIGE LIVS PROTOKOLL. (En seksjon i Livets Bok.) Dette ser vi overveldende beviser på når vi undersøker hveteplanten. Et nakent frø blir sådd. Snart ser man et blad. Men ennå har ikke hveten kommet fram. Så vokser den til en stengel. Ennå er det ikke hvete. Livet er der, men ikke hveten. Så, på toppen av stengelen er det et lite aks som skyter ut en dusk. Det er fremdeles en hveteplante, men det er ikke noe hvete der ennå. Så blir planten bestøvet, og vi ser at agnene gror. Den ser veldig ut som hveten, men ennå er det ikke noe korn der. Så begynner hveten å dannes i agnene. Den har nå kommet tilbake til hva den var i begynnelsen. Nå blir den modne hveten høstet inn.

Jesus Kristus døde. Han ga Sitt liv. Det livet skulle komme tilbake over menigheten og bringe mange sønner lik Ham Selv til herlighet i oppstandelsen. Men slik hvetekornet måtte ha en

bærer for å frembringe mangfoldiggjorte hvetekorn, måtte det også være en menighet som kunne være en bærer av Kristi liv. Slik bladet, stengelen, dusken og agnene var bærerne av kornet, men IKKE selve kornet, slik har den globale menigheten gjennom tidsaldrene vært bæreren av det sanne KORNET, selv om den selv ikke var Kornet. Derfor kan vi si at Livets Bok er HELE HVETEPLANTEN.

La oss gå gjennom det igjen. Her er det opprinnelige såkornet som ble plantet. Det produserte et blad. Det var ikke kornet. Det produserte en stengel. Det var heller ikke kornet. Her kommer agnene, hvor hveten skal dannes. Det er ikke kornet. Dusken kommer til syne. SÅ FALLER DET POLLEN PÅ DISSE FRUKTEMNENE. EN DEL AV PLANTEN BLIR TILFØRT NYTT LIV. NOE FRA DET OPPRINNELIGE KORNET, SOM KOM OPP GJENNOM RESTEN AV PLANTEN, BLIR TIL KORN. Hvorfor ble ikke hele planten til korn? Fordi den ble skapt for den hensikten. Bare en del av planten kan gå tilbake til å bli korn, fordi bare en del av HVETEPLANTEN ER EVIG LIVS HVETE.

Du har et fullkomment bilde av det i Israel, da de forlot Egypt. To millioner av dem gikk ut. ALLE flyktet gjennom offerblodet. ALLE ble døpt i Rødehavet. ALLE kom opp av vannet og nøt Den Hellige Ånds manifestasjoner og velsignelser. ALLE spiste englemat. ALLE drakk fra klippen som fulgte dem. Men med unntak av noen svært få, var det kun bærere av barna som skulle etterfølge dem og gå inn i Kanaans land. Hele Israel er IKKE Israel. Og alle, foruten en bitte liten minoritet, fikk navnene sine strøket ut av Livets Bok.

Det samme skjer i menigheten den dag i dag. Navn kommer til å bli strøket ut av Livets Bok. Ingen navn vil bli strøket ut av Det Evige Livs Bok, for det er en annen opptegnelse, selv om den er i Livets Bok. DETTE ER VITNESBYRDET: AT GUD HAR GITT OSS EVIG LIV, OG DETTE LIVET ER I HANS SØNN. DEN SOM HAR SØNNEN, HAR LIVET (EVIG), OG DEN SOM IKKE HAR SØNNEN, HAR IKKE LIVET (EVIG). *Of de som har det livet var i HAM før verdens grunnvoll ble lagt. DE VAR UTVALGT I HAM FØR VERDENS GRUNNVOLL BLE LAGT.* Det STORE KONGELIGE KORNET, Jesus Kristus, ble plantet (Han døde), og det livet som var i Ham kom opp gjennom hveteplanten og reproducerer seg selv i mengder av hvetekorn som har det samme livet i seg, og som er som det Originale, fordi de ved Ånden er originale.

Nå kan vi se hvorfor den forløste (kjøpt tilbake av opprinnelig eier) bruden (hun var i Ham, slik Eva var i Adam) aldri kan få sine «medlemmers navn» strøket ut av protokollen. Hun er del av Ham. Hun er på tronen. Hun kan aldri bli dømt. Alle i bruden er Hans lemmer, og Han mister ingen. Men slik er det ikke med «de alle» i Livets Bok. For blant dem er til og

med slike som Judas og så videre, som står i protokollen, men som får sine navn fjernet. Vi kan se de som kommer i de siste tider, og etter at de har gjort underfulle gjerninger, vil Jesus si at Han aldri kjente dem. Det er ikke slik at Han ikke visste om dem. Hans allvitenhet utelukker det. Men de var ikke forutkjent i bruden; og de var heller ikke forutkjent blant de rettferdige i den andre oppstandelsen. De bar ingen frukt (fordi de var på utsiden av Ordet – ble ikke værende i det), og de ble derfor dømt til døden. Så er det, som vi har vist tidligere, de som sto for bruden og var en hjelp og trøst for henne. De bevarte navnene sine i Livets Bok og går inn til evig liv. Til slutt er det slike som Farao, som aldri hadde navnene sine i Livets Bok, og disse blir også kastet i ildsjøen.

Hvetekornet, som ble en plante til innhøstningen, er altså menighetens vitnesbyrd. Og på samme måte som at hele hveteplantene ikke er hvetekorn, og at hele planten ikke blir brukt i innhøstningen, slik er det med menigheten: Hele menigheten er ikke bruden, og heller ikke blir alle gitt evig liv. Men en DEL av den blir samlet på låven, og en DEL av den blir bevart, så den kan gå inn til evig liv i den andre oppstandelsen, og den DELEN av den som blir ansett som agner blir brent i ildsjøen. Og dette er nøyaktig hva Johannes døperen og Jesus sa, for Johannes sa at hveten ville bli samlet og agnene brent. Jesus sa: «Bind ugresset, og så samler dere inn hveten.» Den økumeniske bevegelsen vil binde ugress-menighetene sammen, for ugresset må FØRST bli bundet i bunter, og selv om deres endelikt er å bli brent, blir de ikke brent når de blir bundet, men blir spart til et senere tidspunkt, som er på slutten av de tusen årene, eller den andre oppstandelsen. Men så snart ugresset er bundet i bunter, kan bortrykkelsen skje, og den skjer på et eller tidspunkt mellom bindingen og åpenbaringen av antikrist. Så vil dagen komme da ALLE vil stå sammen, slik vi ser i Daniel. Kongen vil være der med Sin brud, og foran dem vil det stå skarer som skal dømmes. Ja. ALLE er der. Bøkene blir åpnet. ALLE får sin endelige plassering. Innhøstningen er sannelig over. Bøkene, som en gang var åpne, blir lukket.

Før jeg avslutter dette temaet for denne gang, la meg henvise til en uttalelse som ble gjort i starten, hvor jeg sa at ikke ett bibelvers sier at Herren AKKURAT NÅ samler en liste med navn. Det er visselig slik. Men, det er et bibelvers som peker på en fremtidig innsamling. Det er i den 87. salme. Denne salmen taler om at Herren skriver ned navnene til alle de som er født i Sion. Man kan ikke under noen omstendighet anta at Gud er nødt til å vente til at tidsaldrene er over, eller til tidsperioden hvor Sion tas hånd om, for å vite hvem alle som skal bli født i Sion er. Igjen ville det utelukket allvitenhet. Sannelig kjenner Han alle som er inkludert i den gruppen. Men hva er dette? Er det ikke ganske enkelt den reviderte listen, hvor Gud rett og slett fører

inn de navnene som ble igjen etter den andre oppstandelsen, og som tilhørte Sion? Ja visst, det er det.

«*Men Jeg skal bekjenne hans navn for Min Far og for Hans engler.*» Navneopprop i himmelen! «Blir en mann levende etter at han er død? Jeg vil vente, alle dagene jeg har strid, helt til forandringen kommer for meg. Du skal kalle, og jeg skal svare Deg. Du skal lengte etter Dine hendes verk.» Den Store Hyrde kaller sauene Sine ved navn. Guds skapende røst kaller dem fram fra støvet, eller forandrer atomene deres, selv om de ikke har falt i søvn. Det er bortrykkelsen. Det er det store Bryllupsmåltidet for Lammet og Hans brud.

Men bortrykkelsen er ikke bare navneoppropet. Der i den andre oppstandelse, ved Den store Hvite Trones dom, vil navn bli bekjent for Faderen og Hans engler. Jeg har blitt fortalt, fra dem som vet det, at den nydeligste lyden for et menneskeøre er lyden av den persons navn. Folk elsker å få navnene sine presentert for offentligheten. De simpelthen elsker ros. Men ingen jordisk røst vil klare å få navnet ditt til å høres så nydelig ut som Guds røst, hvis navnet ditt står i Livets Bok og forblir der for å bli åpenbart for de hellige engler. Hvilken dag det vil bli når vi hører Jesus si: «Far, de bekjente Mitt Navn for menneskene i deres jordiske pilgrimstid. Nå vil Jeg bekjenne deres navn for Deg og alle de himmelske englene.»

«*Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.*» Nok en gang har Ånden talt. Nok en gang har vi gransket opptegnelsen av hva Ånden har sagt til nok en tidsalder. Og vi har funnet at opptegnelsen stemmer. Nok en tidsalder har passert, og den ble oppfylt nøyaktig slik Han sa den ville bli oppfylt. Hvilken trøst det er for oss som håper å være i bruden i den siste tid, for det får hjertene våre til å hoppe av glede fordi Han er trofast og vil oppfylle alle Sine løfter. Hvis Han var trofast og sannferdig mot de som var i Sardes tidsalder, da er Han like trofast mot vår tidsalder. Hvis de, ved Hans nåde og kraft, vil bli akseptert og rost av Ham, da vil også vi bli det. La oss derfor gå videre til det fullkomne og møte Herren i luften og for alltid være hos Ham.

ÅTTENDE KAPITTEL

FILADELFIA MENIGHETSTID

Åpenbaringen 3,7-13

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, Han som har Davids nøkkel, Han som åpner opp og ingen lukker igjen, og lukker igjen og ingen åpner opp:

Jeg vet om gjerningene dine. Se, Jeg har satt foran deg en åpnings dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og du har holdt fast på Mitt Ord, og du har ikke fornektet Mitt navn.

Se, Jeg vil la noen av satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver – se, Jeg skal få dem til å komme og tilbe for føttene dine, og de skal kjenne at Jeg har elsket deg.

Fordi du har tatt vare på Mitt Ord om utholdenhet, vil Jeg også holde deg borte fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.

Se, Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din.

Den som seirer, ham vil Jeg gjøre til en søyle i Min Guds tempel, og han skal aldri mer gå utenfor. Jeg vil skrive Mitt Guds navn på ham og navnet på Min Guds by, det nye Jerusalem som kommer ned fra Himmelen, fra Min Gud. Og Jeg vil skrive Mitt nye Navn på ham.

Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene!

FILADELFIA

Filadelfia lå hundre og tjue kilometer sørøst for Sardes. Det var den nest største byen i Lydia. Den var bygd på flere fjell i et berømt vindyrkingsdistrikt. Dens pengemynter var preget med hodet til Bakkus og skikkelsen til en bakkantinne (prestinne for Bakkus). Byens befolkning inkluderte jøder, kristne med jødisk opphav og de som har vendt om fra hedendom. Byen ble rammet av hyppige jordskjelv, men dens levetid var likevel den lengste av de sju byene i Åpenbaringen. Byen eksisterer faktisk fremdeles under det tyrkiske navnet Alajehir, eller Guds by.

Pregingen på myntene vitner om at byens guddom var Bakkus. Bakkus er den samme som Ninos eller Nimrod. Han er «den savnede», selv om de fleste av oss forbinder ham med festing og drukkenskap.

Dette opplyser virkelig forståelsen vår. Her er en mynt med guden på den ene siden og prestinnen eller profetinnen på den

andre. Kast mynt og krone. Spiller det noen rolle hvilken side den lander på? Nei, så men, det er fremdeles den samme mynten. Det er den romersk-katolske religionen med Jesus og Maria.

Men vi tenker ikke kun på Rom. Nei, vi har ikke bare den store horen. Absolutt ikke. Før med sitt horeliv har hun blitt mor. Døtrene hennes er nå mynter med samme preg. På den ene siden av mynten har de tegnet opp en tilbedelse av Jesus, og på den andre siden har de sin prestinne eller profetinne også, og hun skriver sine trosbekjennelser og dogmer og læresetninger og selger dem til folket som frøse, mens hun hevder at hun, og hun alene, har det sanne lys.

Det faktum at denne tidsalderen er kjennetegnet av mynten, er svært bemerkelsesverdig. For både moren og døtrene kjøper seg fram til himmelen. Penger, og ikke blod, er kjøpesummen. Penger, og ikke Ånden, er kraften som flytter dem framover. Denne verdens gud (mammon) har forblindet øynene deres.

Men deres omgang med døden vil snart ta slutt, for dette er tidsalderen da Ånden roper: «Se, Jeg kommer snart!» Ja, kom snart, Herre Jesus!

TIDSALDEREN

Filadelfia menighetstid varte fra 1750 til omkring 1906. Denne tidsalderen har, på grunn av betydningen av byens navn, blitt kalt Tidsalderen for broderkjærlighet, siden Filadelfia betyr «kjærlighet til brødrene».

BUDBÆREREN

Budbæreren til denne tidsalderen var uten tvil John Wesley. John Wesley ble født i Epworth den 17. juni 1703, og var en av nitten barn født inn i familien til Samuel og Susanna Wesley. Faren hans var prest i Den engelske kirke. Men det er overveiende sannsynlig at det religiøse vendepunktet i Johns sinn var mer bygd på hans mors forbilledlige liv enn på hans fars teologi. John var en begavet student. Det var mens han var på Oxford, at han og Charles ble en del av en gruppe som var åndelig opplært til å tilbe basert på å leve sannheten i omvendelse, i stedet for å gjøre lære til sin standard. De utarbeidet en åndelig veiledning til gjerninger, som for eksempel å gi til fattige, besøke syke og fanger. På grunn av dette ble de kalt metodister og andre hånende betegnelser. John var så inntatt av sin visjon om at menneskene i verden trengte religion, at han dro til Amerika (Georgia) som misjonær blant indianerne. På vei dit oppdaget han at mange av skipets passasjerer var herrnhutere. Han ble sterkt berørt av deres ydmykhet, fred og tapperhet i alle omstendigheter. Hans virke i Georgia mislyktes, til tross for selvfornektelse og hardt arbeid. Han vendte tilbake til England

og bekjentgjorde: «Jeg dro til Amerika for å omvende indianerne, men å, hvem skal omvende meg?»

Tilbake i London møtte han igjen herrnhuterne. Det var Peter Böhler som viste han frelsens vei. Han ble virkelig født på ny, til hans bror Charles' store forferdelse og åpenbare harme, som ikke kunne forstå hvordan en så åndelig mann som John kunne si at han tidligere ikke hadde hatt det rett med Gud. Det skulle likevel ikke gå lenge før også Charles hadde blitt frelst ved nåde.

Wesley begynte nå å forkynne Evangeliet fra de talerstolene i London som han før hadde hatt tilgang til. Men etter kort tid viste de ham døren. Det var på dette tidspunktet at hans gamle venn, George Whitefield, kom til nytte for ham, for han inviterte John til å komme og hjelpe ham med å forkynne på jordene, hvor tusener lyttet til Ordet. Wesley var til å begynne med skeptisk til at han skulle forkynne under åpen himmel i stedet for i en bygning, men da han så folkemengdene og så Evangeliets virksomhet i Åndens kraft, omfavnet han denne typen forkynnelse helhjertet.

Arbeidet nådde etter kort tid et så betydelig omfang, at han begynte å sende ut mange legfolk til å forkynne Ordet. Dette virket som en parallell til Pinsedagen, da Ånden, nesten over natten, reiste opp menn med kraft til å forkynne og undervise Ordet.

Det var voldsom motstand mot arbeidet hans, men Gud var med ham. Åndens verk ble kraftig manifestert, og ofte ville en så overbevisende kraft gripe tak i folket at kraften ble tatt fra dem, og de falt til bakken i fortvilet gråt over sine synder.

Wesley var en bemerkelsesverdig sterk mann. Han sier om seg selv at han ikke kunne huske å ha kjent seg ille til møte i så mye som et kvarter, siden han ble født. Han sov ikke mer enn seks timer i døgnet; sto opp tidsnok til å begynne å forkynne klokken fem, praktisk talt hver dag i løpet av sin tjeneste; forkynte opp til fire ganger på en enkelt dag, slik at han på ett år i snitt holdt over 800 taler.

Han reiste mange tusen kilometer, i likhet med de omreisende forkynnerne hans, som tok Evangeliet til fjern og nær. Wesley reiste faktisk 725 mil i året på hesteryggen.

Han trodde på Guds kraft, og han ba for syke med stor tro og fantastiske resultater.

Åndelige gaver ble manifestert i mange av møtene hans.

Wesley var ingen tilhenger av organisasjoner. Medarbeiderne hans hadde et «Forenet samfunn», som var «en gruppe menn som hadde en ytre form for gudsfrykt og søkte dens kraft, forenet for å be sammen, for å motta oppmuntrende Ord og for å se etter hverandre i kjærlighet, så de kunne hjelpe hverandre med

å arbeide på sin frelse». Det eneste kriteriet for å bli medlem var at de skulle være blant dem «som hadde et begjær etter å flykte fra den kommende vreden og etter å bli frelst fra sine synder». Etter som tiden gikk, utarbeidet de et sett med strenge regler som skulle brukes i selvdisciplin til deres sjelers beste. Wesley innså at bevegelsen etter hans død kunne bli organisert, og at Guds Ånd kunne etterlate dem i en død tilstand. Han bemerket en gang at han ikke fryktet at metodist-navnet ville forsvinne fra jorden, men at Ånden ville fly Sin vei.

I løpet av sin levetid kunne han ha skaffet seg store rikdommer; men det gjorde han ikke. Hans favorittordtak, når det gjaldt penger, var: «Tilegne deg alt du kan, spar alt du kan og gi alt du kan.» Det ville vært veldig fremmed for Wesley om han kunne kommet tilbake og sett denominasjonen som bærer metodist-navnet i dag. De er rike – enormt rike. Men livet og kraften til John Wesley mangler.

Det bør også nevnes at Wesley aldri ønsket å bygge et virke på en denominell eller sekterisk grunnvoll. Selv om han var arminianistisk i sin overbevisning, ønsket han ikke å adskille seg fra brødre på grunn av lære. Han var en god kandidat for Jakob: Han baserte sitt evige liv på tro og gjerninger, og ved å leve et slik liv, i stedet for å bare akseptere en trosbekjennelse eller en læresetning.

John Wesley døde i en alder av 88 etter å ha tjent Gud slik få menn ville våge å tro at de kunne klare.

HILSENE

Åpenbaringen 3,7: «Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, Han som har Davids nøkkel, Han som åpner opp og ingen lukker igjen, og lukker igjen og ingen åpner opp.»

Å, så vakre disse ordene er. Bare lyden av dem er majestetisk. Bare å reflektere over at alle disse egenskapene kan anvendes på én person er så henførende. Hvem andre enn Jesus Kristus, Herlighetens Herre, ville våge å si slike ting om seg selv? Jeg tror at nøkkelen til å tyde nøyaktig hva hver av disse herlige og beskrivende formuleringene betyr, er å finne i vers 9: «Se, Jeg vil la noen av satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver – se, Jeg skal få dem til å komme og tilbe for føttene dine, og de skal kjenne at Jeg har elsket deg.» Jeg sier at dette verset er nøkkelen, fordi det dreier seg om jødene, som alltid har kalt seg selv Guds barn, mens de utelukker alle andre. De korsfestet og drepte Herren Jesus Kristus. Den grusomme gjerningen deres brakte deres eget blod over hodene deres i århundrer. Alt på grunn av at de forkastet Jesus som sin Messias, Noe Han visselig var. I deres øyne var Han ikke Den som

skulle komme, eller Davids Sønn. For dem var Han Beelsebub, eller en ond person som bare fortjente å bli drept. Men den gang ei. Han var visselig Immanuel, Gud manifestert i menneske. Han er visselig Messias. Javisst, Han var akkurat det Han *nå* proklamerer at Han er. Der er Han, DEN SAMME JESUS – Jesus Kristus, den samme i går og i dag og for evig. Den Hellige Ene midt iblant lysestakene, er den selvsamme Jesus Som vandret langs strendene i Galilea, Som helbredet syke, Som reiste opp døde, og Som til tross for ubestridelige bevis ble korsfestet og drept. Men Han sto opp igjen og sitter ved Majestetens høyre hånd i det høye.

Jødene kalte Ham ikke hellig da. De kaller Ham ikke hellig nå. Men Han er den HELLIGE. Salme 16,10: «For Du skal ikke forlate Min sjel i dødsriket, heller ikke skal Du overlate Din HELLIGE til å se fordervelse.»

De søkte å oppnå rettferdighet gjennom loven og mislyktes fullstendig, for ved loven kan ikke noe kjøtt bli rettferdiggjort. Ved loven kan ikke noe menneske bli gjort hellig. Hellighet er av Herren. 1. Korinterbrev 1,30: «Men det er av HAM at dere er i Kristus Jesus, Han som for oss ble visdom fra Gud og *rettferdighet* og helliggjørelse og forløsning.» 2. Korinterbrev 5,21b: «For at vi skulle få *Guds rettferdighet i Ham.*» Det var Kristus eller gå til grunne, og de gikk til grunne, for de forkastet Ham.

Og menneskene i den tidsalderen gjorde den samme feilen som de gjør i dag. Slik jødene tok sin tilflukt i synagoge-formen for tilbedelse, tok de også i Filadelfia tidsalder sin tilflukt i menigheten. Det å melde seg inn i en menighet er ikke hva som betyr noe. Livet er ikke i menigheten. Livet er i Kristus. «Og dette er vitnesbyrdet: At Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.» Mennesket blir gjort hellig av Ånden. Det er Hellighetens Ånd, som reiste Jesus opp fra de døde, som tar bolig i oss og gjør oss hellige med Sin hellighet.

Der står Han, den HELLIGE. Og vi vil stå med Ham, kledd i Hans rettferdighet, hellige med Hans hellighet.

Denne tidsalderen er den sjette tidsalderen. I Guds øyne er tiden i ferd med å renne ut. Snart kommer Han tilbake. Snart vil ropet gå ut, når Han kommer: «Den som er uren, la ham fortsatt være uren! Den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig! Den som er hellig, la ham fortsatt være hellig!» Åpenbaringen 22,11b.

Å, jeg er så glad for at min hellighet ikke er av meg selv. Jeg er glad for at jeg er i Kristus, med alle Hans herlige egenskaper av rettferdighet tilskrevet meg, *ja, som jeg har fått del i.* Velsignet være Gud for evig!

«*Dette sier Den Sannferdige.*» Dette ordet «sannferdig» er et veldig vakkert ord. Det betyr ikke kun sann i den forstand at det er motsatt av falsk. Det uttrykker den Fullkomne Oppfyllelsen av en idé i motsetning til dens Delvise Oppfyllelse. Vi husker for eksempel at Jesus i Johannes 6,32 sa: «Moses ga dere ikke brødet fra Himmelen, men Min Får gir dere det *sanne* brød fra Himmelen.» Johannes 15,1: «Jeg er det *sanne* vintreet.» Hebreerne 9,24: «For Kristus gikk ikke inn i en Helligdom som er gjort med hender, som er et bilde av Den *sanne* Helligdom, men inn i selve Himmelen, for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld.» 1. Johannes 2,8: «Fordi mørket forsvinner og det *sanne* lyset skinner allerede.»

Siden dette ordet virkelig uttrykker Fullkommen Oppfyllelse, i motsetning til idéen om Delvis Oppfyllelse, som illustrert i disse versene, kan vi nå som aldri før forstå et motbilde sammenlignet med et bilde, og materie med skygge. La oss ta eksempelet med manna fra himmelen. Gud sendte ned englebrød fra himmelen for Israel. Men det brødet mettet ikke. Det holdt bare for én dag. De som spiste det var sultne igjen dagen etter. Hvis det ble lagt til side, ble det fordervet. Men Jesus er det SANNE brødet fra himmelen, som mannaen kun var et bilde på. Hvis noen eter av dette BRØDET, som kom fra himmelen, skal han aldri mer sulte. Han trenger ikke å komme tilbake og spise igjen. I det øyeblikket han tok del i det, fikk han evig liv. Her var det sannelig VIRKELIGHET. Ikke mer bruk for en skygge. Ikke mer bruk for en delvis frelse. Her er den i sin HELHET. Akkurat som at Jesus ikke er en del av Gud; Han ER Gud.

Ingen kunne nekte for at Israel hadde lys. De var det eneste folket som hadde lys som en nasjon. Det var som da Egypt var så mørkt at en kunne føle det. Men i hjemmene til israelittene var det lys. Men nå har det *sanne* lyset kommet. Jesus er verdens lys. Moses og profetene brakte lyset ved hjelp av det Skriften sa vedrørende Messias. Israel hadde derfor lys. Men nå hadde Oppfyllelsen av dette lyset kommet, og det som kun hadde vært et glødende Ord, hadde nå brutt ut i Guds Lys manifestert blant Hans folk. Slik ildstøtten ga lys om natten, og det var vidunderlig, ble lyset og livet nå manifestert i Guddommens fylde i en kropp.

Israel pleide å ta den røde kvigen og ofre den på alteret for syndenes forlatelse. I ett år var den skyldiges synd dekket. Men dette dekket kunne ikke ta bort begjæret etter synd. Det var ikke et fullkomment offer. Det var en skygge, inntil det ekte kom på scenen. Derfor ville en mann hvert år ofre og hvert år komme tilbake, fordi han fremdeles hadde det samme begjæret etter å synde. Livet i dyret sonet for synden hans, men siden det var et dyrs blod som hadde blitt utgytt, og et dyrs liv som hadde blitt gitt, kunne det ikke komme tilbake over mannen. Hadde

det kommet tilbake, ville det uansett ikke vært til noen nytte. Men da Kristus, den fullkomne stedfortreder, ble gitt, og blodet Hans ble utgytt, da kom livet som var i Kristus tilbake over den angrende synderen, og siden det livet var Kristi fullkomne liv, syndefritt og rettferdig, så kunne den skyldige gå fri, for han hadde ikke lenger noe begjær etter å synde. Jesu liv hadde kommet tilbake over ham. Det er hva som menes i Romerne 8,2: «For livets Ånds lov har i Kristus Jesus gjort meg fri fra syndens og dødens lov.»

Men jødene på Jesu tid ville ikke akseptere det offeret. Blodet fra okser og geiter gjorde ikke noe fullkomment. En gang var det Guds forordnede metode. Men nå, som Kristus har stått frem i en kropp, har Han ved å utgyte Sitt eget blod tatt bort synden, og ved å ofre Seg Selv, gjort oss fullkomne. Jødene ville ikke ta imot det. Men hva med Filadelfia tidsalder, og, ja, de andre tidsaldrene også? Tok de virkelig imot denne virkeligheten i Kristus? Nei, så men. Selv om Luther brakte sannheten om rettferdiggjørelsen, holdt Den romersk-katolske kirke og dens østlige motstykke, Den ortodokse kirke, fremdeles fast ved gjerninger. Gjerninger er vel og bra, men de frelser deg ikke. De gjør deg ikke fullkommen. Det er Kristus eller gå til grunne. Og det er ikke en gang Kristus OG gjerninger. Det er Kristus alene. Denne tidsalderen startet arminianismen, som ikke tror på Kristus som VIRKELIGHETEN. Den synger ikke om «ikke noe annet enn Blodet», for den synger om «ikke noe annet enn blodet OG min egen oppførsel». Jeg tror på god oppførsel. Hvis du er frelst, vil du være rettskaffen. Vi har allerede tatt for oss det. Men la meg si deg nå, at frelsen IKKE er Jesus PLUSS. Det er Jesus ALENE. FRELSE ER FRA HERREN. Fra begynnelse til slutt er det bare GUD. La Hans liv være i meg. La det være Hans blod som renser meg. La det være Hans Ånd som fyller meg. La det være Hans Ord i mitt hjerte og munn. La det være Hans sår som helbreder meg. La det være Jesus og Jesus Alene. Ikke ved rettferdige gjerninger som jeg har gjort. Nei, så men. Kristus er mitt liv. Amen.

Jeg føler at jeg kunne fortsatt i det uendelige med disse sannhetene, men jeg vil gi deg en ting til å tenke på. Det er vedrørende den vakre salmen som A. B. Simpson skrev:

En gang var det velsignelsen,
 Nå er det Herren.
 En gang var det følelsen,
 Nå er det Hans Ord.
 En gang ønsket jeg Hans Gave,
 Nå eier jeg Giveren.
 En gang søkte jeg helbredelse,
 Nå Ham Alene.
 Alt i Alt for evig,
 Jesus vil jeg synge.

Alt er i Jesus,
Og Jesus er alt.

Det finnes ikke noe i dette livet, hvor tilfredsstillende det enn måtte være, hvor godt og fint det enn måtte være, men du vil finne totalsummen av all fullkommenhet i Kristus. Alt blekner og blir ubetydelig ved siden av Ham.

«*Han som har Davids nøkkel.*» Denne vakre formuleringen etterfølger og kommer ut av den foregående formuleringen: «Den Sannferdige.» – Kristus, den Fullkomne Oppfyllelsen, i motsetning til Delvis Oppfyllelse. Her er det. Moses var *en* Guds profet, men Jesus (som Moses) var *SELVE* Guds Profet. David (en mann etter Guds eget hjerte) var konge i Israel, men Jesus er den Store David, Kongenes Konge og Herrenes Herre, Gud, selveste Gud. David var født i Judas stamme, som det ikke kom noen prester ut fra, og likevel spiste han av skuebrødene som var forbeholdt prestene. Han var den mektige krigeren som beseiret fienden og trygget folket. Som konge satt han på tronen. Han var en profet. Han var et fantastisk bilde på Kristus. Det står i Jesaja 22,22: «Jeg skal legge nøkkelen til Davids hus på Hans skulder. Han åpner opp, og ingen lukker igjen. Han lukker igjen, og ingen åpner opp.» Ånden bruker denne referansen fra Det gamle testamente vedrørende Herren Jesus Kristus og Hans tjeneste i menigheten. Hva Davids nøkkel betød på den tiden er kun en skygge, som nå er oppfylt i Jesus, som står midt blant lysestakene. Det har å gjøre med vår Herre ETTER Hans oppstandelse og ikke Hans jordiske pilegrimsferd. Men hva er denne nøkkelen et tegn på? Svaret ligger i nøkkelen POSISJON. Den er IKKE i hånden Hans. Den henger ikke rundt halsen Hans. Den er ikke lagt i hendene til *andre menn*, for ellers kunne verset ikke si at HAN ALENE BRUKER DEN NØKKELEN – FOR HAN ALENE ÅPNER OG LUKKER, OG IKKE NOE MENNESKE har den retten foruten Jesus Selv. Stemmer ikke det? Men hvor er nøkkelen? DEN ER PÅ SKULDEREN HANS. Men hva har SKULDEREN med dette å gjøre? Les Jesaja 9,6: «Herredømmet er på Hans skulder.» Men hva betyr det? Svaret er som følger. Formuleringen «herredømmet på Hans skulder» kommer fra bryllupsseremonien i Østen. Når bruden har blitt gitt bort til brudgommen, tar hun av seg sløret og legger det over brudgommens skuldre, som tegn på at hun ikke bare er under hans herredømme – at hun har overført sine rettigheter til ham – at han er hodet – men også at han bærer ansvaret og omsorgen, og at HAN OG HAN ALENE – INGEN ANDRE – INGEN ANNEN MANN – INGEN ANNEN MAKT – HAR RETTIGHETER OG ANSVAR. Og det, mine kjære, er Davids NØKKELE. Siden Gud er Eneveldig, visste Han på forhånd, ved Guddommelig forordning, nøyaktig hvem som ville være i Hans brud. Han valgte henne. Hun valgte ikke Ham. Han kalte henne. Hun kom ikke på egen hånd. Han døde for henne. Han vasket henne i Sitt eget blod. Han

betalte prisen for henne. Hun tilhører Ham og Ham alene. Hun er fullstendig overgitt til Ham, og Han aksepterer forpliktelsen. Han er hennes hode, for Kristus er hodet for Sin menighet. Slik Sarah kalte Abraham Herre, er også bruden glad for at Han er hennes Herre. Han taler, og hun adlyder, for det er hennes glede.

Men har mennesker brydd seg om denne sannheten? Har de aktet Hans Person, Som alene har den fulle og suverene, øverste autoriteten over Sin menighet? Jeg sier «NEI». For i hver tidsalder har menigheten blitt styrt av et hierarki – et presteskap – en apostolisk suksesjon – som stenger nådens og barmhjertighetens dør for hvem den vil, og i stedet for å påta seg ansvaret og kjærligheten for menigheten, har den med egennyttig lyst plyndret og ødelagt henne. De geistlige levde i luksus, mens den fattige menigheten levde enkelt. Og ikke én tidsalder avvek fra dette. Hver og en bandt seg til organisasjoner og overlot lederskapet til menn og overga menigheten til det lederskapet. Om folket våget å reise seg opp, ble det brutalt slått ned på, eller de ble kastet ut. Enhver denominasjon har den samme ånden. Enhver denominasjon sverger at den har nøkkelen til å styre menigheten. Enhver denominasjon hevder at den åpner døren. Men det er ikke sant. Det er Jesus og Jesus alene. Han plasserer lemmene i Legemet. Han utrunder dem med tjenester. Han stiller gavene til hennes disposisjon. Han tar seg av henne og leder henne. Hun er Hans eneste eiendom, og Han har ingen annen enn henne.

Menighetstiden vi lever i er sannelig langt unna virkeligheten. En av dagene vil disse menn, som i denne stund gir seg ut for å tale på vegne av menigheten, reise seg opp i den økumeniske bevegelsen og innsette en levende antikrist som leder for deres organisasjon, som avsetter Herren, og vi vil finne Ham (Kristus) på utsiden av menigheten, hvor Han sier: «Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med Meg.» Åpenbaringen 3,20.

Men la meg si dette. Vår Herre er ikke beseiret. Menn påstår at de åpner døren til Gud og lukker den døren, men de er løgnere. Alle dem som Faderen har gitt Ham, vil komme til Ham, og den som kommer til Ham skal aldri bli støtt ut. Han vil ikke miste NOEN av dem. Johannes 6,37-39. Og når det siste utvalgte lemmet på Kristi legeme kommer inn, da vil vår Herre stå fram.

Davids nøkkel. Var ikke David konge over Israel – hele Israel? Og er ikke Jesus Davids Sønn, ifølge det faktum at Han vil sitte på Davids trone i tusenårsriket og regjere og herske over Sin arv? Jo visst! Så Davids nøkkel er et symbol på at det er Jesus Som vil introdusere tusenårsriket. Han Som har nøklene til dødsriket og til helvete vil reise opp Sine egne, slik at de kan få del i Hans rettfærdige regjeringstid på jorden.

Det er så herlig at vår Herre har alle svarene. I Ham blir alle Guds løfter virkelig oppfylt. I Ham er vi virkelig arvinger til det Han har kjøpt for oss.

Ja, der står Han, Herlighetens Herre. En gang, som Faderen, var Han omgitt av englene, erkeenglene, kjerubene og serafene, og hele himmelens hær, som roper: «Hellig, hellig, hellig er hærskares Herre og Gud.» Han var så hellig at ikke noe menneske kunne nærme seg Ham. Men nå ser vi Ham i menigheten, hvor Han deler Sin egen hellighet med oss, helt til vi i Ham har blitt Guds egen rettferdighet. Ja, og der står Han, «Jesus, Fullkommen Alt», – Liljen i Dalen, Den strålende Morgenstjernen, Den Fremste blant ti tusen, Alfa og Omega, Davids Rotskudd og Ætling, Fader, Sønn og Hellig Ånd – Alt i Alle. Jesaja 9,6: «For et Barn er oss født, en Sønn er oss gitt. Herredømmet er på Hans skulder. Hans navn skal være Under, Rådgiver, Mektig Gud, Evig Far og Fredsfyrste.» I Ham er den fullkomne oppfyllelsen. Selv om vi en gang ikke aktet Ham, så elsker vi Ham nå med en usigelig glede full av herlighet. Midt i menigheten står Han, og vi vil synge Hans pris, for Han, Den mektige Seierherren, er hodet til menigheten, som er Hans brud. Han kjøpte den bruden. Han eier henne. Hun er Hans og bare Hans, og Han tar Seg av henne. Han er vår konge, og vi er Hans kongedømme, Hans evige eiendom.

Du husker kanskje at jeg i begynnelsen av vers 7 sa at vers 9 ville hjelpe oss til å forstå det. Jeg håper du skjønnte hva jeg mente. Jesus beskriver Seg Selv som Han Som er hellig, sannferdig (eller den eneste virkeligheten), Han som har Davids nøkkel, Han som åpnet og lukket igjen. Og det er helt riktig. De formuleringene beskriver Ham perfekt. Men jødene på Hans tid avviste Ham og alt det Han var. De forkastet sin Frelser og alt Han betød for dem. Og de nominelle kristne har nå gjort det samme. De har gjort nøyaktig hva jødene gjorde. Jødene korsfestet Ham og vendte seg deretter mot de sanne troende. De nominelle kristne har korsfestet Ham på ny og vendt seg mot den sanne menigheten, for å utslette den. Men Gud er sannferdig, og Han Som er over alt vil nå komme tilbake, og når Han gjør det, vil Han vise Hvem den eneste Herskeren er. Og når Han åpenbarer Seg for verden, og hele verden bøyer seg for Hans føtter, da vil hele verden, på det tidspunktet, bøye seg for de helliges føtter og bevise at de hadde rett da de sto med Ham. Velsignet være Gud for evig!

TIDSALDEREN MED DEN ÅPNEDE DØREN

Åpenbaringen 3,8: «Jeg vet om gjerningene dine. Se, Jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og du har holdt fast på Mitt Ord, og du har ikke fornektet Mitt navn.»

Den første setningen i dette verset: «Jeg vet om gjerningene dine», blir analysert i resten av verset, for gjerningene deres hadde å gjøre med den «åpnede døren», «liten styrke», «Ordet og Navnet».

For å forstå den rike betydningen som ligger i «Se, Jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den igjen», må vi nå huske hva som har blitt sagt om at hver tidsalder glir inn i en ny tidsalder. Det er en overlapping, som smelter sammen eller toner over i, mer enn å ha en brå slutt og en tydelig start. Spesielt denne tidsalderen flyter inn i den neste tidsalderen. Og ikke bare flyter denne tidsalderen over og inn i den siste tidsalderen, men den siste tidsalderen er på mange måter kun en fortsettelse av den sjette tidsalderen. Den sjuende tidsalderen (en veldig kort tidsalder) samler opp i seg selv, til ett hurtig arbeid, all ondskapen i hver tidsalder, og samtidig alle Pinsens realiteter. Så snart Filadelfia tidsalder omtrent har løpt ut, kommer Laodikea tidsalder hurtig inn og fører både ugresset og hveten til innhøstningen: «Bind ugresset først, og brenn det! Men samle hveten inn i låven min.» Matteus 13,30. Husk, vær så snill, at Sardes tidsalder startet reformasjonen, som må fortsette helt til kornet som ble plantet på Pinsedagen går gjennom hele syklusen med planting, vanning, gjødsling osv., helt til det kommer tilbake til det originale frøet igjen. Mens dette pågår, må ugresset som ble sådd gå gjennom sin syklus og bli høstet også. Det er nøyaktig det vi ser skje. Hvis du bare kan se for deg årstidene, kan du danne deg et veldig godt bilde av dette. Planten som du ser vokse i full styrke om sommeren, synes brått å visne. Du kan ikke si nøyaktig når sommer ble høst – den bare tonet over i det. Det er slik tidsaldrene er, og spesielt disse siste to.

Det er til denne tidsalderen at Jesus sier: «Jeg kommer SNART», vers 11. Det gjør den siste tidsalderen til en veldig kort en. Laodikea er tidsalderen for det *hurtige arbeidet*. Den blir forkortet.

Nå vil vi spesifikt dvele ved den ÅPNE DØREN som ikke noe menneske kan lukke. Først av alt ønsker jeg å dvele ved den åpne døren som et symbol på den kolossale misjonsinnsatsen i denne tidsalderen. Paulus kalte et nytt misjonsinnsats for Herren for en åpen dør. 2. Korinterbrev 2,12: «Men da jeg kom til Troas for å forkynne Kristi evangelium og en dør var åpen for meg i Herren.» Så ved å sammenligne bibelvers kan vi se at denne åpne døren er et symbol på den største spredningen av Evangeliet som verden noen sinne har sett.

Jeg vil at du skal se noe her. Gud arbeider i treere, gjør Han ikke? Det var i den tredje eller pergameiske tidsalder at menigheten ble forenet med staten. Nikolaittenes gjerninger hadde blitt nikolaittenes lære. Den tidsalderen var den ÅPNE DØREN for det falske vintreet. Så snart det ble støttet av

statens makt, ble det faktisk et verdenssystem, selv om det bar kristennavnet. Derfor spredte det seg som ild i tørt gress. Men nå, tre tidsaldre senere, etter en lang og hard troskamp, kommer nå den ÅPNE DØREN til sannheten. Herrens Ord har nå sin tid. Den femte tidsalderen hadde selvsagt beredt grunnen for denne mektige bevegelsen, siden den tidsalderen ga oss oppdagelser, kolonisering, trykking av bøker osv.

Det ville ha vært vidunderlig om denne «åpne døren» hadde fulgt det Guddommelige mønsteret fra Pinsedagen, som ble beskrevet i Hebreerne 2,1-4: «Derfor må vi gi desto større akt på det vi har hørt, så vi ikke driver bort. For om det ord som var talt ved engler, viste seg å stå fast, og hver overtredelse og ulydighet fikk en rettferdig straff, hvordan skal da vi slippe unna om vi forakter en så stor frelse? I begynnelsen ble den først forkynt av Herren, og den ble stadfestet for oss av dem som hadde hørt Ham. Gud ga jo også vitnesbyrd både med tegn og under, med forskjellige kraftige undergjerninger og Den Hellige Ånds gaver, etter sin egen vilje?» Nå vet du at dette er mønsteret, for Jesus Selv sa det. Markus 16,15-20: «Og Han sa til dem: 'Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hele skapningen. Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt. Og disse tegn skal følge dem som tror: I Mitt navn skal de drive ut demoner, de skal tale med nye tunger, de skal ta opp slanger, og hvis de drikker noe dødelig, skal det slett ikke skade dem. De skal legge hendene på syke, og de skal bli friske.' Så, etter at Herren hadde talt til dem, ble Han tatt opp til Himmelen, og satte seg ved Guds høyre hånd. Og de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket sammen med dem og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med. Amen.»

Han ba dem aldri om å gå ut i all verden og etablere bibelskoler. Han ba dem heller ikke om å dele ut litteratur. De tingene er vel og bra, men det Jesus ba dem om å gjøre var å FORKYNNE EVANGELIET – holde seg til ORDET – og så ville tegnene følge. Den første introduksjonen vi har vedrørende måten Guds rike skulle bli forkynt på, var da Han sendte ut de tolv. I Matteus 10,1-8, bemyndiget og instruerte Ham dem på denne måten: «Etter at Han hadde kalt de tolv disiplene sine til seg, ga Han dem makt over urene ånder, til å drive dem ut og til å helbrede alle slags sykdommer og alle slags skrøpeligheter. Dette er navnene på de tolv apostlene: Først Simon, som kalles Peter, og hans bror Andreas, Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes, Filip og Bartolomeus, Tomas og tolleren Matteus, Jakob, sønn av Alfeus, og Lebbeus, som hadde etternavnet Taddeus, Simon, kanaaneeren, og Judas Iskariot, som også forrødte Ham. Disse tolv sendte Jesus ut, og Han befalte dem og sa: 'Gå ikke ut på veien til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer! Men gå heller til de fortapte sauene av Israels hus! Og når dere går av sted, skal dere

forkynne og si: Himlenes rike er kommet nær. Helbred syke, rens spedalske, vekk opp døde, driv ut demoner! For ingenting har dere fått det, for ingenting skal dere gi det videre.» Tjenesten Han ga dem var faktisk at Han delte Sin egen tjeneste med dem, for det står i Matteus 9,35-38: «Deretter dro Jesus omkring i alle byene og landsbyene. Han lærte i synagogene deres, forkynte evangeliet om riket og helbredet alle slags sykdommer og alle slags skrøpeligheter blant folket. Men da Han så folkeskarene, ble Han grepet av dyp medlidenhet med dem, for de var utslitte, motløse og spredd omkring, som sauer uten hyrde. Da sa Han til disiplene sine: 'Høsten er sannelig stor, men arbeiderne er få. Be derfor høstens Herre å drive ut arbeidere til sin høst.'»

Mange har en forestilling om at det kun var apostlene som fikk tjenesten sin gitt dem av vår Herre Jesus, og at tjenesten var over da de døde. Slik er det ikke. Her i Lukas 10,1-9, ser vi at Han allerede i Sine jordiske dager begynte å gi kraftfulle tjenester til Sine egne: «Etter dette utpekte Herren også sytti andre, og Han sendte dem foran sitt åsyn to og to til hver by og hvert sted hvor Han selv skulle komme. Så sa Han til dem: 'Høsten er i sannhet stor, men arbeiderne er få. Be derfor høstens Herre at Han vil drive arbeidere ut til sin høst! Gå av sted! Se, Jeg sender dere ut som lam midt blant ulver. Ta ikke med verken pengeveske, sekk eller sandaler! Og hils ikke på noen langs veien! Men i hvert hus dere kommer inn, skal dere først si: "Fred være med dette hus!" Hvis det er et fredens barn der, skal deres fred hvile over det. Hvis ikke, skal den vende tilbake til dere. Bli i det samme huset, spis og drikk det som de setter fram, for arbeideren er sin mat verd. Gå ikke fra hus til hus! I hver by dere kommer inn, hvor de tar imot dere, skal dere spise det som blir satt fram for dere. Helbred de syke der, og si til dem: "Guds rike er kommet nær dere."»

Hvem ville våge å bestride Filips mektige tjeneste? Hvem ville våge å bestride de mektige tjenestene til Ireneus, Martin, Columba, Patrick og utallige mange andre som hadde Guds salvelse over seg?

Ja. Bibelens vei er den åpne dørs virkelige vei. Og jeg ønsker å legge vitnesbyrdet mitt til det. Grunnen til at jeg må gjøre det er at jeg kun kan tale med sikkerhet om det Gud har gjort i mitt eget liv. Så hvis du kan ha unnskyldt en personlig meddelelse her, vil jeg fortelle deg hvorfor jeg vet for visst at Jesus er den samme i går og i dag og for evig, og at Guds kraft fremdeles er tilgjengelig for dem som vil tro og ta imot.

Under min misjonstur til Sør-Afrika velsignet Gud så mye, at da jeg kom til Durban var det bare den store veddeløpsbanen, som er den største i verden, som var i stand til å romme folket. Folkemengden talte i overkant av 100 000. For å bevare lov og orden måtte de sette opp gjerder for å skille de forskjellige stammene fra hverandre. De plasserte ut hundrevis av politimenn for å holde folkemassene rolige. De hungrige

sjelene hadde reist i mange mil. En dronning fra Rhodesia hadde reist med en kortesje av 27 busser fulle av afrikanske innfødte. De slet seg innover over jorder og fjell, mens de i mil etter mil bar sine elskede, som trengte hjelp, på ryggen. Hele landet var rystet av de mektige gjerningene som hadde blitt manifestert av Den Hellige Ånd.

En ettermiddag da jeg var i gang med å forkynne, kom en av de mange tusen muhammedanere opp på plattformen. Mens hun sto foran meg, begynte en misjonær til muhammedanerne stille å bønnfalle Herren: «Å, for den dyrebare sjelen. Å, for den dyrebare sjelen.» Han hadde vært der borte i år etter år, og ifølge sitt eget vitnesbyrd hadde han bare sett ÉN muhammedaner komme og motta Jesus Kristus som Frelser. Opprinnelig var de medo-persere, hvis lover ikke forandrer seg. De er så vanskelige å vinne. Det virker som at «en gang muhammedaner, alltid muhammedaner» er en lov blant dem. Vel, da hun sto foran meg, begynte jeg å snakke til henne og til de mange tusen, gjennom tolkene. Jeg sa: «Stemmer det ikke at misjonærene har fortalt dere om en JESUS Som kom for å frelse dere?» Du skulle ha sett hvordan folk så på hverandre da jeg sa det. Da de hadde svart at det stemte, fortsatte jeg og sa: «Men misjonærene leste for dere fra denne Boken.» (Jeg holdt Bibelen min høyt opp, så de skulle se) «at denne samme Jesus var en mektig helbreder, og at Han ville leve i Sitt folk opp gjennom tidsaldrene, inntil Han kom tilbake for å ta dem til Seg? Fortalte de dere at fordi den samme Ånd som var i Jesus var i dem, så ville de være i stand til å gjøre kraftige gjerninger, akkurat slik Jesus gjorde? Fortalte de dere at dere kan bli helbredet, på samme måte som at dere kan bli frelst? Hvor mange av dere ønsker å se den samme Jesus komme ned iblant oss og gjøre de samme tingene som Han gjorde da Han var her på jorden for lenge siden?» Alle ønsket de det. Det var en ting de var helt enige om.

Så fortsatte jeg: «Hvis Jesus, ved Sin Ånd, vil gjøre det Han gjorde mens Han var på jorden, vil du tro Hans Ord da?» Og her sto denne muhammedanske kvinnen foran meg. Ånden begynte å virke gjennom meg.

Jeg sa til henne: «Du vet at jeg ikke kjenner deg. Jeg kan ikke en gang snakke språket ditt.» Hun erkjente det. Jeg sa: «Når det gjelder å helbrede deg, vet du at jeg ikke kan det. Men du hørte budskapet i ettermiddag, og forsto meg.» Hennes indiske tolk svarte tilbake på hennes vegne at hun forsto, for hun hadde lest Det nye testamente.

Muhammedanerne er Abrahams etterkommere. De tror på Én Gud. Men de avviser at Jesus er Guds Sønn, og i stedet anser de Muhammed som Hans profet. De sier at Jesus aldri døde og sto opp igjen. De blir undervist det av prestene sine, og de tror det.

Jeg sa: «Men Jesus døde og sto opp igjen. Han sendte Sin Ånd tilbake over menigheten. Den Ånd som var i Ham er den samme Ånd som er i menigheten nå, og Den kan og vil frembringe det Jesus frembrakte. Han sa i Johannes 5,19: 'Sønnen kan ikke gjøre noe av Seg Selv, men bare det Han ser Faderen gjøre. For det Han gjør, gjør Sønnen likedan.' Så dersom Jesus kom og åpenbarte til meg hva problemet ditt er, eller hva du er her for – hvis Han kan fortelle meg hva fortiden din er, så kan du vel tro for fremtiden?»

Hun sa gjennom tolken sin: «Ja, det kan jeg.»

Jeg sa: «Ja vel, måtte Han gjøre det.»

Disse muhammedanerne fulgte spent med. Alle lente seg fremover for å se hva som ville skje.

Da talte Den Hellige Ånd: «Din ektemann er en lav, kraftig bygd mann med svart bart. Du har to barn. Du var hos legen for omkring tre dager siden, og han undersøkte deg. Du har en cyste på livmoren.»

Hun bøyde hodet sitt og sa: «Det er sant.»

Jeg spurte henne: «Hvordan har det seg at du kom til meg, en kristen? Hvorfor gikk du ikke til din muhammedanske profet?»

Hun sa: «Jeg tror du kan hjelpe meg.»

Jeg sa: «Jeg kan ikke hjelpe deg, uten at du mottar Jesus Kristus som din Frelser. Han Som er her nå, og vet alt om deg, Han vil hjelpe deg.»

Hun sa: «Jeg tar imot Jesus som min Frelser.» Det var alt som skulle til. Hun ble helbredet, og omkring ti tusen muhammedanere kom til Kristus den dagen, fordi Evangeliet ble forkynt både i Ord og kraft. Gud befalte aldri en mann å arbeide i tretti år og ikke høste noen ting. Han ga oss Ordets og kraftens åpne dør, og det er meningen at vi skal bruke den. Det er hva som ga Paulus hans store og virkningsfulle tjeneste. 1. Korinterbrev 2,4: «Og min tale og min forkynnelse var ikke med overtalende ord fra menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis.»

Hør på meg nå. Det var mens jeg var på den samme reisen, da jeg var i ferd med å gå ombord i et fly i New Salisbury, Rhodesia, at jeg så en gruppe på fire med amerikanske pass. Jeg gikk bort til dem og sa: «Hei der, jeg ser at dere har amerikanske pass. Er dere på reise til et eller annet sted?»

Den unge mannen svarte meg: «Nei, vi er alle misjonærer her.»

«Så fint», svarte jeg. «Opererer dere på egen hånd, eller arbeider dere for en organisasjon?»

«Vi er metodister. Vi kommer fra Wilmore, Kentucky», sa han.

«Vel, det er nesten i bakgården min», svarte jeg.

Det er omtrent all styrken skarene av kristne har, fordi Ordet ikke har blitt bragt til dem gjennom den originale åpne døren fra Pinsedagen.

La oss nå gå tilbake til den åpne misjons døren i Filadelfia tidsalder. Den hadde ikke den åpne døren til kraften, slik den burde hatt. Legg merke til at Han i det samme verset nevner denne åpne døren. Han sier: «Du har liten styrke.» Det stemmer. Åndens KRAFT manglet i denne tidsalderen. Ordet ble grundig forkynt. Det var godt i stand til å gi sjeler kunnskap til frelse. Men Guds veldige kraft, som viste Hans mektige gjerninger, som viste Hans arm på vegne av Hans egne, glimret med sitt fravær, med unntak av hos noen spredte grupper. Men Gud være lovet, den vokste og hadde økt fra det de hadde i Reformasjonen.

Det var i denne tidsalderen at mannen vi ofte kaller misjonsvirksomhetens far dro ut. William Carey, en landsbyskomaker som var pastor i Particular Baptist Church i Moulton, England, vekket folket kraftig ved å forkynde om «hvorvidt befalingen som ble gitt til apostlene om å lære alle folkeslag ikke var obligatorisk for alle etterfølgende forkynnere inntil verdens ende, siden det medfølgende løftet gjaldt i samme omfang.» Han ble motarbeidet av kalvinistene, som hadde gått til det ekstreme med læren om utvelgelsen ved å tro at alle som vil bli frelst VIL bli frelst, og at misjonsarbeid ville være i motsetning til Åndens verk. Men Andrew Fuller hjalp herr Carey gjennom sin forkynnelse og pengeinnsamling. Virkningen av dette var så stor at en forening ble stiftet for å spre Evangeliet til alle nasjoner, i 1792. Denne foreningen sendte ut Carey, som var særdeles velsignet av Gud i å vinne sjeler i India. I 1795 stiftet en vekket kristenhet London Missionary Society, som vi med sikkerhet vet samlet inn millioner av pund og sendte tusenvis av misjonærer gjennom årene for å utføre Herrens begjær. Guds Ånd virket, og «andre sauer» var ganske sikkert hjertesaken til disse oppriktige troende.

«*Jeg har satt foran deg en åpnings dør.*» Jeg ønsker å se på disse ordene igjen. Denne gangen vil jeg imidlertid ikke skille dem fra misjonsarbeid. Jeg kommer til å dele en tanke med dere, som går dypt inn i den siste tidsalderen. Som jeg allerede har sagt, smelter denne tidsalderen sammen med den siste tidsalderen. Det var i denne tidsalderen at Jesus sa: «Jeg kommer snart» (vers 11), og vedrørende den siste tidsalderen skulle Han «fullføre verket og forkorte det i rettferdighet, for Herren skal snart avslutte verket på jorden», Romerne 9,28. Legg merke til hvordan dette verset i Åpenbaringen 3,8 lyder - «åpnings dør, liten styrke, Ord, Navn.» Den åpnings døren har å gjøre med alle tre. Hva er det døren er et symbol på? I Johannes 10,7 står det: «Da sa Jesus igjen til dem: 'Sannelig, sannelig sier Jeg dere: JEG ER DØREN INN TIL SAUENE.'» Det stemmer: «JEG ER» ER døren inn til sauene. Dette er ikke bare et fiffig uttrykk. Det er faktisk slik.

Legg merke til at da Jesus i Johannes 10 forteller denne lignelsen, kaller Han Seg Selv for hyrden. Så kaller Han Seg Selv for døren. Og det er hva hyrden er for sauene. Han er faktisk døren deres.

Da jeg var borte i Østen, så jeg det, at hyrden samlet alle sauene sine sammen ved kveldstid. Han fikk dem inn i kveet. Så talte han dem. Da han var sikker på at alle var inne, la han seg ned i den åpne døren i kveet og ble bokstavelig talt døren til kveet. Ingen kunne komme inn eller ut uten gjennom ham. Han var døren. Dagen etter, da jeg kjørte med en venn i en jeep, la jeg merke til at hyrden begynte å lede flokken sin inn i byen. All trafikk ble umiddelbart stanset, slik at hyrden kunne gå over. Byene i Østen er ikke slik de er her. Vi har alle varene våre inne. Men der er det som et stort grønnsakstorg med alle jordbruksproduktene på fortauet, slik at forbipasserende kan se og kjøpe dem. Jeg tenkte: «Du verden, her kommer de til å løpe løpsk. Vent til de sauene ser all den maten der ute.» Men da hyrden gikk foran, fulgte bare sauene like etter i fotsprene hans. De kikket på alle godsakene, men ikke en eneste sau rørte noen ting. Å, om jeg bare hadde kunnet språket deres, så ville jeg ha stanset trafikken selv og forkynt en tale til dem om hva jeg nettopp hadde sett.

Når dere er sauer som tilhører Den Store Hyrde, følger dere hvert eneste skritt Han tar, akkurat slik de sauene gjorde. Du vil ikke bli fristet til å bøye av på grunn av en storhet av en menighet, eller lytte til røsten av en D.D. eller Ph.D. eller LL.D., men du vil holde deg til Hyrden. Bibelen sier at sauene hører Hans røst, og de følger HAM, men en fremmeds røst vil bare få dem til å flykte og løpe etter deres virkelige Hyrde. Gud være lovet.

Men det var ikke alt jeg så og lærte der borte. En dag kom jeg til å tenke på at jeg hadde sett menn ute på markene som gjette forskjellige slags dyr. En kar gjette noen griser, en annen noen geiter, en annen noen kameler, en annen noen muldyr og så videre. Så jeg spurte en venn som bor der om hva de kalte disse mennene. «Å», svarte han, «de er hyrder».

Jeg kunne ikke forstå det. Jeg sa: «Du mener vel ikke å si at ALLE sammen er hyrder? Hyrder gjeter vel bare sauer, gjør de ikke?»

«Nei», sa han, «en hyrde er en gjeter eller dyrevokter, så hvem som helst som gresser dyr er en hyrde.»

Vel, det overrasket meg. Men jeg la merke til en forskjell mellom de hyrdene og de som tok seg av sauene. Da kvelden kom, dro alle unntatt hyrdene for sauene hjem og lot dyrene sine være igjen på marken. Hyrden tok sauene sine med seg og fikk dem inn i kveet, og la seg deretter ned og ble døren inn til sauene. Å, lovet være Gud, vår Hyrde forlater eller svikter oss aldri. Når

kveldstiden kommer, ønsker jeg å være i kveet Hans. Jeg ønsker å være i Hans varetekt.

Vi kan altså se at JESUS ER DØREN. Han er døren inn til saueene. Og legg merke til at det nå tales om at DØREN ÅPNER SEG. Hva annet er det enn en åpenbaring om Ham? Og den Åpenbaringen åpner seg opp for å gi oss *Styrke*, for å opplyse Ordet og herliggjøre Hans Navn. Det var midt mellom de to siste tidsaldrene at Åpenbaringen om Jesu Kristi Guddom blomstret opp foran oss. Ja, vi visste at Han var Gud. Hvordan kunne Han ellers være vår Frelser? Men det å vite at Han var BARE GUD, ELLER GUD ALENE, at Han var Alfa og Omega, at denne «Jesus var BÅDE HERRE OG KRISTUS» – NOE SOM GJØR HAN TIL HERREN JESUS KRISTUS, FADEREN, SØNNEN OG DEN HELLIGE ÅND, ALLE I ÉN PERSON – det hadde gått tapt siden de første menighetstidene, men nå ser vi det igjen. Åpenbaringen om HVEM HAN VAR hadde kommet tilbake. Guddommen er sannelig ikke en tre-personers Gud med én personlighet, for det må en personlighet til for å utgjøre en person. Hvis det er ÉN personlighet, er det kun én person. Men de som tror på tre personer, har en Guddom med tre personer og er skyldige i å bryte det første budet.

Men åpenbaringen om Guddommen er tilbake. Nå kan den sanne menigheten bygge opp sin styrke igjen. Etter all denne tiden vet hun endelig Hvem hennes Herre er. Nok en gang DØPER VI I HERREN JESU NAVN, akkurat slik de gjorde på Pinsedagen.

La meg fortelle deg om en Gudgitt drøm jeg hadde om en treenig dåp. Dette var ikke en visjon, men en drøm. Jeg er sikker på at du vet at en av velsignelsene i menighetstidene var å motta drømmer fra Den Hellige Ånd, akkurat på samme måte som at man kan motta visjoner. Det var omkring klokken 3 på en lørdags morgen. Jeg hadde nettopp stått opp for å hente litt vann til Joseph. Da jeg la meg, sovnet jeg momentant og drømte denne drømmen. Jeg så en mann som antagelig skulle være faren min. Han var en svær, røslig mann. Jeg så også en kvinne som antagelig skulle være moren min, men hun så ikke ut som henne, akkurat slik mannen ikke så ut som faren min. Denne mannen var veldig slem mot sin kone. Han hadde en stor klubbe med tre kanter. Du vet, når du tar en vedkubbe og setter den på høykant og hugger den med en øks, så blir det et trekantet, kileformet stykke brennved. Slik var den. Han tok klubben sin og slo henne med den, og slo henne ned. Mens hun lå der og gråt, gikk han rundt med brystkassa skutt frem, og over ansiktet hans var det et slikt stolt, brautende drag, som om han var veldig stolt og tilfreds over å banke opp en stakkars liten kvinne. Hver gang hun prøvde å reise seg, slo han henne. Jeg likte ikke det han gjorde, men da jeg vurderte å stoppe ham, tenkte jeg: «Jeg klarer ikke å legge den mannen i bakken – han er altfor stor. Og så skal han jo være

faren min.» Men inni meg visste jeg at han ikke var faren min, og jeg visste at ingen mann hadde rett til å behandle en kvinne på den måten. Jeg gikk bort og tok tak i kragen hans og snudde han rundt og sa: «Du har *ingen rett* til å slå henne.» Og da jeg sa det, vokste musklene mine, og jeg så ut som en kjempe. Mannen så dem, og da ble han redd for meg. Jeg sa: «Slår du henne igjen, får du med meg å gjøre.» Han nølte med å slå henne igjen, og så forlot drømmen meg.

Jeg våknet umiddelbart etter drømmen. Så rart det var, tenkte jeg. Jeg lurte på hvorfor jeg hadde drømt om den kvinnen, og da plutselig kom Han, og jeg ble oppmerksom på Guds nærvær, og tydingen av drømmen kom fra Ham. (Dere vet at ikke bare har jeg tydet drømmene deres presist. Men mange, mange ganger har jeg fortalt dere hva dere drømte, så dere ikke trengte å fortelle det til meg.) Kvinnen representerer menigheten i verden i dag. Jeg ble født rett inn i dette kaoset – kaoset som hun er i. Hun skulle liksom være en slags mor (hun er moren til horene). Mannen hennes er denominasjonene som styrer henne. Den trekantede kubben er falsk, treenig dåp til en treenighet. Hver gang hun prøvde å reise seg (det betyr at forsamlingen begynte å ta imot sannheten), slo han henne rett ned igjen med denne falske læren. Han var så stor at jeg i begynnelsen var redd for ham, men da jeg gikk imot ham, oppdaget jeg at jeg hadde store og kraftige muskler. De var TROMMUSKLER. Utfallet av drømmen var at «siden Gud er med meg, og kan gi meg en slik styrke, da la meg stå opp for henne mot den denominelle makten i verden og få ham til å slutte å slå henne.»

Jeg forsøker ikke her å bygge en lære på en drøm. Jeg prøver heller ikke å stadfeste en lære jeg står for med en drøm. Enheten i Guddommen er hele veien fra 1. Mosebok 1,1 til Åpenbaringen 22,21. Men folket har blitt forblindet ved en ubibelsk dogme om en treenighet, og den dogmen er så universelt akseptert at å forsøke å se en «En-Gud-Person» omtrent er umulig. Hvis folk ikke kan se SANNHETEN om Guddommen, men kjemper imot den, kan de aldri se resten av sannheten, fordi ÅPENBARINGEN ER JESUS KRISTUS I SIN MENIGHET OG HANS GJERNINGER MIDT I MENIGHETEN I DE SJU TIDSALDRENE. Fikk du tak i det? Jeg er sikker på at du forstår.

«*For du har liten styrke, og du har holdt fast på Mitt Ord, og du har ikke fornektet Mitt navn.*» Vi har allerede nevnt hvordan styrken kom tilbake. Den gjorde. Inkvisisjonens makt hadde avtatt. Folk hadde forlatt sine hjemland og krevde religionsfrihet. Presteskapets åk hadde blitt brutt. Styresmaktene anså det som klokt å ikke støtte én fraksjon på bekostning av en annen. Faktisk var velmenende folk, dog under dårlig lederskap, villige til å føre krig for å forsvare sine religiøse rettigheter. Den kanskje største religiøse styrkedemonstrasjonen i denne tidsalderen var det faktum at selv om Frankrike

falt i revolusjon, holdt den mektige wesleyanske vekkelsen revolusjonen unna Storbritannia og frelste henne, så hun kunne bli et redskap i Guds hånd i mange herlige år.

Forkynnelsen av Ordet var aldri mer omfattende. Mens satan reiste opp sine horder av fritenkere, mens kommunismens opphavsmenn sto frem, mens liberale teologer spredte sine skitne varer, reiste Gud opp mektige troskrigere, og de mest storslåtte verkene innen kristen litteratur og undervisning og forkynnelse kom fra denne epoken. Dens forkynnere og lærere har aldri blitt overgått, og vil heller aldri bli det. Spurgeon, Parker, McClaren, Edwards, Bunyan, Müller, Brainard, Barnes, Bishop – alle disse kom fra denne tidsepoken. De forkynte, underviste og skrev Ordet. De herliggjorde Hans Navn.

DOMMEN OVER DEN FALSKE JØDE

Åpenbaringen 3,9: «Se, Jeg vil la noen av satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver – se, Jeg skal få dem til å komme og tilbe for føttene dine, og de skal kjenne at Jeg har elsket deg.»

Vi kan umiddelbart notere oss at problemet med de falske jødene, eller falske troende, allerede eksisterte i den andre tidsalderen. Disse, som på falskt grunnlag kalte seg jøder, sto fram like etter den første utgytelsen i den første tidsalderen, og nå kommer de til syne igjen i den andre tidsalderen etter reformasjonen. Dette er neppe noen tilfeldighet. Det er sannelig ingen tilfeldighet. Det er et av satans prinsipper. Dette prinsippet går ut på å organisere seg og påberope seg opprinnelighet og derfor være berettiget til spesielle rettigheter og privilegier. La meg vise deg. Tilbake i Smyrna tidsalder løy disse menneskene og sa at de virkelig var jøder (eller troende), når de definitivt ikke var det. De tilhørte satans synagoge. De var satans organiserte gruppe, for det var i den tidsalderen at vi så begynnelsen på at menn i forkynnertjenesten tok et grunnløst lederskap over sine forkynnerbrødre. (Biskoper ble innsatt i distrikter, over tilsynsmenn.) Det neste vi så, var at det i den tredje tidsalderen definitivt var et sted kalt «satans trone». Den tidsalderen ga oss foreningen av kirke og stat. Med makten fra staten bak seg var kirken praktisk talt fysisk uovervinnelig. Men Gud løstet det grepet, til tross for statens makt, og reformasjonen brakte mye lys. Men hva skjedde? Lutheranerne organiserte seg og forente seg med staten, og igjen ser vi satans synagoge bli manifestert i denne sjette tidsalderen. Denne synagoge-gruppen ville selvsagt ikke si at de tilhørte satan. Nei, så men. De sier de tilhører Gud. Men de lyver. For den som er en sann jøde (det er hva de hevdet å være), er en som er jøde på innsiden – i Ånden. Så hvis de altså er falske jøder, betyr det at de er som Judas 19 sier: «Som IKKE har Ånden.»

Guds barn er født av Ånden. Disse har ikke Ånden, og derfor er de IKKE Guds barn, uansett hvor ivrig de protesterer, og hvilke midler de tyr til for å bevise at de er. De er DØDE. De er barn av organisasjoner, og de sanne fruktene mangler. De er bygget på sine egne trosbekjennelser, dogmer og læresetninger, og sannheten er ikke i dem, for de har satt sine egne planer over Guds Ord.

La meg vise deg hva jeg har forsøkt å undervise hele tiden, om de to vintrærne som kommer fra to forskjellige ånder. Ta eksempelet med Jesus og Judas denne gangen. Jesus var Guds Sønn. Judas var fortapelsens sønn. Gud gikk inn i Jesus. Satan gikk inn i Judas. Jesus hadde en fullstendig Hellig Ånds-tjeneste, for: «Hvordan Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og med kraft, Han som gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var undertrykt av djevelen, for Gud var med Ham.» Apostlenes gjerninger 10,38. Det står: «For han (Judas) var regnet blant oss og fikk DEL i denne tjenesten», Apostlenes gjerninger 1,17. Matteus 10,1: «Etter at Han hadde kalt de tolv disiplene Sine til Seg, ga Han dem makt over urene ånder, til å drive dem ut og til å helbrede alle slags sykdommer og alle slags skrøpeligheter.»

Den ånden som var i Judas fulgte tett med gjennom Jesu tjeneste. Så kom de begge til korset. Jesus ble hengt på korset og ga gladelig Sitt Liv for syndere og overga Sin Ånd til Gud. Hans Ånd gikk til Gud og ble så utgytt inn i menigheten på Pinsedagen. Men Judas hengte seg, og ånden hans gikk tilbake til satan, men etter Pinsedagen kom den samme ånden som var i Judas tilbake til det falske vintreet, som vokser side om side med det sanne vintreet. Men merk deg at Judas' ånd aldri kom fram til Pinsedagen. Den gikk aldri opp for å motta Den Hellige Ånd. Den kunne ikke. Men hva gikk denne Judas-ånden etter? Den gikk etter pungen med gull. Den elsket penger. Den elsker fremdeles penger. Hvis den går omkring i Jesu Navn og gjør store ting og holder store møter, legger den fremdeles mer vekt på penger og bygninger og utdanning, og alt med et materialistisk tankesett. Bare hold øye med den ånden som er over dem, og ikke la deg lure. Judas gikk omkring som en av de tolv, og han gjorde mirakler også. Men selv eide han IKKE Guds Ånd. Han hadde en tjeneste. Han kom aldri til Pinsedagen, siden han ikke var ekte sæd. Han var ikke et ekte Guds barn. Nei, så men. Og slik er det nå i satans synagoge. La deg ikke lure. Du vil ikke bli lurt hvis du er av de utvalgte. Jesus sa at du ikke ville bli lurt.

Ja, disse menneskene sier at de er kristne, men det er de ikke.

«Jeg skal få dem til å komme og tilbe for føttene dine, og de skal kjenne at Jeg har elsket deg.» 1. Korinterbrev 6,2: «Vet dere ikke at de hellige skal dømme verden?» Ikke bare vil det være tolv apostler på tolv troner, som vil dømme Israels tolv stammer, men

de hellige vil også dømme verden. Det er når disse som hevder å tilhøre Gud og hevder at Gud elsker dem finner ut nøyaktig hvem som er Guds barn og hvem som er elsket av Sønnen. Ja, den dagen kommer da det vil bli åpenbart. Disse som til en viss grad nå styrer verden, og som i løpet av den siste tidsalderen vil lage et bilde for dyret, hvorved de faktisk vil styre verden, vil en dag bli ydmyket, når Jesus kommer med Sine hellige for å dømme verden i rettferdighet. Det er nøyaktig hva vi så i Matteus 25, da «alle» de som gikk glipp av den første oppstandelsen vil stå foran Dommeren og Hans brud.

LOVPRISNINGEN OG LØFTET

Åpenbaringen 3,10: «Fordi du har tatt vare på Mitt Ord om utholdenhet, vil Jeg også holde deg borte fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.»

Hva mener Han med «Mitt Ord om utholdenhet»? Hebreerne 6,13-15: «For da Gud ga løftet til Abraham, sverget Han ved seg selv, siden Han ikke hadde noen større å sverge ved. Og Han sa: 'Sannelig, Jeg vil rikelig velsigne deg og rikelig mangfoldiggjøre deg.' Og så, etter at han tålmodig hadde holdt ut, oppnådde han det som var sagt i løftet.» Du ser at Ånden taler om Guds Ord som er gitt til oss. Å vente på oppfyllelsen av det Ordet krevde tålmodighet, slik det også var i Abrahams tilfelle. Han holdt ut og så på Ham Som er usynlig. Han var tålmodig, og da ble Ordet til sist oppfylt. Dette er måten Gud lærer Sitt folk tålmodighet på. Vel, dersom Han oppfylte Sitt Ord i fysiske manifestasjoner i samme øyeblikk du ba, ville du aldri lære tålmodighet, men ville bli enda mer utålmodig med livet. La meg vise deg denne sannheten enda mer fullstendig beskrevet. Hebreerne 11,17: «Ved tro bar Abraham fram Isak da han ble satt på prøve. Og han som hadde fått løftene (Guds Ord), ofret sin enbårne sønn.» Der har du det: Abraham ble satt på prøve ETTER at han hadde mottatt Løftesordet. De fleste tror at i det vi ber i Jesu Navn om Guds gode løfter, så kan det ikke komme en prøvelse. Men her står det at Abraham ble satt på prøve etter at han hadde mottatt løftet. Det er helt korrekt ifølge salmisten, som henviser til Josef. 105,19: «Inntil tiden da hans ord gikk i oppfyllelse, ble han prøvd av Herrens Ord.» Gud gir oss de største og mest dyrebare løfter. Han har lovet å oppfylle dem. Han vil. Men fra det tidspunktet vi ber, til tidspunktet vi får svaret, må vi lære å bygge opp tålmodighet i våre sjeler, for kun gjennom tålmodighet kan vi bevare livet. Må Gud hjelpe oss å lære denne leksen, slik også folket i denne sjette tidsalderen lærte tålmodighet. Vi leser historien om livene til disse store kristne. Hvilken kontrast vi ser mellom livene deres og våre, for de var så tålmodige og stille, og i dag er vi så godt som overmannet av overdrevet utålmodighet og hastverk.

Han sier så til dem: «Fordi dere har tatt vare på mitt Ord og levd det, og ved det har blitt tålmodig, vil Jeg holde dere borte fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.» Her ser vi igjen at de to tidsaldrene overlapper hverandre. For dette løftet har med slutten av hedningenes tidsalder å gjøre, som kulminerer i Den store trengsel.

«*Vil Jeg også holde deg borte fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.*» Dette verset er ikke en erklæring om at den sanne menigheten vil gå inn i og gjennom trengselen. Hvis det var hva det betød, ville det ha stått der. Men det står: «Jeg vil holde deg borte fra prøvelsens time.» Denne prøvelsen er akkurat som prøvelsen i Eden. Det vil være et veldig attraktivt forslag, som holdes frem i direkte opposisjon mot Guds Ords befaling, og likevel, fra et ståsted med menneskelig tankegang vil det være så veldig riktig, så opplysende og livgivende at det vil bedra verden. Det er bare de utvalgte som ikke vil bli bedratt. Prøvelsen vil komme på følgende måte. Den økumeniske bevegelsen, som har startet med noe som synes å være et veldig vakkert og velsignet prinsipp (å oppfylle Kristi bønn om at vi alle må være ett), blir så politisk sterk at hun legger press på styresmaktene for å få alle til å slutte seg til henne, enten direkte eller ved fastholdelse av prinsipper som blir vedtatt som lover, slik at ingen vil bli anerkjent som virkelige menigheter uten å være under direkte eller indirekte dominans av dette rådet. Små grupper vil miste rettigheter, privilegier, og så videre, helt til de mister all eiendom og åndelige rettigheter hos folket. For eksempel: Akkurat nå, med mindre den lokale forkynnerforeningen godkjenner det, kan man i mange, om ikke de fleste byer, ikke leie en bygning til religiøse møter. For å bli prest i militærvesenet, sykehus, og så videre, er det nå nesten obligatorisk å være godtatt av de trinitariske, økumeniske gruppene. Etter hvert som dette presset øker, og det vil det, vil det bli vanskeligere å motstå, for å motstå betyr å miste privilegier. Og veldig mange vil bli fristet til å gi etter, for de vil føle at det er bedre å tjene Gud åpent innenfor rammen av denne organisasjonen enn å ikke tjene Gud åpent i det hele tatt. Men de tar feil. Å tro djevelens løgn er å tjene satan, selv om du kanskje kaller ham Jehova. Men de utvalgte vil ikke bli forført.

Dessuten vil ikke de utvalgte bare bli bevart, men når denne bevegelsen blir «BILDET SOM BLE LAGET FOR DYRET», har de hellige blitt tatt bort i bortrykkelsen. Og denne lille sjarmende, vinnende bevegelsen som begynte i fellesskap i Efesus, vil bli satans monster, som besudler og forfører hele verden. For når menighetssystemet til de romersk-katolske og protestantene kommer sammen, vil de kontrollere all rikdom i verdenssystemet og tvinge hele jorden inn i sin religiøse felle,

eller de vil drepe dem, ved å nekte dem privilegiet til å kjøpe og selge, slik at de kan livnære seg. Dette vil bli gjennomført ganske enkelt, for alle horens døtre har gått tilbake til henne. I mellomtiden har Rom ervervet nesten hele forrådet av gull. Jødene har obligasjonene og all papirvalutaen. På det riktige tidspunktet vil horen ødelegge dagens pengesystem ved å inndra all papirvaluta og forlange gull. Uten gull, kollapser systemet. Jødene vil sitte i saksen og komme inn i alliansen, og horekirken vil ta over hele verden.

LØFTET TIL HANS EGNE

Åpenbaringen 3,11-12: «Se, Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din. Den som seirer, ham vil Jeg gjøre til en søyle i Min Guds tempel, og han skal aldri mer gå utenfor. Jeg vil skrive Min Guds Navn på ham og navnet på Guds by, det nye Jerusalem som kommer ned fra Himmelen, fra Min Gud. Og Jeg vil skrive Mitt nye Navn på ham.»

Vi trenger ikke å kommentere tanken om at Han kommer snart. Vi vet at Han gjør, fordi vi er i slutten av de siste dager, er vi ikke? Men Han fortsetter med å si: «Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din.»

Det er midt i en tid med store vanskeligheter at Jesus kommer. Og med Hans komme er det en oppstandelse. Mange skal stå frem fra støvet og stige opp med dem som lever, men venter på Hans gjenkomst. Og disse vil bli gitt kroner. Hvorfor? Fordi de er Guds Sønner. De er konger med Ham. De regjerer med Ham. Det er hva kronen er et symbol på – regjere og herske med Den Store Kongen Selv. Det er løftet til alle dem som lider med Ham her på jorden – alle de som holdt ut i tålmodighet, vel vitende om at Gud, Den rettferdige Dommer, vil belønne dem. De som ga opp alt for Ham, og overga alt til Ham, vil sette seg på Hans trone og ta del i Hans herlige kongedømme.

Å, vi har et ord for oss alle i denne tid. Det er hold fast – hold ut. Ikke gi opp. Ta på Guds fulle rustning – bruk ethvert våpen Han har gitt oss – bruk hver eneste gave vi har til rådighet og se fremover med glede, for vi kommer til å bli kronet av Ham Som er Kongenes Konge og Herrenes Herre.

Han deler ikke bare ut kroner, men Han sier at disse i bruden vil bli gjort til søyler i Guds tempel. Men hva er Guds tempel? Jesus talte om at Hans egen kropp var tempelet. Den var. Den var Guds tempel. Men nå som vi er Hans kropp, er den sanne menighet Guds tempel ved Den Hellige Ånd i oss. Han vil gjøre den som seirer til en søyle i det tempelet. Men hva er en søyle? En søyle er faktisk en del av fundamentet, for den holder overbygningen oppe. Lovet være Gud, det plasserer den som seirer i samme stilling som apostlene og profetene, for det står i Efeserne 2,19-22 «Derfor er dere ikke lenger fremmede

og utlendinger, men medborgere med de hellige, og dere hører til Guds husfolk. Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen. I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren. I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden.» Ja, det 22. verset sier at vi blir bygd opp sammen med dem. Alt gikk gjennom DØREN (Jesus) og er en del av den kroppen eller tempelet. Når Gud setter en mann i tempelet som en søyle og gjør ham til en del av denne gruppen i grunnvollen, hva gjør Han da? Han gir ham åpenbaringen om Ordet og om Seg Selv, fordi det er nøyaktig hva apostlene og profetene hadde. Matteus 16,17. Der er han i det Ordet. Der står han. Ingen kan få ham ut.

Grunn på det ordet: «Seirer». Johannes stiller spørsmålet: «Hvem er den som seirer?» Og svaret kommer rett tilbake: «Den som tror at Jesus er Kristus.» Han sier ikke at den som seirer er en som tror på «EN» Jesus og på «EN» Kristus, men en som tror at Jesus *ER KRISTUS* – *ÉN* person – ikke to. Han er en som er døpt i Herren Jesu Kristi Navn.

Gud snakker om bruden her. Vil du se et annet bilde av henne? Det er i Åpenbaringen 7,4-17: «Og jeg hørte tallet på dem som var beseglet. Ett hundre og fortifire tusen av alle Israels barns stammer var beseglet: Av Juda stamme tolv tusen beseglede, av Rubens stamme tolv tusen beseglede, av Gads stamme tolv tusen beseglede, av Asjers stamme tolv tusen beseglede, av Naftali stamme tolv tusen beseglede, av Manasse stamme tolv tusen beseglede, av Simeons stamme tolv tusen beseglede, av Levi stamme tolv tusen beseglede, av Jissakars stamme tolv tusen beseglede, av Sebulons stamme tolv tusen beseglede, av Josefs stamme tolv tusen beseglede, av Benjamins stamme tolv tusen beseglede. Deretter så jeg, og se, en stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag, stammer, folk og tungemål, som sto foran tronen og foran Lammet, kledd i hvite kjortler, med palmegrener i hendene sine. Og de ropte med høy røst og sa: 'Frelsen tilhører vår Gud, Ham som sitter på tronen, og Lammet!' Alle englene sto rundt tronen og de eldste og de fire livsvesener, og de falt ned på sitt ansikt foran tronen og tilba Gud og sa: 'Amen! Velsignelsen, herligheten og visdommen, takksigelsen og æren, kraften og styrken tilhører vår Gud i all evighet! Amen.' Da tok en av de eldste til orde og sa til meg: 'Hvem er disse som er iført hvite kjortler, og hvor er de kommet fra?' Og jeg sa til ham: 'Herre, du vet det.' Så sa han til meg: 'Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har vasket sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor er de framfor Guds trone og tjener Ham dag og natt i Hans tempel. Og Han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. De skal verken sulte eller tørste mer. Verken solen eller noen hete skal falle på dem mer. For Lammet som

er midt foran tronen, skal vokte dem og lede dem til levende vannkilder. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne.» Jesus har kommet. Han har beseglet de 144 000. Han tok 12 000 ut av hver stamme. Men det er en annen gruppe, som ikke hører til i disse 144 000, som blir sett i vers 9-18. Hvem er de? Disse er i bruden, som blir tatt ut fra hedningefolkene. De er foran tronen Hans dag og natt. De tjener Ham i tempelet. De er Herrens hjertebarn. De er Hans brud.

Bruden går hvor enn Brudgommen er. Hun vil aldri bli forlatt av Ham. Hun vil aldri forlate Hans side. Hun vil dele tronen med Ham. Hun vil bli kronet med Hans pris og ære.

«*Jeg vil skrive Min Guds navn på ham og navnet på Min Guds by.*» Og hva er Guds navn? Vel, Han var Gud med oss, eller Immanuel, men det var ikke fornnavnet Hans. «Du skal gi Ham navnet Jesus.» Jesus sa: «Jeg kom i Min Fars navn, og dere tok ikke imot Meg.» Derfor er Guds Navn JESUS, for det er Navnet Han kom i. Han er HERREN JESUS KRISTUS. Og hvilket navn er det en kvinne tar når hun gifter seg med en mann? Hun tar navnet hans. Det vil bli Hans Navn som blir gitt til bruden når Han tar henne til Seg.

Åpenbaringen 21,1-4: «Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var blitt borte, og havet er ikke mer. Og jeg, Johannes, så Den hellige byen, Det nye Jerusalem, komme ned fra Gud ut fra Himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra Himmelen som sa: 'Se, Guds bolig er hos menneskene, og Han skal bo hos dem, og de skal være Hans folk. Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller gråt eller smerte skal være mer, for de første ting er blitt borte.'» Så fantastisk. Alle Guds fantastiske løfter oppfylt. Alt vil være over. Forandringen har blitt fullført. Lammet og Hans brud for evig bosatt i Guds fullkommenhet. Å beskrive det? Hvem er i stand til å gjøre det? Ingen. Tenke på det? Drømme om det? Lese hva Ordet sier om det? Ja, vi kan gjøre alt det, men likevel kan vi bare vite en uendelig liten del av det inntil det blir en virkelighet i den første oppstandelsen.

«*Og Jeg vil skrive Mitt NYE navn på ham.*» Mitt Nye Navn. Når ALT blir nytt, da vil Han ikle Seg et nytt Navn, og det Navnet vil være brudens Navn også. Hva det Navnet er, er det ingen som våger å gjette. Det må være en Åndens åpenbaring, gitt på en så overbevisende måte at ingen vil våge å fornekte det. Men Han vil uten tvil vente med den åpenbaringen til den dagen da Han ønsker å tilkjenne det Navnet. Det holder å vite at det vil være mer fantastisk enn vi noen gang kan forestille oss.

DEN SISTE FORMANINGEN TIL TIDSALDEREN

Åpenbaringen 3,13: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!» Hver tidsalder ender med den samme advarselen. Det er en vedvarende henstilling om at menighetene må lytte til Herrens røst. I denne tidsalderen er henstillingen enda mer inntrengende enn i tidligere tidsaldre, for i denne tidsalderen har Herrens komme sannelig kommet nærmere. Følgende spørsmål vil kanskje melde seg: «Hvis det kommer en tidsalder etter denne, hvorfor dette hastverket?» Svaret ligger i dette. Den siste tidsalderen vil være en kort en – et raskt, fullbyrdende arbeid. Og ikke bare det, men man må alltid huske at i Guds øyne går tiden så raskt; ja, tusen år er ikke mer enn én dag. Og hvis Han kommer om noen få timer, slik Han ser på tiden, da må Han sannelig advare oss i fullt alvor, og Hans røst må hele tiden lyde i våre hjerter for å være klar for det kommet.

Å, det er så mange røster i verden – så mange problemer og behov som skriker etter oppmerksomhet. Men det vil aldri være en røst som er så viktig, og så verdt å lytte til, som Åndens røst. Så: «Den som har øre å høre med, han høre hva Ånden sier til menighetene.»

NIENDE KAPITTEL

LAODIKEA MENIGHETSTID

Åpenbaringen 3,14-22

Og skriv til engelen for laodikeernes menighet: Dette sier Han som er Amen, Det Trofaste og Sanne Vitne, Opphavet til Guds skaperverk:

Jeg vet om gjerningene dine, at du verken er kald eller varm. Om du enda var kald eller varm!

Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil Jeg spy deg ut av Min munn.

Fordi du sier: «Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe», og ikke vet at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken,

så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledt, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se.

Alle dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!

Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med Meg.

Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

BYEN LAODIKEA

Navnet Laodikea, som betyr «folkets rettigheter», var veldig vanlig og ble gitt til mange byer til ære for kongelige damer med samme navn. Denne byen var en av de politisk sett mest viktige og økonomisk sett mest fremgangsrike byene i Lilleasia. Enorme verdier i eiendom ble testamentert til byen av prominente borgere. Den var hovedsete for et stort medisinsk fakultet. Menneskene der var høyt ansett innen kunsthåndverk og vitenskap. Den ble ofte kalt «metropolen», siden den var provinshovedstad for tjuefem andre byer. Den hedenske guden som ble tilbedt der var Zevs. Denne byen ble faktisk en gang kalt Diopolis (Zevs' by) til ære for deres gud. I det fjerde århundret ble det holdt et viktig kirkeråd der. Hyppige jordskjelv gjorde at den til slutt ble fullstendig forlatt.

Karakteristikkene til denne siste tidsalderen er så passende til å beskrive tidsalderen vi nå lever i. For eksempel tilba de en

gud, Zevs, som var overhodet og far til gudene. Dette varslet det tjuende århundrets religiøse premis om «én Gud, vår alles far», som skildrer menneskenes brorskap, og som i denne stund bringer sammen protestantene, katolikkene, jødene, hinduene og så videre, med den intensjon at en gjensidig form for tilbedelse vil øke vår kjærlighet, forståelse og omsorg for hverandre. Katolikkene og protestantene streber i denne stund etter, og får faktisk fotfeste i, denne unionen, med den angivelige intensjonen om at alle andre vil følge etter. Den samme holdningen ble sett i FN-organisasjonen, da verdenslederne nektet å anerkjenne en individuell form for åndelig tilbedelse, men anbefalte å legge til side alle disse atskilte formene i håp om at alle religioner blir jevnet ut til én, for alle trakter etter de samme målene, alle har de samme formålene og alle har i bunn og grunn rett.

Legg merke til navnet Laodikea, «folkets rettigheter» eller «folkets rettferdighet». Har det noen gang vært en tidsalder som det tjuende århundrets menighetstid, som har sett ALLE nasjoner reise seg opp og kreve sosial og økonomisk likestilling? Dette er kommunistenes tidsalder, hvor alle mennesker formodentlig er likestilte, selv om det bare er slik i teorien. Dette er tidsalderen for politiske partier som kaller seg kristendemokrater og kristensosialister, Christian Commonwealth Federation og så videre. Ifølge våre liberale teologer var Jesus en sosialist, og den første menigheten praktiserte sosialisme under Åndens ledelse, og derfor burde vi gjøre det i dag.

Da antikkens folk kalte Laodikea for metropolen, var det å se frem imot den verdensregjeringen som vi nå setter opp. Når vi tenker på at denne byen var åstedet for et stort kirkeråd, ser vi skyggebildet på den økumeniske bevegelsen som finner sted i dag, hvor vi veldig snart vil se at alle de «såkalte» kristne kommer sammen. Sannelig, kirken og staten, religion og politikk, kommer sammen. Ugresset bindes. Hveten vil snart være klar for kornkammeret.

Det var en by med jordskjelv, den typen jordskjelv som til slutt ødela den. Denne tidsalderen vil ende med at Gud ryster hele verden, som har dratt avsted for å elske med den gamle horen. Ikke bare vil verdenssystemene smuldre i biter, men jorden selv vil bli rystet og deretter fornyet for Kristi tusenårige regjeringstid.

Byen var rik, utrustet av de velstående. Den var full av kultur. Den var rik på vitenskap. Akkurat som i dag. Menighetene er rike. Tilbedelsen er vakker og formell, men kald og død. Kultur og utdanning har tatt plassen til Ordet som er gitt av Ånden, og tro har blitt erstattet med vitenskap, slik at mennesket har blitt et offer for materialisme.

I enhver egenskap ser vi at oldtidens Laodikea blir gjenført i det tjuende århundrets Laodikea tidsalder. Måtte de som har et øre å høre med ved Guds nåde komme ut av henne, slik at de ikke tar del i hennes synder og den etterfølgende dom.

LAODIKEA TIDSALDER

Laodikea tidsalder startet rundt begynnelsen av det tjuende århundret, kanskje 1906. Hvor lenge vil den vare? Som en Guds tjener som har hatt mange visjoner, hvorav INGEN noen sinne har slått feil, la meg forutsi (jeg sa ikke profetere, men forutsi) at denne tidsalderen vil avsluttes rundt 1977. Om du vil unnskyldte en personlig kommentar her, så baserer jeg denne forutsigelsen på sju store sammenhengende visjoner som kom til meg en søndag morgen i juni, 1933. Herren Jesus talte til meg og sa at Herrens komme var nært forestående, men før Han kom, ville sju store hendelser inntreffe. Jeg skrev alle sammen ned, og den morgenen tilkjennega jeg Herrens åpenbaring. Den første visjonen var at Mussolini ville invadere Etiopia, og at den nasjonen ville «falle for hans føtter». Den visjonen forårsaket sannelig noen reaksjoner, og noen var veldig sinte da jeg sa det og ville ikke tro det. Men det skjedde på den måten. Han bare spaserte inn der med sine moderne våpen og tok over. De innfødte hadde ikke en sjanse. Men visjonen sa også at Mussolini ville få en grusom endelikt, hvor hans eget folk ville vende seg imot ham. Det gikk i oppfyllelse, akkurat slik det hadde blitt sagt.

Den neste visjonen forutså at en østerriker ved navn Adolf Hitler ville stå frem som en diktator over Tyskland, og at han ville dra verden ut i krig. Den viste Siegfriedlinjen, og hvordan våre soldater ville få det svært vanskelig å trenge igjennom den. Så viste den hvordan Hitler ville få et mystisk endelikt.

Den tredje visjonen var i sfæren for verdenspolitikk, for den viste meg at det ville være tre store ISMER, fascismen, nazismen og kommunismen, men at de to første ville bli spist opp av den tredje. Røsten formante: «FØLG MED PÅ RUSSLAND, FØLG MED PÅ RUSSLAND. Hold øye med kongen i Nord.»

Den fjerde visjonen viste store fremskritt i vitenskap, som ville komme etter andre verdenskrig. Den ble kronet med visjonen om en bobleformet bil av plastikk, som kjørte nedover vakre motorveier under fjernstyring, slik at folk syntes å sitte i denne bilen uten et ratt, og de spilte et eller annet spill for å more seg.

Den femte visjonen hadde med det moralske problemet i vår tidsalder å gjøre og dreide seg for det meste om kvinner. Gud viste meg at kvinner begynte å forlate sin plass da de ble gitt retten til å stemme. Da klippet de håret, noe som var et symbol

på at de ikke lenger var under en manns autoritet, men insisterte på å enten få like rettigheter, eller i de fleste tilfeller, mer enn like rettigheter. Hun tok i bruk mannsklær og gikk inn i en avkledd tilstand, inntil det siste bildet jeg så var en kvinne som var naken med unntak av et lite forkle formet som et fikenblad. Med denne visjonen så jeg den forferdelige perversjonen og den moralske forfatningen til hele verden.

Så, i den sjette visjonen, sto det i Amerika frem en svært vakker, men ond kvinne. Hun holdt folket i sin absolutte makt. Jeg trodde dette var Den romersk-katolske kirkes fremgang, selv om jeg visste at det kanskje kunne være en visjon om en kvinne som sto frem med stor makt i Amerika, på grunn av kvinnens stemmegivning.

I den siste og sjuende visjonen hørte jeg en aldeles forferdelig eksplosjon. Da jeg skulle se hva det var, så jeg ikke annet enn ruiner, kratere og røyk over hele Amerikas land.

Basert på disse sju visjonene, sammen med de hurtige endringene som har fart over jorden de siste femti årene, FORUTSIER jeg (jeg profeterer ikke) at alle disse visjonene må gå i oppfyllelse innen 1977. Og selv om mange kanskje føler at dette er et upålitelig utsagn i lys av det faktum at Jesus sa at «den dagen eller timen kjenner ingen», så holder jeg fremdeles fast på denne forutsigelsen etter tretti år. For Jesus sa IKKE at ingen kunne kjenne året, måneden eller uken da Hans komme skulle være fullendt. Så jeg gjentar at jeg oppriktig tror og holder fast ved, som en individuell forsker av Ordet, sammen med Guddommelig inspirasjon, at 1977 burde avslutte verdenssystemene og innlede tusenårsriket.

La meg nå si dette. Kan noen bevise at noen av disse visjonene er feil? Har de ikke alle gått i oppfyllelse? Ja, hver og en har gått i oppfyllelse eller utspiller seg akkurat nå. Mussolini invaderte Etiopia med suksess, falt deretter og mistet alt sammen. Hitler startet en krig han ikke kunne fullføre og døde på mystisk vis. Kommunismen tok over begge de andre to ISMENE. Den bobleformede bilen av plastikk har blitt bygget og venter bare på et bedre veinett. Kvinner er så godt som nakne og går til og med nå med toppløse badedrakter. Og her om dagen så jeg i et ukeblad nøyaktig den samme kjolen som jeg så i visjonen min (om du kan kalle det en kjole). Det var et tøyestykke av gjennomskiktig plast med tre mørkfargede prikker som dekket begge brystene i et lite område, og så var det et mørkt sted, som et lite forkle, nedentil. Den katolske kirke er i fremmarsj. Vi har hatt én katolsk president og vil uten tvil få en til. Hva gjenstår? Ikke noe annet enn Hebreerne 12,26: «Hans røst rystet jorden den gang. Men nå har Han lovt og sagt: 'Enda en gang ryster Jeg ikke bare jorden, men også himmelen.'» Gud vil enda en gang ryste jorden, og med den ryste løs alt som kan bli rystet. Så vil Han fornye den. Her forrige mars, 1964, rystet jordskjelvet

i Alaska på langfredag hele verden, selv om det ikke satte den ut av balanse. Men Gud advarte gjennom et jordskjelv om hva Han snart kommer til å gjøre i en større skala. Han kommer til å knuse og ryste denne synd-fordømte verden, min broder, min søster, og det er bare ett sted som kan tåle det sjokket, og det er i Herren Jesu fold. Og jeg vil be deg inntrengende, mens Guds nåde fremdeles er tilgjengelig for deg, at du gir hele ditt liv uforbeholdent til Jesus Kristus, Som er den trofaste Hyrde Som vil frelse deg og ta seg av deg og framstille deg ulastelig framfor sin herlighet med umåtelig glede.

BUDBÆREREN

Jeg tviler svært mye på om noen tidsalder virkelig kjente budbæreren som Gud hadde sendt til den, bortsett fra i den første tidsalder, hvor Paulus var budbæreren. Og selv i den tidsalderen var det mange som ikke gjenkjente ham for hva han var.

Den tidsalderen som vi nå lever i kommer til å bli en veldig kort en. Begivenheter kommer til å inntreffe veldig hurtig. Så budbæreren til denne Laodikea tidsalder må være her nå, selv om vi muligens ikke vet hvem han er enda. Men det vil med sikkerhet komme en tid da han blir kjent. Jeg kan bevise det, fordi vi har bibelvers som beskriver hans tjeneste.

For det første, vil denne budbæreren være en profet. Han vil ha tjenesten til en profet. Han vil ha den profetiske tjeneste. Den vil være fullstendig basert på Ordet, for når han profeterer eller har en visjon, vil det alltid være «Ord-orientert», og det vil ALLTID gå i oppfyllelse. Han vil bli stadfestet som en profet på grunn av sin nøyaktighet. Beviset på at han er en profet finnes i Åpenbaringen 10,7: «Men i de dager til den sjuende budbærers røst, når han skal begynne å lyde, da skal Guds mysterium være fullendt, slik som Han forkynte for sine tjenere profetene.» Denne personen, som i dette verset kalles en «engel», i King James-versjonen, er IKKE et himmelsk vesen. Den sjette engel som blåser i trompeten, som er et himmelsk vesen, er i Åpenbaringen 9,13, og den sjuende i samme rekkefølge er i Åpenbaringen 11,15. Denne ene her i Åpenbaringen 10,7 er den sjuende tidsalderens budbærer, og det er en mann, og han vil bringe et budskap fra Gud, og hans budskap og tjeneste vil avslutte Guds hemmelighet, som ble kunngjort til Hans tjenere profetene. Gud kommer til å behandle denne siste budbæreren som en profet, **FORDI HAN ER EN PROFET**. Det var hva Paulus var i den første tidsalder, og den siste tidsalder har også en. Amos 3,6-7: «Når det blåses i basunen i byen, blir ikke folket redde? Når det skjer en ulykke i en by, er det ikke Herren som har gjort det? For Herren Gud gjør ingenting uten at Han åpenbarer sitt hemmelige råd for sine tjenere, profetene.»

Det var i endetidens periode at Jesu sju tordener kom fram. Åpenbaringen 10,3-4: «Og så ropte han med høy røst, som når en løve brøler. Da han hadde ropt, talte de sju tordener med sine røster. Da de sju tordener hadde talt med sine røster, skulle jeg til å skrive. Men jeg hørte en røst fra Himmelen som sa til meg: 'Sett segl for de ting som de sju tordener talte, og skriv dem ikke!」» Hva som var i disse tordenene vet ingen. Men vi trenger å vite det. Og det behøves en profet for å få åpenbaringen, fordi Gud ikke har noen annen måte å bringe ut Sine bibelske åpenbaringer på, foruten gjennom en profet. Ordet kom alltid gjennom en profet, og vil alltid gjøre det. At dette er Guds lov er tydelig, selv med en tilfeldig ransakelse av Skriften. Den uforanderlige Gud med uforanderlige veier sendte alltid Sin profet i hver tidsalder der folket hadde kommet bort fra den Guddommelige forordning. Når både teologene og folket hadde avveket fra Ordet, sendte Gud alltid Sin tjener til dette folket (men utenom teologene) for å korrigere falsk lære og lede folket tilbake til Gud.

Så vi ser en sjuende tidsalders budbærer komme, og han er en profet.

Ikke bare ser vi denne budbæreren komme her i Åpenbaringen 10,7, men vi ser at Ordet taler om at Elia kommer før Jesus kommer tilbake. I Matteus 17,10: «Og disiplene Hans spurte Ham og sa: 'Hvorfor sier da de skriftlærde at Elia først må komme?' Jesus svarte og sa til dem: 'Sannelig, Elia kommer først, og han skal gjenopprette alle ting.'» Før vår Herres gjenkomst, må Elia komme tilbake for et gjenoppbyggingsarbeid i menigheten. Dette er hva Malaki 4,5 sier: «Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer. Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.» Det er absolutt ingen tvil om at Elia må komme tilbake før Jesu komme. Han har et bestemt arbeid å utføre. Dette arbeidet er delen av Malaki 4,6, som sier: «han skal vende barnas hjerte til deres fedre.» Grunnen til at vi vet at dette er hans bestemte arbeid å utføre på denne tid, er fordi han allerede har fullbyrdet den delen som sier: «Han skal vende fedrenes hjerte til barna», siden Elias tjeneste var her i døperen Johannes. Lukas 1,17: «Han skal også gå foran Ham i Elias ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barna og de ulydige til de rettfærdiges visdom, for å gjøre rede et forberedt folk for Herren.» I Johannes' tjeneste ble «fedrenes hjerte vendt til barna». Vi vet det fordi Jesus sa så. Men det står ikke at barnas hjerte ble vendt til fedrene. Det skal ennå skje. Hjertene til de siste dagers barn vil bli vendt tilbake til Pinsefedrene. Johannes klargjorde fedrene for at Jesus skulle ønske barna velkommen inn i folden. Nå vil denne profeten som Elias Ånd faller over forberede barna til å ønske Jesus velkommen tilbake.

Jesus kalte døperen Johannes for Elia. Matteus 17,12: «Men Jeg sier dere at Elia er allerede kommet, og de kjente ham ikke, men gjorde med ham som de ville.» Grunnen til at han kalte Johannes for Elia, var fordi den samme Ånd som var over Elia hadde kommet tilbake over Johannes, akkurat slik den Ånden hadde kommet tilbake over Elisa etter kong Akabs regjeringstid. Nå vil den Ånden igjen komme tilbake over en annen mann, rett før Jesus kommer. Han vil være en profet. Han vil være stadfestet som det av Gud. Siden Jesus Selv ikke vil være her i legemet for å stadfeste ham, (slik Han gjorde med Johannes), vil det bli gjort av Den Hellige Ånd, slik at denne profetens tjeneste vil bli fulgt av store og vidunderlige manifestasjoner. Som en profet, vil enhver åpenbaring bli stadfestet, for hver eneste åpenbaring vil gå i oppfyllelse. Fantastiske og kraftige gjerninger vil bli utført på hans befalinger, i tro. Så vil budskapet som Gud har gitt ham i Ordet bli brakt frem, for å vende folket tilbake til sannheten og den sanne Guds kraft. Noen vil lytte, men flertallet vil gjøre som forventet og forkaste ham.

Siden denne profet-budbæreren i Åpenbaringen 10,7 vil være den samme som Malaki 4,5-6, vil han av natur være lik Elia og Johannes. Begge var menn atskilt fra de aksepterte religiøse skolene på deres tid. Begge var menn av villmarken. Begge handlet kun når de hadde «Så sier Herren», rett fra Gud ved åpenbaring. Begge slo ned på de religiøse ordenene og lederne på deres tid. Men ikke nok med det, de slo ned på alle som var fordervet eller ville fordere andre. Merk deg også at begge profeterte mye mot umoralske kvinner og deres opptreden. Elia ropte ut mot Jesabel, og Johannes irettesatte Herodias, Filips kone.

Selv om han ikke kommer til å være populær, vil han være stadfestet av Gud. Slik Jesus stadfestet Johannes, og Den Hellige Ånd stadfestet Jesus, kan vi forvente at denne mannen først og fremst blir stadfestet ved Ånden, som arbeider i hans liv med kraftige gjerninger som er uimotsigelige og ikke finnes andre steder. Og Jesus Selv, når Han kommer tilbake, vil stadfeste ham, på samme måte som Han stadfestet Johannes. Johannes vitnet om at Jesus ville komme, – og på samme måte vil denne mannen, lik Johannes, vitne om at Jesus kommer. Og selve Kristi gjenkomst vil bevise at denne mannen virkelig var forløperen for Hans andre komme. Dette er det endelige beviset på at dette virkelig er profeten i Malaki 4, for avslutningen på hedningenes tid vil være at Jesus Selv kommer til syne. Da vil det være for sent for dem som har forkastet ham.

For ytterligere å klarlegge vår presentasjon av denne siste dagers profet, la oss spesielt legge merke til at profeten i Matteus 11,12 var døperen Johannes, som var den som ble forutsagt i Malaki 3,1: «Se, Jeg sender Min budbærer, og han skal berede veien for Mitt ansikt. Herren som dere søker, skal brått komme

til sitt tempel, paktens Engel, som dere med glede lengter etter. Se, Han kommer, sier hærskares Herre.» Matteus 11,1-12: «Og det skjedde da Jesus var ferdig med å befale de tolv disiplene sine, at Han dro derfra for å undervise og forkynne i byene deres. Mens Johannes satt i fengslet, hørte han om Kristi gjerninger. Derfor sendte han to av disiplene sine. De sa til Ham: 'Er Du Den som skal komme, eller skal vi vente en annen?' Jesus svarte og sa til dem: 'Gå og fortell Johannes alt dere hører og ser: Blinde ser og lamme går. Spedalske blir renset og døve hører. Døde blir vekket opp, og evangeliet blir forkynt for fattige. Og salig er den som ikke tar anstøt av Meg.' Da de var gått, begynte Jesus å tale om Johannes til folkeskarene: 'Hva dro dere ut i ødemarken for å se? Et siv som svaier i vinden? Eller hva dro dere ut for å se? Et menneske kledd i fine klær? Sannelig, de som bærer fine klær, er i kongenes hus. Men hva dro dere ut for å se? En profet? Ja, sier Jeg dere, og mer enn en profet! For det er ham dette er skrevet om: Se, Jeg sender Min budbærer foran Ditt ansikt. Han skal bane veien foran Deg. Sannelig sier Jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, er det ikke stått fram noen større enn døperen Johannes. Men den minste i Himlenes rike er større enn ham.» Dette har allerede funnet sted. Dette har hendt. Det er over. Men legg nå merke til i Malaki 4,1-6: «For se, dagen kommer, brennende som en ovn. Alle de overmodige, ja hver den som lever i ugudelighet, skal bli som halm. Dagen som kommer, skal sette dem i brann, sier hærskares Herre, så det verken blir rot eller gren igjen. Men for dere som frykter Mitt navn, skal Rettferdighetens Sol gå opp med legedom i sine vinger. Dere skal gå ut og hoppe lik kalver som er gjødde på båsen. Da skal dere trampe ned de ugudelige, for de skal være støv under deres føtter på den dagen Jeg gjør dette, sier hærskares Herre. Husk på loven til Moses, Min tjener, den som Jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer. Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer. Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.» Se, umiddelbart etter DENNE Elia sitt komme, vil jorden bli renset med ild og de onde bli brent til aske. Dette skjedde selvsagt IKKE på Johannes' tid (Elia for sin tid). Guds Ånd, som profeterte budbærerens komme i Malaki 3,1 (Johannes), gjentok kun sin forrige profetiske uttalelse fra Jesaja 40,3, gjort minst tre århundrer tidligere. «Det lyder en røst fra en som roper i ødemarken: Rydd Herrens vei! Gjør hovedveien for vår Gud jevn gjennom ørkenen.» Johannes, ved Den Hellige Ånd, var røsten i både Jesaja og Malaki i Matteus 3,3: «For dette er han det er talt om ved profeten Jesaja: 'Røsten av en som roper i ødemarken: Forbered Herrens vei. Gjør Hans stier rette.'» Så ut fra disse bibelversene kan vi tydelig se at profeten i Malaki 3, som var Johannes, IKKE var profeten i Malaki 4, selv om både Johannes og denne siste-dagers profet riktignok har den samme Ånd over

seg *Som var over Elia.*

Denne budbæreren i Malaki 4 og Åpenbaringen 10,7 kommer til å gjøre to ting. En: Ifølge Malaki 4 vil han vende barnas hjerter til fedrene. To: Han vil åpenbare hemmelighetene om de sju tordener i Åpenbaringen 10, som er åpenbaringene som er i de sju segl. Det vil være disse Guddommelig åpenbarte «mysterie-sannhetene» som bokstavelig talt vender barnas hjerter til Pinsefedrene. Nøyaktig slik!

Men tenk også på dette. Denne profet-budbæreren vil i sin natur og væremåte være som Elia og Johannes. Menneskene i denne profet-budbærerens dager vil være som de var i Akabs og Johannes' dager. Og siden det er «KUN BARNAS» hjerter som vil bli vendt, er det kun barna som vil lytte. I Akabs dager ble det kun funnet 7 000 israelitter av den sanne ætt. I Johannes' dager var det også veldig få. Massene i begge tidsaldrer levde i hor med avgudsdyrking.

Jeg ønsker å gjøre nok en sammenligning mellom Laodikeas profet-budbærer og Johannes, profet-budbæreren som innledet Jesu første komme. Menneskene i Johannes' dager forvekslet ham med Messias. Johannes 1,19-20: «Og dette er Johannes' vitnesbyrd da jødene sendte prester og levitter fra Jerusalem for å spørre ham: 'Hvem er du?' Da bekjente han og nektet ikke. Han bekjente: 'Jeg er ikke Kristus.'» Denne siste dagers profet-budbærer vil ha en slik kraft fremfor Herren at det vil være de som forveksler ham med Herren Jesus. (Det vil være en ånd i verden i endetiden som vil forføre noen og få de til å tro dette. Matteus 24,24-26: «For falske kristuser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å forføre selv de utvalgte – om det var mulig. Se, Jeg har sagt dere det på forhånd. Så hvis de da sier til dere: 'Se, Han er i ørkenen!' da gå ikke ut dit. Eller: 'Se, Han er i de innerste rommene!' så tro det ikke.'») Men ikke tro på det. Han er ikke Jesus Kristus. Han er ikke Guds Sønn. HAN ER EN AV BRØDRENE, EN PROFET, EN BUDBÆRER, EN GUDS TJENER. Han behøver ikke å bli skjenket noen større ære enn den Johannes mottok da han var røsten som ropte: «Jeg er ikke Ham, MEN HAN KOMMER ETTER MEG.»

Før vi avslutter denne delen om budbæreren for Laodikea tidsalder, må vi seriøst overveie disse to tankene. For det første, vil denne tidsalderen ha EN Profet-Budbærer. Åpenbaringen 10,7 sier: «Når han (entall) skal blåse i basunen.» Det har aldri vært en tidsalder hvor Gud ga Sitt folk to hovedprofeter på samme tid. Han ga Enok (alene); Han ga Noah (alene); Han ga Moses (han alene hadde Ordet, selv om andre profeterte); Døperen Johannes kom ALENE. I disse siste tider vil det være en PROFET (ikke en profetinne – selv om det i denne tid er flere kvinner enn menn som hevder å gi Guds åpenbaring), og det ufeilbarlige Ordet sier at *han* (profeten) vil åpenbare hemmelighetene til folket i endetiden, og vende barnas hjerter

tilbake til fedrene. Det er de som sier at Guds folk vil komme sammen gjennom en *felles åpenbaring*. Jeg utfordrer den påstanden. Det er en slett, ugyldig antagelse i lys av Åpenbaringen 10,7. Jeg nekter ikke for at folk vil profetere i denne siste tidsalderen, og tjenestene deres kan og vil være riktige. Jeg nekter ikke for at det vil være profeter, slik det allerede var i Paulus' dager, da det var «en Agabus, en profet som profeterte om en hungersnød.» Jeg er enig i at det er slik. MEN JEG AVVISER, UT FRA DET UFEILBARLIGE ORDETS BEVIS, AT DET ER MER ENN ÉN HOVED-PROFET-BUDBÆRER SOM VIL ÅPENBARE HEMMELIGHETENE SOM ER I ORDET, OG SOM HAR TJENESTEN Å VENDE BARNAS HJERTER TIL FEDRENE. «Så sier Herren», ved Hans ufeilbarlige Ord står det fast, og skal stå og bli stadfestet. Det er én profet-budbærer til denne tidsalderen. På grunnlag av menneskelig atferd alene, vet enhver at der det er mange mennesker, er det til og med delte meninger rundt mindre detaljer av en hovedlære som de alle har sammen. Hvem er det da som vil ha ufeilbarlighetens kraft, som vil bli gjenopprettet i denne siste tidsalder? For denne siste tidsalder vil vende tilbake og manifestere den Rene Ord-Bruden. Det betyr at vi vil ha Ordet en gang til, slik det fullkomment ble gitt, og fullkomment forstått i Paulus' dager. Jeg skal fortelle deg hvem som vil ha det. Det vil være en profet, like så grundig stadfestet, eller til og med mer grundig stadfestet, enn noen profet i alle tidsaldre fra Enok til denne dag, fordi denne mann nødvendigvis vil ha toppsteinens profetiske tjeneste, og Gud vil vise ham frem. Han trenger ikke å tale for seg selv, Gud vil tale for ham ved tegnets røst. Amen.

Den andre tanken som må bli innprentet på våre hjerter er at de sju menighetstider startet med antikrist-ånden i tillegg til Den Hellige Ånd, Som skal være velsignet for evig. 1. Johannes 4,1: «Elskede! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud. For mange falske *profeter* er gått ut i verden.» La du merke til det? Antikrist-ånden blir identifisert med falske profeter. Tidsaldrene startet med falske profeter, og de vil avsluttes med falske profeter. Det skal selvfølgelig komme en VIRKELIG FALSK PROFET i den overordnede betydningen av den mannen som blir omtalt i Åpenbaringen. Men nå, før hans åpenbaring, vil mange falske profeter stå frem. Matteus 24,23-26: «Hvis da noen sier til dere: 'Se, her er Kristus!' eller: 'Der!' så tro det ikke. For falske kristuser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å forføre selv de utvalgte – om det var mulig. Se, Jeg har sagt dere det på forhånd. Så hvis de da sier til dere: 'Se, Han er i ørkenen!' da gå ikke ut dit. Eller: 'Se, Han er i de innerste rommene!' så tro det ikke.» Disse falske profetene er øremerket for oss i forskjellige andre bibelvers, slik som de følgende. 2. Peter 2,1-2: «Men det sto også fram falske profeter

blant folket, slik det også skal komme falske lærere blant dere. I hemmelighet skal de føre inn falske lærdommer som leder til fortapelse. De skal fornekte den Herre som kjøpte dem, og føre over seg selv en brå fortapelse. Og mange skal følge etter på deres veier til fortapelse, og på grunn av dem skal sannhetens vei bli spottet.» 2. Timoteus 4,3-4: «For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret. De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr.» 1. Timoteus 4,1: «Ånden sier uttrykkelig at i de siste tider skal noen forlate troen og vende sin oppmerksomhet mot forførende ånder og demoners læresetninger.» I hvert tilfelle vil du legge merke til at en falsk profet er en som er utenfor Ordet. Akkurat som vi viste deg at «antikrist» betyr «anti-Ordet», slik kommer disse falske profeter og forvrenger Ordet og gir det en mening som passer deres egne djevlelske mål. Har du noensinne lagt merke til hvordan menneskene som leder andre vil binde dem tett til seg ved frykt? De sier at hvis folk ikke gjør som de sier, eller hvis de forlater dem, så vil ødeleggelse følge. De er falske profeter, for en sann profet vil alltid lede en til Ordet og binde folket til Jesus Kristus, og han vil ikke fortelle folket at de skal frykte ham eller hva han sier, men at de skal frykte hva Ordet sier. Legg merke til hvordan disse menneskene, lik Judas, er ute etter penger. De får deg til å selge alt du har og gi det til dem og deres planer. De bruker mer tid på offergaver enn på Ordet. De som forsøker å bruke gaver vil utnytte en gave som inneholder en feilmargen og deretter be om penger, og forsømme Ordet og si at det er av Gud. Og folk vil gå til dem og bære over med dem, og støtte dem, og tro dem, uten å vite at det er dødens vei. Ja, landet er fullt av kjødelige etterlignere. I de siste tider vil de prøve å imitere denne profet-budbæreren. Skevas' sju sønner prøvde å etterligne Paulus. Deres trollmannen Simon prøvde å etterligne Peter. Deres etterligninger vil være kjødelige. De vil ikke være i stand til å frembringe hva den sanne profet frembringer. Når han sier at vekkelsen er over, vil de gå rundt og gjøre krav på en stor åpenbaring, at det folket har er nøyaktig riktig, og at Gud kommer til å gjøre større og mer underfulle ting blant folket. Og folket vil falle for det. De samme falske profetene vil påstå at budbæreren for de siste dager ikke er en teolog, så han bør ikke bli hørt. De vil ikke kunne frembringe det budbæreren kan; de vil ikke være stadfestet av Gud, slik som profeten for de siste dager er, men med sine store, svulmende ord, og med vekten fra sitt verdensomspennende ry, vil de advare folket mot å høre denne mannen (budbæreren), og de vil si at han lærer feil. De handler tro til sine fedre, fariseerne, som var av djevelen, for de hevdet at både Johannes og Jesus lærte feil.

Hvorfor går disse falske profetene imot den sanne profeten og betviler hans lære? Fordi de ikke fornekte seg, slik som

forfedrene deres, da de i Akabs dager sto Mika imot. Det var fire hundre av dem, og alle sammen var enige; og ved at de alle sa den samme tingen, forførte de folket. Men EN profet – bare én – hadde rett, og alle de andre feil, fordi Gud hadde gitt åpenbaringen til KUN EN.

Vokt deg for falske profeter, for de er rovlystne ulver.

Hvis du fremdeles tviler på dette, så spør Gud ved Hans Ånd om å fylle deg og lede deg, FOR DEN UTVALGTE KAN IKKE BLI FORFØRT. Fikk du tak i det? Det er ikke noe menneske som kan forføre deg. Paulus kunne ikke forføre en eneste utvalgt, hadde han vært feil. Og i den første tidsalderen, Efesos, der kunne ikke de utvalgte bli forført, for de prøvde de falske apostlene og profetene og fant ut at de var løgnere og støtte dem ut. Halleluja. HANS får hører Hans røst, og de følger HAM. Amen. Jeg tror det.

HILSENEREN

Åpenbaringen 3,14: «Dette sier Han som er Amen, Det Trofaste og Sanne Vitne, Opphavet til Guds skaperverk.»

Å, du! Er ikke det den vakreste beskrivelsen noensinne av vår vidunderlige Herre og Frelser, Jesus Kristus? Disse ordene gir meg rett og slett lyst til å rope. De bringer slik en atmosfære av virkelighet inn i hjertet mitt. Bare det å lese dem, uten å engang vente på en fullstendig åpenbaring fra Ånden, gjør meg overmåte begeistret.

Jesus gir oss beskrivelsen av Seg Selv i forbindelse med den siste tidsalderen. Nådens tid er i ferd med å renne ut. Han har sett fra det første århundret like frem til det tjuende og fortalt oss alle ting som har med disse tidsaldrene å gjøre. Før Han åpenbarer kjennetegnene ved den siste tidsalderen til oss, gir Han oss et siste blikk på Sin egen barmhjertige og suverene Guddommelighet. Dette er *toppstein-åpenbaringen* om Ham.

Så sier Han som er «AMEN». Jesus er Guds Amen. Jesus er Guds «La det skje». Amen står for det endelige. Det står for godkjenning. Det står for det virksomme løftet. Det står for det uforanderlige løftet. Det står for Guds segl.

Jeg vil at du skal se nøye på dette nå og se noe virkelig skjønt og vakkert. Jeg sa at dette er Hans endetids-åpenbaring om Seg Selv. Når nådens tid avsluttes, da kommer tusenårsriket like etterpå, ikke sant? Vel, les Jesaja 65,16-19 med meg: «Så skal den som velsigner seg på jorden, velsigne seg i sannhetens Gud. Den som sverger på jorden, skal sverge ved sannhetens Gud. For de første trengslene er glemt, de er skjult for Mine øyne. For se, Jeg skaper en ny himmel og en ny jord. Ingen skal minnes de første ting, og de skal ikke komme opp i noe hjerte. Men gled og fryd dere til evig tid over det Jeg skaper. For se, Jeg skaper

Jerusalem til fryd og hennes folk til glede. Jeg skal fryde Meg over Jerusalem og glede Meg over Mitt folk. Aldri mer skal den gråtendes og den skrikendes røst høres i henne.» Dette handler om Det nye Jerusalem. Dette er tusenårsriket. Men når vi går inn i tusenårsriket, se hva Han sier om hvilken type Gud Han er, vers 16: «Så skal den som velsigner seg på jorden, velsigne seg i sannhetens Gud.» Ja, det er sant, men den virkelige oversettelsen er ikke «Sannhetens Gud». Det er «Den Gud som er AMEN.» Så vi leser det slik: «Velsigne seg i Den Gud som er AMEN. Den som sverger på jorden, skal sverge ved Den Gud som er AMEN. For de første trengslene er glemte, de er skjult for Mine øyne. For se, Jeg skaper en ny himmel og en ny jord. Ingen skal minnes de første ting, og de skal ikke komme opp i noe hjerte. Men gled og fryd dere til evig tid over det Jeg skaper. For se, Jeg skaper Jerusalem til fryd og hennes folk til glede. Jeg skal fryde Meg over Jerusalem og glede Meg over Mitt folk. Aldri mer skal den gråtendes og den skrikendes røst høres i henne.» Halleluja. Her er Jehova i Det gamle testamente: «Den Gud som er Amen». Her er Jesus i Det nye testamente: «Den Gud som er Amen». Hør, Israel! Herren din Gud er ÉN Gud! Der er det igjen: Jehova i Det gamle testamente er Jesus i Det nye. «Hør, Israel! Herren din Gud er ÉN Gud!» Det Nye testamente åpenbarer ikke EN NY Gud, det er en videre åpenbaring av EN OG SAMME GUD. Kristus kom ikke ned for å gjøre Seg Selv kjent. Han kom ikke for å åpenbare Sønnen. Han kom for å åpenbare og gjøre kjent Faderen. Han snakket aldri om to Guder. Han snakket om EN Gud. Og nå i denne siste tidsalderen, har vi kommet tilbake til toppstein-åpenbaringen, den viktigste åpenbaringen om Guddommen i hele Bibelen, det vil si: JESUS ER GUD, HAN OG FADEREN ER ETT: DET ER ÉN GUD, OG HANS NAVN ER HERREN JESUS KRISTUS.

Han er Den Gud som er Amen. Han forandres aldri. Det Han gjør forandres aldri. Han sier det, og det står fast. Han gjør det, og det er gjort for alltid. Ingen kan ta bort noe av det Han sier eller legge til det. *Så la det skje. Amen. Så la det skje.* Er du ikke glad for at du tjener en slik Gud? Du kan vite nøyaktig hvor du er med Ham når som helst og hele tiden. Han er AMEN-Guden og forandrer Seg ikke.

«*Dette sier Han som er AMEN.*» Jeg liker det. Det betyr at hva enn Han sier, så er det endelig. Det betyr at hva enn Han sa til den første tidsalderen, og til den andre og til alle tidsaldre, om Sin egen sanne menighet og om det falske vintreet, så er det helt korrekt og det vil ikke forandres. Det betyr at det Han begynte med i 1. Mosebok, det vil Han fullføre i Åpenbaringen. Han må, for Han er Amen, SÅ LA DET SKJE. Nå kan vi igjen se hvorfor djevelen hater 1. Mosebok og Åpenbaringen. Han hater sannheten. Han vet at sannheten vil seire. Han vet hva hans endelikt vil bli. Du, som han kjemper imot det. Men vi er på

vannersiden. Vi (jeg mener kun dem som tror Hans ord) er på Amen-siden.

«*Dette sier Det Trofaste og Sanne Vitne.*» Nå ønsker jeg å vise deg hva jeg finner med tanke på «trofast». Du vet, vi snakker ofte om en stor, uforanderlig Gud, Hvis Ord ikke forandres. Og når vi snakker om Ham på den måten, danner vi oss ofte et bilde av Ham som får Ham til å virke veldig upersonlig. Det er som om Gud laget hele universet og alle lovene som tilhører det, og deretter trakk Seg unna og ble en stor, upersonlig Gud. Det er som om Gud laget en vei til frelse for den fortapte menneskeheten, og den veien var korset, og da Kristi død hadde gjort bot for syndene våre, og Hans oppstandelse ga oss en åpen dør til Ham, så la Gud bare armene i kors og trakk Seg unna. Det er som om vi har fordypet oss i en stor Skaper, Som etter å ha skapt mistet interessen for Sitt skaperverk. Jeg sier at det er hvordan altfor mange mennesker er tilbøyelige til å tenke. Men det er feil tankegang, for Gud STYRER I MENNESKELIGE ANLIGGENDER AKKURAT NÅ. HAN ER BÅDE SKAPER OG OPPRETTTHOLDER. Kolosserne 1,16-17: «For ved Ham består alle ting, de som er i himlene, og de som er på jorden, både synlige og usynlige, enten det er troner eller herredømmer, myndigheter eller makter. *Alle ting ble skapt ved Ham og for Ham.* Og Han er før alle ting, *og i Ham består alle ting.*» Han er en Eneveldig Gud. Etter Sitt eget råd planla Han frelsesplanen for Sine utvalgte, som Han forut kjente. Sønnen døde på korset for å opprette Frelsesmidlet, og Den Hellige Ånd utfører nøyaktig Faderes vilje. Han får i dette øyeblikk alt til å skje etter Sin egen viljes råd. Han er i sentrum av det hele. Han er i Sin menighets midte. Denne store Skaperen, Gud Frelseren, arbeider trofast blant Sine egne akkurat nå, som den store Hyrden for sauene. Han eksisterer for Sine egne. Han elsker dem og tar Seg av dem. Hans øye våker alltid over dem. Når Ordet sier at «deres liv er skjult med Kristus i Gud», så betyr det nettopp det. Å, jeg er så glad for at min Gud forblir trofast. Han er trofast mot Seg Selv, Han kommer ikke til å lyve. Han er trofast mot Ordet, Han vil støtte det. Han er trofast mot oss, Han vil ikke miste noen av oss, men oppreiser oss på den siste dag. Jeg er glad for at jeg hviler i Hans trofasthet. Filipperne 1,6: «Og jeg er helt overbevist om dette, at Han som har begynt den gode gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.»

«*Han er Det Sanne Vitne.*» Dette ordet, *sann*, er det samme ordet som vi så der i Åpenbaringen 3,7. Du husker at det ikke betyr «sann» som en motsetning av «falsk». Det har en langt rikere, dypere mening enn det. Det uttrykker fullkommen oppfyllelse i motsetning til delvis oppfyllelse. Der tilbake i Filadelfia tidsalder var Herrens komme i ferd med å nærme seg. Hvilken stor kjærlighet den tidsalderen manifesterte for Ham. Det minner meg om disse herlige ordene i 1. Peter 1,8: «Selv

om dere ikke har sett Ham, elsker dere Ham. Selv om dere nå ikke ser Ham, tror dere likevel på Ham. Dere fryder dere med en usigelig glede full av herlighet.» Vi fryder oss også sammen med dem. Vi har ikke sett Ham, men vi har følt Ham. Vi føler Ham nå så mye som våre begrensende sanser tillater oss. Men en dag vil det bli ansikt til ansikt. *Det er for denne tidsalderen. Han kommer i slutten av denne tidsalderen.* Delvis oppfyllelse vil bli til FULLKOMMEN OPPFYLLELSE, FULLBYRDET OPPFYLLELSE. Halleluja! Vi har sett i et speil, i en gåte, men snart vil det bli ansikt til ansikt. Vi har gått fra herlighet til herlighet, men snart vil det bli like i herligheten; og i HANS HERLIGHET SKAL VI SKINNE. VI SKAL BLI LIK HAM, VIDUNDERLIG LIK HAM, JESUS, VÅR GUDDOMMELIGE FRELSE! Er ikke det fantastisk? I Ham har vi denne fylden. Det er sant. Han ville ikke løyet til oss om det. Men en dag vil vi bli forvandlet i atomene. Vi vil ikle oss udødelighet. Vi vil alle bli oppslukt til liv. Da vil vi VIRKELIGGJØRE OPPFYLLELSEN.

«*Han er Det Trofaste og Sanne Vitne.*» Nå reflekterer vi over dette ordet, «vitne». Vel, dette ordet er det vi får ordet 'martyr' fra. Bibelen omtaler Stefanus og Antipas og andre som martyrer. De var martyrer. De var også vitner. Jesus var en trofast martyr. Den Hellige Ånd er vitnet om det. Ånden vitner om det. Verden hatet Jesus. Den drepte Ham. Men Gud elsket Ham, og Han gikk til Faderen. Beviset på at Han gikk til Faderen er at Den Hellige Ånd kom. Dersom Jesus ikke hadde blitt tatt imot av Faderen, ville ikke Ånden ha kommet. Les det i Johannes 16,7-11: «Likevel sier Jeg dere sannheten. Det er til det beste for dere at Jeg går bort. For hvis Jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere. Men hvis Jeg går bort, skal Jeg sende Ham til dere. Når Han kommer, skal Han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom. Om synd, fordi de ikke tror på Meg, om rettferdighet, fordi Jeg går til Min Far og dere ikke ser Meg lenger, om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt.» Den Hellige Ånds tilstedeværelse i denne verden, i stedet for at Jesus er her, beviser at Jesus var rettferdig og gikk til Faderen. Men det står også i Johannes 14,18: «Jeg skal ikke la dere bli igjen som ALENE. Jeg skal komme til dere.» Han sendte Talsmannen. Han VAR TALSMANNEN. Han kom tilbake i ÅNDEN over den sanne menighet. Han er det trofaste og sanne VITNE midt i menigheten. Men en dag kommer Han tilbake i en kropp igjen. Han vil da bevise Hvem som er den eneste forstandige hersker, – det er Ham, Jesus Kristus, Herlighetens Herre.

Det Trofaste og Sanne Vitne, Skaperen og Opprettholderen, Den Fullkomne Oppfyllelsen, Guds Amen.

Å, hvor jeg elsker Ham, hvor jeg beundrer Ham, Jesus, Guds Sønn.

Jeg ønsker å avslutte refleksjonen over denne delen av hilsenen med disse ordene fra 2. Korinterbrev 1,18-22: «Men Gud

er trofast; vårt ord til dere var ikke både ja og nei. For Guds Sønn, Jesus Kristus, som blant dere ble forkynt av oss – av meg, Silvanus og Timoteus – Han var ikke ja og nei, men i Ham var bare ja. For så mange som Guds løfter er, i Ham er de ja, og i Ham er de amen, Gud til ære ved oss. Han som knytter oss sammen med dere til Kristus, og som har salvet oss, er Gud. Han har også beseglet oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter.»

«*Opphavet til Guds skaperverk.*» Det er Hvem Herren Jesus sier at Han er. Men disse ordene betyr ikke akkurat det de høres ut som for oss. Det å bare ta dem slik de høres ut har resultert i at noen mennesker (faktisk en mengde mennesker) får en fiks idé om at Jesus var Guds første skapning, noe som gjør Ham lavere enn Guddommen. Deretter skapte denne første skapningen resten av universet og hva enn det inneholder. Men det er ikke riktig. Du vet at det ikke samstemmer med resten av Bibelen. Ordene er: «Han er BEGYNNELSEN eller OPPHAVSMANNEN til Guds skaperverk.» Vi vet for visst at Jesus er Gud, selveste Gud. Han er Skaperen. Johannes 1,3: «Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til.» Han er Den Som det ble sagt følgende om, 1. Mosebok 1,1: «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden.» Videre står det i 2. Mosebok 20,11: «For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han hvilte på den sjuende dagen.» Ser du, det er ingen tvil om at Han er Skaperen. Han var Skaperen av et FULLENDT FYSISK SKAPERVERK.

Nå kan vi sannelig forstå hva disse ordene betyr. Å ha noen annen tolkning ville bety at Gud skapte Gud. Hvordan kunne Gud bli skapt, når Han Selv er Skaperen?

Men nå står Han midt i Menigheten. Mens Han står der og åpenbarer Hvem Han er i denne siste tidsalderen, kaller Han Seg Selv «Opphavet til Guds skaperverk». Dette er et ANNET SKAPERVERK. Dette har med menigheten å gjøre. Dette er en spesiell måte Han benevner Seg på. Han er SKAPEREN av den menigheten. Den himmelske Brudgom skapte sin egen brud. Som Guds Ånd kom Han ned og skapte, i jomfru Maria, cellene som Hans egen kropp ble født fra. Jeg ønsker å gjenta det. Han skapte selve cellene til den kroppen i Marias morsliv. Det hadde ikke vært nok om Den Hellige Ånd bare ga liv til et menneskelig egg som kom fra Maria. Da ville det ha vært den syndige menneskeheten som produserte en kropp. Det ville ikke ha produsert den «Siste Adam». Det ble sagt om Ham: «Men en kropp har Du (Fader) forberedt for Meg.» Gud (ikke Maria) tilveiebrakte den kroppen. Maria var den menneskelige inkubatoren, og hun bar dette Hellige Barnet og fødte Ham. Det var en Gud-mann. Han var Guds Sønn. Han var av den NYE skapningen. Menneskeheten og Gud møttes og ble forent. Han var den første av denne nye rasen. Han er hodet til denne nye rasen. Kolosserne 1,18: «Og Han er

hodet for kroppen, menigheten, Han som er begynnelsen, Den førstefødte av de døde, for at Han skal ha overhøyhet i alle ting.» 2. Korinterbrev 5,17: «Derfor om noen er i Kristus, er han en *ny skapning*. Det gamle er forbi. Se, alt er blitt nytt.» Der kan du se at selv om mennesket tilhørte den GAMLE ORDENEN eller skapningen, har det nå i FORENING MED KRISTUS blitt Guds NYE SKAPNING. Efeserne 2,10: «For vi er Hans verk, SKAPT I FORENING MED KRISTUS JESUS til gode gjerninger.» Efeserne 4,24: «Og dere har ikledd dere det NYE MENNESKE, som er skapt etter Gud, ved sannhetens rettferdighet og hellighet.» Denne Nye Skapningen er ikke en fornyelse av den gamle skapningen, for da kunne den ikke bli kalt en ny skapning. Dette er nøyaktig hva det står det er: «NY SKAPNING.» Det er en annen skapning, atskilt fra den gamle. Han handler ikke lenger gjennom kjødet. Det var hvordan Han handlet med Israel. Han valgte Abraham, og ut fra Abrahams etterkommere gjennom den gudelige Isak-linjen. Men nå har Han, ut fra hvert folk, stamme og nasjon, planlagt en ny skapning. Han er den første av den skapningen. Han var Gud skapt i menneskelig skikkelse. Nå skaper Han, ved Sin Ånd, mange Sønner til Seg Selv. Gud skaperen, skaper Seg Selv som en del av Sin skapelse. Dette er den sanne åpenbaringen om Gud. Dette var Hans plan. Denne planen tok form gjennom utvelgelse. Det er grunnen til at Han kunne se helt fram til den siste tidsalderen, da alt ville være over, og se Seg Selv fremdeles i menighetens midte, som opphavet til dette Nye Guds Skaperverk. Hans suverene makt forårsaket det. Ved Sin egen forordning utvalgte Han lemmene på denne Nye Skapningen. Han utvalgte dem til barnekår etter Sin viljes gode velbehag. Ved Sin allvitenskap og allmektighet forårsaket Han det. Hvordan kunne Han ellers vite at Han ville stå midt i menigheten og motta lovprisning fra Sine brødre, om Han ikke hadde forsikret Seg om det? Han visste alle ting, og Han utførte alle ting ut fra det Han visste, for at Hans plan og gode velbehag skulle gå i oppfyllelse. Efeserne 1,11: «I Ham har vi også fått en arv, ved at vi ble forutbestemt til det etter Hans bestemte hensikt, Han som *utfører alle ting etter sin viljes råd.*» Halleluja! Er du ikke glad for at du tilhører Ham?

BUDSKAPET TIL LAODIKEA TIDSALDER

Åpenbaringen 3,15-19: «Jeg vet om gjerningene dine, at du verken er kald eller varm. Om du enda var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil Jeg spy deg ut av Min munn. Fordi du sier: 'Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe,' og ikke vet at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken, så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledt, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve

til å salve øynene dine med, så du kan se. Alle dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!»

Mens vi har lest dette sammen, er jeg sikker på at du har lagt merke til at Ånden ikke har sagt én god ting om denne tidsalderen. Han kommer med to anklager og feller Sin dom over dem.

(1) Åpenbaringen 3,15-16: «Jeg vet om gjerningene dine, at du verken er kald eller varm. Om du enda var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil Jeg spy deg ut av Min munn.»

Vi kommer til å se nøye på dette. Det står at denne gruppen i Laodikea menighetstid er lunken. Denne lunkenheten fordrer en straff fra Gud. Straffen er at de vil bli spydd ut av Hans munn. Det er her vi ikke ønsker å fare vill slik mange folk gjør. De sier veldig ubetenksomt at Gud kan spy deg ut av Sin munn, og at det beviser at det ikke er noe sannhet i læren om de helliges utholdenhet. Jeg ønsker å korrigere tankesettet ditt nå. Dette verset er ikke gitt til en enkeltperson. Det er gitt til menigheten. Han snakker til menigheten. Dessuten, hvis du bare har Ordet i bakhodet, så vil du erindre at det ikke står noe sted at vi er Guds i MUNN. Vi er tegnet i Hans hender. Vi blir båret i Hans favn. Langt tilbake i den ukjente evighet før tid, var vi i Hans sinn. Vi er i Hans sauekve og i Hans enger, men *slett ikke* i Hans munn. Men hva er i Herrens munn? Ordet er i Hans munn. Matteus 4,4: «Men Han svarte og sa: 'Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.'» Ordet skulle være i vår munn også. Nå vet vi at menigheten er Hans kropp. Den er her og tar Hans plass. Hva vil være i menighetens munn? ORDET. 1. Peter 4,11: «Hvis noen taler, skal han tale som Guds budskap (Ord).» 2. Peter 1,21: «For aldri er noen profeti kommet fram ved et menneskes vilje, men Guds hellige mennesker talte drevet av Den Hellige Ånd.» Hva er da galt med disse menneskene i den siste tidsalder? DE HAR KOMMET BORT FRA ORDET. DE BRENNER IKKE LENGER FOR DET. DE ER LUNKNE ANGÅENDE DET. Jeg vil bevise det her og nå.

Baptistene har basert sine trosbekjennelser og dogmer på Ordet, og du kan ikke rikke dem. De sier at de apostoliske tider med mirakler er over, og at det ikke er noen Dåp i Den Hellige Ånd etter at man har kommet til troen. Metodistene sier (basert på Ordet) at det ikke er noen vanndåp (overøsing er ikke dåp), og at helliggjørelse er Dåpen i Den Hellige Ånd. Church of Christ legger hovedvekten på gjenfødelsens dåp, og i altfor mange tilfeller går de ned som tørre syndere og kommer opp som våte syndere. Likevel hevder de at deres lære er basert på Ordet. Gå videre nedover linjen og du kommer til Pinsevennene. Har de Ordet? Gi dem Ord-prøven og se. De vil gå på akkord med Ordet for en følelse, i omtrent hvert tilfelle. Om du kan

produsere en manifestasjon som olje og blod og tunger og andre tegn, enten det er i Ordet eller ikke, eller om det er tolket riktig ut fra Ordet, vil flertallet falle for det. Men hva har skjedd med Ordet? Ordet har blitt satt til side, så Gud sier: «Jeg går imot dere alle. Jeg vil spy dere ut av Min munn. Dette er slutten. For ut av sju tidsaldre, har Jeg ikke sett annet enn menn som har aktert sine egne ord høyere enn Mine. Så i slutten av denne tidsalderen vil jeg spy deg ut av Min munn. Alt er over. Jeg kommer helt klart til å tale. Ja, Jeg er her midt i Menigheten. Guds Amen, den trofaste og sanne, vil åpenbare Seg Selv, og det vil SKJE GJENNOM MIN PROFET.» Å ja, slik er det. Åpenbaringen 10,7: «Men i de dager til den sjuende budbærers røst, når han skal begynne å lyde, da skal Guds mysterium være fullendt, slik som Han forkynte for sine tjenere profetene.» Der er det. Han sender en stadfestet profet. Han sender en profet etter nesten to tusen år. Han sender noen som er så langt unna organisasjoner, utdannelse og religionens verden, og i likhet med Johannes døperen og Elia fra gammelt av vil Han kun høre fra Gud, og han vil ha «så sier Herren» og tale for Gud. Han vil være Guds munnstykke, og SOM DET BLIR FORKYNT I MALAKI 4,6, VIL HAN VENDE BARNAS HJERTER TIL FEDRENE. Han vil føre de utvalgte i den siste tidsalder tilbake, og de vil høre en stadfestet profet gi den nøyaktige sannheten, slik det var med Paulus. Han vil gjenopprette sannheten slik de hadde den. Og de utvalgte med ham på den tiden vil være de som virkelig manifesterer Herren og er Hans Kropp og er Hans røst og gjør Hans gjerninger. Halleluja! Ser du det?

En kort betraktning av kirkehistorien vil bevise hvor eksakt denne tanken er. I Den mørke middelalder hadde Ordet nesten gått tapt for folket. Men Gud sendte Luther med ORDET. Lutheranerne talte for Gud på den tiden. Men de organiserte seg, og igjen gikk det rene Ordet tapt, for organisasjoner tenderer mot dogmer og trosbekjennelser, og ikke det enkle Ordet. De kunne ikke lenger tale for Gud. Da sendte Gud Wesley, og han var røsten med Ordet i sin tid. Menneskene som tok hans åpenbaring fra Gud ble de levende brevene, lest og kjent av alle mennesker, for sin generasjon. Da metodistene sviktet, reiste Gud opp andre, og slik har det fortsatt gjennom årene til det i disse siste dager igjen er et nytt folk i landet, som under sin budbærer vil være den siste røsten til den siste tidsalderen.

Ja visst. Menigheten er ikke lenger Guds «munnstykke». Den er sitt eget munnstykke. Så Gud vender Seg mot henne. Han vil tilbakevise henne gjennom profeten og bruden, for Guds røst vil være i henne. Ja, det er den, for det står i det siste kapitlet av Åpenbaringen vers 17: «Og Ånden og bruden sier: 'Kom!」 Nok en gang vil verden høre direkte fra Gud som på Pinsedagen. Men denne Ord-Bruden vil selvsagt bli forkastet som i den første tidsalderen.

Han har nå ropt ut til denne siste tidsalderen: «Du har Ordet. Du har flere bibler enn noen sinne, men du gjør ikke noe med Ordet bortsett fra å dele og hugge det i biter, mens du tar det du vil ha og utelater det du ikke vil ha. Du er ikke interessert i å LEVE det, men i å diskutere det. Jeg skulle ønske du var kald eller varm. Hvis du var kald og forkastet det, kunne jeg tåle det. Hvis du hadde blitt hvitglødende varm og visst at det er sannhet og leve det, ville jeg berømme deg for det. Men når du rett og slett tar Mitt Ord og ikke tar imot det, må jeg i gjengjeld nekte å ta imot deg. Jeg vil spy deg ut, for du gjør meg kvalm.»

Alle vet at det er lunkent vann som gjør deg kvalm. Hvis du trenger et brekkmiddel, så er lunkent vann omtrent det beste du kan drikke. En lunken menighet har gjort Gud kvalm, og Han har tilkjennegitt at Han vil spy den ut. Det minner oss om hvordan Han følte det like før vannflommen, gjør det ikke?

Å, Gud gi at menigheten var kald eller varm. Best av alt var om hun var glødende (varm). Men det er hun ikke. Dommen har blitt avsagt. Hun er ikke lenger Guds røst til verden. Hun vil hevde at hun er, men Gud benekter det.

Å, Gud har fremdeles en røst for menneskene i verden, samtidig som at Han har gitt en røst til bruden. Den røsten er i bruden, noe vi har sagt, og vi vil snakke mer om det senere.

(2) Åpenbaringen 3,17-18: «Fordi du sier: 'Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe', og ikke vet at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken, så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull renset i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledd, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se.»

Se på den første frasen i dette verset: «fordi du sier.» Du skjønner, de talte. De talte som Guds munnstykke. Dette beviser nøyaktig hva jeg sa vers 16-17 betød. Men selv om de sier det, så betyr ikke det at det er riktig. Den katolske kirke sier at hun taler for Gud, og sier at hun utvilsomt er Herrens røst. Hvordan mennesker kan være så åndelig onde er over min fatteevne, men de bærer fram ut fra hvilket frø som er i dem, og vi vet hvor det frøet kom fra, gjør vi ikke?

Menigheten i Laodikea sier: «Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe.» Det var hennes egenvurdering. Hun så på seg selv, og det er hva hun så. Hun sa: «Jeg er rik», som betyr at hun er rik på denne verdens ting. Hun skryter til tross for Jakob 2,5-7: «Hør, mine kjære søsken: Har ikke Gud utvalgt de fattige i denne verden til å være rike i troen og arvinger til det riket Han lofte til dem som elsker Ham? Men dere har vanæret den fattige. Er det ikke de rike som undertrykker dere og trekker dere inn for domstolene? Er det ikke de som spotter det gode navnet som dere er kalt ved?» Jeg påstår IKKE at en rik person ikke kan være åndelig, men vi vet alle at Ordet sier at veldig få er det. Det er

de fattige som er i flertall i den sanne menighets legeme. Derfor, hvis menigheten blir full av rikdom, vet vi kun én ting: «Ikabod» har blitt skrevet på portene hennes! Du kan ikke benekte det, for det er Ordet.

Siden vi snakker om rikdom i menigheten – vel, det har aldri vært en slik fremvisning av rikdom. Antallet vakre helligdommer mangedobler seg som aldri før. De forskjellige gruppene konkurrerer med hverandre for å se hvem som kan bygge den største og flotteste. Og de bygger utdannelsessentre verdt utallige millioner, og disse bygningene blir bare brukt en time eller to i uken. Det i seg selv er ikke så forferdelig, men de forventer at denne korte tiden som barna tilbringer i utdanningsfabrikken skal erstatte de mange timene med opplæring som skulle blitt gitt i hjemmet.

Penger har strømmet inn i menigheten i en slik grad at forskjellige kirkesamfunn eier aksjer og obligasjoner, fabrikker, oljebrenner og forsikringsselskaper. De har øst penger inn i velferds- og pensjonsfond. Dette høres bra ut, men det har blitt en snare for forkynnerne, for hvis de velger å forlate gruppen sin på grunn av mer lys eller kjærlighet til Gud, mister de pensjonen sin. De fleste klarer ikke å motstå dette og blir hos sine pressgrupper.

Ikke glem at dette er den siste tidsalderen. Vi vet at dette er den siste tidsalderen fordi Israel har vendt tilbake til Palestina. Hvis vi virkelig tror at Han kommer, da må det være noe galt med de som bygger så veldig. Det får en til å tenke at disse menneskene planlegger å bli her for alltid, eller at Jesu komme er hundrevis av år unna.

Vet du at religion i dag er kjent som storkapital? Det er et absolutt faktum at de ansetter bedriftsledere i menighetene for å ta ansvar for økonomien. Er det hva Gud ønsker? Lærer ikke Hans Ord oss i Apostlenes gjerninger at sju menn fulle av Den Hellige Ånd og tro tjente Herren i forretningsanliggender? Du kan utvilsomt forstå hvorfor Gud sa: «DU sier at du er rik. JEG har aldri sagt det.»

Det er radioprogrammer, TV-programmer og mange menighetsaktiviteter som koster millioner på millioner av dollar. Rikdommen strømmer og strømmer inn i menigheten, medlemstallet øker i takt med pengene, likevel blir ikke arbeidet utført slik det ble utført da det ikke var noen penger, som da menn hvilte ene og alene på evnene som ble gitt dem av Den Hellige Ånd.

Det finnes lønnede forkynnere, lønnede assistenter, lønnede formidlere av musikk og opplæring, lønnede kor, lønnede vaktmestere, programmer og underholdning – alt koster store pengebeløp, men til tross for alt det, avtar kraften. Ja,

menigheten er rik, men kraften er ikke der. Gud handler ved Sin Ånd, ikke ut fra summen av penger eller talenter i menigheten.

Jeg ønsker å vise deg hvor djevlesk dette begjæret etter penger har blitt. Menighetene har gjort alt de kan for å skaffe medlemmer, spesielt blant de rike. Over alt er det snakk om å gjøre religion så attraktivt og appellerende at de rike og kultiverte, og alle som har verdslig prestisje, vil komme inn og være aktive i menigheten. Forstår de ikke at dersom rikdom er det avgjørende kjennetegnet på åndelighet, så har verden allerede Gud, har alt av Gud, og menigheten har ingen ting?

«*Du sier: 'Jeg har fått overflod.'*» Dette betyr bokstavelig talt: «Jeg har åndelige rikdommer.» Dette høres ut som tusenårsriket, med gater av gull og Guds nærvær. Men jeg undres om dette er tilfelle. Er menigheten virkelig rik på Guds åndelige ting? La oss granske dette tjuende århundrets laodikeiske skrytet i lys av Ordet.

Dersom menigheten virkelig var åndelig rik, ville dens innflytelse blitt lagt merke til i samfunnslivet. Men hvilket liv er det egentlig disse såkalte åndelige og innflytelsesrike mennene i samfunnet lever? Ute i forstedene, ute i bydelene til overklassen, er det fullt av konebyutting, prostitusjon og gjenger av barn som kommer ubedt til fester, noe som fører til store skader på eiendom. Umorale er verre enn noen sinne med løssluppen sex, narkotikaavhengighet, gambling, tyveri og all slags ondskap. Og menigheten fortsetter å forsikre oss om hvor flott denne generasjonen er, hvor fulle kirkene er og hvor mottakelige endog de innfødte er på misjonsfeltet. Menigheten har overgitt folket til legene, spesielt psykiaterne. Hvordan den kan prate om å være åndelig rik er mer enn jeg kan forstå. Det er ikke sant. De er konkurs og vet det ikke.

Se godt rundt deg. Gransk menneskene når de går forbi. I mengdene du ser, kan du plukke ut dem som har et kristent utseende? Se hvordan de kler seg, se hvordan de fører seg, hør hva de sier, se hvor de går. Det burde sannelig være ekte beviser på den *nye fødsel* blant alle dem vi ser gå forbi. Men det er få. Likevel forteller de fundamentalistiske menighetene oss at de har millioner som er frelst og til og med åndsfulle. Åndsfulle? Kan du kalle kvinner som går rundt med krøllete, bobbet hår, kortbukser og slacks, topper med utringing i ryggen og briefs, sminket opp som Jesabel, for åndsfulle? Hvis disse er smykket med anstendig klesdrakt, slik det passer seg for kristne kvinner, så kan jeg ikke forestille meg hvordan det ville være om jeg måtte være vitne til en uanstendig fremvisning.

Jeg vet at kvinnene ikke bestemmer moten. Hollywood gjør det. Men hør, damer, de selger fremdeles metervare og symaskiner. Du trenger ikke å kjøpe det som er i butikkene og så bruke det som en unnskyldning. Dette er et meget alvorlig tema

som jeg går inn på. Har du ikke lest i Bibelen at når en mann ser på en kvinne og lyster etter henne i sitt hjerte, så har han allerede begått utroskap med henne i sitt hjerte? Og sett at du kledde deg på en måte som forårsaket det? Det gjør deg til hans medsammensvorne i synd, selv om du er helt uvitende om det og er en ekte jomfru uten slike begjær. Likevel holder Gud deg ansvarlig, og du vil bli dømt.

Jeg vet at dere damer ikke liker denne slags forkynnelse, men søster, det du gjør er riv ruskende galt. Bibelen forbyr deg å klippe håret ditt. Gud ga det til deg som et dekke. Han ga en befaling om at du skulle ha det langt. Det er din ære. Da du klippet håret ditt ga du uttrykk for at du forlot din ektemanns lederskap. Som Eva gikk dere ut og gikk deres egen vei. Dere fikk stemmerett. Dere tok jobbene fra menn. Dere sluttet å være kvinner. Dere burde vende om og komme tilbake til Gud. Og om alt det ikke er ille nok, fikk en hel del av dere den oppfatning at dere kunne invadere talerstolene og tjenestene i menigheten som Gud reserverte for menn, og bare menn. Å, jeg rørte ved et sårt punkt der, gjorde jeg ikke? Vel, vis meg ett sted i Bibelen hvor Gud noen gang ordinerte en kvinne til å forkynne eller til å ha myndighet over en mann, og jeg vil be om unnskyldning for det jeg har sagt. Du kan ikke finne at jeg tar feil. Jeg har rett, for jeg står med Ordet og i Ordet. Hvis du var åndelig rik, hadde du visst at det er sant. Det er bare Ordet som er sant. Paulus sa: «En kvinne tillater jeg ikke å lære eller å ha myndighet over en mann.» Det er ikke mulig å ta en plass blant den femfoldige tjenesten i Efeserne 4 og ikke ha myndighet over menn. Søster, du burde lytte til dette Ordet. Det var ikke Guds Ånd manifestert i et åndsfylt liv som ba deg om å forkynne, for Ånden og Ordet er ETT. De sier samme ting. Noen gjorde en feil. Noen ble narret. Våk opp før det er for sent. Satan narret Eva, din mor. Han narrer døtrene nå. Må Gud hjelpe deg.

«Jeg har ikke behov for noe.» Når noen sier: «Jeg har ikke behov for noe», kunne han like gjerne si: «Jeg har alt», eller han kunne si: «Jeg vil ikke ha mer siden jeg er mett nå.» Du kan uttrykke dette på hvilken som helst måte du vil, og alt peker på det faktum at menigheten er selvtilfreds. Hun er fornøyd med det hun har. Hun mener enten at hun har alt sammen, eller at hun har nok. Og det er nøyaktig hva vi ser i dag. Hvilket kirkesamfunn er det som ikke hevder at DEN har åpenbaringen og kraften og sannheten? Hør på baptistene, og de har alt. Hør på metodistene, og de har alt. Hør på Church of Christ, og alle tar feil unntatt dem. Hør hva pinsevennene sier, og de har fyllden av fyllden. De vet at jeg forteller sannheten om dem, for ikke én av manualene deres sier noe annet. De skrev det hele ned så pent og satte navnene sine på det og fullførte det. Gud har rett og slett ikke mer. Og så er det de som rett og slett ikke vil ha mer. De tror ikke på helbredelse og vil ikke ha det, selv om det er i Ordet. Det

er de som ikke ville tatt imot Den Hellige Ånd om Gud åpnet himlene og viste dem et tegn.

Alle sammen sier, og forsøker å bevise, at de har alt, eller at de har nok. Men er det sannheten? Sammenlign menigheten i dette tjuende århundret med menigheten i det første århundret. Kom igjen. Gjør det. Hvor er kraften? Hvor er kjærligheten? Hvor er den rensede menigheten som sto imot synd og vandret med tro mot Jesus? Hvor er enheten? Du kan ikke finne den. Hvis denne menigheten har alt den trenger, hvorfor ropte de ut etter mer av Gud i Apostlenes gjerninger, som om de ikke hadde alt, og likevel hadde de langt mer enn de har i dag?

GUDS DIAGNOSE

Det Gud så, var helt annerledes enn det de sa de så. De sa at de var rike på gods og åndelig rike. De hadde kommet fram. De hadde ikke behov for noe. Men Gud så det på en annen måte. Han sa: «Du vet ikke dette, men du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken.» Når et folk er på den måten, spesielt nakne og IKKE VET DET, så må det være noe alvorlig galt. Det må utvilsomt være noe som skjer. Er det ikke at Gud forblindet øynene deres slik Han gjorde med jødene? Går Evangeliet tilbake til jødene? Gjentar historien seg? Jeg sier at den gjør.

Gud sier at denne menigheten i Laodikea tidsalder er «elendig». Det ordet kommer fra to greske ord som betyr «holde ut» og «prøvelse». Og det har ikke noe å gjøre med prøvelsene som kommer til en ekte kristen, for Gud beskriver en kristen i prøvelse som «velsignet», med en holdning som utviser glede, mens denne beskrivelsen blir formulert som «elendig og ynkelig». Så underlig. I denne tidsalderen med velstand, i denne tidsalderen med fremgang, i denne tidsalderen med overflod, hvordan kan det være prøvelser? Nåvel, det er underlig. Men i denne tidsalderen med velstand og muligheter, når alle har så mye, og det er så mye mer å få, med alle oppfinnelsene som gjør arbeidet for oss og så mange ting som gir oss fornøyelse, oppdager vi PLUTSELIG at psykiske lidelser krever så mange ofre at det engster nasjonen. Når alle burde være glade, uten noe å egentlig være lei seg for, tar millioner beroligende medisiner om kvelden, stimulerende piller om morgenen, haster avgårde til leger, legges inn på institusjoner og forsøker å drukne ukjente frykter med alkohol. Ja, denne tidsalderen skryter av sine enorme forråd av jordisk gods, men menneskene er mindre lykkelige enn noen gang. Denne tidsalderen skryter av sine åndelige prestasjoner, men menneskene er mindre sikre på seg selv enn noen sinne. Denne tidsalderen skryter av bedre moralske verdier, og den er mer korrumpert enn noen tidsalder siden syndfloden. Den snakker om sin kunnskap og vitenskap, men den kjemper et tapt slag på alle områder, for menneskesinnet og

sjelen og ånden kan ikke fatte eller følge med på alle endringene som har kommet over jorden. På én generasjon har vi gått hele veien fra hest og kjerre til romalderen, og vi er stolte og skrytende på grunn av det. Men på innsiden er et mørkt, tomt hulrom som roper ut i smerte, og UTEN NOEN KJENT ÅRSAK svikter menns hjerter av frykt, og verden er så mørklagt at denne tidsalderen godt kunne blitt kalt nevrotikernes tidsalder. Den skryter, men den kan ikke underbygge det. Den roper om fred, og det er ingen fred. Den roper at den har rikelig av alle ting, men den fortsetter å brenne av begjær som en utilfreds ild! «Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.»

«*De er ynkelige.*» Det betyr at de er gjenstand for medlidenhet. Medlidenhet? De forakter medlidenhet. De er fulle av stolthet. De skryter av det de har. Men det de har vil ikke tåle tidens tann. De har bygget på kvikksand i stedet for på klippen av åpenbaringen om Guds Ord. Snart kommer jordskjelvet. Snart vil stormene med Guds dømmende vrede komme. Da kommer plutselig ødeleggelse, og til tross for alle deres kjødelige forberedelser, vil de likevel være uforberedt på det som kommer over jorden. De er blant dem som, til tross for alle sine verdslige anstrengelser, faktisk motarbeider seg selv uten å vite det. De er sannelig gjenstand for medlidenhet. Ha medlidenhet med de stakkars menneskene som er i disse siste dagers økumeniske bevegelse, for de kaller den Guds bevegelse, når den er satans. Ha medlidenhet med dem som ikke vet om forbannelsen over organisasjoner. Ha medlidenhet med dem som har så mange flotte kirker, så flotte prestegårder, så førsteklases trente kor, en veldig fremvisning av rikdom og en slik en sindig og ærbødig form for tilbedelse. Ha medlidenhet med dem, ikke misunn dem. Tilbake til de gamle lagerbygningene, tilbake til de halvmørke rommene, tilbake til kjellerne, tilbake til mindre av verden og mer av Gud. Ha medlidenhet med dem som kommer med sine store påstander og snakker om sine gaver. Føl med dem som gjenstander for medlidenhet, for snart vil de bli gjenstander for vrede.

«*De er fattige.*» Det betyr selvsagt åndelig fattige. Tegnet på denne tidsalderen, når den kommer til sin avslutning, er større og bedre kirker, med flere og flere mennesker, med flere og flere manifestasjoner av det som angivelig skal være beviser på Den Hellige Ånd. Men de fylte altrene, Åndens gaver i funksjon, det påfallende antallet fremmøtte, er ikke svaret fra Gud, for de som kommer til altrene holder veldig sjeldent ut og går videre med Gud, og etter at de store kampanjene er ferdig, hvor er alle de som kom ned midtgangene? De hørte en mann, de lyttet til en appell, de kom inn i garnet, men de var ikke fisk, og som skilpadder krabbet de tilbake til sine egne vann.

Så har du alt dette snakket om tungetale – det skal angivelig være beviset på dåpen i Den Hellige Ånd, og folk tror at vi

er midt i en stor vekkelse. Vekkelsen er over. Amerika hadde sin siste sjanse i 1957. Tunger er Guds tegn på nær forestående ulykke, akkurat som de var da de kom til syne på veggen under Belsassars fest. Vet du ikke at mange vil komme på den siste dag og si: «Herre, Herre, har vi ikke gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn, til og med drevet ut demoner?» Og Han vil si: «Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet! Jeg har aldri kjent dere.» Matteus 7,22-23. Jesus sa at de drev med lovløshet. Men likevel, det finnes menn som kan komme og be for syke, få olje og blod til å vise seg i forsamlingen, profeti går ut og alle slags overnaturlige ting, og folk vil samle seg rundt ham og bedyre at han er fra Herren, selv om han i virkeligheten svindler til seg penger gjennom religion og lever i synd. Det eneste svaret de har er det fullstendig ubibelske svaret at «vel, han får resultater, så han må være fra Gud». Så fryktelig. Hvor virkelig fattig denne tidsalderen er på Guds Ånd, de er lutfattige og vet det ikke en gang.

«*Du er blind og naken.*» Dette er virkelig håpløst. Hvordan kan noen være blind og naken og ikke vite det? Men likevel står det at de er blinde og nakne og kan ikke innse det. Svaret er at de er åndelig blinde og åndelig nakne. Husker du da Elisa og Gehasi var omringet av syrernes hær? Du husker at Elisa slo dem blinde med Guds kraft. Likevel var øynene deres vidåpne, og de kunne se hvor de gikk. Blindheten var særegen, ettersom de kunne se enkelte ting, mens andre enkelte ting som Elisa og tjeneren og Israels leir, kunne de ikke se. Det denne hæren kunne se var til ingen nytte for dem. Det de ikke så førte til deres fangenskap. Hva betyr dette for oss? Det betyr nøyaktig hva det betydde helt tilbake tidlig i Jesu jordiske tjeneste. Han prøvde å lære dem sannheten, men de ville ikke høre. Johannes 9,40-41: «Noen av fariseerne som var med Ham, hørte da disse ord og sa til Ham: 'Er vi også blinde?' Jesus sa til dem: 'Hadde dere vært blinde, hadde dere ikke hatt noen synd. Men nå sier dere: Vi ser. Derfor består deres synd.'» Innstillingen til denne tidsalderen er nøyaktig hva den var da. Folk har alt. De vet alt. De kan ikke bli undervist. Hvis et sant poeng fra Ordet kommer opp, og en mann forsøker å forklare sitt synspunkt til en som har et motstridende synspunkt, lytter ikke lytteren i det hele tatt så han kan lære, men han lytter bare for å motbevise det som ble sagt. Jeg ønsker å stille et rimelig spørsmål. Kan Skriften bestride Skriften? Kan Bibelen motsi Bibelen? Kan det være to sanne lærer i Ordet som sier det motsatte eller går imot hverandre? NEI. DET KAN IKKE VÆRE SLIK. Men likevel, hvor mange av Guds folk har åpnet øynene for den sannheten? Ikke engang én prosent, så vidt jeg vet, har lært at HELE Skriften er gitt av Gud og HELE er nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding, osv. Hvis hele Skriften er gitt på den måten, da vil alle vers føye seg inn i hverandre, hvis man forsøker. Men hvor mange tror på forutbestemmelse til

utvelgelse og fordømmelse til tilintetgjørelse? De som ikke gjør det, vil de høre? Nei, det vil de ikke. Men likevel er begge i Ordet, og ingenting vil forandre det. Men de vil ikke ta seg tid til å lære om det og få sannheten i disse doktrinene til å samsvare med andre sannheter som tilsynelatende er motstridende. Men de holder for ørene og skjærer tenner, og de drar det korteste strået. I slutten av denne tidsalderen vil det komme en profet, men de vil være blinde for alt han gjør og sier. De er så sikre på at de har rett, og i sin blindhet vil de miste alt.

Gud sier de er nakne så vel som blinde. Jeg kan ikke forestille meg noe så tragisk som en mann som er blind og naken og ikke vet det. Det er bare én forklaring – han har gått fra vettet. Han lider allerede av alvorlig hukommelsestap. Hans åndsevner er borte, åndelig hukommelsestap har satt inn. Hva annet kan det bety? Kan det bety at Den Hellige Ånd har forlatt denne siste dagers menighet? Kan det bety at menn har flyttet Gud ut av sine tanker i en slik grad at det skjer slik det ble lagt frem i Romerne 1,28: «Og ettersom de ikke fant noen verdi i å holde seg til Gud i sin erkjennelse, overga Gud dem til et uverdigg sinn, så de gjør de ting som ikke sommer seg.» Det virker sannelig som om noe slikt har skjedd. Her er et folk som sier at de er av Gud og kjenner Gud og har Hans Hellige Ånd, og likevel er de nakne og blinde og vet det ikke. De er **ALLEREDE FORFØRT. DE HAR FEIL ÅND. DE UTVALGTE KAN IKKE BLI FORFØRT, MEN DET ER INNLYSSENDE AT DISSE ANDRE ER DET.** Dette er de som har blitt blinde fordi de avviste Guds Ord. Dette er de som kledde seg nakne ved å forlate Guds omsorg og beskyttelse og forsøkte å bygge sin egen frelsesvei, sitt eget Babels tårn gjennom organisasjoner. Å, så henrivende og vakkert kledd de er i sine egne øyne, da de dannet sine generalforsamlinger og sine konsiler og så videre. Men nå avkler Gud alt sammen, og de er nakne, for disse organisasjonene har bare ført dem inn i antikristens leir, inn i ugressåkeren, helt til de blir bundet og brent. De er sannelig gjenstand for medlidenhet. Ja, du kan ha medlidenhet med dem, advare dem, bønnfalle dem, og likevel går sin vei hodestups ut i ødeleggelse, mens de rasende avviser ethvert forsøk på å redde dem som en rykende brann revet ut fra ilden. De er sannelig ynkelige, og likevel vet de det ikke. Harde og uten håp, setter de sin ære i det som egentlig er deres vanære. De trosser Ordet, men en dag skal de bli dømt ved det og betale prisen for dets fryktingytende anklager.

TIDSALDRENE SISTE RÅD

Åpenbaringen 3,18-19: «Så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledt, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se. Alle

dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!»

Guds råd er kort og konsist. Det er rett på sak. Han leder denne menigheten i de siste dager til ett håp. Det håpet er HAM SELV. Han sier: «Kom til Meg og kjøp.» Det fremgår tydelig fra denne formuleringen, «kjøp av Meg», *at den laodikeiske menigheten ikke i det hele tatt gjør forretninger med Jesus om de åndelige produktene fra Guds rike*. Transaksjonene deres kan ikke være åndelige. De tror kanskje at de er åndelige, men hvordan kan de være det? Gjerningene i deres midte er definitivt ikke slik Paulus ville sagt: «For det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for Hans gode vilje», Filipperne 2,13. Så hva med alle disse menighetene, skolene, sykehusene, misjonsforsøkene og så videre? Gud er ikke i dem så lenge de er denominelle i frø og ånd, og ikke av Guds Frø og Ånd.

«*Kjøp gull av Meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik.*» Disse menneskene hadde massevis av gull, men det var av det gale slaget. Det var det gullet som kjøpte menns liv og ødela dem. Det var det gullet som forkvaklet og forvrenget den menneskelige karakter, for kjærligheten til det var roten til alt ondt. Åpenbaringen 18,1-14: «Etter dette så jeg en annen engel som kom ned fra himmelen. Han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte kraftig med høy røst og sa: 'Falt, falt er den store Babylon, og hun er blitt et bosted for demoner, et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og forhatt fugl! For alle folkeslagene har drukket av hennes horelivs vredesvin, kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden fra hennes luksus.' Og jeg hørte en annen røst fra Himmelen, som sa: 'Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager. For syndene hennes har nådd helt til Himmelen, og Gud har husket hennes gjerninger. Gi henne igjen slik som hun ga dere, og betal henne dobbelt tilbake etter hennes gjerninger. I det begeret som hun blandet, skal dere blande dobbelt opp for henne. I den grad hun har herliggjort seg selv og har levd i luksus, i samme grad skal dere gi henne plage og sorg. For hun sier i sitt hjerte: 'Jeg sitter som dronning, jeg er ingen enke, og jeg skal ikke se sorg.' Derfor skal hennes plager komme på én dag, død og sorg og hungersnød. Og hun skal bli fullstendig oppbrent med ild, for sterk er Herren Gud som dømmer henne. Kongene på jorden som har drevet hor med henne, og som har levd i luksus med henne, skal gråte og klage over henne når de ser røyken når hun brenner. De skal stå på avstand av frykt for hennes plage og si: 'Ve, ve den store byen Babylon, den mektige byen! For på én time er dommen din kommet.' Og kjøpmennene på jorden skal gråte og sørge over henne, for ingen kjøper varene deres lenger: Varer av gull og sølv, kostbare steiner og perler, fint lin og purpur,

silke og skarlagan, all slags sitrontre, alle slags gjenstander av elfenbein, alle slags gjenstander av de mest kostbare treslag, bronse, jern og marmor, kanel og røkelse, velduftende olje og virak, vin og olje, fint mel og hvete, kveg og sauer, hester og vogner, og slaver og menneskers sjeler. Frukten som din sjel lengtet etter, er blitt borte fra deg, og alle de ting som er kostbare og strålende, er blitt borte fra deg, og du skal aldri finne dem mer.» *Dette er ikke noe annet enn de organiserte menighetene i endetiden, for det står i vers 4: «Kom ut fra henne, MITT FOLK.»* Bortrykkelsen har ikke funnet sted ennå. Bruden er ennå ikke borte når disse forferdelige tilstandene i denne rike, falske menigheten eksisterer.

Men, det finnes noe som er Guds gull. 1. Peter 1,7: «For at den prøvede ekthet i deres tro – som er mye mer dyrebar enn gull som forgår.» Guds gull er en Kristus-lik karakter som frembringes i lidelsens ildovn. Det er gull av det rette slaget.

Men hva slags gull har menigheten i dag? Den har bare det verdslige gullet som vil forgå. Den er rik. Den er selvtilfreds. Den har gjort velstand til hovedkriteriet for åndelighet. Beviset på Guds velsignelse og korrekt lære og så videre, er nå basert på hvor mange rike mennesker som er involvert i den.

«Dere bør helst komme før det er for sent», sier Herren, «og kjøpe av Meg gull rensed i ild, og da vil dere i sannhet være rike.» Får vi tak i det? Hør på meg: «Vi kom nakne (fysisk) inn i verden, men vi vil IKKE forlate den naken (åndelig).» Så visst ikke, vi kommer til å ta med oss noe. Hva dette noe er, er ALT vi kan ta med oss, hverken mer eller mindre. Så vi bør helst være aktsomme nå og se til at vi tar noe som vil gjøre oss rett innfor Gud. Så hva vil vi da ta med oss? Vi vil ta vår KARAKTER, broder, det er hva vi vil ta med oss. Hva slags karakter vil du ta med deg? Vil den være som HANS, Hvis karakter ble formet gjennom lidelse i smertens ildovn, eller vil det være bløtheten i dette karakterløse laodikeiske folket? Det er opp til hver og en av oss, for på den dagen vil hver mann bære sin egen byrde.

Jeg sa at byen Laodikea var en rik by. Den preget gullmynter med inngraving på begge sider. Gullmynter kjennetegnet tidsalderen – en blomstrende handel eksisterte på grunn av det. I dag er den tohodede gullmynten hos oss. Vi kjøper oss ut, og vi kjøper oss inn. I menigheten forsøker vi å oppnå det samme. Vi kjøper oss ut av synd og kjøper oss inn i himmelen – det er i alle fall hva vi sier. Men Gud sier ikke det.

Menigheten eier slike fenomenale rikdommer, at hun på et hvilket som helst tidspunkt kan ta over hele det globale handelssystemet, og riktignok har en leder i Kirkenes verdensråd offentlig profetert at menigheten i overskuelig fremtid bør, kan og vil gjøre nettopp det. Men deres forgylte Babels tårn skal falle. Bare gullet som er rensed i ild skal bestå.

Og det er hva menigheten støtt og stadig har gjort gjennom tidsaldrene. Hun har forlatt Guds Ord og tatt sine egne trosbekjennelser og dogmer. Hun har organisert seg og forenet seg med verden. Derfor er hun naken, og Gud dømmer hennes uanstendighet. Den eneste måten hun kan komme seg ut av denne fryktelige situasjonen er ved å adlyde Herren og komme tilbake til Hans Ord. Åpenbaringen 18,4: «Kom ut fra henne, Mitt folk.» 2. Korinterbrev 6,14-18: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! For hvilket fellesskap har rettferdighet med lovløshet? Og hvilket samfunn har lyset med mørket? Og hvilken samklang er det mellom Kristus og Belial? Eller hvilken delaktighet har en troende med en ikke-troende? Og hvilken enighet er det mellom Guds tempel og avguder? For dere er Den levende Guds tempel. Som Gud har sagt: 'Jeg vil bo hos dem og vandre iblant dem. Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.' Derfor: Kom ut fra dem og vær atskilt, sier Herren. Rør ikke det som er urent, så skal Jeg ta imot dere. Og Jeg vil være Far for dere, og dere skal være Mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.» Det er en pris å betale for de klærne, og det er adskillelsens pris.

«*Salv øynene dine med øyensalve, så du kan se.*» Han sier ikke at du må kjøpe denne øyensalven. Å nei. Det er ingen prislapp på Den Hellige Ånd. «Var det ved lovgjeringer dere fikk Ånden, eller ved å høre troen forkynt?» Galaterne 3,2. Uten dåpen i Den Hellige Ånd kan du aldri få øynene dine åpnet for en sann åndelig åpenbaring av Ordet. En mann uten Ånden er blind for Gud og Hans sannhet.

Når jeg tenker på denne øyensalven som åpner menneskers øyne, kan jeg ikke unngå å minnes da jeg var en liten gutt i Kentucky. Broren min og jeg sov på loftet på en halmseng. Sprekkene i huset gjorde at trekken blåste gjennom. Noen ganger om vinteren ble det så kaldt, at vi våknet om morgenen med en slik kulde i øynene at øynene våre var helt lukket igjen med betennelse. Vi gråt høyt etter mor, og hun kom opp med litt vaskebjørnfett for å gni øynene våre til den størknede materien var borte, og da kunne vi se. Dere vet, det har blåst veldig kald trekk på menigheten i denne generasjonen, og jeg er redd for at øynene hennes på en måte har frosset igjen og hun er blind for hva Gud har for henne. Hun trenger litt varm olje fra Guds Ånd for å åpne øynene sine. Med mindre hun mottar Guds Ånd, vil hun fortsette med å erstatte kraften med programmer og trosbekjennelser som Ordet. Hun regner suksess i tall, i stedet for å se etter frukt. De som har doktorgrad i teologi har lukket døren til tro og forbydd alle å gå inn. De går hverken inn selv eller lar noen andre gå inn. Teologien deres kommer fra en lærebok i psykologi skrevet av en eller annen ikke-troende. Det finnes en lærebok i psykologi, en vi alle trenger. Det er Bibelen. Den er skrevet av Gud og inneholder Guds psykologi. Du trenger ikke en lege til å forklare det for deg. Ta imot Den Hellige Ånd og

la Ham ta Seg av forklaringen. Han skrev Boken, og Han kan fortelle deg hva som er i den og hva det betyr. 1. Korinterbrev 2,9-16: «Men, som det er skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, er det som Gud har forberedt for dem som elsker Ham. Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder. For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd. Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud. Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord. Men et sjeelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig. Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen. For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn.»

Dersom alle de tingene som Ånden roper ut imot er tilfelle for denne tidsalderen, trenger vi at noen kommer på scenen, slik Johannes døperen gjorde, og utfordre menigheten som aldri før. Og det er nøyaktig hva som kommer til vår tidsalder. En ny Johannes døperen kommer, og han vil rope ut nøyaktig slik som den første forløperen gjorde. Vi vet at han vil, på grunn av hva det neste verset sier.

«*Alle dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!*» Åpenbaringen 3,19. Dette er det samme budskapet som Johannes hadde, da han ropte ut i den religiøse ødemarken av fariseere, saddukeere og hedninger: «VEND OM!» Det fantes ingen annen utvei den gangen. Det finnes ingen annen utvei nå. Det fantes ingen annen måte å komme tilbake til Gud den gangen, og det finnes ingen annen måte i dag. Det er å OMVENDE seg. Skifte mening. Gjøre en snuoperasjon. VEND OM, for hvorfor vil dere dø?

La oss undersøke den første frasen: «alle dem jeg elsker.» På gresk legges vekten på det personlige pronomenet «Jeg». Han sier ikke det mange mener Han burde ha sagt: «alle dem som elsker MEG.» Nei, så men. Vi må aldri prøve å gjøre Jesus til et OBJEKT for menneskelig kjærlighet i dette verset. Nei! Det er de ALLE som er Guds ELSKEDE. Det er HANS kjærlighet det tales om, IKKE vår. Så nok en gang roser vi oss i Hans frelse, Hans hensikt og Hans plan, og vi styrkes enda mer i sannheten i læren om Guds suverenitet. Akkurat som Han sa i Romerne 9,13: «Jakob har Jeg elsket.» Vil det da si at siden Han BARE elsket disse ALLE, at Han derfor er i en selvtilfreds tilstand og venter på kjærlighet fra dem som ikke har nærmet

seg Ham? Det er på ingen måte slik, for Han erklærer også i Romerne 9,13: «Esau har Jeg hatet.» Og i vers 11 roper Ånden tydelig ut: «For barna var ennå ikke født og hadde verken gjort godt eller ondt, FOR AT GUDS PLAN ETTER UTVELGELSEN SKULLE STÅ FAST, ikke av gjerninger, men ved Ham som kaller.» Denne kjærligheten er «Utvelgende Kjærlighet». Det er Hans kjærlighet til Sine utvalgte. Og Hans kjærlighet til dem er atskilt fra MENNESKELIG FORTJENSTFULLHET, for det står at Guds plan står fast i utvelgelsen, som er helt motsatt av gjerninger eller noe mennesket har i seg selv. For «FØR BARNA BLE FØDT», hadde Han ALLEREDE sagt: «Jakob har Jeg elsket, men Esau har jeg hatet.»

Og nå sier Han til Sine egne: «Alle dem *Jeg* elsker, dem REFSE OG TUKTER JEG.» Å refse er å irettesette. Å irettesette er å «avdekke i den hensikt å korrigere». Å tukte betyr ikke å straffe. Det betyr å «disiplinere med personens forbedring som formål.» Dette er nøyaktig hva vi finner i Hebreerne 12,5-11: «Og dere har glemt formaningen som taler til dere som til sønner: Min sønn, forakt ikke Herrens formaning! Bli heller ikke motløs når du refses av Ham. For den Herren elsker, den formaner Han, og Han hudstryker hver sønn Han tar seg av. Når dere må holde ut formaning, så er det Gud som behandler dere som sønner. For hvilken sønn er det som en far ikke formaner? Men hvis dere er uten formaning, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner. Hvis vi har hatt menneskelige fedre som formante oss, og vi har hatt ærefrykt for dem, skal vi ikke da mye mer underordne oss åndenes Far og få leve? For de andre formante oss i noen få dager, slik de syntes det var best. Men Han formaner til vårt beste, så vi kan få del i Hans hellighet. Nå er det slik at ingen formaning synes å være til glede mens den står på, men bare smertefull. Men etterpå skaper den rettferdighetens fredfulle frukt hos dem som er blitt oppdratt ved den.»

I dette skildres nå Guds kjærlighet. I kjærlighet ønsket Han Sin egen familie, en familie av sønner – sønner som Ham Selv. Der foran Ham ligger hele menneskeheten som ÉN klump med leire. Ut av denne ene klumpen vil Han nå lage kar til ære og til vanære. UTVELGELSEN vil være Hans eget valg. Så vil disse utvalgte, født av Hans Ånd, bli oppdratt til å bli likedannet med Hans bilde i deres vandring. Han IRETTESETTER med all tålmodighet og mildhet og barmhjertighet. Han TUKTER med naglemerkede hender. Noen ganger må denne Pottemakeren ta karet Han arbeider med og bryte det totalt ned slik at Han kan bygge det opp igjen akkurat slik Han ønsker det skal være. MEN DET ER KJÆRLIGHET. DET ER HANS KJÆRLIGHET. HANS KJÆRLIGHET KAN IKKE VÆRE PÅ NOE ANNET VIS. DET KAN IKKE.

Å, lille flokk, frykt ikke. Denne tidsalderen nærmer seg hastig avslutningen. Som den gjør det, vil dette ugresset bli bundet sammen, og slik et tredobbelt rep ikke er lett å revne, vil de ha en voldsom trefoldig kraft av politisk, fysisk og åndelig (satanisk) makt, og de vil forsøke å utslette Kristi brud. Hun vil lide, men hun vil holde ut. Frykt ikke for de tingene som kommer over jorden, for Han «Som elsket sine egne, elsket dem til det siste». Johannes 13,1.

«*Vær derfor nidkjær og omvend deg!*» Denne falske menigheten har nidkjærhet. Vær du sikker. Hennes nidkjærhet har bokstavelig talt vært den samme som jødene, Johannes 2,17: «Nidkjærheten for Ditt hus har fortært Meg.» Men det er feil type nidkjærhet. Den er for huset til deres egen bygning. Den er for deres egne trosbekjennelser, dogmer, organisasjoner, deres egen rettferdighet. De har satt bort Ordet til fordel for sine egne idéer. De avsatte Den Hellige Ånd og gjorde menn til ledere. De har lagt Evig Liv, som en Person, til side og gjort det til gode gjerninger, eller til og med kirketilslutning i stedet for gode gjerninger.

Men Gud krever en annen nidkjærhet. Det er nidkjærheten til å rope: «JEG HAR TATT FEIL.» Hvem vil si at han tar feil? Hva er det alle disse kirkesamfunnene er basert på? – de påstår å være de opprinnelige, og av Gud – de påstår at de har rett. De kan ikke ALLE ha rett. Faktisk har IKKE ËN av dem rett. De er hvitkalkede graver fulle av dødningebein. De har ikke noe liv. De har ingen stadfestelse. Gud har aldri tilkjennegitt Seg Selv i noen organisasjon. De sier at de har rett fordi det er de som sier det, men å si det gjør det ikke rett. De trenger det stadfestede «Så sier Herren» fra Gud, og de har det ikke.

La meg si dette her. Jeg tror ikke at Gud bare kaller den falske menigheten til omvendelse. I dette verset taler Han til Sine utvalgte. De må også omvende seg. Mange av Hans barn er fremdeles i disse falske menighetene. Det er dem det står om i Efeserne 5,14: «Våk opp, du som sover, stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» Å sove er ikke å være død. Disse sover blant de døde. De er der ute i de døde kirkesamfunnene. De flyter omkring med dem. Gud roper ut: VÅKN OPP! Omvend deg fra din dårskap.» Her gir de sin innflytelse, gir sin tid og sine penger, faktisk hele livet sitt til disse antikrist-organisasjonene og tror samtidig at alt er vel. De trenger å omvende seg. De må omvende seg. De må få sinnet forandret og vende seg til sannheten.

Ja, dette er tidsalderen som mest trenger å omvende seg. Men vil den? Vil den bringe Ordet tilbake? Vil den igjen sette Den Hellige Ånd på tronen i menns liv? Vil den igjen akte Jesus som den ENESTE Frelseren? Jeg sier nei, for det neste verset avslører den forbløffende og sjokkerende sannheten om avslutningen av denne tidsalderen.

KRISTUS PÅ UTSIDEN AV MENIGHETEN

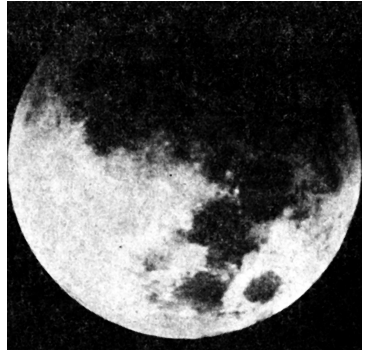
Åpenbaringen 3,20-22: «Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med Meg. Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»

Det er en hel del forvirring omkring dette verset, fordi så mange selvstendige arbeidere bruker det i personlig evangelisering, som om Jesus er ved hjertedøren til enhver synder og banker for å få adgang. Det blir da sagt at dersom synderen åpner døren, så vil Herren komme inn. Men dette verset taler ikke til individuelle syndere. Hele dette budskapet har en oppsummering, slik hvert budskap i hver tidsalder har. I vers 22 står det: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til MENIGHETENE.» Så dette er budskapet til menigheten i den siste tidsalderen. *Dette er tilstanden til den laodikeiske menigheten som den nærmer seg sin avslutning. Det er ikke et personlig budskap til én person.* Det er Ånden, Som forteller oss hvor Jesus er. KRISTUS HAR FORLATT MENIGHETEN. Er ikke dette det logiske resultatet, eller utgangen, dersom Ordet blir satt til side til fordel for trosbekjennelser, Den Hellige Ånd blir avsatt til fordel for paver, biskoper, presidenter, rådgivere, og så videre, og Frelseren blir satt til side til fordel for et program av gjerninger, eller menighetstilslutning, eller en slags tilpasning til et menighetsystem? Hva mer kan bli gjort imot Ham? Dette er apostasiet! Dette er frafallet! Dette er den åpne døren til antikrist, for hvis En kom i Sin Fars Navn (Jesus) og ikke ble tatt imot, men forkastet, da vil det komme en annen med sitt eget navn (løgner, en sjarlatan), og han vil de ta imot, Johannes 5,43. Syndens menneske, fortapelsens sønn vil ta over.

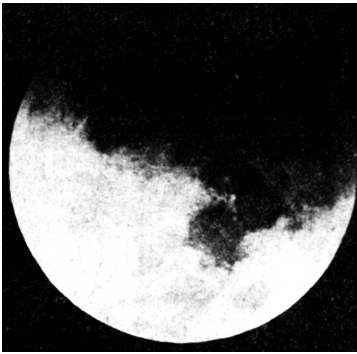
Matteus 24 nevner tegn på himmelen med hensyn til denne siste tiden rett før Jesus kommer. Jeg undres på om du la merke til at et slikt tegn nylig ble oppfylt for å beskrive akkurat den sannheten vi har utredet. Den sannheten er at Jesus hele tiden har blitt skjøvet til siden inntil Han i den siste tidsalderen blir skjøvet utenfor menigheten. Husk at den i den første tidsalderen var en menighet som nesten var helt opplyst av sannhet. Men det var en liten feil kalt nikolaittenes gjerninger som hindret sirkelen fra å bli full. I den neste tidsalderen snek det seg mer mørke inn, helt til kulen av lys glødet mindre, og mørke dekket mer av sirkelen. I den tredje tidsalderen ble den enda mer formørket, og i den fjerde tidsalderen, som var den mørke middelalder, var lyset så godt som forsvunnet. Tenk på dette nå. Menigheten skinner i lyset som reflekteres fra Kristus. Han er SOLEN. Menigheten er MÅNEN. Dette lysende himmellegemet er altså månen. Det hadde avtatt fra nesten en fullmåne i den

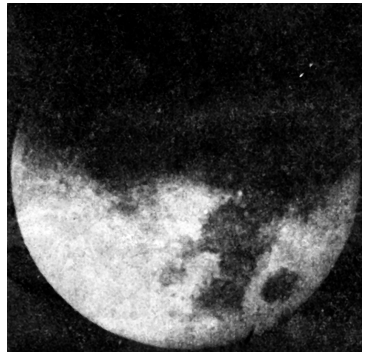
1

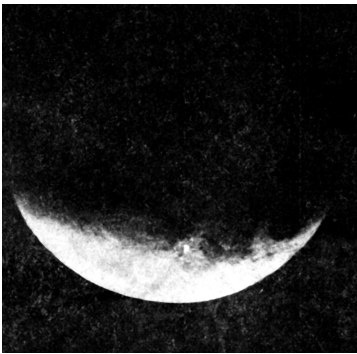
2

3

4

5

6

Den totale måneformørkelsen da paven besøkte Jerusalem.

første tidsalderen til en liten strimmel i den fjerde tidsalderen. Men i den femte tidsalderen begynte den å vokse. I den sjette tidsalderen tok den et stort voksesteg fremover. I en del av den sjuende tidsalderen vokste den fremdeles, da den plutselig stoppet med det og avtok til nesten intethet, slik at det i stedet for lys var frafallets mørke, og på slutten av tidsalderen hadde den sluttet å lyse, for mørke hadde tatt over. Kristus var nå på utsiden av menigheten. Her er tegnet på himmelen. Den forrige måneformørkelsen var en totalformørkelse. Den avtok til totalt mørke i sju stadier. I det sjuende stadiet kom det totale mørket da paven i Rom (Paul VI) dro til Palestina for å gjøre en hellig rundreise i Jerusalem. Han var den første paven som noen sinne har reist til Jerusalem. Paven blir kalt Paulus den sjette. Paulus var den første budbæreren, og denne mannen gikk under det navnet. Legg merke til at det er den sjette, eller menneskets tall. Dette er mer enn en tilfeldighet. Og da han dro til Jerusalem, gikk månen eller menigheten inn i totalt mørke. Tiden er inne. Dette er enden. Denne generasjonen skal ikke forgå før alt er oppfylt. Ja, kom, Herre Jesus, kom snart!

Nå kan vi forstå hvorfor det var to vintrær, et sant og et falskt. Nå kan vi forstå hvorfor Abraham hadde to sønner, en etter kjødet (som forfulgte Isak) og en etter løftet. Nå kan vi forstå hvordan to gutter trådte frem som tvillinger fra de samme foreldrene, hvor den ene kjente og elsket det som hørte Guds til, og den andre kjente til mye av den samme sannheten, men var ikke av samme Ånd og forfulgte derfor barnet som var utvalgt. Gud forkastet ikke bare for å forkaste. Han forkastet for den utvalgte skyld. En **UTVALGT KAN IKKE** forfølge en utvalgt. En **UTVALGT KAN IKKE** skade en utvalgt. Det er de fortapte synderne som forfølger og dreper de utvalgte. Å, disse fortapte synderne er religiøse. De er smarte. De er av Kains slektsgren, slangens sæd. De bygger sin Babylon, de bygger sine byer, de bygger sine imperier, mens de samtidig roper til Gud. De *hater* den sanne ætten, og de vil gjøre alt de kan, (til og med i Herrens navn) for å utslette Guds utvalgte. Men de trengs. «Hva har halmstrået med hveten å gjøre?» Ingen halmstrå, ingen hvete. Men til slutt, hva skjer med halmstrået? Det blir brent med usløkkelig ild. Og hveten? Hvor er den? Den samles på Hans låve. Den er hvor Han er.

Å, Guds utvalgte, ta deg i vare. Studer nøye. Vær forsiktig. Arbeid på din frelse med frykt og beven. Sett din lit til Gud og bli sterk i Hans veldige kraft. Din motstander, djevelen, går akkurat nå omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Våk og be og vær standhaftig. Dette er endetiden. Både det sanne og falske vintreet kommer til modenhet, men før hveten modner, må det modne ugresset bli bundet for å brennes. Ser du, alle sammen slutter seg til Kirkenes Verdensråd. Det er bindingen. Snart vil innsamlingen av hveten komme. Men

akkurat nå er to ånder i virksomhet i to vintrær. Kom ut fra ugresset. Begynn å seire, så du kan bli ansett som prisverdig for din Herre, og skikket til å regjere og herske med Ham.

TRONEN TIL DEN SOM SEIRER

Åpenbaringen 3,21: «Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.»

Hva er det vi skal seire over? Det er det normale spørsmålet å stille her. Men det er ikke den egentlige tanken bak dette verset, for det er ikke HVA vi skal seire over som er viktig, men HVORDAN vi skal seire. Dette er logisk, for spiller det noen rolle HVA vi skal seire over, så lenge vi vet HVORDAN vi kan seire?

En rask kikk på de bibelversene som berører at Herren Jesus seirer, vil bringe sannheten i denne påstanden opp i dagen. I Matteus 4, hvor Jesus blir fristet av djevelen, seiret Han over satans personlige fristelser ved Ordet, og bare ved Ordet. I hver av de tre hovedfristelsene, som tilsvarende fristelsen i Edens hage, kjøttets lyst, øynenes lyst og stoltheten i livet, seiret Jesus ved Ordet. Eva falt for satans personlige fristelse ved å unnlate å bruke Ordet. Adam falt i direkte ulydighet til Ordet. Men Jesus seiret ved Ordet. Og la meg si det her og nå, at dette er den eneste måten å være en som seirer på, og det er også den eneste måten du kan vite om du seirer på, fordi dette Ordet IKKE KAN svikte.

Legg igjen merke til hvordan Jesus seiret over de religiøse verdenssystemene. Da Han gang på gang ble trakassert av teologene på Hans tid, anvendte Han hele tiden Ordet. Han sa bare det Faderen ga Ham å si. Aldri før hadde verden vært så fullstendig forvirret av Hans visdom, for det var Guds visdom.

I sitt eget personlige liv, da Han kjempet mot Seg Selv, seiret Han ved lydighet til Guds Ord. I Hebreerne 5,7 står det: «I sitt jordiske livs dager, da Han med sterke rop og tårer hadde båret fram bønner og påkallelser til Ham som hadde makt til å frelse Ham fra døden, ble Han bønhørt på grunn av sin gudsfrykt. Og selv om Han var Sønn, lærte Han lydighet ved det Han led. Og etter å ha blitt fullkommengjort, ble Han opphavsmann til evig frelse for alle dem som lyder Ham.» Hva var Han lydighet mot? Guds Ord.

Det vil ikke være en eneste person som vil sitte på Herren Jesu Kristi trone med mindre han har levd dette Ordet. Dine bønner, dine faste, dine omvendelser – uansett hva du gir til Gud – ikke noe av det vil skaffe deg privilegiet av å sitte på den tronen. Det vil kun bli gitt til ORD-Bruden. Slik kongens trone deles med dronningen, fordi hun er forenet med ham, slik vil bare de som er av det Ordet, slik Han er av det Ordet, dele den tronen.

Husk at vi gjennom alle tidsaldre, tydelig har vist at akkurat slik Adam og Eva falt fordi de forlot Ordet, slik falt Efesus tidsalder ved å dreie ørlite grann fra Ordet, helt til at vi, etter at hver tidsalder fortsatte å dreie bort, har en endelig skilsmisse fra Ordet gjennom verdenskirkesystemet. Denne Laodikea tidsalder ender i en mørklegging av Ordet, noe som forårsaker at Herren forlater dens midte. Han står på utsiden og kaller på Sine egne som følger Ham ved lydighet mot Ordet. Etter en kort og kraftig fremvisning av Ånden vil denne lille jagede og forfulgte gruppen dra for å være hos Jesus.

AVSLUTNINGEN AV HEDNINGENES TIDSALDRE

Denne tidsalderen er den siste av de sju menighetstidene. Det som begynte i den første, eller efesiske, tidsalder må og vil komme til fruktbearing og innhøsting i den siste, eller laodikeiske, tidsalder. De to vintrærne vil bære sin siste frukt. De to åndene vil bli manifestert i hver sin endestasjon. Såingen, vanningen og veksten er over. Sommeren er over. Høsten er her, og sigden blir nå benyttet.

I vers 15 til 18, som vi nettopp har studert, ligger det sanne bildet av det modne falske vintreet, den falske ånden, det falske menighetsfolket. «Jeg vet om gjerningene dine, at du verken er kald eller varm. Om du enda var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil Jeg spy deg ut av Min munn. Fordi du sier: 'Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe,' og ikke vet at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken, så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledt, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se.» Ingen ord har noen sinne uttrykt en mer bitter fordømmelse, og ikke noe stolt og arrogant religiøst folk har noen sinne fortjent det mer. Likevel, i vers 21, «Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone», finner vi det sanne vintreet, den sanne Ånden, det sanne Menighetsfolket løftet opp til Guds egen trone med det største kompliment som noen sinne har blitt gitt til en ydmyk, trofast åndelig gruppe.

Ordene til Johannes døperen, som så presist skildret Kristus i relasjon til den sanne og falske menighet, går nå i oppfyllelse. Matteus 3,11-12: «Jeg døper dere med vann til omvendelse, men Han som kommer etter meg, er mektigere enn jeg. For Ham er jeg ikke engang verdig til å bære sandalene. Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild. Han har kasteskovlen i hånden, og Han skal rense sin treskeplass grundig og samle hveten på låven. Men agnene skal Han brenne opp med usløkkelig ild.» Kristus, den Store Innhøstingsarbeideren, høster nå jordens frukt. Han samler hveten på låven ved å komme for å hente Sine egne og ta

dem for evig til Seg Selv. Så vender Han tilbake for å utslette de ugudelige med uslokkelig ild.

Mysteriet med ugresset og hveten i Matteus 13,24-30 går også i oppfyllelse nå. «Han la også fram en annen lignelse for dem og sa: 'Himlenes rike er likt en mann som sådde godt såkorn i åkeren sin. Men mens menneskene sov, kom fienden hans og sådde ugress blant hveten og gikk så bort. Men da kornet hadde vokst opp og ga avling, kom også ugresset til syne. Eierens tjenere kom så og sa til ham: Herre, var det ikke godt såkorn du sådde i åkeren din? Hvor kommer da ugresset fra? Han sa til dem: En fiende har gjort dette. Tjenerne sa til ham: Vil du da at vi skal gå og samle det sammen? Men han svarte: Nei, dere kunne også komme til å dra opp hvete når dere samler sammen ugresset. La begge vokse sammen inntil høsten. Når tiden for å høste kommer, vil jeg si til høstarbeiderne: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter og brenn det! Men hveten skal dere samle inn i låven min.'»

Hveten og ugresset, som siden den første tidsalderen til nå har vokst side om side, blir høstet inn. Det Nikea satte seg fore å utrette har til sist gått i oppfyllelse. Med all makt fra organisasjonene vender den falske menigheten seg bort fra enhver levning av sannheten, og med politisk makt forsterker hun seg selv med støtte fra staten og går i gang med å utrydde den sanne troende for alltid. Men akkurat når hun er i ferd med å utrette sin feige sammensvergelse, blir hveten samlet på låven. Hveten og ugresset vil ikke lenger vokse side om side. Ugresset vil ikke lenger motta Guds velsignelser på grunn av hvetens nærvær, for hveten vil være borte og Guds vrede vil bli øst ut i det sjette segl, som vil ende i en fullstendig utslettelse av de ugudelige.

Jeg sa for et øyeblikk siden at det falske vintreet kom til full fruktbaring i denne tidsalderen. Hennes frukt ville bli moden. Det stemmer. Denne ondsinnede menighet, full av urettferdighet, vil bli åpenbart som sennepsfrøet som vokste til et tre hvor himmelens fugler bygde rede. Antikrist vil være hennes hode, lovløshetens hemmelighet. Alt dette er sant. Og hvis dette er sant, da må det også være sant at Brude-Menigheten vil modnes, og hennes modenhet skal være en identifikasjon for hennes Herre gjennom Ordet, og hennes Hode Som vil komme til henne er Gudsfryktens Mysterium, Som visseilig er Kristus. Og når den falske menigheten, med all listig og djevlesk makt, som består av politisk makt, fysisk makt og mørkets demoner, kommer imot dette sanne vintreet, vil det sanne vintreet, med Åndens fylde og Ordet, gjøre de samme mektige gjerningene som Jesus gjorde. Som hun nærmer seg sin Toppstein, og blir lik Ham gjennom Ordet, vil Jesus komme slik at bruden og Brudgommen kan bli forenet for evig som én.

De synlige manifestasjonene av det jeg har fortalt deg om kan sees overalt omkring oss. Ugressets økumeniske bevegelse er et faktum. Men det er også et faktum at profeten til den siste tidsalderen må frembringe et budskap fra Gud som vil være en forløper for Herrens andre komme, for ved hans budskap vil barnas hjerter bli vendt tilbake til Pinsefedrene, og med gjenopprettelsen av Ordet vil gjenopprettelsen av kraften komme.

Vi lever i en svært vanskelig tid. Vi må være ytterst forsiktige så vi forblir trofaste mot dette Ordet og ikke trekke fra det eller legge til det, for han som taler der Gud ikke har talt gjør Ham til en løgner. Det jeg konkret har i tankene er dette: Ved århundredskiftet var den hungeren etter Gud, som ble skapt i Filadelfia tidsalder, den fremkalte et rop etter Guds Ånd. Og da ropet ble besvart av at Gud sendte ut manifestasjoner i tungetale, tydning og profeti, var det en gruppe som umiddelbart, og helt i motsetning til Ordet, utarbeidet en læresetning som sa at tunger var bevist på å bli døpt med Den Hellige Ånd. Tunger var langt fra et bevis. De var manifestasjoner, men ikke bevis. Det uriktige i læresetningen kan ikke bare sees ved manglende bibelvers til å underbygge den, men de som sluttet seg til læresetningen organiserte seg umiddelbart basert på læresetningen, og beviste at de ikke var i sannheten som de ville ha folk til å tro. Å, det så bra ut. Det så ut som Pinsedagens tilbakekomst. Men det viste seg at det ikke var det. Det kunne ikke være det, for de organiserte seg. Det er død, ikke liv. Det lignet slik på det ekte at mengder av folk ble forført. Dersom det ikke var det ekte, hva var det? Det var skolmen, klinten. I sin grønne, myke belg-form så den ut som den ekte tingen. Men på samme måte som at man kan gå ut i åkeren og se hva som ser nøyaktig ut som hvete, og likevel bare er agner, (for hvetekornet har ikke blitt dannet ennå), så var dette kun det myke skallet som så ut som det ekte kornet som ennå skulle komme. Det opprinnelige hvetekornet fra Pinsedagen skulle komme tilbake i den siste tidsalderen. Det hadde blitt begravet ved Nikea. Det sendte opp et skudd i Sardes. Det grodde frem en kvast i Filadelfia, og den skulle modnes i Laodikea. Men den kunne ikke komme tilbake til den opprinnelige før Ordet hadde blitt gjenopprettet. Profeten hadde ennå ikke kommet på scenen. Men nå, ut fra tidspunktet hvor vi befinner oss i Laodikea tidsalder, må «Profet-Budbæreren» fra Åpenbaringen 10,7 allerede være i landet. Nok en gang må «Så sier Herren» være her, rede til å bli manifestert med ufeilbarlig stadfestelse. Det Sanne Frøet er altså allerede i ferd med å modnes, og **SÅ KOMMER HØSTEN.**

Høsttid. Ja, høsttid. De to vintrærne som vokste sammen og fikk grenene sine flettet sammen skal nå skilles fra hverandre. Frukten fra disse vintrærne, som var så i strid med hverandre,

vil bli samlet på atskilte oppbevaringssteder. De to åndene vil gå til sine egne bestemmelsessteder. Nå er tiden inne for å gi akt på det siste ropet som kommer kun til Hvete-Bruden: «Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere (hveten) ikke skal få noen av hennes (ugresset) plager (den store trengselen i det sjette segl og Matteus 24).»

ÅNDENS SISTE ADVARSEL

Åpenbaringen 3,22: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»

Dette er den SISTE advarselen. Det vil ikke komme en til. Tronsalen har blitt gjort klar. De tolv grunnvollene har blitt lagt. Gatene av gull har blitt brolagt. Portene av gigantiske perler har blitt løftet på hengslene. Lik en pyramide står hun så vakker og herlig. De himmelske vesenene som har beredt henne betrakter åndeløst, for hun glitrer og skinner med en herlighet som er overjordisk. Hver fasett i hennes skjønnhet forteller en historie om forunderlig nåde og Jesu kjærlighet. Hun er en by som er forberedt for et forberedt folk. Hun venter kun på sine innbyggere, og snart vil de strømme gjennom gatene hennes med glede. Ja, det er det siste ropet. *Ånden vil ikke tale i en annen tidsalder.* Tidsaldrene er over.

Men takk Gud, i dette øyeblikk er ikke denne tidsalderen over. Han roper fremdeles. Og ropet Hans er ikke bare i menneskers åndelige ører ved Hans Ånd, men nok en gang er det en profet i landet. Nok en gang vil Gud åpenbare sannheten slik Han gjorde det til Paulus. I den sjuende budbærerens dager, i Laodikea tidsalders dager, vil dens budbærer åpenbare Guds mysterier slik de ble åpenbart for Paulus. Han vil rope ut, og de som tar imot den profeten i hans eget navn vil få den velsignelsesrike virkningen av den profetens tjeneste. Og de som hører ham, vil bli velsignet og bli en del av bruden i den siste tid, som blir nevnt i Åpenbaringen 22,17: «Og Ånden og bruden sier: 'Kom!」 Hvetekornet (Brude-Hveten) som falt i jorden ved Nikea har kommet tilbake til det opprinnelige Ord-Kornet igjen. Gud være lovet for evig. Ja, lytt til den stadfestede Guds profet som kommer til syne i denne siste tidsalder. Det han sier fra Gud, vil bruden si. Ånden og profeten og bruden kommer til å si den samme tingen. Og det de kommer til å si vil allerede ha blitt sagt i Ordet. De sier det nå: «Kom ut fra henne og vær atskilt.» Ropet har gått ut. Ropet går ut. Hvor lenge vil røsten rope? Vi vet ikke, men én ting vet vi: Det vil ikke vare lenge, for dette er den siste tidsalderen.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Ånden har talt. Aftensolen er i ferd med å blekne inn i evigheten

for menighetstidene. Da vil alt være over. Da vil det være for sent å komme. Men hvis Gud på ett eller annet sted i denne serien har arbeidet med deg ved Sin Ånd, må du her og nå vende deg til Ham i omvendelse og gi ditt liv til Ham, slik at Han ved Sin Ånd kan gi deg evig liv.

TIENDE KAPITTEL

EN SAMMENFATNING AV TIDSALDRENE

På grunn av det faktum at vårt studium har vært en vers for vers kommentar til de bibelversene som omhandler de sju tidsaldrene, har vi ikke lagt frem et kontinuerlig historisk mønster av menigheten i den grad vi burde. Det er derfor vår hensikt nå å ta dette kapitlet, og med utgangspunkt i Efesus tidsalder følge sporet til menigheten og dens historie gjennom alle tidsaldre, slik det ble gitt til Johannes av Guds Ånd. Vi vil ikke legge til nytt materiale, men heller sette det i sammenheng med det vi allerede har.

I studiet vårt har vi allerede lært at mye av Åpenbaringen er totalt misforstått, fordi vi tidligere ikke har visst at «menigheten», som omtales og tiltales i denne boken, ikke henviser til den rene «ekkklesia», de «utvalgte», «Kristi kropp», «bruden», men den taler til den totale mengden mennesker som kalles kristne, enten de er sanne eller bare nominelle. På samme måte som at hele Israel IKKE er Israel, så er det IKKE alle kristne som er kristne. Vi lærte derfor at menigheten består av to vintrær, det sanne og det falske. De to vintrærne er motivert av to slags ånder. En har Den Hellige Ånd, mens den andre er utrustet med antikristens ånd. Begge hevder at de kjenner og er kjent av Gud. Begge hevder å tale på vegne av Gud. Begge tror på enkelte svært grunnleggende sannheter og er uenige vedrørende andre. Men siden begge bærer Herrens navn og kalles *Krist*-ne, og ved å bære dette navnet åpenbart gjør krav på en relasjon til Ham (Gud kaller det ekteskap), holder Gud dem nå begge ansvarlige overfor Ham og taler derfor til begge to.

Vi lærte dessuten at disse to vintrærne ville vokse side om side helt til tidsaldrenes ende, da begge ville komme til modenhet og begge bli høstet inn. Det falske vintreet ville ikke beseire og tilintetgjøre det sanne vintreet, men så ville heller ikke det sanne vintreet være i stand til å bringe det falske vintreet inn i et frelsesforhold med Jesus Kristus.

Vi lærte den mest forunderlige sannhet, at Den Hellige Ånd kunne og ville falle over de ugjenfødte kristne fra det falske vintreet og manifesteres på mektig vis i forskjellige tegn og under, akkurat som Judas helt avgjort hadde en tjeneste i Den Hellige Ånd, selv om han selv var sagt å være en djevel.

Med disse prinsippene i minne begynner vi å følge utviklingen av menigheten gjennom de forskjellige sju tidsaldrene.

Menighetens fødsel var på Pinsedagen. Slik den første Adam ble gitt en brud rett fra Guds hånd, og var ubesmittet i en kort tidsperiode, slik ble Kristus, den siste Adam, gitt en ren og ny brud på Pinsedagen. Og hun forble adskilt og ubesmittet en

lengre tid. «Likevel var det ingen av de andre som våget å slutte seg til dem» (Apostlenes gjerninger 5,13), og «daglig la Herren dem som ble frelst til menigheten». Apostlenes gjerninger 2,47. Hvor lenge dette fortsatte, vet vi ikke, men en dag, akkurat slik Eva ble fristet og forført av satan, ble menigheten besmittet ved antikrist-åndens inntreden. «Og dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme, og som allerede nå er i verden.» 1. Johannes 4,3. Og Jesus sa, vedrørende Sin brud i denne første tidsalderen: «Likevel har Jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Husk derfor hvor du er falt fra! Omvend deg.» Åpenbaringen 2,4-5. Menigheten var i den første tidsalderen allerede en «fallen kvinne». Slik satan hadde kommet til Eva før Adam, hadde satan nok en gang forført menigheten, Kristi brud, før «Lammets bryllupsmåltid». Og hva var det som konkret var i hennes midte, som forårsaket fallet? Hva annet enn Åpenbaringen 2,6: «NIKOLAITTENES GJERNINGER»? Denne første tidsalderen hadde allerede vendt seg bort fra å følge Guds rene Ord. De vendte seg bort fra Guds krav om en menighet som var helt og holdent avhengig av Ham (som satte sin lit til at Gud skulle oppfylle Sitt Ord fra begynnelse til slutt uten menneskelig styre) til nikolaisme, som er å organisere et menneskelig styresett i menigheten, som, slik alle styresett gjør, vedtar lover for folket. De gjorde nøyaktig hva Israel gjorde. De tok menneskelig styresett i stedet for Ordet og Ånden.

Død hadde kommet inn. Hvordan vet vi det? Hører vi ikke Åndens røst, som ble hevet i den første tidsalderen for alle som vil høre, mens Han kaller: «Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av *Livets Tre*, i Guds paradis.» Menigheten hadde allerede tilegnet seg for mye av dødens tre (eller det denominelle, falske vintreet) hvis ende er ildsjøen. Men det er ingen kjeruber med flammende sverd som vokter Livets Tre nå. Gud forlater ikke menighetens midte nå, slik Han forlot Eden. Å nei, Han vil alltid være i Sin menighets midte helt til den siste tidsalderen. Og inntil da kaller Han på alle om å komme.

La oss for all del være aktsomme her. Dette budskapet til engelen av menigheten som er i Efesos, er ikke et budskap til den faktiske, lokale Efesos menigheten. Det er et budskap til TIDSALDEREN. Og den tidsalderen hadde sannhetens frø og syndens frø i seg, nøyaktig slik det beskrives i henhold til lignelsen om hveten og ugresset. Menighetstidene er åkeren, og i den er hveten og ugresset. Den falske menigheten organiserte seg, menneskeliggjorde lederskapet og Ordet, og kjempet mot den sanne kristne.

Ugress gror alltid bedre enn hvete, eller noen annen kultivert plante. Ugrossmenigheten vokste raskt i denne første tidsalderen. Men hvetemenigheten grodde også. Ved slutten av den første tidsalderen grodde nikolaittenes gjerninger i de lokale, falske vintremenighetene med tiltagende forsøk på å spre sin

innflytelse utover sine egne forsamlinger. Deres innflytelse ble erfart av den sanne menigheten, for menn som den ærverdige Polykarp, kalte seg biskoper og ga den tittelen en betydning som Ordet ikke ga den. I tillegg hadde menigheten i den tidsalderen mistet sin første kjærlighet. Den kjærligheten ble eksemplifisert med kjærligheten mellom brud og brudgom i deres bryllup og de første årene i det ekteskapelige liv. Det skjedde en nedkjøling av denne absolutte kjærligheten og overgivelsen til Gud.

Men merk deg følgende. Åpenbaringen 2,1 skildrer at Herren Jesus er midt i Sin menighet og holder budbærerene i Sin høyre hånd. Fordi denne bruden har falt, fordi den fysiske menigheten nå er en blanding av ekte og falsk, forlater Han den ikke. Den er Hans. Og ifølge Romerne 14,7-9 er det helt riktig. «For ingen av oss lever for seg selv, og ingen dør for seg selv. For når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Derfor, enten vi lever eller dør, hører vi Herren til. *Derfor døde jo Kristus, sto opp og var levende igjen, for at Han skulle være Herre både over døde og levende.*» På korset kjøpte Han menneskene i HELE verden. De er Hans. Han er Herre over de levende og døde. (Når det gjelder eierskap, IKKE relasjon.) Og Han vandrer midt i det legemet som har liv og død i seg.

Det som ble plantet i den første tidsalderen vil utvikle seg i den andre tidsalderen og i alle andre tidsaldre, inntil det kommer til modenhet og høst. I Smyrna tidsalder forventer vi derfor en utvidelse og opplysning av menighetens historie gjennom en åpenbaring fra Ånden.

I denne tidsalderen tiltar hatet fra det falske vintreet. Du skjønner, de har (vers 9) adskilt seg fra nærværet av de sanne. De gikk ut fra dem. De var løgnere. De kalte seg noe de ikke er. Men utslettet Gud dem? Nei. «La dem være, og begge vil gå til høsten.»

«Men Herre, de bør utslettes, for de utsletter Ditt folk. De dreper dem.»

«Nei, la dem være. Men til Min brud sier Jeg: 'Vær du trofast til døden. Elsk meg desto mer.'»

Vi lærer, i utvetydige ordelag, at dette falske vintreet er satans vintre. Deres sammenkomst er av ham (satan). De møtes i Guds Navn og lyver om at de tilhører Kristus. De forkynner, de underviser, de dører, de tar del i ulike ritualer som Kristus har gitt til menigheten, men de er likevel ikke av Gud. Men siden de sier at de er det, vil Gud holde dem ansvarlige, og i enhver tidsalder taler Han om dem og til dem. De minner oss presis om Bileam. Han hadde en profetisk tjeneste. Han visste hva som var den riktige måten å nærme seg Gud på, noe som ble vist gjennom ofringen av de rene dyrene. Likevel var han ikke en sann ORD-PROFET, for da Gud ba ham om å ikke dra for å ære Balak med sitt nærvær, prøvde han å dra likevel, for han var

motivert av sin lyst etter gull og prestisje. Så Gud lot ham dra. Guds fullkomne vilje ga etter for Guds tillatte vilje, på grunn av Bileams «hjertes begjær». Gud sa faktisk: «Dra i vei.» Forandret Gud mening? Nei, så men. Gud fikk viljen Sin til tross for at Bileam dro. Bileam opphevet ikke Guds vilje. Gud fikk uansett viljen sin. Det var Bileam som var taperen, for han gikk utenom Ordet. Og i dag har vi akkurat den samme tingen. Kvinnelige forkynnere, organisasjoner, falsk lære, og så videre, og folk tilber Gud, manifesterer i Ånden og fortsetter bare videre, slik Bileam gjorde, og hevder at Gud har talt til dem, selv når befallingen de mottar er i motsetning til det åpenbarte Ordet. Og jeg skal ikke benekte at Gud talte til dem. Men det var akkurat som da Han talte til Bileam den andre gangen. Siden Han visste at Bileam ønsket sitt eget hjertes begjær mer enn Ordet, og Han ga det til ham, fikk Han til slutt likevel SIN EGEN vilje igjennom. På samme måte sier Gud i dag at folk kan sette i gang i sine egne hjerters begjær, for de har allerede forkastet Ordet. MEN GUDS VILJE VIL BLI GJORT UANSETT. Amen. Jeg håper du ser dette. Det vil ikke bare oppklare mye av det som blir sett i alle tidsaldre, men det vil spesielt være til hjelp i denne siste tidsalderen, som har så mye manifestasjon og ytre velsignelser, når hele perioden er så imot Guds «Ord-åpenbarte Vilje».

Hvis en tidsalder noen sinne har mottatt et budskap høyt og tydelig, så er det denne tidsalderen. Det var, og er, den gammeltestamentlige sannheten: «Slavekvinnens sønn vil plage den frie kvinnens sønn, inntil slavekvinnens sønn blir drevet bort.» Det lar oss få vite at satans hat og blasfemi imot den sanne kristne vil få utløp gjennom en gruppe som er nominelle, falske kristne, og dette vil tilta helt til Gud drar det falske vintreet opp med roten i slutten av Laodikea tidsalder.

Den tredje tidsalderen åpenbarte ved profetiens Ånd at den verdslige menigheten ville adoptere nikolaisme som en lære. Adskillelsen mellom presteskapet og lekfolket utviklet seg fra den bibelske sannheten om at de eldste (hyrder over lokale forsamlinger) skulle styre over forsamlingen ved Ordet, til «nikolaittenes gjerninger», hvor presteskapet satte seg selv i rang over hverandre, ga presteskapet en rolle som ikke var i riktig mellom menneskene og Gud, noe som ga presteskapet visse rettigheter, mens man samtidig nektet lekfolket deres Gudgitte rettigheter. Dette var et ran. I denne tidsalderen ble det en lære. Den ble etablert i menigheten som Guds sikre Ord, noe det slett ikke var. Men presteskapet kalte det Guds Ord, og derfor var læren antikrist.

Fordi menneskelig styre er ren og skjær politikk, ble menigheten involvert i politikk. Dette engasjementet ble ønsket velkommen av en diktator-keiser, som forente kirkepolitikk med offentlig politikk, og med makt etablerte den falske menigheten (satans falske religion) som den sanne religionen. Og gjennom en

rekke påbud fra en rekke keisere ser vi at den falske menigheten, med makt fra staten, slakter ned det sanne vintreet med enda større iver.

Dessverre var ikke det sanne vintreet helt immunt mot denne læren. Med det mener jeg ikke at det sanne vintreet noen sinne etablerte de nikolaittiske idéene som en lære. Langt derfra. Men denne lille, dødelige marken fortsatte å suge fra det sanne vintreet i håp om at det skulle falle. Selv innenfor den sanne menigheten var det menn, som Gud hadde kalt til å være tilsynsmenn, som mente at denne tittelen betød mer enn kun et lokalt ansvar. Det var ikke Paulus' klare forståelse som eksisterte i menigheten på denne tiden. For Paulus hadde sagt: «Og de priste Gud i meg.» Uansett hvilken autoritet Paulus hadde, fikk han folket til å se hen til Gud, Som all autoritet kommer fra. Men prestskapet så alltid hen til Guddommelig Lederskap PLUSS MENNESKELIG, og ved å slik ære dem som ikke burde æres, ser vi at den sanne menigheten ble tilskitnet med humanisme. Da nikolaismen var etablert – apostolisk suksessjon – innsettelse av forkynnere – valg av pastorer, og så videre, var den falske menigheten bare ett steg unna å fortsette til bileamisme. Det andre steget til «satans dybder» var nå i full gang.

Dette andre steget var Bileams lære, (beskrevet i Åpenbaringen 2,14) hvor Bileam lærte Balak å få Israels barn til å snuble gjennom et «fellesmøte». Der kom gjestene til å gjøre to ting til som var i strid med Guds Ord. Du husker kanskje at Balak trengte hjelp til å beholde kongedømmet sitt. Han besøkte den mest fremtredende åndelige personligheten på sin tid: Bileam. Bileam ga rådet som fanget og ødela Israel. Det var, først og fremst, å foreslå at de alle skulle komme sammen og snakke ut om ting og spise sammen og få ting ut av verden. Tross alt, det å forstå hverandre er til stor hjelp. Når du oppnår det, kan du fortsette derfra. Det neste steget ville være å tilbe sammen, og selvsagt, litt press fra verten får vanligvis gjestene til å gå mye lenger enn de hadde til hensikt. Det skjedde ikke bare med Guds menighet i Det gamle testamente for lenge siden, men det skjedde med menigheten i Det nye testamente, for det var en keiser, som, i likhet med Balak, trengte hjelp til å trygge kongedømmet sitt. Så Konstantin inviterte den nominelle kristne Første Kristne Menighet i Rom til å hjelpe ham med å få de kristne til å stå bak seg, siden de var en veldig stor gruppe. Resultatet var Konsilet i Nikea i 325. Der kom både de sanne og de nominelle kristne sammen på invitasjon fra Konstantin. De sanne kristne skulle aldri ha dratt. Til tross for alt Konstantin kunne gjøre for å samle dem alle, visste de sanne troende at de var på feil sted og dro sin vei. Men til dem som ble værende ga Konstantin fra statskassen i tillegg til politisk og fysisk makt. Folket ble eksponert for avgudsdyrkelse og spiritisme, for statuer med navn etter hellige ble plassert i bygninger, og

folket ble lært hvordan å kommunisere med døde eller å be til helgener, som er spiritisme, hverken mer eller mindre. I stedet for maten som mennesket virkelig trenger, ja endog Guds Ord, ble de gitt trosbekjennelser og dogmer og ritualer, som også ble tvangsinnført og håndhevet av staten, og fremfor alt ble de gitt tre guder med det trefoldig sammensatte navnet til den Ene og Sanne Gud, og vanddåpen i Herren Jesu Kristi Navn måtte vike for den hedenske dåpen i tre titler.

De sanne troende burde ikke ha dratt dit. De hadde allerede mistet mye sannhet, og nå ville de også miste forståelsen av Guddommen og forspille navn til fordel for titler i vanddåpen.

Se nå nøye på denne læren til Bileam. Legg fremfor alt merke til at den er en tilsiktet manøver, av en korrupt forkynnertjeneste, for å binde folk til dem, ved å bevisst føre folket inn i vantroens synd. Nikolaittenes lære var fordervelsen av presteskaper gjennom at de etterstrebet politisk makt seg imellom, mens bileamisme er undertrykkelse av mennesker til ens eget system av trosbekjennelser og tilbedelse med den hensikt å holde på dem. Følg nøye med på dette nå. Hva var det som bandt folket til den nominelle menigheten og dermed ødela dem? Det var trosbekjennelser og dogmer, som hadde utviklet seg til kirkelige læresetninger. Det var Den romersk-katolske kirkes lære. De ble ikke gitt den ekte maten, Ordet. De ble gitt maten som kom fra avgudsdyrkelse: Babylonsk hedenskap pakket inn i kristen terminologi. Og akkurat den samme ånden og læren er midt iblant alle protestanter, og den blir kalt KONFESJON. Nikolaisme er organisering som menneskeliggjør menighetens lederskap og dermed avsetter Ånden. Bileamisme er konfesjonalisme, som tar menighetshåndboken i stedet for Bibelen. Og helt til denne tid er mange av Guds folk fanget i konfesjonalismens snare, og Gud roper til dem: «Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager.» Du ser at de er uvitende. Men dersom bortrykkelsen skulle finne sted i dette øyeblikk, vil ikke uvitenhet gi noen ankerett fra Guds dom for å være i feil selskap.

Det at presteskaper organiserer seg med en posisjon over den andre, inntil de til slutt er anført av en president, er en manifestasjon av antikrist-ånden, uansett hvor fantastisk og nødvendig det måtte synes. Det er ingenting annet enn menneskelig resonnering, som tar Ordets plass. Og enhver person som er i de organiserte konfesjonene befinner seg midt i et antikrist-system. La meg nå si dette og gjøre det veldig enkelt. JEG ER IKKE IMOT FOLKET. JEG ER IMOT SYSTEMET.

Med en union mellom stat og kirke er alt lagt til rette for de mørke århundrer. Og riktignok gikk menigheten i omtrent 1000 år ned i mørkets dyp og kjente satans dybder. Når et religiøst folk omfavner både nikolaisme og bileamisme, og har den politiske,

økonomiske og fysiske makten til å underbygge det, kan det bare gå i én retning. Den retningen er like inn i Jesabel-læren. Hvorfor sier vi dette? Fordi Jesabel, som vi påpekte i granskningen av den fjerde tidsalderen, var en sidonier, datteren til Etba'al, som var konge og prest for Astarte. Han var en morder. Denne kvinnen giftet seg med Akab (konge av Israel) av politiske grunner. Hun tok deretter over folkets religion og myrdet levittene og førte opp templer, hvor hun fikk folket til å tilbe Astarte (Venus) og Ba'al (solguden). Hun formulerte læren og fikk prestene sine til å undervise den, og de fikk i sin tur folket til å motta den. Der kan du se nøyaktig hva den nominelle menigheten var i de mørke århundrer. De forlot Guds Ord i sin helhet med unntak av Guddommens navn og titler og noen få bibelske prinsipper. De forvret det de tok ut av Bibelen ved å forandre betydningen på det. Deres bispekollegium, og så videre, skrev omfattende avhandlinger, pavene deres erklærte seg selv ufeilbarlige, og sa at de mottok åpenbaring fra Gud og talte som Gud til folket. Alt dette ble lært til prestene, som gjennom frykt fikk folket til å tro det. Det å være uenig betød død eller bannlysning, som kunne være verre enn død. Det var nå kirken med den selvsikre og frekke røsten tok over, og vill av makt drakk de martyrens blod helt til de sanne kristne nesten var utryddet, og det knapt var noe Ord igjen, og lite manifestasjon av Den Hellige Ånd. Men det sanne vintreet kjempet og overlevde. Gud var trofast mot den lille flokken, og til tross for hva Rom kunne gjøre med kroppene deres, kunne ikke Rom drepe Ånden inni dem, og Sannhetens lys skinte videre, støttet av Den Hellige Ånd og kraft.

Dette er et godt sted å gjøre en opplysende observasjon. Se her. Nikolaittenes gjerninger og doktriner, Bileams doktrine og læren til den falske profetinnen, Jesabel, utgjør ikke tre ånder eller danner tre åndelige prinsipper. Disse tre er bare de ulike manifestasjonene av den samme ånden, som den går fra dybde til dybde. Hva det hele er, er antikrist-åndens organsering i dens tre ulike stadier. Så snart presteskapet adskilte seg og organiserte seg, undertrykte de også folket ved å føre dem inn i, og binde dem til, en organisasjon. Denne organisasjonen var basert på trosbekjennelser og dogmer, som de lærte folket i stedet for Guds rene Ord. Ritualer og seremonier ble gitt en økende plass i tilbedelsen, og snart var hele dette systemet en militant og djevlesk makt, som gjorde sitt beste for å kontrollere alle gjennom overbevisende tale eller med ren og skjær vold. Den fikk energien sin fra sine egne falske profetier og ikke Guds Ord. Den var nå fullstendig antikrist, selv om den kom i Kristi Navn.

Etter en tidsperiode som syntes å aldri ta slutt, hvor Sannheten naturligvis måtte dø, begynte menn å protestere mot Den romersk-katolske kirkes råttenskap, for Gud kunne ikke i noens villeste fantasi være i en slik lære og en slik atferd. Disse protestene ble enten ignorert eller døde hen uten å ha vekket

oppmerksomhet, eller ble slått ned på av Rom. Men så sendte Gud, i Sin ufeilbarlige nåde, en budbærer ved navn Martin Luther for å starte en reformasjon. Han arbeidet i et klima hvor Den romersk-katolske kirken hadde blitt gitt så mye rep at hun var i ferd med å henge seg selv. Så da Luther forkynte rettferdiggjørelse ved tro, begynte det sanne vintreet for første gang på mange århundrer å vokse kraftig. Siden den nominelle menigheten hadde brukt statsmakten til å støtte seg, begynte statsmakten nå å bevege seg imot den. Og dette er hvor Luther gjorde sin feil, og de sanne troende gjorde sin feil. De tillot staten å subsidiere seg. Så denne tidsalderen trådde ikke langt ut i Ordet. Takk Gud at den gikk så langt som den gjorde, men fordi den støttet seg på politisk makt i stor utstrekning, endte denne tidsalderen opp i en organisasjon, og den samme gruppen, som i Luthers generasjon hadde revet seg løs fra det falske vintreet, gikk nå tilbake for å bli en datter av horen, for hun gikk like inn i nikolaisme og bileamisme. Denne epoken hadde massevis av splittelser i seg, og for å bevise hvor langt de var fra det sanne vintreet trenger man bare lese historien og se hvordan de forfulgte hverandre, endog til døden i noen tilfeller. Men det var noen *få navn* blant dem, som det alltid er i enhver tidsalder.

Vi fryder oss i denne tidsalderen over denne ene tingen: Reformasjonen hadde begynt. Det var ikke en oppstandelse, men en reformasjon. Det var heller ikke en gjenopprettelse. Men hvetekornet, som hadde dødd ved Nikea og råtnet i de mørke århundrer, skjøt nå frem en spire av sannhet som tegn på at menigheten i framtiden, ved enden av Laodikea, like før Jesus kommer, ville gå tilbake til å være en Hvetekorn-Brud igjen, mens ugresset ville bli høstet og brent i ildsjøen.

Siden den femte tidsalderen hadde ført med seg en stor utbredelse av Ordet gjennom trykkerivirksomhet, var den sjette tidsalderen snar med å utnytte det. Denne tidsalderen var det andre stadiet i gjenopprettelsen, og var, som vi tidligere har gjort rede for, kvastens tidsalder. Utdannelse fantes i overflod. Dette var tidsalderen for intellektuelle menn som elsket Gud og tjente Ham. Misjonærer fantes i overflod, og Ordet spredte seg verden over. Det var en tidsalder for broderkjærlighet. Det var den åpne dørs tidsalder. Det var den siste tidsalder med lang varighet, og etter den ville Laodikea tidsalder komme, som ville bli en kort en.

Det sanne vintreet blomstret i denne tidsalderen, mer enn i noen annen, når man tenker på tall hjemme og utenlands. Denne tidsalderen førte hellige menn til frontlinjen. Det sanne vintreet spredte seg, og det falske vintreet avtok. Overalt hvor det sanne vintreet gikk, ga Gud lys og liv og glede. Det falske vintreet viste seg for hva det var: mørke, elendighet, fattigdom, analfabetisme og død. Og på samme måte som at det falske vintreet i sin maktperiode ikke kunne drepe det sanne vintreet, kunne heller

ikke det sanne vintreet bringe det falske vintreet tilbake til Jesus Kristus. Men det falske vintreet forskanset seg og ventet på den siste delen av den siste tidsalderen, da den ville vinne tilbake alle sammen til seg selv, med unntak av den lille flokken, som var Guds utvalgte, sanne vintre.

Men denne tidsalderen får oss til å føle oss så triste når vi innser at ethvert stort trekk Gud gjorde (og det var mange) ble den nikolaitiske læren værende, for alle sammen organiserte seg og døde. Så forflyttet de seg inn i denominasjoner for å holde de åndelige døde på beitemarker uten mat. De ante det ikke da, men hver gruppe var infisert med den samme feilen, og da vekkelsens ild brant med liten flamme, tok organisasjonen over, og mennesker ble denominasjoner. De var bare nominelle kristne, selv om hver gruppe hevdet, med akkurat den samme overbevisning som Den romersk-katolske kirke, at de hadde rett, og alle andre tok feil. Alt var fullstendig lagt til rette for at døtrene kunne dra hjem igjen i den siste tidsalderen, tilbake til Rom, under moderhønen.

Og så kommer vi til den siste tidsalderen: Laodikea tidsalder. Det er vår tidsalder. Vi vet at det er den siste tidsalderen, for jødene er tilbake i Palestina. Uansett hvordan de kom seg dit, så er de der. Og dette er høsttiden. Men før det kan være en høst, må det være en modning, en utvikling av begge vintrærne.

Den lutherske tidsalderen var våren. Den wesleyanske tidsalderen var sommeren som ga vekst. Laodikea tidsalder er høsttiden, da ugresset blir samlet for å bli bundet og brent, og hveten blir samlet inn til Herren.

Høsttid. Har du lagt merke til at det i høsttiden, selv om det er en virkelig akselerasjon i modningen, følgelig er en stagnasjon i vekst inntil det ikke lenger er noen vekst? Er ikke det nøyaktig hva vi ser nå? Det falske vintreet mister masser til kommunistene og ulike typer livssyn. Hennes medlemstall øker ikke, som hun ønsker å få oss til å tro. Hennes grep om folket er ikke hva det pleide å være, og i så mange tilfeller er det å gå i kirken bare en forestilling. Og det sanne vintreet? Hva med henne? Vokser hun? Hvor er de store skarene som stadig kommer til vekkelsesmøter og går frem til alterkall? Er ikke de fleste av dem rett og slett emosjonelle i sin tilnærming, eller i begjær av noe fysisk i stedet for å begjære det som faktisk er åndelig? Er ikke denne tidsalderen slik som tiden da Noa gikk inn i arken og døren ble lukket, men Gud likevel ventet med dommen i sju dager? Ingen ble formelig omvendt til Gud i løpet av de stille dagene.

Men nå er det høsttid. De som vil bringe hveten og ugresset til modenhet må da komme på scenen. Ugresset modner allerede veldig fort under forvrengete lærere som vender folket bort fra Ordet. Men hveten må også modne. Og til henne sender Gud *Profet-budbæreren* med den stadfestede tjenesten, som gjør at

han blir tatt imot av de utvalgte. De vil høre ham slik den første menigheten hørte Paulus, og hun vil modne i Ordet inntil hun blir en Ord-brud. De mektige gjerningene, som alltid følger det rene Ordet og troen, vil bli funnet i henne.

De falske kirkegrupperingene vil komme sammen i et kirkenes verdensråd. Dette kirkenes verdensråd er BILDET SOM BLE LAGET FOR DYRET. Åpenbaringen 13,11-18: «Deretter så jeg et annet dyr som kom opp av jorden, og han hadde to horn som et lam og talte som en drage. Og i det første dyrets nærvær utøver han all den makt det første dyret hadde, og han får jorden og de som bor på den, til å tilbe det første dyret, han som fikk det dødelige såret sitt legt. Han utfører store tegn, slik at han til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskers påsyn. Og han forfører dem som bor på jorden ved de tegn som han ble gitt å gjøre foran dyret, og sier til dem som bor på jorden at de skal lage et bilde for det dyret som ble såret med sverdet og overlevde. Han ble gitt makt til å gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke, og gjøre det slik at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, ble drept. Han gjør slik at alle, både små og store, rike og fattige, frie og slaver, tar imot et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og gjør slik at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn. Her er visdommen. La den som har forstand, regne ut dyrets tall, for det er et menneskes tall. Hans tall er 666.» Husk nå at det var Det hedenske romerske keiserriket som falt for sverdet. Men dets dødelige sår ble legt da det forenet seg med den nominelle kristne menigheten i Rom og blandet hedenskap og kristendom, og dermed ble Det hellige romerske keiserriket, som skulle bestå inntil Jesus kom for å utslette det. Men Rom gjør det ikke på egen hånd. Døtrene hennes er med henne, og hun vil overta den uinnskrenkede makten gjennom Kirkenes Verdensråd. Dette høres kanskje søkt ut for noen, men det er faktisk svært enkelt å se for alle og enhver, fordi akkurat nå kontrollerer kirkesamfunnene politikken, og på det beleilige tidspunkt vil de demonstrere nøyaktig hvor stor den kontrollen er. Denne økumeniske bevegelsen vil ende opp med Rom i spissen, selv om folket ikke hadde sett det for seg på den måten. Det er slik, fordi det i Åpenbaringen 17,3-6 står at skjøgen, hemmeligheten Babylon, sitter på dyret. Hun kontrollerer det siste, eller fjerde, keiserriket. Denne romerske kirken gjør det. Med verdenssystemet under seg vil Rom ha kontrollen, og dette bildet (kirkesystemet) vil være lydig mot Rom, fordi Rom kontrollerer gullet i verden. Derfor må alle mennesker tilhøre verdenskirkesystemet eller være prisgitt elementene, for de kan ikke kjøpe eller selge uten dyrets merke i hånden eller på pannen. Dette merket på pannen betyr at de må akseptere verdenskirkesystemets doktrine, som er treenighetslæren og så videre, og merket i hånden, som betyr å gjøre viljen til verdenskirken. Med denne enorme makten vil kirkesystemene

forfølge den sanne bruden. Dette bildet vil forsøke å hindre bruden fra å forkynne og undervise, og så videre. Hennes forkynnere vil forbys å gi trøst og sannhet til menneskene som trenger det. Men før antikrist (i egen person) tar over hele dette kirkelige verdenssystemet, vil den sanne menigheten bli tatt bort fra denne verden for å være med Herren. Gud vil rykke bort Sin brud til Lammets bryllupsmåltid.

Ettersom dette avsluttende kapitlet ble lagt frem for å spore de to menighetene og de to åndene fra Pinsedagen til deres fullbyrdelse, vil vi benytte denne siste anledningen til å vise dette i Laodikea tidsalder.

Denne tidsalderen startet etter det tjuende århundreskiftet. Siden dette skulle være tidsalderen da den sanne menigheten skulle gå tilbake til å være den bruden hun var på Pinsedag, vet vi nødvendigvis at den dynamiske kraften må vende tilbake. De troende merket og sanset dette i sin ånd og begynte å rope til Gud om en ny utgyltelse lik den som var i det første århundret. Det som syntes å være svaret kom da mange begynte å tale i tunger og manifestere Åndens gaver. Man trodde da at dette visselig var den lenge etterlengtede GJENOPPRETTELSEN. Det var det ikke, for senregnet kan kun komme etter tidligregnet, som er vår- eller LÆREregnet. Senregnet er da altså HØSTregnet. Hvordan kunne dette være det ekte når *Lærerregnet* ikke hadde kommet? Profet-budbæreren, som skulle bli sendt for å LÆRE folket og vende barnas hjerter tilbake til pinsefedrene, hadde ennå ikke kommet. Det man trodde var gjenopprettelsen og den siste stimulansen for bortrykkelsen, hadde altså ikke kommet. I den var det et innslag av urettferdige som tok del i åndelige velsignelser og manifestasjoner i Den Hellige Ånd, som vi hele tiden har påpekt for dere. I den var det også djevlsk makt, siden menn var under djevlers kontroll, selv om ingen syntes å innse det. Deretter, for å bevise at det ikke var det EKTE, organiserte disse menneskene seg (til og med før en ny generasjon hadde stått frem) og skrev sine ubibelske doktriner og bygde sine egne gjerdar, slik enhver annen gruppe før dem hadde gjort.

Husk at mens Jesus var på jorden, var også Judas det. Hver av dem kom fra forskjellige ånder, og ved sin død gikk hver av dem til sitt eget sted. Kristi Ånd kom senere tilbake over den sanne menigheten, og Judas' ånd kom tilbake over den falske menigheten. Det er der i Åpenbaringen 6,2-8: «Og jeg så, og se, en hvit hest. Han som satt på den, hadde en bue. Og det ble gitt ham en krone, og han dro ut seirende og for å seire. Da Han åpnet det andre seglet, hørte jeg det andre livsvesen si: Kom og se! En annen hest, flammende rød, dro ut. Og ham som satt på den, ble det gitt å ta freden bort fra jorden, for at folket skulle drepe hverandre. Og det ble gitt ham et stort sverd. Da Han åpnet det tredje seglet, hørte jeg det tredje livsvesen si: 'Kom og se!' Og jeg så, og se, en svart hest, og han som satt på den, hadde en

skålvekt i hånden sin. Og jeg hørte en røst midt iblant de fire livsvesener, som sa: 'En liter hvete for en denar, og tre liter bygg for en denar. Men gjør ikke skade på oljen og vinen.' Da Han åpnet det fjerde seglet, hørte jeg røsten til det fjerde livsvesen si: 'Kom og se!' Og jeg så, og se, en gulblek hest. Og navnet på ham som satt på den, var Døden, og Dødsriket fulgte med ham. Og det ble gitt dem makt over en fjerdedel av jorden, til å drepe med sverd, med hungersnød, med død og ved villdyrene på jorden.» Se hvordan denne Judas-ånden kom tilbake som en rytter på en hvit hest. Den var hvit. Så nær det ekte, akkurat slik Judas var nær Jesus. Det ble gitt ham en krone (rytteren på den hvite hesten). Hvordan? Den ånden var nå i lederen av det nikolaittiske systemet, og han var en trekronet pave som satt som Gud i sitt tempel og kalte seg Kristi stedfortreder. Dersom Kristi stedfortreder betyr «i stedet for Kristus» eller «i stedet til» eller «på vegne av Gud», da kalte paven seg selv for Den Hellige Ånd, eller avsatte Den Hellige Ånd og representerte Ham. Det var Judas-ånden i ham som gjorde det. Se hvordan han seiret – dro ut seirende og for å seire. Kristus gjorde ikke det. De eneste som kom til Ham var allerede forutbestemt av Faderen. Og denne ånden gikk videre og videre, og en dag vil den faktisk bli inkarnert i en mann som vil lede Kirkenes Verdensråd, akkurat som vi har sagt. Og med gullet sitt (husk at Judas hadde pengekassen) vil han kontrollere hele verden, og dette antikrist-systemet vil eie alt og forsøke å kontrollere alle. Men Jesus vil komme tilbake og tilintetgjøre dem alle ved Sin gjenkomst i herlighet. Og ildsjøen vil være deres endelikt.

Men hva med det ekte frøet? Det vil skje akkurat som vi har sagt. Guds folk blir gjort rede gjennom Sannhetens Ord fra budbæreren til denne tidsalderen. Pinsens fylde vil være i henne, for Ånden vil bringe folket like tilbake til hvor de var i begynnelsen. Det er «Så sier Herren».

Det er «Så sier Herren», for det er hva Joel 2,23-26 sier: «Fryd dere, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud. For Han gir dere Læreren til rettferdighet, og så skal Han sende regnet ned til dere, tidligregnet og senregnet i begynnelsen. Treskeplassene skal bli fulle av hvetekorn, og vinkarene skal flyte over av most og olje. Slik skal Jeg gi dere godtgjøring for de årene den store gresshopperen har ett, gresshopperlarven, den fortærende gresshopperen og den tyggende gresshopperen, Min store hær som Jeg sendte blant dere. Dere skal spise rikelig og bli mette og prise Herren deres Guds navn, Han som handler så underfullt med dere. Mitt folk skal aldri i evighet bli til skamme.» Det står at Gud kommer til å «gjenopprette». Den lutherske tidsalder gjenopprettet ikke menigheten; den startet en reformasjon. Den wesleyanske tidsalderen gjenopprettet ikke. Pinsetidsalderen gjenopprettet ikke. *Men Gud må gjenopprette, for Han kan ikke fornekte Sitt Ord.* Dette er ikke Menighetens oppstandelse; det

er «Gjenopprettelsen». Gud vil føre Menigheten like tilbake til Pinsedagen i begynnelsen. Legg nå merke til at det i vers 25 står hvorfor vi trenger gjenopprettelse. Den store gresshoppen, gresshoppelarven, den fortærende gresshoppen og den tyggende gresshoppen har spist opp alt unntatt roten og en liten bit av stilken. Vi blir fortalt at alle disse insektene er ett og samme i ulike stadier. Det stemmer. De er antikrist-ånden manifestert i organisasjon, denominasjon og falsk lære gjennom tidsaldrene. Og den stakkars lille roten og stilken kommer til å bli gjenopprettet. Gud kommer ikke til å plante en ny Menighet, men vil føre Sin opprinnelige plante tilbake til det originale frøet. Han gjør det slik det blir sagt i vers 23, ved læren, eller «tidlig»-regnet. Deretter kommer høstregnet, eller bortrykkende tro.

I dette øyeblikk er vi altså i den fullstendige oppfyllelsen av Matteus 24,24: «for å forføre selv de utvalgte – om det var mulig.» Og hvem er det som skal forsøke å forføre selv de utvalgte? Jo, antikrist-ånden i de «falske salvede» i denne siste tid. Disse falske har allerede kommet i «Jesu Navn» og hevdet at de har blitt salvet av Gud for den siste dag. De er de falske messiasene (salvede). De hevder at de er profeter. Men er de *ett med Ordet*? Slett ikke. De har lagt noe til det eller tatt noe bort fra det. Ingen benekter at Guds Ånd er over dem og manifesterer gaver. Men som Bileam har de alle sine programmer, tigger etter penger, praktiserer gaver, men forneker Ordet eller går utenom det, av frykt for at en kontrovers vil kunne minske sannsynligheten for at de oppnår større vinning fortjeneste. Likevel forkynder de frelse og utfrielse gjennom Guds kraft, akkurat som Judas, med en tjeneste gitt dem av Kristus. Men fordi de er fra feil frø, har de dermed en feil ånd som motiverer dem. Religiøse? Du slette tid! De overgår de utvalgte i anstrengelser og nidkjærhet, men den er laodikeisk, ikke av Kristus, for den ser etter store forsamlinger, store programmer og oppsiktsvekkende tegn iblant seg. De forkynder Kristi andre komme, men forneker profetbudbærerens komme, selv om han i kraft og tegn og sann åpenbaring overstråler dem alle. Å ja, denne falske ånden som i de siste dager er så nær den ekte, kan kun bli skjelnet ved sin avvikelse fra Ordet, og hver gang den blir tatt i å være anti-Ordet, faller den tilbake på det ene argumentet som vi allerede har påvist å være falskt: «Vi får resultater, gjør vi ikke? Vi må være av Gud.»

Før vi avslutter, ønsker jeg å legge frem denne tanken. Vi har hele tiden snakket om Hvetekornet som ble begravet, og som deretter skyter frem to skudd, så kvasten, så det ekte akset. Dette får kanskje noen til å undre på om vi sa at lutheranerne ikke hadde Den Hellige Ånd, bare fordi de stort sett forkynte rettferdiggjørelse. Det vil kanskje få noen til å undre seg vedrørende metodistene, og så videre. Nei, så men, vi sier

ikke det. Vi snakker ikke om enkeltmenneskene eller folket, men TIDSALDEREN. Luther hadde Guds Ånd, men hans tidsalder var ikke den fulle gjenopprettelsens tidsalder gjennom en ny utgytelse som i begynnelsen. Det var det samme med Wesley, Booth, Knox, Whitefield, Brainard, Jonathan Edwards, Müller, og så videre. Ja visst var de fulle av Den Hellige Ånd. Ja, det var de så absolutt. Men tidsalderen hver av dem levde i var ikke gjenopprettelsens tidsalder, og heller ikke var noen annen tidsalder, med unntak av denne siste tidsalderen, tidsalderen som er fullstendig mørklagt i frafall. Dette er frafallets tidsalder, og dette er gjenopprettelsens tidsalder, det er tidsalderen da syklusen blir avsluttet. Med dette er det hele over.

Så vi avslutter de Sju Menighetstidene med å bare si hva Ånden sa til hver tidsalder: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.»

Jeg tror oppriktig at Guds Ånd har talt til oss, ikke bare ved å lære oss sannheten om tidsaldrene, men Han har på en trofast måte arbeidet med hjertene, så de kan vende seg om til Ham. Det er årsaken til all forkynnelse og undervisning, for det er i forkynnelsen og undervisningen av Ordet at sauene hører Guds røst og følger Ham.

Ikke for et øyeblikk bringer jeg et budskap til folket for at de skal følge meg, eller melde seg inn i min menighet eller starte noe fellesskap eller organisasjon. Jeg har aldri gjort det og vil ikke gjøre det nå. Jeg har ingen interesse for de tingene, men jeg har en interesse for Guds ting og mennesker, og om jeg kan utrette kun én ting vil jeg være tilfreds. Den ene tingen er å se et sant åndelig fellesskap bli etablert mellom Gud og mennesker, hvor mennesker blir nye skapninger i Kristus, fylt med Hans Ånd og lever ifølge Hans Ord. Jeg vil oppfordre, anmode, trygle, be og formane alle om å høre Hans røst i denne tid og overgi livene deres fullstendig til Ham, slik jeg i mitt hjerte er forvisset om at jeg har gitt mitt alt til Ham. Gud velsigne deg, og måtte Hans komme få hjertet ditt til å fryde seg.

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org